

Bruksela, dnia 7 lipca 2014 r.

KANCELARIA SENATU

Przedstawiciel Kancelarii Senatu
przy Unii Europejskiej

Sprawozdanie nr 63/2014

Sprawozdanie z dyskusji podczas sesji plenarnej w Strasburgu w dniu 2 lipca br. nt. podsumowania greckiej prezydencji i priorytetów włoskiej prezydencji

Strasburg, 2 lipca 2014 r.

Sprawozdanie poświęcone jest relacji z dyskusji podczas sesji plenarnej w Strasburgu w dniu 2 lipca br. na temat:

- 1. Podsumowania greckiej prezydencji**
- 2. Priorytetów włoskiej prezydencji**

1. Podsumowanie greckiej prezydencji

W dniu 2 lipca br. posłowie podczas posiedzenia plenarnego wysłuchali podsumowania sześciomiesięcznych prac greckiej prezydencji. Jako sukcesy premier Grecji - **Antonis Samaras** wymieniał między innymi kroki podjęte na drodze do stworzenia unii bankowej, poprawę zarządzania granicami UE oraz położenie fundamentów pod programy tworzące nowe miejsca pracy i ożywiające wzrost gospodarczy. Premier **Samaras** opowiadał się za hasłem "więcej lepszej Europy", uznając, że jest to sposób na dalsze dostarczanie rozwiązań dotychczas nierozstrzygniętych kwestii.

Premier **Samaras** podkreślił znaczenie dalszej integracji europejskiej. Następnie przedstawił osiągnięcia prezydencji w różnych kluczowych obszarach, takich jak unia bankowa, tworzenie miejsc pracy i kreowanie wzrostu gospodarczego poprzez zwiększenie konkurencyjności, a także zarządzanie granicami. Powiedział, że wybory do PE należy interpretować jako wezwanie do realizacji hasła: „więcej lepszej Europy”, która powinna być bliżej swoich obywateli. „Europa działa. Nasza unia ma problemy, ale także możliwości ich pokonania i chęć dążenia naprzód” – podkreślał premier Samaras. Dodał, że mimo iż Grecja i

cała Unia Europejska musiała zmagać się z bardzo poważnymi wyzwaniami w ciągu ostatnich trzech lat, obywatele Wspólnoty wykazali się solidarnością oraz zdolnością dokonywania trudnych zmian.

Premier Grecji Antonis Samaras podczas wystąpienia w PE © European Union 2014

Premier Samaras powiedział, że priorytety półrocznego przewodnictwa Grecji były następujące: po pierwsze, rozwiązanie niedostatków w architekturze instytucjonalnej UE obnażonych przez kryzys, a przede wszystkim pogłębienie UGW. Przyjęcie rozporządzenia ws. jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (SRM), wraz z porozumieniem międzyrządowym ws. jednolitego funduszu naprawczego (SRF), stanowiły ważny krok w kierunku pełnej unii bankowej.

Po drugie, zatrudnienie i wzrost gospodarczy: zatwierdzenie pakietu legislacyjnego ws. zasobów własnych zagwarantuje terminowe i stałe finansowanie polityk UE. Przyjęcie przepisów w ramach Aktu o jednolitym rynku I i II jeszcze bardziej przyczyniło się do poprawy konkurencyjności. Ułatwia i zabezpiecza działalność gospodarczą prowadzoną przez obywateli i przedsiębiorstwa. Wspomniał o rozporządzeniu w sprawie e-biznesu i e-handlu, dyrektywie w sprawie delegowania pracowników, fakturach elektronicznych w zamówieniach publicznych oraz ujawnianiu informacji niefinansowych przedsiębiorstw - również bardzo ważnych w zwalczaniu uchylania się od opodatkowania.

Osiągnięto również porozumienie w sprawie udziału Unii w podwyższeniu kapitału Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego. Oznacza to większą płynność w celu przywrócenia

normalnych warunków kredytowania gospodarki, w tym w szczególności najważniejszych elementów naszej gospodarki, tj. MŚP. Nastąpił również postęp w dziedzinie telekomunikacji i infrastruktury. To prowadzi do lepszego finansowania, większej elastyczności rynku, lepszego dostępu do rynków dla wszystkich, większej płynności MŚP i większej przejrzystości w całej Unii. Ww. osiągnięcia to różne aspekty dwóch rzeczy: większej integracji i lepszej konkurencyjności. Innymi słowy, oznaczają lepsze perspektywy dla tworzenia miejsc pracy, zatrudnienia, wzrostu gospodarczego i dobrobytu, szczególnie w czasach, gdy ogromny poziom bezrobocia zagraża kruchej spójności społecznej w wielu z państw członkowskich.

Po trzecie, zarządzanie granicami i migracją: kwestie te są głównym wyzwaniem nie tylko dla europejskiego Południa, ale dla całej UE, z daleko idącymi skutkami dla wzrostu gospodarczego i spójności społecznej. Znaczące osiągnięcia poczynione w tym obszarze to: przegląd listy krajów, od których obywatele wymaga się wiz, by wjechać na teren UE, w wyniku którego obywatele około 20 krajów spoza UE dostali prawo do podróżowania do UE bez wizy, oraz przyjęcie dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w kontekście przeniesienia w ramach przedsiębiorstwa, a także nowe rozporządzenie ws. FRONTEX.

Przełomem było również przyjęcie strategicznych wytycznych po Programie Sztokholmskim w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, które skupiają się na realizacji zasady solidarności w obszarze azylu, zarządzania granicami i migracją, powiązaniu migracji z polityką zagraniczną Unii, tj. współpracy z krajami trzecimi i wprowadzenie w życie zasady "więcej za więcej" a także przyjęcie efektywnego mechanizmu powrotów, polityk wizowych i readmisji oraz ciągłej pracy nad wypracowaniem skutecznego wewnętrznego systemu bezpieczeństwa.

Po czwarte, tematem horyzontalnym prezydencji greckiej było redefinicja i ponowne uruchomienie polityki morskiej UE we wszystkich swoich aspektach, w tym bezpieczeństwa, wzrostu i energii. Kluczowym jej elementem jest Europejska Strategia Bezpieczeństwa Morskiego. To pierwszy raz, gdy UE opracowała całościową, międzysektorową strategię tego rodzaju, co przyczyni się do lepszej ochrony i promowania bezpieczeństwa i interesów gospodarczych Unii Europejskiej i jej państw członkowskich na morzu. Określa strategiczne interesy i zagrożenia w globalnym sektorze morskim. Strategia promuje zasady i wartości, rządy prawa, demokrację, poszanowanie praw człowieka, efektywność energetyczną oraz bezpieczeństwo, co znalazło odzwierciedlenie w międzynarodowym prawie morskim ONZ.

Na poziomie instytucjonalnym, przyjęcie rozporządzenia w sprawie statutu i finansowania europejskich partii politycznych i fundacji oznacza również skok jakościowy dla europejskiej demokracji przedstawicielskiej, poprzez powstanie prawdziwie europejskich partii politycznych.

Szczególne uwagę poświęcono także rozszerzeniu UE, odnawiając w ten sposób istotne interesy UE, potwierdzając zaangażowanie tych krajów w wypełnienie kryteriów akcesyjnych. Tydzień temu Albania otrzymała status kandydata, a pięć miesięcy temu rozpoczęły się negocjacje akcesyjne z Serbią. Odnośnie Turcji, w ramach Rady Stowarzyszeniowej UE-Turcja, zostało podkreślone, że droga Turcji do UE zależy od wypełnienia jej zobowiązań wobec UE w odniesieniu do Cypru.

W sumie, prezydencja grecka przyjęła 67 aktów prawnych i poczyniła postępy ws. kolejnych 15 inicjatyw ustawodawczych, w których osiągnięto porozumienie pomiędzy Komisją i Radą. Dokonano tego w ciągu czterech miesięcy, zamiast tradycyjnego okresu sześciu miesięcy, z uwagi na wybory europejskie. Podkreślił, że wszystko to zostało osiągnięte minimalnym kosztem, tj. prezydencja wydała jedynie 40% z minimalnego budżetu przewidzianego na ten cel.

Premier życzył prezydencji włoskiej powodzenia i wyraził nadzieję, że ten prawdziwy rok śródziemnomorski zakończy się sukcesem. Podkreślił, że mimo kłopotów i zapowiedzi opuszczenia strefy euro przez Grecję udało się pokonać te problemy, również dzięki UE. W jego opinii Europejczycy udowodnili, że są w stanie zmienić swoje kraje i domagać się zmian w Unii, aby była silniejsza, bezpieczniejsza, z bardziej konkurencyjnymi gospodarkami i bardziej stabilnymi demokracjami. W ostatnich wyborach europejskich europejskie narody głosowały za lepszą Europą. Trzeba im udowodnić, że Unia nie jest serią biurokratycznych procedur, których nikt nie rozumie, ale wspólnotą perspektyw i ideałów. Zaledwie sto lat temu rozpoczęła się I wojna światowa. Teraz Europa jest bardziej zjednoczona, niż kiedykolwiek wcześniej, najbardziej demokratyczna, bogata i stabilna. Jednak obywatele muszą być inspirowani przez Unię i myśleć o Unii, jako bliskiej swoim sercom.

Komisja Europejska, jak również grupy polityczne głównego nurtu, z zadowoleniem przyjęły wyniki prezydencji i podziękowały premierowi Samarasowi za postępy w okresie ostatnich sześciu miesięcy, mimo poważnych problemów krajowych. Znaczna liczba interwencji (głównie greckich) europosłów koncentrowała się wyłącznie na sprawach narodowych.

Przewodniczący Komisji Europejskiej, **Jose Manuel Barroso**, zgodził się z oceną premiera

Samarasa i pogratulował Grecji poczynionych reform, w wyniku których kraj ten znalazł się obecnie na drodze do uzdrowienia gospodarczego.

Przyznał, że przed Europą nadal długa droga do pełnego uzdrowienia gospodarczego. Podczas prezydencji greckiej osiągnięto znakomite rezultaty w obszarze gospodarki. Zaufanie gospodarcze poprawiło się w Europie. Przewiduje się wzrost w całej Unii Europejskiej na poziomie 1,6% w tym roku, dochodzący do 2% w 2015 roku. Inwestycje się odnawiają. Zbiorowy deficyt jest poniżej 3%, po raz pierwszy od początku kryzysu. Coraz mniej państw członkowskich podlega procedurze nadmiernego deficytu (11), co jest zasługą Paktu Stabilności i Wzrostu.

W ciągu ostatnich miesięcy, po opuszczeniu programu przez Irlandię i skutecznej realizacji programu dla banków w Hiszpanii, również Portugalia wyszła z programu pomocy finansowej z sukcesem. Sytuacja w Grecji i na Cyprze ustabilizowała się i są pozytywne oznaki uzdrowienia gospodarczego, w szczególności w zakresie korekty nierównowagi makroekonomicznej.

Po realizacji tych trudnych i koniecznych reform, widać dalszą redukcję deficytu w Grecji, przewidywany jest wzrost gospodarczy i poprawa nierównowagi zewnętrznej oraz konkurencyjności. Grecja pozostaje integralnym, lojalnym członkiem strefy euro. Nikt nie zaprzecza, że ożywienie jest nadal kruche i nierówne. Wzrost jest nadal niewielki. Bezrobocie, szczególnie wśród młodych ludzi, jest największym wyzwaniem stojącym przed UE. Nie można sobie pozwolić na utratę pokolenia. Dlatego należy przyspieszyć prace nad projektami legislacyjnymi, które są na stole Rady i Parlamentu. Ostatnio nastąpił znaczny postęp. Mamy unię bankową a EBC ma kompetencje nadrzędne w stosunku do banków krajowych, co było nie do pomyślenia jeszcze dwa lata temu. Mamy porozumienie ws. SSM i SRM, które przyczynią się do wzmocnienia zaufania i stabilności na rynkach finansowych, a to pomoże przywrócić kredytowanie gospodarki.

Inną ważną kwestią jest europejski semestr. To już czwarta edycja. Pozwala na większą koordynację gospodarczą, która jest konieczna ze względu na wysoki poziom współzależności europejskich gospodarek. Europejski semestr także był nie do pomyślenia jeszcze kilka lat temu. Zalecenia dla poszczególnych państw zostały jednomyślnie przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w ubiegłym tygodniu. Dzięki semestrowi ma miejsce prawdziwa debata na temat krajowej polityki gospodarczej. Pogratulował państwom członkowskim i parlamentom narodowym konstruktywnej roli w procesie wdrażania zaleceń. Przypomniał, że nie są to pomysły narzucane z Brukseli, lub przez Komisję. Komisja ma za

zadanie przedstawianie propozycji i jest inicjatorem procesu oraz sędzią. Rolą Komisji jest sprawdzenie, czy zalecenia zostały wdrożone na poziomie krajowym. Ale decyzje zostały podjęte przez wszystkie rządy, przez ministrów finansów, a ostatecznie przez premierów wszystkich krajów.

Teraz trzeba skupić się w szczególności na zatrudnieniu, wdrożeniu gwarancji na rzecz młodzieży, walce z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, inwestycjach, podatkach i ogólnie - na poczynieniu postępów w zakresie wzrostu konkurencyjności. Należy skoncentrować się na dobrym spożytkowaniu środków budżetowych, które są czymś więcej niż nowym planem Marshalla dla Europy i mogą zaspokoić zapotrzebowanie na inwestycje. Ważne jest również ograniczenie obciążeń administracyjnych. Należy pamiętać, że 80% środków z budżetu europejskiego jest zarządzanych przez same państwa członkowskie, a jedna trzecia obciążeń administracyjnych, związanych z prawodawstwem UE, wynika z wdrażania przepisów UE do prawa krajowego.

Odnosząc się do kwestii rozszerzenia UE przewodniczący Barroso przypomniał, że minęło już 10 lat od czasu dużego rozszerzenia UE w 2004 r. W 2004 r. było tylko 15 państw członkowskich UE, obecnie 28. Zjednoczenie kontynentu to jedno z największych osiągnięć w historii. To kolejny powód, dla którego należy zapamiętać rok 2014: jest to 25 rocznica upadku żelaznej kurtyny, 70 rocznica D-day, 100 rocznica rozpoczęcia pierwszej wojny światowej, a także 10 rocznica zjednoczenia Europy.

Łotwa, która obejmie prezydencję na początku 2015 roku, z powodzeniem weszła do strefy euro na początku roku. Litwa - kraj, którego stopa zamożności wzrosła z poziomu 35% średniego PKB UE w 1995 r. do 78% aktualnie - stanie się 19. członkiem strefy euro na początku 2015 r. Przewodniczący Barroso nie rozumiał więc, jak ludzie mogą nadal być przeciwni rozszerzeniu i zjednoczeniu Europy? Przykład Ukrainy pokazuje, co by się stało, gdyby rozszerzenie nie nastąpiło w odpowiednim momencie. W jego opinii Europa powinna pozostać otwarta, w szczególności na kraje Bałkanów Zachodnich. Nie wolno zamykać granic. Swoboda przemieszczania się jest świętą zasadą. Należy zwalczać każdy rodzaj nadużyć lub niewłaściwego korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się, ale zamknięcie swoich granic byłoby błędem Europy. Serbia i Albania poczyniły znaczące postępy. Jeśli spełnią niezbędne warunki, powinny przystąpić do Unii Europejskiej.

Przewodniczący Barroso podkreślił, że grecka prezydencja przypadła na trudny okres. Premier Samaras i jego zespół wykazali się zaangażowaniem, zdolnościami i doświadczeniem oraz zaprezentowali silne tradycje narodowe. Była to piąta grecka prezydencja. Przewodniczący powiedział na koniec: „Wierzę, że tradycje, które były

widoczne w trakcie tej prezydencji, mogą być najlepiej opisane za pomocą trzech greckich słów, które podkreślają nasze europejskie podejście, jak stawić czoła wyzwaniom XXI wieku. Logos oznacza pogłębienie i postęp w obszarach, które są racjonalne i właściwe dla Europy; patos oznacza słuchanie wszystkich stron i zrozumienie potrzeb naszych obywateli, szczególnie tych, którzy najbardziej cierpią; i etos, zakłada zachowanie naszych europejskich wartości: wolności, sprawiedliwości i solidarności”.

Następnie miały miejsce przemówienia w imieniu grup politycznych, podczas których posłowie prezentowali różne poglądy na temat osiągnięć prezydencji greckiej.

Przemawiając w imieniu EPP poseł **Manolis Kefalogiannis** (Grecja) pogratulował prezydencji greckiej poczynienia postępów i pójścia naprzód w UE, mimo doświadczanych problemów krajowych. W tym kontekście odniósł się do przyjęcia wielu projektów legislacyjnych.

W tym samym duchu przemawiała eurodeputowana S & D, posłanka **Eva Kaili** (Grecja), która pogratulowała prezydencji greckiej i uznała wyniki wyborów do PE za w pełni zrozumiałe. Wezwała również do zawarcia "nowego paktu dla solidarności" i zwiększenia ochrony dla najsłabszych obywateli.

Przemawiając w imieniu Zielonych/EFA eurodeputowany **Sven Giegold** (Niemcy) podziękował prezydencji w szczególności przyjęcia wniosków legislacyjnych, które przyczyniły się do europejskiej stabilności finansowej, choć był zdania, że więcej można było zrobić w dziedzinie sprawiedliwości społecznej i walki z uchylaniem się od opodatkowania.

Posłowie zabierający głos w imieniu ECR i GUE / NGL oraz posłowie niezależni byli o wiele bardziej krytyczni. Pojawiła się przede wszystkim krytyka w związku z wprowadzeniem środków oszczędnościowych i liczne odniesienia do skutków wprowadzenia takich środków w Grecji. Posłanka **Sofia Sakorafa** (GUE / NGL, Grecja) uznała, że Traktat z Lizbony ograniczył rolę rotacyjnej prezydencji, które to stwierdzenie było kontestowane przez przewodniczącego Jose Manuela Barroso.

Interwencje poszczególnych mówców odzwierciedlały w dużej mierze stanowiska ich grup politycznych, w większości jednak pozytywnie odnosiły się do całokształtu osiągnięć prezydencji. Wielu europosłów dziękowało również prezydencji za jej inicjatywy w sektorze morskim. Niektórzy posłowie z S & D i EPP podkreślili także znaczenie walki z bezrobociem wśród młodzieży, jako jedno z głównych wyzwań.

Na zakończenie swojego wystąpienia premier Samaras podkreślił, że UE jest teraz w posiadaniu niezbędnych instrumentów, mających na celu umożliwienie jej stawienia czoła podobnym kryzysom finansowym.

2. Priorytety włoskiej prezydencji

W pełnym pasji i entuzjazmu przemówieniu, premier Włoch Matteo Renzi w dniu 2 lipca przedstawił na posiedzeniu plenarnym wizję prezydencji włoskiej. Nawoływał do zmian i reform, podkreślił wkład i otwartość Włoch i zalecał wzrost gospodarczy i solidarność. Przemówienie premiera zostało przyjęte entuzjastycznie, choć niektórzy eurodeputowani z EPP, Zielonych i ECR domagali się od premiera konkretnych działań i zaangażowania.

Matteo Renzi przedstawia priorytety włoskiej prezydencji podczas pierwszej lipcowej sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego © European Union 2014

Występując na forum PE premier Włoch, które z dniem 1 lipca objęły przewodnictwo w Radzie UE, wyraził opinię, że dzisiejsza Europa potrzebuje nowej energii. „Nasz kontynent ma zniechęcone oblicze” i największym wyzwaniem tego półrocza staje się „odnalezienie duszy Europy i sensu naszej współpracy” – powiedział premier Matteo Renzi. W tym kontekście wezwał do większej determinacji i przekonania w działaniach Unii Europejskiej, w celu „odzyskania siły napędowej Europy”. Priorytety włoskiej prezydencji odzwierciedlają potrzeby społeczeństwa wyrażone przy okazji ostatnich wyborów do PE, w których partia Matteo Renziego uzyskała najlepszy rezultat w Europie. „Musimy zreformować biurokrację, system sprawiedliwości i przede wszystkim znaleźć w sobie siłę do przeprowadzenia zmian”

– powiedział premier Włoch, dodając, że nie będzie nowoczesnej Europy bez nowoczesnej służby cywilnej i sprawnych instytucji. Dużo uwagi w swoim przemówieniu poświęcił stosunkom zewnętrznym UE wskazując na potrzeby skutecznego rozwiązania problemów związanych z imigracją, znaczącego zaangażowania UE w Afryce oraz potrzebę konstruktywnego dialogu w partnerami na Wschodzie, w szczególności z Rosją. „Nie zbudujemy Europy wbrew naszemu największemu sąsiadowi” mówił Matteo Renzi. Wyraził także opinię, że Europa powinna i może zrobić więcej, aby pomóc narodowi palestyńskiemu w dążeniu do utworzenia własnego państwa. Odnosząc się do perspektywy wyjścia Wielkiej Brytanii z UE stwierdził, że „Europa bez Londynu byłaby nie tylko uboższa, ale nie byłaby sobą”. Gratulując posłom wyboru, premier Włoch podkreślił, iż na PE spoczywa ogromna odpowiedzialność przywrócenia zaufania do Europy.

Premier Renzi nie przedstawił programu prezydencji włoskiego, informując, że dokument ten został przekazany Parlamentowi Europejskiemu na piśmie (w załączeniu). Podkreślił jednak znaczenie kilku kwestii, takich jak, między innymi, wzrost gospodarczy i zatrudnienie, przepływy migracyjne, klimat w UE i polityka energetyczna. Opowiadał się za odważnymi zmianami i reformami w UE, a także promowaniem wartości europejskich. Powiedział, że włoska prezydencja nie żąda zmian w przepisach finansowych Paktu Stabilności i Wzrostu (SGP). Włochy chcą przestrzegać zasad, ale ważne jest, aby nie zaniedbywać elementu wzrostu w Pakcie Stabilności i Wzrostu.

W swoim oświadczeniu w imieniu Komisji, Przewodniczący **Jose Manuel Barroso** z zadowoleniem przyjął polityczną wolę wyrażoną przez premiera Renzi i jego determinację w dążeniu do określenia programu reform. Wyraził również zadowolenie z pozytywnych zmian finansowych we Włoszech i zobowiązał się do wspierania głównych priorytetów prezydencji, ukierunkowanych na wzrost, obywateli i działania zewnętrzne. Przewodniczący Barroso podkreślił konieczność dokonania niezbędnych wysiłków w zakresie zwalczania bezrobocia wśród młodzieży, przyjęcia budżetu na 2015 r., wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorstw, jak również wysłania komunikatu o zaufaniu i otwartości do wszystkich partnerów UE.

Podczas interwencji w imieniu grup politycznych, głównymi kwestiami poruszonymi przez mówców była kwestia stosowania ścisłej dyscypliny budżetowej versus większa elastyczność mająca na celu stymulowanie wzrostu gospodarczego.

Przewodniczący grupy EPP **Manfred Weber** (Niemcy) nie zgodził się z opinią premiera Renzi odnośnie wniosków wyciągniętych z kryzysu. W jego opinii główne wnioski są takie,

że rynki finansowe powinny być regulowane, a dług przysparza problemów na przyszłość. Wezwał do ścisłego stosowania ustalonych zasad.

Odmiennego zdania był Włoch, **Gianni Pitella**, przewodniczący Grupy S & D, który wezwał do większej elastyczności w stosowaniu Paktu Stabilności i Wzrostu i większej solidarności w kontrolowaniu ruchów migracyjnych.

Przewodniczący **Syeddd Kamall** (ECR, Wielka Brytania), lider grupy ECR, podkreślił, że jego grupa będzie wspierać prezydencję włoską, jeżeli będzie zdeterminowana do wprowadzenia prawdziwych reform w UE. Dodał, że kwestie dotyczące Morza Śródziemnego i energii powinny być traktowane jako priorytetowe. Podkreślił potrzebę zmniejszenia uzależnienia energetycznego UE od reżimów, które nie podzielają wartości UE.

W imieniu grupy ALDE, jej przewodniczący **Guy Verhofstadt** (Belgia) podkreślił, że nie ma sprzeciwu lub sprzeczności pomiędzy stabilnością finansową i wzrostem gospodarczym. Powiedział, że potrzebne są kolejne inwestycje w obszary, które określił mianem "sektorów przyszłości", tj. energia, gospodarka cyfrowa, telekomunikacja i rynki kapitałowe.

Eurodeputowana **Barbara Spinelli** (GUE, Włochy) wezwała do całkowitej rewizji Unii i nowego ładu europejskiego, podczas gdy eurodeputowany **Philippe Lamberts** (Zieloni, Belgia), chwalać pasję i energię nowej prezydencji, wezwał do podjęcia przez nią konkretnych działań.

Posel **Ignazio Corrao** (EFDD, Włochy) wyraził sprzeciw wobec zawarcia porozumienia UE-USA o wolnym handlu, a poseł **Matteo Salvini** (NI, Włochy) uznał, że najpierw należy pomagać Europejczykom a dopiero później powinno się zaspokajać potrzeby humanitarne poza Europą i kierować tam pomoc UE.

Poszczególni mówcy w większości wyrażali podobne poglądy. Niektórzy posłowie wezwali do konkretnych zobowiązań i podejmowania działań w celu osiągnięcia celu, jakim jest wzrost gospodarczy i reformy - eurodeputowana **Elisabetta Gardini** (EPP, Włochy), eurodeputowany **Ryszard Legutko** (ECR, Polska) i eurodeputowana **Marielle De Sarnez** (ALDE, Francja). Wszyscy mówcy z zadowoleniem przyjęli pełne pasji, zaangażowania i energii przemówienie premiera Włoch.

Wystąpienie premiera Matteo Renzi cieszyło się bardzo dużym zainteresowaniem mediów. Energia i dynamizm 39-letniego szefa rządu skłania część komentatorów do opinii, że będzie

to jego „autorski semestr”, silnie naznaczony przez jego osobowość i podkreślaną przez Renziego pozycję „outsidera” sceny politycznej i dystans do jej skostniałych struktur. Były burmistrz Florencji zdobył pół roku temu szturmem przywództwo w centrolewicowej Partii Demokratycznej pod radykalnym i odważnym hasłem „złomowania” przywilejów starzejącej się, niechętniej młodym pokoleniom klasy politycznej, przywiązanej do foteli i stanowisk. Równie otwarcie i niechętnie wypowiada się teraz o targach wokół nominacji w Unii widząc w nich układy, kompromisy i walkę o „stołki”, spychające na dalszy plan prawdziwe problemy oraz wyzwania wynikające z kryzysu gospodarczego. Premier Renzi długo opierał się udziałowi w dyskusjach o tym, kto będzie następnym przewodniczącym Komisji Europejskiej. Domagał się deklaracji, że następca Jose Manuela Barroso będzie popierał działania mające służyć wzrostowi gospodarczemu i większej elastyczności finansów. Na tym tle już doszło do pierwszych starć premiera Renziego ze zwolennikami utrzymania dyscypliny polityki budżetowej i oszczędności, zwłaszcza z rządem Niemiec.

Opracowała:

Dr Magdalena Skulimowska

Załączniki:

- **18–miesięczny program Rady (1 lipca 2014 r. – 31 grudnia 2015 r.) - prezydencja włoska, litewska i luksemburska:**

<http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=PL&f=ST%2010948%202014%20INIT>

- **Program włoskiej prezydencji - 1 lipca 2014 r. - 30 czerwca 2014 r.:**

<http://italia2014.eu/media/1227/programma-en1-def.pdf>

- **Strona internetowa włoskiej prezydencji:**

<http://italia2014.eu/en/>

- **Strona internetowa parlamentarnego wymiaru włoskiej prezydencji:**

<http://ue2014.parlamento.it/29>

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

INFORMACJA DLA SEJMU I SENATU RP O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W PRACACH UNII EUROPEJSKIEJ W OKRESIE STYCZEŃ – CZERWIEC 2014 R.

/PRZEWODNICTWO GRECJI W RADZIE UNII EUROPEJSKIEJ/

przygotowana w związku z art. 3 ust. 1 ustawy
z dnia 8 października 2010 r. o współpracy
Rady Ministrów z Sejmem i Senatem
w sprawach związanych z członkostwem
Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej
(Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

SPIS TREŚCI

1. WPROWADZENIE.....	3
2. PREZYDENCJA GRECKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE.....	4
3. AKTYWNOŚĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE.....	15
3.1. POLITYKA WZROSTU I ZATRUDNIENIA	15
3.2. POLITYKA SPÓJNOŚCI	15
3.3. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE	17
3.3.1. Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa	17
3.3.2. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi	20
3.3.3. Instrumenty polityki handlowej	26
3.3.4. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony	32
3.3.5. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna	32
3.4. SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE	33
3.4.1. Semestr Europejski.....	39
3.5. RYNEK WEWNĘTRZNY	41
3.5.1. Agenda Cyfrowa	46
3.6. BADANIA I ROZWÓJ.....	48
3.7. TRANSPORT	48
3.7.1. Zintegrowana polityka morska.....	52
3.8. ENERGIA	52
3.9. POLITYKA KLIMATYCZNA	55
3.10. OCHRONA ŚRODOWISKA	60
3.11. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI	64
3.12. SPRAWY WEWNĘTRZNE	67
3.13. POLITYKA ROLNA.....	73
3.14. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA.....	76
3.15. ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA.....	77
3.16. ZDROWIE	82
3.17. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT	84
4. LISTA ZAŁĄCZNIKÓW	88

1. WPROWADZENIE

Niniejsza *Informacja* jest dwudziestym pierwszym półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji. Została opracowana w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek poinformować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie, przygotowanym wspólnie przez wszystkie ministerstwa i urzędy centralne, podsumowano działania realizowane przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej w okresie prezydencji greckiej, tak aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą.

Pierwsza część informacji podsumowuje w syntetyczny sposób przebieg i dokonania prezydencji greckiej, przez pryzmat jej priorytetów oraz kwestii kluczowych z punktu widzenia Polski. Natomiast część druga zawiera szerszy opis działań podejmowanych w poszczególnych obszarach tematycznych. Dokument koncentruje się na elementach współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem, które są kluczowe z perspektywy politycznego, społecznego i gospodarczego interesu Polski w Unii Europejskiej. W *Informacji* zwrócono szczególną uwagę na postulaty i inicjatywy, które miały na celu realizację polskich interesów, przede wszystkim w odniesieniu do projektów o najpoważniejszych długofalowych konsekwencjach, zarówno w zakresie pozytywnych bodźców dla rozwoju gospodarczego, jak i elementów niosących ze sobą potencjalne zagrożenia.

W załącznikach zamieszczono informacje o transferach finansowych pomiędzy Polską a Unią Europejską, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegisłacyjnych Unii Europejskiej, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, przekazanych do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w pierwszej połowie 2014 roku. Podstawą przygotowania planu prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczonego w załączniku nr 4) jest ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

2. PREZYDENCJA GRECKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE

Działania prezydencji greckiej były w dużym stopniu zdeterminowane przez kalendarz Unii Europejskiej. Ze względu na odbywające się w maju 2014 r. wybory do Parlamentu Europejskiego i zbliżający się koniec kadencji Komisji Europejskiej, działania w Radzie UE skupione były na dążeniu do zamknięcia prac nad jak największą liczbą projektów aktów prawnych. Oznaczało to, że pomimo formalnego zakończenia prezydencji greckiej (i kadencji Parlamentu Europejskiego) 30 czerwca 2014 r., w praktyce wszystkie najważniejsze *dossiers* legislacyjne, przyjmowane w zwykłej procedurze prawodawczej, były uzgadniane przez kierowaną przez Grecję Radę i PE z cezurą wyznaczoną przez sesję PE odbywającą się w dniach 14-17 kwietnia 2014 r. W tym okresie prezydencja doprowadziła do przyjęcia 67 aktów prawnych. Natomiast przez ostatnie dwa miesiące prezydencja doprowadziła do przyjęcia podejścia ogólnego Rady UE do kolejnych 15 projektów aktów legislacyjnych, które będą przyjmowane dopiero podczas następnych prezydencji i kolejnej kadencji PE.

Rozpoczynając swoją prezydencję, Grecja wybrała trzy bloki tematyczne będące priorytetami jej działania:

- Wzrost-Praca-Spójność,
- Integracja UE i Strefy Euro,
- Migracje-Granice-Mobilność.

Jednym z najważniejszych obszarów była polityka gospodarczo-finansowa. Zakończyły się prace nad legislacją w zakresie wieloletnich ram finansowych 2014-20, kluczową dla Polski jako beneficjenta WRF. Zatwierdzony został pakiet legislacyjny dotyczący zasobów własnych, którego celem jest zapewnienie terminowego i stałego finansowania w UE. Zakończono także prace nad szeregiem aktów niezbędnych do budowy unii bankowej, które pozwolą na lepszą ochronę inwestorów i konsumentów, a także zapewnią stabilność europejskich rynków finansowych. Należą do nich m.in. dyrektywa ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz związane z nią rozporządzenie, a także dyrektywa dotycząca systemów gwarantowania depozytów. Przyjęte zostało także porozumienie dotyczące dyrektywy w sprawie porównywalności opłat za prowadzenie rachunku płatniczego, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego. Uzgodniono także projekt dyrektywy w sprawie sankcji karnych za wykorzystywanie informacji poufnych i manipulacje na rynku. W polityce gospodarczo-finansowej, z punktu widzenia interesów Polski, szczególnie istotne było zapewnienie równowagi pomiędzy członkami strefy Euro a także państwami spoza niej. Należy odnotować, że Polska zachowała pełne prawo do podjęcia decyzji o przystąpieniu do unii bankowej w dowolnym momencie, kierując się przede wszystkim bezpieczeństwem krajowego sektora bankowego.

W obszarze rynku wewnętrznego prowadzone były prace nad projektami wynikającymi z Aktów o Jednolitym Rynku I i II. Przyjęto dyrektywę w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (*e-invoicing*) co przyczyni się do ograniczenia przeszkód w wejściu na rynek, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw. Uzgodniono rozporządzenie w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym (*eIDAS*), które ma zapewnić zawieranie bezpiecznych, niezawodnych i łatwych w obsłudze transakcji elektronicznych. Kolejnym ważnym wydarzeniem było zakończenie trwających niemal od dekady negocjacji przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i UE. Nowe przepisy mogą pomóc zarówno konsumentom, jak i małym i średnim przedsiębiorstwom egzekwować przysługujące im prawo do odszkodowania z tytułu szkody spowodowanej naruszeniami prawa konkurencji. Ponadto, Parlament Europejski i Rada przyjęły decyzję w sprawie udziału Unii Europejskiej w dokapitalizowaniu Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego (EFI), co pozwoli na zwiększenie wydajności EFI. Przyczyni się to także do

przywrócenia normalnych warunków kredytowania gospodarki, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw. Przyjęty został również pakiet dotyczący inwestycji w innowacje, który łączy finansowanie publiczne i prywatne w strategicznych sektorach technologicznych zapewniających rozwój gospodarki opartej na wiedzy. Polska ocenia bardzo pozytywnie przyspieszenie prac nad wszystkimi inicjatywami rozszerzającymi i integrującymi rynek wewnętrzny, który jest motorem wzrostu polskiej gospodarki.

W obszarze zatrudnienia szczególnie ważne było porozumienie osiągnięte w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania postanowień dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (tzw. dyrektywa wdrożeniowa). Wynegocjowane przepisy umożliwiają wzmocnienie kontroli nad pracownikami delegowanymi pomiędzy państwami członkowskimi, lecz nie naruszają jednego z kluczowych fundamentów UE, jakim jest swoboda świadczenia usług na rynku wewnętrznym. Z punktu widzenia interesów Polski wypracowanie zrównoważonego kompromisu pozwoli na realizację dwóch podstawowych celów dyrektywy 96/71/WE tj. ochrony praw pracowników delegowanych przy jednoczesnym umożliwieniu przedsiębiorcom świadczenia usług w innym państwie członkowskim, do którego mogą oni delegować swoich pracowników. Rozwiązanie to jest bardzo ważne dla Polski z uwagi na fakt, że delegujemy najwięcej pracowników spośród państw UE.

W dziedzinie migracji, zarządzania granicami i mobilności obywateli Unii, najważniejszymi osiągnięciami był przegląd wykazu krajów trzecich, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz tych, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu. Dla Polski, będącej konsekwentnym orędownikiem takich rozwiązań dla krajów partnerstwa Wschodniego szczególnie istotne jest, że wynikiem porozumienia stała się liberalizacja reżimu wizowego dla Mołdawii, której obywatele posiadający paszporty biometryczne będą mogli podróżować bez wiz do strefy Schengen. Mołdawia jest pierwszym krajem Partnerstwa Wschodniego, który wypełnił wszystkie warunki wprowadzenia ruchu bezwizowego. W sektorze ochrony granic, podczas prezydencji Grecji przyjęto rozporządzenie w sprawie zewnętrznego nadzoru granic morskich. Podczas prezydencji greckiej, toczyły się także intensywne prace nad dyrektywą w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w kontekście transferu w ramach jednej firmy (ICT) oraz dyrektyw w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej. Nowe przepisy wprowadzają minimalne warunki pracy, zamieszkania i wynagrodzenia, jakie należy zapewnić pracownikom z krajów trzecich. Dodatkowo dyrektywa wprowadza uproszczone procedury rekrutacyjne.

Jednym z obszarów szczególnego zainteresowania Grecji była polityka morska. W tym obszarze uzgodniono europejską strategię w sprawie bezpieczeństwa na morzu. Osiągnięto także porozumienie w odniesieniu do dyrektywy w sprawie planowania przestrzennego na morzu, co będzie miało znaczący wpływ na turystykę oraz środowisko naturalne. Zakończyły się również prace nad zmienionym rozporządzeniem w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej, jak również rozporządzeniem dotyczącym finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) w zakresie reagowania na zanieczyszczenie morza. W pracach w tym obszarze tematycznym Polska – z sukcesem – zabiegała o zapewnienie właściwej równowagi geograficznej w ramach UE i uwzględnienie znaczenia Morza Bałtyckiego.

W dziedzinie telekomunikacji, przyjęta została dyrektywa ustanawiająca środki w celu zmniejszenia kosztów wdrażania sieci szerokopasmowych. Szybka infrastruktura szerokopasmowa stanowi podstawę jednolitego rynku cyfrowego i jest warunkiem uzyskania konkurencyjności w skali światowej np. w dziedzinie handlu elektronicznego. Wzrost nasycenia rynku łączami szerokopasmowymi o 10 % może przynieść roczny wzrost PKB rządu 1-1,5%, gdyż wykorzystywane przez przedsiębiorstwa innowacje, których przeprowadzenie jest możliwe dzięki wdrażaniu sieci szerokopasmowych, stają się źródłem wzrostu gospodarczego. Ułatwienie inwestycji w szybkie sieci jest kluczowe, gdyż poprzez zmniejszenie kosztów związanych z tworzeniem infrastruktury umożliwi

dostęp do sieci większej liczbie mieszkańców Polski. W obszarze środowiska i klimatu, zakończyły się prace nad porozumieniem ws. limitów emisji CO₂ dla nowych, lekkich pojazdów dostawczych, co pozwoli na redukcję maksymalnych średnich emisji ustalonych dla producentów. W obszarze polityki klimatycznej podkreślić należy przede wszystkim zrównoważony w ocenie Polski wynik czerwcowego szczytu Rady Europejskiej – nie zostały naruszone ustalenia dotyczące szczegółów dyskusji nad ramami polityki klimatyczno – energetycznej na okres 2020 – 2030, przyjęte przez Radę w marcu 2014 r.

W obszarze rolnictwa i ochrony środowiska, należy podkreślić również intensyfikację prac nad bardzo ważnym dla Polski dokumentem, tj. projektem zmiany dyrektywy 2001/18/WE w zakresie umożliwienia państwom członkowskim ograniczenia lub zakazania upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych (GMO). Prezydencja doprowadziła do przyjęcia porozumienia politycznego w tej kwestii, które uwzględnia postulaty Polski. Prace nad tym dossier będą kontynuowane podczas przewodnictwa Włoch w Radzie UE.

Na arenie międzynarodowej okres prezydencji greckiej został w zasadzie zdominowany aktywnością związaną z wydarzeniami na Ukrainie oraz nasilającym się kryzysem na linii Ukraina-Rosja. Były to również wydarzenia o kluczowym znaczeniu z punktu widzenia polskiej polityki europejskiej i zagranicznej. Spowodowały uruchomienie przez Unię Europejską szeregu działań dla wsparcia stabilizacji sytuacji wewnętrznej oraz ochrony suwerenności ekonomicznej i politycznej Ukrainy, podejmowanych przy aktywnym udziale, bądź z inicjatywy, Polski. W pierwszej połowie 2014 r. podczas planowanych oraz nadzwyczajnych posiedzeń Rady Europejskiej i Rady do Spraw Zagranicznych, Polska inicjowała działania mające na celu pozyskiwanie przez Ukrainę środków pomocowych, w tym z Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju, zwracając jednocześnie Ukrainie uwagę na konieczność efektywnego wdrażania systemowych reform. Dla Polski niezwykle istotne było wpieranie prodemokratycznych i proeuropejskich ruchów na Ukrainie a także podpisanie Układów o Stowarzyszeniu, przewidujących utworzenie Całościowych i Pogłębionych Stref Wolnego Handlu pomiędzy Ukrainą a UE. Zaangażowanie Polski w powyższe procesy było szczególnie widoczne wobec małej aktywności prezydencji wynikającej zarówno z uwarunkowań proceduralnych jak i odmiennych interesów politycznych Grecji.

Znamiennym wyrazem poparcia dla Ukrainy był – wypracowany ze znacznym udziałem strony polskiej – zapis w konkluzjach Rady do Spraw Zagranicznych z 10 lutego 2014 r. stwierdzający, że umowa stowarzyszeniowa zawierająca postanowienia o wszechstronnej i pogłębionej strefie wolnego handlu (AA/DCFTA) nie jest ostatecznym celem we współpracy UE z Ukrainą (punkt 3 konkluzji: „The Council expresses its conviction that this Agreement does not constitute the final goal in EU-Ukraine cooperation.”). Przełom w zaostrzającym się konflikcie wewnętrznym, przyniosło porozumienie w sprawie wyjścia z kryzysu politycznego podpisane pomiędzy prezydentem W. Janukowyczem a opozycją w dniu 21 lutego 2014 r. Negocjacje porozumienia odbywały się przy dużym wsparciu ministrów spraw zagranicznych Polski, R. Sikorskiego, Niemiec W.F. Steinmeiera oraz Francji, L. Fabiusa. Po nagłym opuszczeniu kraju przez prezydenta W. Janukowycza, Unia Europejska uznała 24 lutego 2014 r. przejściowy rząd Ukrainy, kierowany przez premiera A. Jaceniuka, za prawomocny. Potwierdziła jednocześnie swoją gotowość do podpisania z Ukrainą umowy stowarzyszeniowej.

W wyniku aktu agresji rosyjskich sił zbrojnych na Krymie, ukraińska suwerenność i integralność terytorialna zostały naruszone z pogwałceniem fundamentalnych zasad prawa międzynarodowego. Po przeprowadzonym w Autonomicznej Republice Krymu (ARK) 16 marca 2014 r. tzw. „referendum” w sprawie przystąpienia do Federacji Rosyjskiej, Rosja podpisała z faktycznymi władzami ARK oraz miasta Sewastopol „umowę” przypieczętowującą aneksję Krymu ze skutkiem natychmiastowym. Przewodniczący Rady Europejskiej H. V. Rompuy oraz Przewodniczący Komisji Europejskiej J. M. Barroso oświadczyli 18 marca 2014 r., że UE nie uznaje zarówno nielegalnego referendum, jak i aneksji Krymu i Sewastopola do Federacji Rosyjskiej. Także Rada Europejska podzieliła opinię o

nielegalności referendum i działań z nich wynikających, co potwierdziła w swych konkluzjach z 20 marca 2014 r.

Unia Europejska i Ukraina podpisały 21 marca 2014 r. polityczną część umowy stowarzyszeniowej oraz potwierdziły zobowiązanie do podpisania pozostałej, handlowej części umowy. Cała umowa została podpisana na marginesie posiedzenia Rady Europejskiej 27 czerwca 2014 r. Ze strony Ukrainy umowę podpisał nowy prezydent Ukrainy P. Poroszenko, wybrany w wolnych, demokratycznych wyborach 25 maja 2014 r.

Dodatkowo, między innymi na skutek zabiegów Polski, na podstawie wytycznych nadzwyczajnego posiedzenia szefów państw i rządów UE w dnia 6 marca 2014 r., UE zdecydowała o udzieleniu Ukrainie jednostronnych preferencji handlowych na mocy Rozporządzenia PE i Rady w sprawie obniżenia lub eliminacji ceł na towary pochodzące z Ukrainy. Środek ten stanowi jednostronną implementację postanowień DCFTA w zakresie redukcji lub eliminacji ceł na towary importowane z Ukrainy do UE. Rozporządzenie obowiązuje od 23 kwietnia 2014 r. do momentu wejścia w życie na zasadzie tymczasowego stosowania DCFTA, nie później jednak niż do 1 listopada 2014 r. Polska w toku negocjacji popierała udzielenie Ukrainie preferencji handlowych. Wskazywała także, iż UE powinna być gotowa do szybkiego rozpoczęcia stosowania DCFTA, aby zapobiec ewentualnej przerwie w stosowaniu preferencji handlowych wobec Ukrainy.

Na podkreślenie zasługują także pozostałe działania UE na rzecz Ukrainy, przede wszystkim uzgodnienie pakietu wsparcia dla Ukrainy. W jego skład wchodzi pomoc makrofinansowa z budżetu UE w wysokości 1,6 mld euro oraz 1,4 mld euro w formie grantów, a także 8 mld euro z Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju. Pomoc ma na celu wsparcie stabilizacji gospodarczej Ukrainy oraz programu reform strukturalnych. Warunkiem otrzymania tych środków jest wywiązywanie się Ukrainy z zobowiązań porozumienia z MFW, dotyczących wdrażania reform mających na celu uzdrowienie finansów publicznych.

Należy także odnotować zaangażowanie Polski oraz UE mające na celu rozwiązanie kryzysu rosyjsko-ukraińskiego na drodze dyplomatycznej. Służy temu zarówno poparcie dla rozmów w formacie czwórki UE – USA – Ukraina – Rosja, dążenie do zwiększenia liczebności misji OBWE na terytorium Ukrainy do 500 osób oraz mediacja Komisji Europejskiej w rozmowach nt. cen gazu pomiędzy Rosją a Ukrainą. Polska, wspólnie ze Szwecją oraz Wielką Brytanią zaproponowała również utworzenie cywilnej misji Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony na Ukrainie w celu wsparcia władz w Kijowie w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa. Rada do Spraw Zagranicznych 23 czerwca 2014 r. podjęła decyzję o utworzeniu misji i wezwała do jej jak najszybszego rozmieszczenia.

Kryzys ukraińsko-rosyjski miał także istotny wpływ na kwestię bezpieczeństwa energetycznego UE. Polska koncepcja Unii Energetycznej przedstawiona w kwietniu 2014 r. stała się jednym z priorytetów UE na kolejne 5 lat. Polska propozycja Unii Energetycznej składa się z sześciu filarów:

- Pierwszy filar to kluczowa infrastruktura energetyczna (połączenia transgraniczne energii elektrycznej i gazu oraz magazyny gazu), łącząca państwa UE i sąsiadów. Polska postuluje priorytetyzację budowy infrastruktury wzmacniającej bezpieczeństwo energetyczne w regionie najbardziej narażonym na zakłócenia dostaw.
- Drugi filar to mechanizmy solidarnościowe na wypadek kryzysu dostaw energii. Polska zaproponowała wypracowanie planu działań na poziomie UE, ponieważ obecnie plany kryzysowe przygotowywane są jedynie na poziomie krajowym.
- Trzeci filar to wykorzystanie siły przetargowej UE w negocjacjach z zewnętrznymi dostawcami. Polska podkreśliła celowość wsparcia przez KE państw członkowskich w procesie negocjacji umów międzyrządowych w obszarze energii oraz budowę ponadnarodowego konsorcjum lub platformy zakupowej.

- Czwarty filar dotyczy rodzimych źródeł energii – rehabilitacja wykorzystania węgla w oparciu o nowoczesne technologie i stworzenie warunków rozwoju wydobycia gazu ze złóż niekonwencjonalnych. Celem jest uznanie samodzielności państw członkowskich w zakresie kształtowania przepisów środowiskowych oraz wsparcie rozwoju wykorzystania węglowodorów kopalnych w UE.
- Piąty filar to dywersyfikacja dostaw surowców i paliw – zintensyfikowana współpraca z alternatywnymi wobec Rosji dostawcami źródeł energii. W tym kontekście współpraca z USA w ramach toczącej się dyskusji nt. uwolnienia eksportu gazu LNG do UE ma ogromny potencjał.
- Szósty filar to wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego sąsiadów UE, w szczególności Ukrainy i Mołdawii, poprzez rozwój połączeń infrastrukturalnych oraz wsparcie we wdrażaniu reform rynku energii w państwach Wspólnoty Energetycznej.

Pierwsze działania na rzecz wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego będą zrealizowane jeszcze przed październikiem 2014 r. Polska oczekuje od KE i Rady UE realizacji zapowiedzianych na wniosek Polski analiz mechanizmów zwiększenia transparentności na rynku gazu w ramach wzmocnienia pozycji przetargowej UE w negocjacjach z zewnętrznymi dostawcami gazu.

Nowy kształt instytucji UE

Przygotowania do wyborów do Parlamentu Europejskiego weszły w decydującą fazę w połowie prezydencji greckiej w Radzie UE. Wraz z nominacją przez większość europejskich partii politycznych kandydatów na stanowisko przewodniczącego Komisji, tzw. „twarzy kampanii” (niem. *Spitzenkandidaten*), rozpoczęła się ich europejska kampania wyborcza. Czołowi politycy wskazani przez partie europejskie prezentowali swoje programy w różnych państwach, odbywały się debaty telewizyjne transmitowane we wszystkich państwach członkowskich. U podłoża koncepcji „twarzy kampanii”, która stanowi interpretację art. 17 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej (mówiącego o powiązaniu nominacji przewodniczącego Komisji z wynikiem wyborów do Parlamentu), leżało założenie większej polityzacji i europeizacji kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego, skupienia jej na zagadnieniach europejskich.

W dniach 22-25 maja 2014 r. w 28 państwach członkowskich Unii Europejskiej odbyły się wybory do Parlamentu Europejskiego. Zwycięstwo odniosła centroprawicowa Europejska Partia Ludowa, drugie miejsce zajęło ugrupowanie Socjalistów i Demokratów. Fala nastrojów eurosceptycznych przyniosła bardzo dobre wyniki wyborcze takim partiom jak Front Narodowy we Francji, Partia Niepodległości Zjednoczonego Królestwa w Wielkiej Brytanii, Partia Ludowa w Danii czy Ruch Pięciu Gwiazd we Włoszech. Szczególnym zaskoczeniem (choć zgodnym z sondażami) były wyniki wyborów we Francji i w Wielkiej Brytanii.

Według stanu na dzień rozpoczęcia pierwszej sesji Parlamentu Europejskiego w dniu 1 lipca 2014 r. podział mandatów pomiędzy grupy polityczne zasiadające w PE kształtuje się następująco:

- EPP – Grupa Europejskiej Partii Ludowej (Chrześcijańscy Demokraci) – 221 członków PE;
- S&D – Grupa Postępowego Sojuszu Socjalistów i Demokratów w Parlamencie Europejskim – 191 członków PE;
- ECR – Europejscy Konserwatyści i Reformatorzy – 70 członków PE;
- ALDE – Porozumienie Liberatów i Demokratów na rzecz Europy – 67 członków PE;
- GUE/NGL – Zjednoczona Lewica Europejska / Nordycka Zielona Lewica – 52 członków PE;
- Greens/EFA – Zieloni / Wolny Sojusz Europejski – 50 członków PE;
- EFD – Europa Wolności i Demokracji – 48 członków PE;
- Niezrzeszeni – posłowie nienależący do żadnej grupy politycznej – 52 członków PE.

Ponadto, z inicjatywy M. Le Pen i G. Wildersa podejmowane były próby utworzenia kolejnej grupy politycznej – Europejskiego Sojuszu dla Wolności (EAF). Z powodu niezbrania przedstawicieli 7 państw członkowskich grupa nie powstała, jednak G. Wilders zapowiedział kontynuowanie prac nad jej utworzeniem.

Skład Parlamentu Europejskiego wybrany w wyborach w dniach 22-25 maja 2014 r., w podziale na grupy polityczne oraz państwa członkowskie UE (stan na 1.07.2014).

Grupa P.cz. UE	EPP	S&D	ECR	ALDE	GUE/NGL	Greens/EFA	EFD	Niezrzeszeni	Ogółem
AT	5	5		1		3		4	18
BE	4	4	4	6		2		1	21
BG	7	4	2	4					17
HR	5	2	1	2		1			11
CY	2	2			2				6
CZ	7	4	2	4	3		1		21
DK	1	3	4	3	1	1			13
EE	1	1		3		1			6
FI	3	2	2	4	1	1			13
FR	20	13		7	4	6	1	23	74
DE	34	27	8	4	8	13		2	96
EL	5	4	1		6			5	21
HU	12	4				2		3	21
IE	4	1	1	1	4				11
IT	17	31			3		17	5	73
LV	4	1	1			1	1		8
LT	2	2	1	3		1	2		11
LU	3	1		1		1			6
MT	3	3							6
NL	5	3	2	7	3	2		4	26
PL	23	5	19					4	51
PT	7	8		2	4				21
RO	15	16		1					32
SK	6	4	2	1					13
SI	5	1		1		1			8
ES	17	14		8	11	4			54
SE	4	6		3	1	4	2		20
UK		20	20	1	1	6	24	1	73
Ogółem	221	191	70	67	52	50	48	52	751

Proces formowania się Parlamentu Europejskiego rozpoczął się w pierwszych dniach po wyborach, a formalne ukonstytuowanie się Parlamentu nastąpi podczas pierwszej sesji plenarnej na początku lipca 2014 r., już w okresie kolejnej, włoskiej prezydencji. Równolegle trwa proces konstytuowania się grup politycznych, ustalenia ich składu i wyboru przewodniczących. Do obsady w Parlamencie są następujące stanowiska: prezydium grup politycznych (przewodniczący, wiceprzewodniczący, w tym przewodniczący tematycznych grup roboczych w grupach politycznych), koordynatorzy grup politycznych w komisjach, prezydium PE (przewodniczący PE, 14 wiceprzewodniczących PE, 5 kvestorów PE), prezydium komisji parlamentarnych (1 przewodniczący i 4 wiceprzewodniczących na komisję) oraz prezydium delegacji parlamentarnych (1 przewodniczący i 2 wiceprzewodniczących na delegację).

Wybory do Parlamentu Europejskiego zainicjowały procesy instytucjonalne, w następstwie których dokonają się zmiany na najważniejszych stanowiskach w UE oraz zostanie zdefiniowana wizja rozwoju projektu europejskiego na najbliższe lata. Zgodnie z Traktatem z Lizbony (art. 17 ust. 7 TUE) i Deklaracją nr 11 (w sprawie wyboru kandydata na Przewodniczącego Komisji Europejskiej) w procedurze nominacji Przewodniczącego KE uczestniczą i ponoszą wspólną odpowiedzialność dwaj aktorzy: Rada Europejska, która uwzględniając wynik wyborów do Parlamentu wskazuje kandydata większością kwalifikowaną oraz Parlament Europejski, który go wybiera (większością 376 głosów). W przypadku akceptacji kandydata na Przewodniczącego Komisji (według planu powinno to nastąpić podczas sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego w dniach 14-17 lipca 2014 r.) rozpoczyna się proces formowania Komisji.

Celem nieformalnego spotkania Szefów Państw i Rządów UE, które odbyło się 27 maja 2014 r. w Brukseli była ocena sytuacji po wyborach do Parlamentu Europejskiego, w tym przede wszystkim ustalenie procedury wyboru Przewodniczącego Komisji Europejskiej. Podczas spotkania szefowie państw i rządów udzielili Przewodniczącemu Rady Europejskiej mandatu do rozpoczęcia konsultacji z Parlamentem Europejskim w celu zbudowania większości dla kandydata zarówno w Radzie Europejskiej, jak i w Parlamencie Europejskim. Zdecydowano, że przyszłe konsultacje powinny dotyczyć nie tylko personaliów kandydata na Przewodniczącego Komisji, ale również strategicznego programu UE na najbliższe pięć lat.

Podczas spotkania odbyła się wstępna debata na temat przyszłej agendy Unii Europejskiej, jej pogłębiona część została zapowiedziana na czerwiec. Wśród priorytetów wskazano:

- pozytywną i skierowaną na przyszłość agendę wzrostu, konkurencyjności i zatrudnienia;
- dobrze funkcjonującą i bardziej rozwiniętą unię gospodarczą i walutową, z zachowaniem jedności UE;
- gotowość UE na wyzwania w zakresie zmian klimatu i zdecydowany krok w kierunku unii energetycznej i zmniejszenia zależności energetycznej;
- dalszą konsolidację w obszarze wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa, w oparciu o dotychczasowy dorobek;
- zachowanie i rozwijanie podstawowych swobód, z poszanowaniem zasad bezpieczeństwa (walka z nielegalną migracją i przestępczością);
- wzmocnienie unijnej polityki zewnętrznej.

Powyższe rozwiązanie jest zgodne ze stanowiskiem Polski. W ocenie Polski konieczne jest aby Rada Europejska określiła priorytety polityczne Unii Europejskiej na okres nowych kadencji instytucji. Polska uważa, że wśród inicjatyw kluczowych dla całej Unii powinny znaleźć się przede wszystkim projekty wzmacniające bezpieczeństwo Unii Europejskiej, również w wymiarze energetycznym, a także zmierzające do pobudzenia wzrostu gospodarczego oraz zwiększenia zatrudnienia. W strategii dalszego rozwoju Unii Europejskiej Polska jest zwolennikiem dokończenia budowy jednolitego rynku i rozwijania go w nowych obszarach (m.in. cyfrowym), a także integralności czterech swobód

(towarów, usług, kapitału i osób). Pogłębiająca się koordynacja polityk gospodarczych i finansowych strefy euro powinna uwzględniać instrumenty umożliwiające zachowanie otwartości nowych mechanizmów na państwa pozostające poza strefą euro.

Rada Europejska na szczycie w dniach 26-27 czerwca 2014 r. poparła kandydaturę J. C. Junckera na szefa Komisji Europejskiej. Wskazanie przez RE kandydata na Przewodniczącego Komisji, zgodnie z koncepcją *Spitzenkandidaten*, z jednej strony oddaliło scenariusz kryzysu instytucjonalnego między RE a PE, gwarantując uzyskanie większości dla kandydata podczas głosowania w Parlamencie Europejskim. Jednak z drugiej strony po raz pierwszy w historii doszło do podjęcia decyzji w sprawie wskazania Przewodniczącego KE bez osiągnięcia konsensusu wśród członków Rady Europejskiej, co stanowi niedobry precedens, osłabiający mandat polityczny nowego Przewodniczącego oraz całej Komisji.

Relacje międzyinstytucjonalne

Prezydencja grecka kontynuowała zainicjowaną w okresie prezydencji litewskiej debatę na temat relacji Rady z Parlamentem Europejskim po ukonstytuowaniu się nowych instytucji europejskich. Dyskusja na ten temat odbyła się podczas nieformalnego posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych w Atenach w dniach 29-30 maja 2014 r. Jej celem była próba wysondowania stanowisk państw członkowskich w kwestii ewentualnego przystąpienia Rady do ramowego porozumienia o współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską (w wariantcie renegecjowania obecnie obowiązującego porozumienia z 2010 r. lub rozpoczęcia negocjacji nowego), a także poszukiwania sposobów umocnienia pozycji Rady w relacji do Parlamentu Europejskiego. Nie doprowadziła ona jednak do uzgodnienia jednoznacznego stanowiska Rady w sprawie przystąpienia do porozumienia trójstronnego. Większość delegacji wskazywała na ryzyka związane z otwarciem obowiązującego porozumienia Komisja Europejska-Parlament Europejski i, w konsekwencji, stworzeniem dla Parlamentu okoliczności dla formułowania nowych postulatów. Niektóre państwa członkowskie wyraziły otwartość na dialog z Parlamentem w celu uregulowania niektórych technicznych kwestii tj. renegecjacji porozumienia pod nazwą *Better law making* z 2003 r., kwestii aktów wykonawczych i delegowanych, praktycznych aspektów współdecyzji, kwestii reprezentacji UE na zewnątrz. Otwarte stanowisko wyraziła też przyszła prezydencja włoska, wskazując, aby wstrzymać się w Radzie z podjęciem decyzji do czasu ukonstytuowania się nowego Parlamentu. Nowo wybrany Parlament Europejski sygnalizuje, że nie podejmie działań zmierzających do renegecjacji porozumienia ramowego; wykazuje natomiast zainteresowanie modyfikacjami i rozszerzeniem porozumienia *Better law making*. Polska popiera przyjęcie rozwiązania, które w nowym rozdaniu instytucjonalnym doprowadziłoby do systemowego wzmocnienia pozycji Rady w relacjach z Komisją i Parlamentem, i tym samym przyczyniłoby się do zachowania równowagi instytucjonalnej. W ocenie Polski decyzja w sprawie ewentualnego przystąpienia Rady do nowego porozumienia o współpracy międzyinstytucjonalnej powinna być poprzedzona gruntowną analizą i wskazaniem celów ofensywnych i defensywnych Rady.

Podczas prezydencji greckiej w Radzie UE toczyła się dyskusja na temat lepszego stosowania zasady subsydiarności przy stanowieniu prawa UE. Pojawiają się bowiem opinie, że Komisja Europejska ma problemy z wyznaczaniem priorytetów swoich działań i tworzy nadmiernie dużo (i niewystarczającej jakości) propozycji aktów prawnych. Szczególnie aktywne kraje w tej debacie to Wielka Brytania i Królestwo Niderlandów. Warto dodać, że Królestwo Niderlandów planuje uczynić z lepszego stosowania zasady subsydiarności jeden z wiodących tematów swojej prezydencji w Radzie UE w I poł. 2016 r. Polska jest aktywna w dyskusji o lepszym stosowaniu zasady subsydiarności, zarówno po stronie rządowej, jak i parlamentarnej (aktywność polskiego parlamentu w tzw. procedurze żółtej kartki). Obecny stan debaty na temat stosowania zasady subsydiarności jest korzystny dla interesów Polski (zgoda co do postrzegania jej jako dyskusji o optymalizacji funkcjonowania UE, działanie w obecnym reżimie traktatowym, prymat metody wspólnotowej). Wątek subsydiarności jest powszechnie podnoszony przez państwa członkowskie jako jedna z naczelnych zasad, jakimi powinna

się kierować nowa Komisja Europejska rozpoczynająca swoją kadencję w tym roku, co jest zgodne z polskimi postulatami.

Prezydencja grecka podjęła również temat wzmocnienia formacji Rady ds. Ogólnych w procesie kształtowania polityk Unii Europejskiej. Choć dyskusja na temat systemowego wzmocnienia roli tej Rady toczy się od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony w 2009 r., to podczas majowego posiedzenia w Atenach koncentrowano się na próbie znalezienia rozwiązań zapewniających Radzie ds. Ogólnych większą skuteczność jako forum dialogu politycznego. W rezultacie jako główne tematy pracy Rady ds. Ogólnych wskazywano: subsydiarność, rozszerzenie Unii Europejskiej, strategię Europa 2020 (w tym strategię makroregionalne), roczny program pracy KE, relacje pomiędzy państwami członkowskimi strefy euro i tymi poza nią, czy kwestie rządów prawa (ang. *rule of law*). Takie podejście jest zgodne ze stanowiskiem Polski. W ocenie Polski właściwie funkcjonująca Rada ds. Ogólnych mogłaby zapewnić horyzontalne spojrzenie na procesy toczące się w ramach różnych formacji Rady. W tym aspekcie dostrzegamy możliwości usprawnienia roli Rady ds. Ogólnych jako forum politycznej debaty - poprzez zdefiniowanie jej nowej agendy.

Przyszłość integracji europejskiej

W odniesieniu do koncepcji przyszłego rozwoju Unii Europejskiej na uwagę zasługuje wystąpienie ustępującego przewodniczącego Komisji Europejskiej J. M. Barroso, wygłoszone na berlińskim uniwersytecie Humboldtów w dniu 8 maja 2014 r. Zdaniem przewodniczącego J. M. Barroso:

- W dającej się przewidzieć przyszłości nie będzie porównywalnego do powstania Stanów Zjednoczonych Ameryki „momentu filadelfijskiego”, czyli ustanowienia europejskiej Konstytucji. Unia będzie w dalszym ciągu rozwijać się na drodze ciągłej reformy, nie zaś ciągłej rewolucji.
- Dalszy rozwój UE powinien być oparty o istniejące traktaty i metodę wspólnotową, gdyż wyjście poza te ramy prowadzi do podziałów i nakładania się struktur.
- Niezbędne jest uporządkowanie komplikacji i sprzeczności istniejących w obrębie traktatów i pomiędzy traktatami a narzędziami międzyrządowymi. W szczególności Europejski Mechanizm Stabilności i Pakt Fiskalny powinny zostać włączone do prawa pierwotnego UE.
- Nowe rozwiązania międzyrządowe powinny być rozpatrywane jako ostateczność.
- Unia Europejska powinna dążyć do ewolucji jako całość, składająca się z wszystkich 28 państw członkowskich. Głębsza integracja między państwami posługującymi się wspólną walutą powinna być otwarta na wszystkie państwa, które chcą dołączyć do tego grona. Należy w związku z tym wykorzystać wszystkie możliwości na rzecz ściślejszej integracji, jakie są zapisane w traktatach (mechanizm wzmocnionej współpracy).
- Tempo rozwoju UE nie może być dyktowane przez maruderów.

Wychodząc z tych założeń, przewodniczący J. M. Barroso wyróżnił pięć obszarów, które jego zdaniem będą wymagały szczególnej uwagi w nadchodzących latach:

- Pogłębienie Unii Gospodarczo-Walutowej. Konieczna jest realizacja planu KE z 2012 r. na rzecz utworzenia rzeczywistej Unii Gospodarczo-Walutowej. Konieczne jest zreformowanie systemu zarządzania gospodarczego. Do rozważenia pozostaje utworzenie zdolności fiskalnej na poziomie strefy euro, uzupełnionej o koordynację polityki podatkowej oraz regulacji rynku pracy. Będzie to w ostateczności wymagało zmian traktatowych. Konieczne przy tym jest angażowanie w prace wszystkich przyszłych i potencjalnych członków strefy euro oraz zachowanie integralności jednolitego rynku oraz polityk realizowanych przez UE jako całość.
- Bardziej skuteczna reprezentacja zewnętrzna. Wymaga to lepszego podziału zadań między UE a państwami członkowskimi. Niezbędne jest wyposażenie Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB w politycznych zastępców z Komisji oraz Rady. Konieczne są dalsze prace na rzecz

rozwoju wspólnego potencjału w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony. Ważnym wyzwaniem będzie stworzenie bardziej spójnej reprezentacji zewnętrznej strefy euro w międzynarodowych instytucjach finansowych.

- Wzmocnienie wartości wyznawanych przez UE oraz obywatelstwa. Oznacza to działania na rzecz przestrzegania rządów prawa, unijnych praw, gwarancji i wolności. Walka z nadużyciami unijnych praw, takich jak swobodny przepływ osób, musi być prowadzona za pomocą zmian legislacji wtórnej, nie zaś kwestionowania samej zasady.
- Poprawa podziału zadań w odniesieniu do stanowienia prawa. Dużym wyzwaniem na nadchodzące lata będzie przełożenie na język praktyki zasady, że UE powinna być „*big on big things and smaller on small things*”, będącej istotą zasady subsydiarności.
- Udoskonalenie unii politycznej. Konieczne będzie udoskonalenie demokratycznej legitymizacji funkcjonującego obecnie systemu. Demokracja ponadnarodowa nie powinna być pomyślana jako wielopoziomowy system umożliwiający wzajemne wetowanie decyzji, lecz jako system w którym decyzje wykonawcze są rozliczane na szczeblu, na którym się je podejmuje. Gdy decyzję podejmuje Komisja Europejska, taką legitymację demokratyczną zapewnia Parlament Europejski i Rada UE. Z kolei gdy decyzje są podejmowane na szczeblu narodowym, w tym odniesieniu do działań państw członkowskich w Radzie UE, legitymację demokratyczną powinny zapewniać parlamenty narodowe. Zgodnie z tą logiką Komisja Europejska powinna zostać przekształcona w unijny organ wykonawczy. Władza ustawodawcza powinna być w tym modelu dwuizbowa i składać się z Parlamentu Europejskiego oraz Rady UE. W średniej perspektywie czasowej urząd wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej odpowiedzialnego za sprawy gospodarcze i monetarne i euro powinien zostać połączony z urzędem przewodniczącego Eurogrupy. W dalszej perspektywie czasowej do rozważenia jest bardziej radykalna innowacja instytucjonalna, czyli połączenie urzędów przewodniczącego Komisji Europejskiej oraz Rady Europejskiej.

W dyskusji o przyszłości integracji europejskiej Polska opowiada się za: koncentracją na ochronie dotychczasowego dorobku UE w miejsce koncepcji bardziej federalnych, na które nie ma dziś zapotrzebowania społecznego, bardziej skoncentrowanej UE i zgodnej z zasadą subsydiarności, ostrożnością w odniesieniu do ewentualnych zmian traktatowych, koniecznością zachowania integralności UE, jej instytucji i jednolitego rynku (debata o statusie państw spoza strefy euro).

Zaangażowanie w stanowienie prawa UE i jego terminową transpozycję w Polsce

W I połowie 2014 r. kontynuowana była realizacja przyjętego pod koniec 2012 r. systemu oceny skutków dla projektów europejskich, którego koordynatorem jest Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Głównymi celami systemu jest poprawa oddziaływania przez Polskę na kształt kluczowych przyszłych propozycji KE, mogących nieść ze sobą istotne skutki dla Polski, w szczególności gospodarcze, społeczne i środowiskowe, usprawnienie udziału przedstawicieli polskiej administracji w nieformalnych a następnie formalnych pracach prowadzonych w ramach procesu decyzyjnego UE oraz ułatwienie procesu implementacji prawa UE w Polsce.

W ramach wdrażania systemu oceny skutków, w roku 2014 zidentyfikowano w oparciu o plan pracy KE kolejne przyszłe inicjatywy priorytetowe, o potencjalnie znaczących skutkach z punktu widzenia interesów Polski, takie jak np. przegląd ram politycznych i prawnych UE dotyczących produkcji ekologicznej czy pakiet dotyczący mobilności pracowników. Dla projektów tych opracowywane są fiszki zawierające informacje na temat stanu prac nad daną propozycją, celu Polski w negocjacjach, marginesu negocjacyjnego, wstępnej oceny skutków regulacji oraz działań niezbędnych do podjęcia wobec KE, państw członkowskich, PE i innych interesariuszy. Fiszka i zawarte w niej wstępne stanowisko Polski służy aktywizacji instytucji odpowiedzialnych za poszczególne projekty i podejmowaniu przez nie inicjatyw na rzecz promowania polskich postulatów.

Ponadto, prowadzone były również prace nad europejskimi testami regulacyjnymi dla wybranych projektów po ich opublikowaniu przez KE. Europejskie testy w syntetyczny sposób przedstawiają analizę skutków gospodarczych, społecznych i środowiskowych danej inicjatywy, jak również wskazują zakres niezbędnych zmian w polskim prawodawstwie po przyjęciu regulacji. Europejskie testy regulacyjne są dodatkowym, obok stanowiska Rządu, instrumentem, dostarczającym w trakcie negocjacji projektu argumentów na rzecz polskiego stanowiska. W I połowie 2014 r. trwały również prace nad przeglądem funkcjonowania systemu mającym na celu analizę możliwości zwiększenia jego efektywności.

Polska systematycznie poprawia wskaźnik deficytu transpozycji dyrektyw rynku wewnętrznego (odsetek niewdrożonych dyrektyw rynku wewnętrznego dla danego państwa w odniesieniu do ogólnej liczby dyrektyw rynku wewnętrznego). Pokazują to raporty Komisji Europejskiej dotyczące deficytu transpozycji rynku wewnętrznego.

Zgodnie z ostatnim raportem (IMS 28) opublikowanym w dniu 28 lutego 2014 r., Polska zmniejszyła deficyt transpozycji do poziomu 1%. W swoim raporcie Komisja zwróciła szczególną uwagę na bardzo dobre wyniki Polski stwierdzając, że w zakresie deficytu transpozycji Polska osiągnęła najlepszy wynik od 2006 roku. Trzeba również zauważyć stałą tendencję spadkową w zakresie deficytu transpozycji, co pokazują następujące dane: IMS 25 i 24 - deficyt 2,1%, IMS 26 – 1,8%, IMS 27 – 1,2%, IMS 28 – 1,0%. Prognozowany dla Polski wynik za pierwsze półrocze 2014 r. (IMS 29) to 12 niewdrożonych dyrektyw i deficyt na poziomie 0,982%. W kolejnym raporcie za II połowę 2014 r., przewiduje się utrzymanie tego pozytywnego trendu, ze względu na intensywne prace legislacyjne na etapie rządowym.

3. AKTYWNOŚĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE

3.1. POLITYKA WZROSTU I ZATRUDNIENIA

5 marca 2014 r. Komisja Europejska opublikowała komunikat zatytułowany *Podsumowanie realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu*, w którym dokonała podsumowania postępów w realizacji strategii po upływie czterech lat od jej wdrożenia. Komunikat był podstawą dyskusji zapoczątkowanej na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 20-21 marca 2014 r. RE uznała, że osiągnięcie zakładanego w strategii celu w postaci zapewnienia inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu nadal ma podstawowe znaczenie. W związku z tym zaapelowała o zintensyfikowanie wysiłków na rzecz realizacji celów strategii „Europa 2020” i oświadczyła, że oczekuje na planowany przegląd śródkokresowy tej strategii.

W rozpoczętej dyskusji na temat przeglądu strategii „Europa 2020” Polska zgadza się z generalną oceną Komisji zawartą w komunikacie, że mimo ograniczeń, wiodące cele strategii pomagają ukierunkować uwagę opinii publicznej i polityków na szczeblu krajowym i unijnym. W ewentualnych dyskusjach nad zmianą lub rozszerzeniem listy wskaźników Polska będzie zwracała uwagę na to, aby nie prowadziło to do rozmycia priorytetów lub nadmiernego skomplikowania procedur Semestru Europejskiego, co uczyniłoby cały proces trudno sterowalnym i nieprzejrzystym.

Odnosząc się do pięciu wiodących celów strategii „Europa 2020” Polska podziela oceny Komisji, że w warunkach kryzysu postępy w ich realizacji były zróżnicowane. Kryzys opóźnił realizację, a w wielu krajach spowodował nawet regres, w zakresie celów wzrostu zatrudnienia i redukcji poziomu ubóstwa. Realizacja innych celów też została opóźniona, z wyjątkiem zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Dlatego też Polska od początku podkreśla potrzebę właściwego skalibrowania celów strategii oraz przywrócenia równowagi między jej poszczególnymi wymiarami. Przy czym rację ma KE podkreślając, że szkodliwa byłaby próba powrotu do „modelu” wzrostu z poprzedniej dekady, obciążonego wadami, które były źródłem kryzysu lub przyczyniły się do jego pogłębienia.

W czasie dyskusji nad korektą wskaźników dot. wiodących celów strategii, Polska z uwagą będzie przyglądała się próbom wyznaczenia bardziej ambitnych celów w dziedzinie energii i klimatu. W związku z tym należy zadbać, by w tej dyskusji znalazły odzwierciedlenie takie zagadnienia, jak skutki dla konkurencyjności gospodarki i przemysłu, różnice w miksie energetycznym poszczególnych państw członkowskich oraz zobowiązania w tym zakresie wiodących gospodarek spoza UE.

3.2. POLITYKA SPÓJNOŚCI

W dniu 20 grudnia 2013 r. opublikowano pakiet legislacyjny dla Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych (EFSI) na okres programowania 2014-2020, co otworzyło drogę formalnemu procesowi przygotowania krajowych dokumentów programowych: umowy partnerstwa (UP) i programów. W dniu 8 stycznia 2014 r. Rada Ministrów przyjęła projekt UP oraz projekty krajowych programów operacyjnych (PO) dotyczących wsparcia z funduszy polityki spójności: Program Operacyjny Infrastruktura i Środowisko, Program Operacyjny Inteligentny Rozwój, Program Operacyjny Polska Cyfrowa, Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój, Program Operacyjny Polska Wschodnia, Program Operacyjny Pomoc Techniczna. PO zostały formalnie przekazane Komisji Europejskiej. W pierwszej kolejności zostały rozpoczęte negocjacje umowy partnerstwa na linii Komisja Europejska-Polska, które zakończyły się w dniu 23 maja 2014 roku formalnym zaakceptowaniem tego dokumentu przez Komisję. Na początku kwietnia zostały wysłane do Komisji projekty regionalnych programów operacyjnych. W lipcu 2014 r. rozpoczną się negocjacje z Komisją

odnośnie do krajowych, a następnie regionalnych PO. Przewiduje się, że większość z nich zostanie formalnie przyjęta jesienią 2014 roku.

W kwietniu 2014 r. miało miejsce nieformalne spotkanie ministrów UE ds. polityki spójności poświęcone m. in. kwestii zapewnienia stałego forum na poziomie politycznym dla debaty strategicznej w zakresie zagadnień związanych z polityką spójności. Zdecydowana większość państw członkowskich opowiedziała się za tym, aby takie dyskusje odbywały się w ramach posiedzeń Rady do Spraw Ogólnych (GAC). Zgodnie z zapowiedziami prezydencji greckiej, podniosła ona tę kwestię na posiedzeniu GAC w dniu 24 czerwca 2014 r. Wśród potencjalnych tematów związanych z polityką spójności, które mogłyby być omawiane w przyszłości na forum GAC, wskazane zostały:

- postępy w realizacji polityki spójności i jej wkładu w osiągnięcie celów strategii Europa 2020, szczególnie w kontekście Semestru Europejskiego; służyć temu będą cykliczne raporty z wdrażania EFSI przygotowywane przez państwa członkowskie w 2017 i 2019 roku, na podstawie których KE ma przygotowywać sprawozdania zbiorcze;
- powiązania między polityką spójności a warunkowością makroekonomiczną: (i) w kontekście ewentualnych wniosków KE dotyczących wprowadzania takich zmian do umów partnerstwa i programów, które mają wesprzeć realizację zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich (*country-specific recommendations*); (ii) w powiązaniu z procedurą nadmiernego deficytu i procedurą nierównowag makroekonomicznych;
- inne zagadnienia o znaczeniu politycznym, w szczególności problemy wdrożeniowe dotyczące tej polityki i wymagające podjęcia skoordynowanych działań na poziomie unijnym.

Postulat wprowadzenia regularnej debaty poświęconej polityce spójności na poziomie politycznym w ramach GAC był promowany przez Polskę na forum unijnym od 2008 roku i potwierdzony w stanowisku Rządu RP nt. polityki spójności po 2013 roku przyjętym w sierpniu 2010 r. W grudniu 2011 r., podczas polskiej prezydencji, odbyła się pierwsza sesja GAC poświęcona wyłącznie polityce spójności, w której wzięli udział ministrowie państw członkowskich odpowiedzialni za tę politykę. Zgodnie z dotychczasowymi zapowiedziami, prezydencja włoska planuje zorganizowanie podobnej sesji w listopadzie 2014 roku.

Pakiet legislacyjny dla EFSI na okres 2014-2020 przewiduje wydanie wielu aktów delegowanych i wykonawczych o istotnym znaczeniu dla programowania i wdrażania polityki spójności. Podczas przewodnictwa Grecji zostały przyjęte następujące rozporządzenia delegowane KE:

- nr 240/2014 ws. kodeksu postępowania w związku z zasadą partnerstwa,
- nr 480/2014, ws. regulacji wielu kwestii o charakterze wdrożeniowym,
- nr 481/2014 ws. kwalifikowalności wydatków w ramach Europejskiej Współpracy Terytorialnej,
- nr 522/2014 ws. innowacyjnych działań na rzecz zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich.

Równolegle prowadzono prace nad przepisami wykonawczymi w ramach komitologii dla EFSI (COESIF), w wyniku których przyjęte zostały następujące rozporządzenia Komisji:

- nr 184/2014 ws. systemu SFC i kategorii interwencji dla EWT,
- nr 215/2014 ws. metodologii liczenia wydatków na zmiany klimatyczne, ram wykonania oraz kategorii interwencji dla EFSI,
- nr 288/2014 ws. wzoru programu operacyjnego i programu EWT.

Prace nad kolejnymi rozporządzeniami delegowanymi i wykonawczymi są w toku.

W trakcie prezydencji greckiej prowadzona była nieformalna dyskusja wokół wątków związanych ze spójnością terytorialną. Zogniskowana była na *Blue Growth* (w kontekście wykorzystania potencjału wybrzeży i obszarów morskich) oraz *Urban Poverty* (społeczne i gospodarcze skutki ubóstwa w miastach). Zainicjowanie dyskusji wśród Państw Członkowskich na temat działań mających na celu przeciwdziałanie negatywnym zjawiskom występującym na obszarach miejskich, jakim m.in. jest ubóstwo, było także punktem wyjścia dla prac nad przyszłym kształtem Agendy Miejskiej UE (AM UE). Nad wymiarem miejskim polityk UE, znaczeniem inwestowania na obszarach miejskich i miastach będących ośrodkami realizacji celów polityk UE, a także Agendą Miejską UE dyskutowano również podczas organizowanego przez Komisję Europejską Forum – *CITIES: Cities of Tomorrow: Investing in Europe* (luty 2014 r.), z aktywnym udziałem przedstawicieli rządu RP.

Fundusz Solidarności Unii Europejskiej

Polska brała aktywny udział w pracach nad *projektem Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej*, którego celem była poprawa funkcjonowania istniejącego instrumentu Funduszu Solidarności UE poprzez skrócenie czasu reagowania, uczynienie go bardziej widocznym dla obywateli i prostszym w użyciu, a także doprecyzowanie przepisów. Polska poparła kierunek zmian oraz zaproponowała szereg rozwiązań zwiększających możliwości wykorzystania środków pomocowych, w tym:

- wprowadzenie mechanizmu zaliczkowego – wypłata zaliczki w wysokości 10% przewidywanej pomocy, jednak nie więcej niż 30 mln EUR;
- wydłużenie okresu na złożenie wniosku aplikacyjnego do 12 tygodni;
- wydłużenie okresu wykorzystania środków do 18 miesięcy;
- wprowadzenie możliwości finansowania z FSUE odbudowy z elementem innowacyjnym.

Wypracowane propozycje zmian w zasadach funkcjonowania Funduszu Solidarności zwiększają efektywność tego instrumentu, dlatego Polska poparła przyjęcie wypracowanego tekstu.

3.3. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

3.3.1. Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa

Rozszerzenie UE

Wpływ na zawartość i realizację programu prezydencji greckiej w dziedzinie rozszerzenia UE miały ustalenia Rady ds. Ogólnych i Rady Europejskiej z końca 2013 r. Zdecydowały one o terminie inauguracji negocjacji akcesyjnych Serbii w styczniu 2014 r. oraz upoważniły Komisję Europejską do przygotowania raportu o postępach Albanii w zakresie zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej. Decyzję sprawie przyznania Albanii statusu oficjalnego kandydata do UE podjęła Rada ds. Ogólnych i potwierdziła Rada Europejska w dniach 26-27 czerwca 2014 r. Charakterystyczny był także zastój w negocjacjach z Turcją, spowodowany przede wszystkim sytuacją wewnętrzną w tym państwie oraz brak ostatecznej decyzji Islandii w sprawie kontynuacji negocjacji akcesyjnych. Wpływ na działania prezydencji greckiej miał także stan jej stosunków z Turcją i Macedonią oraz zaangażowanie w proces zjednoczeniowy na Cyprze. W tej sytuacji rozszerzenie nie stanowiło priorytetu dla prezydencji. Grecja zakładała jedynie kontynuację rozpoczętych negocjacji akcesyjnych, realizację decyzji o rozpoczęciu w styczniu negocjacji z Serbią oraz wsparcia reform wewnętrznych i przygotowań integracyjnych pozostałych państw Bałkanów Zachodnich. Program prezydencji w zakresie rozszerzenia był dość ogólny, zachowawczy i zakładał raczej bierną kontynuację tego procesu w oparciu o zasadę *strict but fair conditionality*.

Prezydencji greckiej udało się sprawnie zainauguować negocjacje akcesyjne z Serbią. Pierwsza Konferencja Międzyrządowa odbyła się 21 stycznia 2014 r. Trwa proces *screeningu*. Kontynuowane były rozmowy akcesyjne z Czarnogórą, które doprowadziły do otwarcia w czerwcu negocjacji w kolejnych trzech rozdziałach: swobodny przepływ kapitału; polityka zagraniczna, bezpieczeństwa i obrony; kontrola finansowa. W sumie Czarnogóra ma otwartych 12 rozdziałów. Udało się zakończyć negocjacje nad Porozumieniem o stabilizacji i stowarzyszeniu UE-Kosowo (z 2 maja 2014 r.), które jest obecnie przedmiotem prac grupy roboczej ds. Bałkanów Zachodnich. W przypadku pozostałych państw Bałkanów Zachodnich, prezydencja grecka koncentrowała się na kontynuacji wsparcia dla reform wewnętrznych, przygotowujących je do integracji z UE.

W dość pilnym trybie prezydencja grecka zorganizowała konferencję ministerialną UE-Bałkany Zachodnie (Saloniki, 7-8 maja 2014). Dyskusja skoncentrowała się na ocenie postępów procesu rozszerzenia i państw Bałkanów Zachodnich, osiągniętym od czasu pierwszej konferencji UE-Bałkany Zachodnie w Salonikach w 2004 r. oraz przyszłych priorytetach dla regionu związanych przede wszystkim z transportem, energetyką i zarządzaniem gospodarką.

Polska stale popiera proces rozszerzenia Unii Europejskiej. W czasie prezydencji greckiej Polska uczestniczyła w pracach nieformalnej grupy przyjaciół rozszerzenia, tzw. Grupy Tallińskiej (spotkanie w Madrycie 7-8 maja 2014 r.). Polska kontynuowała też polityczne i eksperckie wsparcie dla państw negocjujących i kandydujących, między innymi realizując w ramach Grupy Wyszehradzkiej rozpoczęty w 2012 r. program współpracy z państwami Bałkanów Zachodnich w zakresie rządów prawa i praw podstawowych.

Partnerstwo Wschodnie

Pierwotnie Partnerstwo Wschodnie potraktowane zostało w programie prezydencji greckiej w sposób zdawkowy. Jednak wysoka aktywność niektórych państw członkowskich (w tym Polski) oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych spowodowały, że sytuacja na Ukrainie stała się dominującym wątkiem w kontekście unijnych relacji zewnętrznych w pierwszym półroczu 2014 r.

Polska konsekwentnie działała na rzecz podpisania umów stowarzyszeniowych zawierających postanowienia o kompleksowych i pogłębionych strefach wolnego handlu (ang. *Association Agreements/Deep and Comprehensive Free Trade Areas – AA/DCFTA*), co pozwoliło na przesunięcie – pierwotnie planowanego na jesień 2014 r. – terminu podpisania umów na czerwiec 2014 r. Pierwsza część umowy stowarzyszeniowej z Ukrainą zawierająca postanowienia polityczne została podpisana podczas szczytu Szefów Państw i Rządów w dniach 20-21 marca 2014 r., druga zawierająca komponent gospodarczy (*DCFTA*) podczas szczytu Szefów Państw i Rządów w dniu 27 czerwca 2014 r. Układy Stowarzyszeniowe z Gruzją i Mołdawią zostały podpisane w dniu 27 czerwca 2014.

Mając na względzie rosyjskie naciski o charakterze gospodarczo-handlowym na Kiszyniów, Polska poparła wniosek Komisji Europejskiej dotyczący podwojenia przyznanym Mołdawii kontyngentów taryfowych na cztery produkty rolne: świeże jabłka, śliwki, winogrona stołowe oraz świeże lub schłodzone pomidory. Polska zastrzegła jednak, aby takiego rodzaju środki stosować z daleko idącą ostrożnością. Odnotować należy także pozytywne rozpatrzenie wniosku Mołdawii o akcesję do strefy pan-euro-śródziemnomorskiej współpracy gospodarczej (UE, Turcja, EFTA, kraje południowego basenu Morza Śródziemnego, Bałkany Zachodnie). Mołdawia jest pierwszym krajem PW, który włącza się w strefę europejskiej sąsiedzkiej współpracy gospodarczej. Spowoduje to włączenie Mołdawii w obszar wspólnych reguł pochodzenia dla całego obszaru pan-euro-śródziemnomorskiego, przekładając się na ułatwienia w handlu dla Mołdawii ze wszystkimi stronami tej strefy, w tym także z UE. Stanie się to po zakończeniu niezbędnych procedur, w tym ratyfikacji *Regionalnej Konwencji ws. preferencyjnych pan-euro-śródziemnomorskich reguł pochodzenia* przez samą Mołdawię.

Polska promowała także proces liberalizacji wizowej, w wyniku którego od 28 kwietnia 2014 r. zniesiony został obowiązek wizowy dla obywateli Mołdawii (możliwość bezwizowego podróżowania do UE na 90 dni w każdym 180-dniowym okresie), zaś Ukraina, zgodnie z decyzją Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 23 czerwca 2014 r., przeszła do II etapu Planu Działań na rzecz Liberalizacji

Wizowej (ang. *Visa Liberalisation Action Plan – VLAP*). Zakończenie wdrażania II fazy Planu działań otworzy Ukrainie możliwość uzyskania ruchu bezwizowego z UE .

Polska uczestniczyła w licznych konsultacjach w państwach członkowskich Unii Europejskiej w zakresie Partnerstwa Wschodniego i była inicjatorem wielu z tych spotkań. Szczególną uwagę Polska poświęcała rozmowom z państwami do tej pory mniej zainteresowanymi wschodnim wymiarem EPS, starając się promować pozytywny wizerunek Partnerstwa Wschodniego, jak też wskazywać na pozytywne rezultaty dla realizacji interesów UE wynikające z większego zaangażowania w przemiany polityczne w Europie Wschodniej.

Obok spotkań bilateralnych odbywały się także konsultacje w formacie państw, dla których PW jest priorytetem polityki zagranicznej (tzw. *like-minded*), a także rozmowy na forum państw Grupy Wyszehradzkiej. 11 kwietnia 2014 r. w Warszawie odbyły się na szczeblu wiceministrów polsko – szwedzkie konsultacje z państwami PW dotyczące perspektyw rozwoju partnerstwa oraz sytuacji w regionie Europy Wschodniej. W dniach 24-25 kwietnia 2014 r. w Pradze odbyło się nieformalne spotkanie przywódców krajów unijnych i państw PW z okazji piątej rocznicy powołania Partnerstwa Wschodniego, w którym uczestniczył Prezydent RP. W dniach 28-29 kwietnia 2014 r. w Budapeszcie miało miejsce coroczne spotkanie ministrów spraw zagranicznych Grupy Wyszehradzkiej (V4) i państw PW. W przyjętym wspólnym oświadczeniu Ministrowie V4 wyrazili solidarność ze wschodnimi sąsiadami Unii Europejskiej. Podkreślili, że obecna sytuacja międzynarodowa potwierdza konieczność dalszego wzmacniania i konsekwentnej realizacji polityki Partnerstwa Wschodniego. Zaznaczyli też, że wschodni partnerzy UE powinni skupić się na realizacji dalszych reform, we wprowadzaniu których mogą liczyć na wsparcie V4. Z inicjatywy Polski kwestia współpracy rozwojowej dla krajów wschodniego sąsiedztwa Unii była jednym z tematów posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych z udziałem ministrów ds. rozwoju UE w dniu 19 maja 2014 r. w Brukseli. Polska prowadziła również aktywną działalność w państwach partnerskich. Obok wizyt i konsultacji dwustronnych na szczególną uwagę zasługuje wspólna wizyta Pełnomocników ds. Partnerstwa Wschodniego z państw V4 w Mołdawii, która miała miejsce w dniach 2-5 czerwca 2014 r.

Polska organizowała lub brała udział w przedsięwzięciach, w tym na poziomie ministrów, które miały na celu m.in. promowanie i informowanie zarówno przedsiębiorców, jak i przedstawicieli administracji krajowych, o wynegocjowanych komponentach gospodarczo-handlowych (DCFTA) układów o stowarzyszeniu z Gruzją i Mołdawią, tj. m.in. Forum Gospodarcze w Kiszyniowie na marginesie oficjalnej wizyty Premiera RP w dniu 28 marca 2014 r., Forum Ekonomiczne i Międzynarodowa Konferencja w dniach 26-28 marca 2014 r. w Tbilisi.

Ponadto, Polska była współautorem różnych inicjatyw, w tym trzech dokumentów tzw. *non-paper* koncentrujących się na kwestii wsparcia finansowego dla wschodnich sąsiadów UE, dalszym rozwoju Partnerstwa Wschodniego oraz przyszłości Europejskiej Polityki Sąsiedztwa.

Kwestia przyszłości Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS) była przedmiotem spotkania ministrów spraw zagranicznych Trójkąta Weimarskiego w dniu 1 kwietnia 2014 r. Wspólnie z Niemcami oraz Francją, Polska przedstawiła *non-paper*, w którym zawarto szereg propozycji mających na celu usprawnienie polityki Unii wobec państw sąsiadujących. Deklaracja ministrów Trójkąta Weimarskiego wzywa do niezbędnych zmian w zakresie funkcjonowania EPS, podkreślając w szczególności konieczność:

- dostosowania polityki do nowych uwarunkowań w krajach sąsiedzkich oraz zróżnicowania podejścia do partnerów na południu i wschodzie;
- wsparcia reform w zakresie rządów prawa i dobrego zarządzania, niezbędnych dla procesu transformacji demokratycznej;
- wzmocnienia zdolności szybkiego reagowania w sytuacjach kryzysowych (w ramach instrumentów WPZiB i WPBiO);

- uproszczenia i skrócenia procedur związanych z realizacją programów finansowanych z budżetu UE;
- promowania kontaktów międzyludzkich, między innymi poprzez liberalizację wizową wobec państw PW, programy adresowane do studentów i młodzieży, a także wsparcie dla społeczeństwa obywatelskiego.

Południowe sąsiedztwo

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie przez Grecję kontynuowany był strategiczny dialog ze światem arabskim. Polska uczestniczyła w spotkaniu Unii Europejskiej z krajami członkowskimi Ligi Państw Arabskich (LPA), w Atenach (10-11 czerwca 2014 r.), wskazując między innymi na rolę UE w procesie demokratycznych przemian w świecie arabskim i oferując wsparcie w zakresie wymiany doświadczeń dot. transformacji systemowej.

W dyskusjach na forum UE Polska zwracała uwagę, że rozwój wydarzeń w Egipcie będzie mieć istotny wpływ na sytuację w innych krajach regionu. Temat ten był także przedmiotem rozmów w Bratysławie, na spotkaniu ministerialnym Grupy Wyszehradzkiej z Egiptem, gdzie dokonano również wymiany ocen na temat zwalczania terroryzmu, nieprolifracji i przestrzegania praw człowieka.

Polska kontynuowała działania na rzecz wsparcia transformacji w Tunezji – głównie w ramach projektu Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, mającego na celu wzmocnienie potencjału administracji tunezyjskiej w realizacji reformy regionalnej oraz wypracowanie propozycji założeń do strategii rozwoju regionalnego Tunezji. Polska stała się sygnatariuszem umowy o Partnerstwie na rzecz Mobilności między Tunezją a Unią Europejską, która ułatwi zwalczanie nielegalnej imigracji, a w przyszłości może doprowadzić do wprowadzenia ułatwień wizowych dla Tunezyjczyków.

Na forum UE Polska deklarowała zainteresowanie wspomaganiem procesu pokojowego w Libii, w którym libijskie władze, w tym siły rządowe, powinny być wzmocnione poprzez skoordynowane działania ONZ, UE i NATO.

Polska zadeklarowała także gotowość wsparcia wysiłków władz Libanu na rzecz modernizacji libańskiej armii oraz sił odpowiedzialnych za ochronę granic, w ramach projektu *Zintegrowane Zarządzanie Granicami w Libanie* finansowanego z budżetu UE. W kontakcie z partnerami z Libanu Polska podejmowała ponadto kwestię konfliktu w Syrii – w kontekście problemu rosnącej liczby uchodźców syryjskich w Libanie. W ramach pomocy humanitarnej finansowanej przez Polskę realizowany jest tam projekt Polskiego Centrum Pomocy Międzynarodowej.

Polska opowiadała się za wypracowaniem przez UE oferty „specjalnego uprzywilejowanego partnerstwa” dla Izraela i Palestyny w przypadku osiągnięcia przez obydwie strony porozumienia pokojowego. Obejmowałoby ono ułatwiony dostęp do rynków europejskich, promocję relacji biznesowych, kulturalnych i naukowych, dialog polityczny i współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa.

Z udziałem przedstawicieli rządów krajów z południowej i wschodniej części basenu Morza Śródziemnego odbyła się w Warszawie doroczna 23. konferencja dyrektorów Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR), na której omawiano kwestie udzielanej im pomocy finansowej i technicznej. Podczas tej konferencji Libia uzyskała status członka EBOR.

3.3.2. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi

Relacje transatlantyckie (Kanada, USA)

Współpraca z USA i Kanadą była realizowana przez prezydenturę grecką w kontekście relacji handlowych, czyli obecnie negocjowanych umów: Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowo-Inwestycyjnego UE-USA (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*, TTIP) oraz kompleksowej umowy handlowo-gospodarczej UE-Kanada (ang. *Comprehensive Economic and Trade Agreement*, CETA). Celem Grecji zawartym w programie prezydentury było zaawansowanie

negocjacji TTIP i finalizacja negocjacji CETA. Polska była zaangażowana w prace nad umowami w ramach posiedzeń Komitetu Polityki Handlowej oraz Komitetu Stałych Przedstawicieli COREPER II, podczas których wielokrotnie prezentowała stanowisko.

W pierwszym półroczu 2014 r. przeprowadzone zostały dwie rundy negocjacji TTIP (marzec i maj), podczas których nie osiągnięto wprowadzenia zakładanego przez Komisję postępu w pracach, omówiono jednak wszystkie filary przyszłej umowy.

Planowana umowa TTIP może doprowadzić do stworzenia największej strefy wolnego handlu na świecie. Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu finalnych wersji dokumentów koncepcyjnych przygotowanych przez KE do przedstawienia stronie amerykańskiej podczas kolejnych spotkań negocjacyjnych. Dokumenty te dotyczyły m.in. kwestii dostępu do rynku, w tym dostępu do rynku towarów, usług i zamówień publicznych, kwestii regulacyjnych i barier pozataryfowych, również w ujęciu sektorowym, nowych obszarów współpracy, tzw. zasad w handlu obejmujących m.in. ochronę praw własności intelektualnej, ułatwienia w handlu, antydumping, politykę konkurencji i.in. Polska przekazała również swoje uwagi do przedstawionej przez stronę amerykańską wstępnej oferty taryfowej dla UE. Wskazała także na postulat rewizji tej oferty z uwagi na niższy, od zakładanego, poziom ambicji po stronie USA. Systematycznie podkreślamy konieczność stworzenia oddzielnego rozdziału dotyczącego kwestii energetycznych w kształcie zbieżnym z *acquis* UE. Kontynuowany był proces identyfikacji polskich interesów w negocjacjach TTIP w odniesieniu do poszczególnych branż i sektorów gospodarki Polski oraz proces konsultacji z polskim sektorem przemysłowym. Umożliwiło to, już na tym etapie, włączenie w agendę rozmów KE z USA np. sprawy kosztownego dla polskich producentów nieuznawania przez USA oznakowania towarów „*Made in the EU*”. Organizowano również spotkania z przedstawicielami organizacji pozarządowych m.in. w odniesieniu do obszaru własności intelektualnej i mechanizmu rozstrzygania sporów na linii inwestor-państwo. Jednocześnie, prowadzono analizę stanowisk poszczególnych państw członkowskich UE oraz podejścia USA do poszczególnych kwestii negocjacyjnych. Prezentowano również na forum unijnym wyraźną potrzebę zapewnienia przejrzystości dla tych negocjacji dla opinii publicznej i upublicznienia mandatu negocjacyjnego TTIP.

Najważniejszymi wydarzeniami w relacjach UE-USA, nieprzewidzianymi w programie prezydencji, a uwarunkowanymi kryzysem na Ukrainie, był szczyt UE-USA w marcu 2014 r. oraz spotkanie Rady Energetycznej UE-USA w kwietniu 2014 r.

W zakresie umowy CETA, pomimo ogłoszenia przez KE, zawarcia w październiku 2013 r. politycznego porozumienia, kontynuowane były prace nad jej ostatecznym kształtem. Nie udało się dotychczas wypracować ostatecznego tekstu umowy. Do chwili obecnej nadal otwarte pozostają ważne elementy negocjacji: usługi finansowe, kwestie inwestycyjne, administrowanie kontyngentami taryfowymi oraz niektóre elementy reguł pochodzenia. Wciąż prowadzone są prace techniczne nad tekstem umowy, który nie został jeszcze udostępniony w całości państwu członkowskim UE.

Osiągnięto natomiast porozumienie ws. treści umowy o partnerstwie strategicznym z Kanadą (ang. *Strategic Partnership Agreement - SPA*). SPA ma stanowić kluczowy element w procesie wzmocnienia strategicznych relacji unijno-kanadyjskich. Relacje UE – Kanada opierają się obecnie na umowie ramowej z 1976 r. dotyczącej współpracy handlowej i gospodarczej oraz siatce porozumień sektorowych zawartych w jej następstwie. Nowe porozumienie ma stworzyć bazę dla poszczególnych sektorów współpracy. SPA jako rodzaj „umowy parasolowej” odwołuje się do wspólnego katalogu wartości łączących Kanadę i państwa członkowskie UE, wzmocniając jednocześnie instytucjonalną strukturę relacji UE - Kanada. Obszary współpracy uwzględnione w ramach porozumienia dotyczą między innymi edukacji, transportu, energii, Arktyki, nauki i technologii, a także polityki zagranicznej ze szczególnym uwzględnieniem zarządzania kryzysowego oraz kwestii bezpieczeństwa.

Federacja Rosyjska

W dniach 27-28 stycznia 2014 r. odbył się Szczyt UE – Rosja. Szczyt nie przyczynił się do rozwiązania narastających w ostatnim okresie spornych kwestii w relacjach gospodarczo-handlowych UE – Rosja

oraz nie przyczynił się do wypracowania nowej długofalowej strategii współpracy gospodarczo-handlowej UE z Rosją.

W kolejnych miesiącach współpraca UE – Rosja została niemalże całkowicie zamrożona z uwagi na zaangażowanie rosyjskie w kryzys ukraiński. Przerwano rozmowy na temat nowej umowy bazowej i liberalizacji reżimu wizowego. Odwołano także szczyt G8 w Soczi, w miejsce którego w dniach 4-5 czerwca 2014 r. w Brukseli odbył się szczyt w formacie G7, z UE po raz pierwszy w roli gospodarza. UE wstrzymała negocjacje tzw. *Nowej Umowy UE-Rosja*, która miała być kompleksową umową o partnerstwie i współpracy z Rosją (PCA II). Odroczone także procesy akcesji Rosji do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD).

W związku kryzysem na Ukrainie, strona unijna etapami nałożyła sankcje na Rosję (sankcje wizowe oraz finansowe). Zastosowano środki ograniczające (zamrożenie aktywów) wobec 18 osób uznanych za winne zdefraudowania ukraińskich funduszy państwowych; wprowadzono dodatkowe środki restrykcyjne (sankcje wizowe, zamrożenie aktywów) w stosunku do 33 osób odpowiedzialnych za naruszenie integralności terytorialnej, suwerenności i niezależności Ukrainy. Jednocześnie trwała dyskusja nad trzecią fazą środków restrykcyjnych, obejmującą sankcje gospodarcze. Ich wdrożenie uzależniono od postawy i zaangażowania Rosji w konflikt na Ukrainie. Jednocześnie Polska prowadziła rozmowy z państwami członkowskimi celem przekonania ich do podzielenia w tej kwestii punktu widzenia Warszawy. Polska stanowczo domagała się zaprzestania walk i używania przemocy na terenie wschodniej Ukrainy, a także wzywała stronę rosyjską do zaprzestania wspierania separatystów. Kilukrotnie do siedziby Ministerstwa Spraw Zagranicznych wzywany był ambasador Federacji Rosyjskiej w Polsce, któremu przedstawiano nasze stanowisko. Ponadto, minister spraw zagranicznych odbył w dniu 10 czerwca 2014 r. w Sankt Petersburgu spotkanie ze swoimi odpowiednikami z Rosji i Niemiec w formacie Trójkąta Królewieckiego, którego głównym celem była rozmowa nt. sposobu uregulowania kryzysu na Ukrainie.

W polityce wobec Rosji, Polska podkreślała swoje niekonfrontacyjne stanowisko zmierzające do prowadzenia relacji z Moskwą na zasadach poszanowania prawa międzynarodowego oraz idei stosunków dobrosąsiedzkich. Polska odpierała rosyjskie zarzuty odnośnie do konfrontacyjnego charakteru PW, wskazując jednocześnie na jego demokratyczne i prorozwojowe cele.

Z uwagą monitorowano także procesy integracyjne mające miejsce w przestrzeni poradzieckiej tj. Unię Celną, Euroazjatycką Unię Gospodarczą, Organizację Układu o Bezpieczeństwie Zbiorowym.

Strona polska zgłaszała zastrzeżenia odnośnie do współpracy unijno-rosyjskiej w dziedzinie gospodarczej (np. dot. handlu płodami rolnymi). Biorąc pod uwagę interesy RP, KE skierowała skargę do WTO w sprawie zakazu importu polskiej wieprzowiny do Rosji. Polska aktywnie działała także na rzecz respektowania przez Rosję konwencji TIR w transporcie międzynarodowym.

Japonia

Najważniejszym wydarzeniem w relacjach UE-Japonia był XXII szczyt UE-Japonia w dniu 7 maja 2014 r. w Brukseli, którego głównym celem było okazanie wsparcia politycznego dla negocjacji umowy o wolnym handlu oraz umowy o partnerstwie strategicznym UE-Japonia – rok po rozpoczęciu negocjacji. Rozmowy przewodniczącego Rady Europejskiej H.V. Rompuy'a oraz przewodniczącego Komisji Europejskiej J.M Barroso z premierem Japonii S. Abe koncentrowały się na sprawach gospodarczych i bezpieczeństwa. W obszarze bezpieczeństwa odnotowano lepszą koordynację współdziałania w Afryce, ćwiczenia antypirackie w Zatoce Adeńskiej oraz rozpoczęcie współpracy w nowych obszarach, jak przestrzeń kosmiczna i bezpieczeństwo cybernetyczne. Ponadto obie strony potępiły „nielegalne próby aneksji Krymu przez Rosję” oraz wezwały Rosję i Ukrainę do powrotu do ustaleń porozumień genewskich. Oświadczenie podsumowujące szczyt uwzględnia zgłoszony przez Polskę punkt na temat współpracy UE z Japonią w kontekście działań na rzecz modernizacji państw Partnerstwa Wschodniego.

W zakresie unijnej polityki handlowej, Polska od początku popierała rozpoczęcie rozmów negocjacyjnych umowy handlowej FTA UE-Japonia, zainaugurowanych 25 marca 2013 r. W okresie prezydencji greckiej odbyły się dwie rundy negocjacyjne (styczeń i kwiecień 2014 r.). Polska przekazała do KE swoje stanowisko ws. wstępnej oferty taryfowej Japonii. Wskazano w nim szczególnie polskie interesy ofensywne w sektorze rolnym. W maju 2014 r. KE przekazała również raport wynikający z przepisów mandatu negocjacyjnego dot. stanu eliminacji przez Japonię barier pozataryfowych, które zostały zidentyfikowane przez KE. Polska ocenia pozytywnie dotychczasowy przebieg negocjacji w obszarze objętym raportem oraz jest zdania, że negocjacje powinny być kontynuowane.

Ameryka Łacińska

W trakcie prezydencji greckiej Polska aktywnie uczestniczyła w kształtowaniu polityki UE wobec państw regionu, zarówno w wymiarze gospodarczym (umowy handlowe), jak i politycznym (partnerstwo biregionalne, dialog polityczny ze szczególnym uwzględnieniem promocji zasad dobrego rządzenia i praw człowieka).

Komisja Europejska rozpoczęła rozmowy z Meksykiem na temat aktualizacji części handlowej Umowy stowarzyszeniowej z 1997 r. Meksykowi zależy na osiągnięciu podobnego poziomu ambicji, jak w przypadku umów z USA i Kanadą. Podczas dwóch rund rozmów przygotowawczych ustalono, że aktualizacja będzie dotyczyć dostępu do rynku towarów rolnych, barier technicznych w handlu, norm sanitarnych i fitosanitarnych, reguł pochodzenia, usług, inwestycji, rozstrzygania sporów, własności intelektualnej, energii, konkurencji i zrównoważonego rozwoju. Meksyk niechętnie odniósł się do dyskusji nt. zamówień publicznych i środków ochrony handlu. Kolejnym krokiem będzie opracowanie analiz zakresu aktualizacji i jej wpływu na obie strony umowy.

Odbyły się dwie rundy negocjacji z Ekwadorem na temat przystąpienia do wielostronnej umowy o handlu UE/Peru i Kolumbia.

Nie odnotowano postępów w zakresie negocjacji umowy stowarzyszeniowej UE-MERCOSUR. Pomimo deklaracji obu stron nie doszło do wymiany ofert dostępu do rynku towarów (termin wymiany ofert był kilkakrotnie przesuwany i nie jest wciąż znany). Z nieoficjalnych informacji wynika, że brak wspólnej oferty po stronie MERCOSUR wynika ze stanowiska Argentyny, która chcąc chronić swój rynek nie zgadza się na proponowaną obniżkę stawek celnych. Odrzuca także forsowaną przez Brazylię ideę negocjacji „w różnym tempie” (de facto negocjacji bilateralnych państw członkowskich MERCOSUR z UE). Polska popiera wznowienie prac nad umową UE-MERCOSUR. Zwraca jednak uwagę na wrażliwość rynku rolnego. Potencjał MERCOSUR w zakresie produkcji i eksportu produktów rolnych jest znaczący, stąd też Polska wskazuje na potrzebę zachowania ostrożności w konstruowaniu oferty dostępu do rynku, a także zwraca uwagę na fakt równoległych negocjacji ze znaczącymi eksporterami produktów rolnych na rynku światowym, tj. Kanadą, USA i MERCOSUR.

Unia Europejska zakończyła prace nad mandatem negocjacyjnym umowy o dialogu politycznym i współpracy z Kubą. Decyzję o rozpoczęciu negocjacji podjęła Rada do Spraw Zagranicznych w lutym 2014 r. Odpowiadając na zaniepokojenie państw członkowskich, w tym Polski, Wysoka Przedstawiciel ds. WPZiB oświadczyła, że kwestia poszanowania praw człowieka na Kubie będzie odgrywać znaczącą rolę przy negocjacjach umowy. Po przyjęciu zaproszenia przez stronę kubańską, na przełomie kwietnia i maja 2014 r. odbyła się pierwsza runda negocjacji porozumienia.

Podczas prezydencji greckiej trwały prace nad unijną strategią na rzecz bezpieczeństwa w Ameryce Środkowej i na Karaibach (rozpoczęte we wrześniu 2012 r.). ESDZ opracowała projekt Wspólnego komunikatu KE i Wysokiej Przedstawiciel ds. WPZiB do Parlamentu i Rady, który zgodnie z planem ma zostać przyjęty przez Radę do Spraw Zagranicznych w lipcu 2014 r. Strategia ma charakter bardzo ogólny, opierać się będzie głównie na dialogu politycznym i ma zostać uzupełniona konkretnym Planem Działania.

Rozpoczęły się przygotowania do kolejnego szczytu UE-Ameryka Łacińska i Karaiby, zaplanowanego na czerwiec 2015 r. Dyskusje dotyczyły tematu szczytu oraz harmonogramu prac przygotowawczych, w tym realizacji zadań zleconych podczas poprzedniego szczytu (styczeń 2013 r.).

Afryka

Podczas prezydencji greckiej nastąpił dalszy postęp w zaangażowaniu Polski w odniesieniu do obszaru Afryki Subsaharyjskiej. Polska aktywnie uczestniczyła w IV Szczycie Unia Europejska-Afryka, którego celem było formowanie relacji UE z państwami Afryki poprzez inwestowanie w pokój, dobrobyt i kapitał ludzki. Polska reprezentowana była na szczelu premiera. Na spotkaniu tym podjęto między innymi zobowiązanie do dalszego wspierania afrykańskich operacji pokojowych. UE pozostaje najistotniejszą darczyńcą w tworzeniu afrykańskich mechanizmów prewencji i reagowania kryzysowego.

W świetle powyższego na szczególne odnotowanie zasługuje fakt, iż w okresie prezydencji greckiej powołany został 50-osobowy Polski Kontyngent Wojskowy stanowiący składową część operacji wojskowej UE w Republice Środkowoafrykańskiej. Ponadto, nadal uczestniczymy w przedsięwzięciach na rzecz stabilizacji w Mali, głównie poprzez Polski Kontyngent Wojskowy w ramach misji szkoleniowej EUTM Mali.

W zakresie polityki handlowej UE, należy wskazać, iż w związku z wygaśnięciem rozporządzenia dotyczącego preferencyjnego dostępu do rynku UE (ang. *Market Access Regulation – MAR*), szczególnego znaczenia dla krajów Afryki i Karaibów nabrały umowy *Economic Partnership Agreements (EPAs)*. Ich podpisanie jest warunkiem korzystania z preferencji handlowych oferowanych przez UE dla tych krajów, które nie są beneficjentami unijnego systemu GSP. W związku z tym, w trakcie prezydencji greckiej odnotowano zwiększoną aktywność Komisji Europejskiej w zakresie finalizowania umów EPAs. Polska reprezentowała stanowisko ostrożne, zwłaszcza w zakresie dostępu do rynku dla takich państw jak RPA, które poprzez umowy EPA uzyskują preferencyjne warunki importu pomimo swojego wysokiego poziomu uprzemysłowienia. Polska wypowiedziała się także co do konieczności zachowania spójności regulacji w zakresie szczególnych klauzul ochronnych rynku oraz reguł pochodzenia towarów. W ocenie Polski w pierwszej połowie 2014 r., czynnik czasu zaczął odgrywać w działaniach KE dominującą rolę i negatywnie wpływać na jakość porozumień.

Bliski oraz Środkowy Wschód

W oparciu o nowy model tworzenia dokumentów strategicznych UE, prezydencja grecka kontynuowała prace nad dokumentem strategii UE wobec Afganistanu na lata 2014-2016. Delegatura UE w Kabulu we współpracy z państwami członkowskimi, w tym z Polską, przygotowała dokument *EU Strategy and Implementation Plan*, który przewiduje realizację w latach 2014-2016 działań UE w następujących obszarach:

- Wspieranie pokoju, stabilizacji i bezpieczeństwa w regionie;
- Umacnianie struktur demokratycznych;
- Wsparcie dla rozwoju gospodarczego i potencjału ludzkiego;
- Wspieranie rządów prawa i poszanowania praw człowieka, w szczególności praw kobiet i dziewcząt.

W trakcie dyskusji nad tym dokumentem Polska wniosowała o zachowanie elastycznego podejścia w ramach strategii w związku z wycofaniem ISAF, trwającym procesem wyborczym i niestabilną sytuacją bezpieczeństwa. Wskazywaliśmy też na konieczność możliwie szybkiego oszacowania poziomu finansowania na najbliższy rok.

Polska dyplomacja wspierała wysiłki społeczności międzynarodowej, w tym w UE, na rzecz rozwiązania problemu irańskiego programu nuklearnego. Temat ten był jednym z głównych przedmiotów rozmów ministra spraw zagranicznych RP w Teheranie.

Chiny

W odniesieniu do relacji UE-Chiny działania prezydencji greckiej dotyczyły spraw zapoczątkowanych na szczycie UE-Chiny w Pekinie w listopadzie 2013 r.: wdrażania *Agendy 2020 (EU-China 2020 Strategic Agenda for Cooperation)* oraz negocjacji umowy inwestycyjnej UE-Chiny.

W dniach 22 marca – 1 kwietnia 2014 r. przewodniczący Chińskiej Republiki Ludowej Xi Jinping złożył pierwszą oficjalną wizytę jako głowa państwa w czterech krajach europejskich: Holandii, Francji, Niemczech i Belgii. Przewodniczący Xi Jinping spotkał się z najważniejszymi politykami Unii Europejskiej: przewodniczącym Rady UE – Hermanem van Rompuyem, przewodniczącym PE – Martinem Schulzem oraz przewodniczącym KE – Jose Manuelem Barroso.

Głównym tematem rozmów na szczycie były kwestie handlowe. Strona chińska domaga się szybkiego rozpoczęcia rozmów dot. porozumienia o wolnym handlu, a w szczególności przeprowadzenia studium wykonalności umowy. Dla Unii priorytetem jest zawarcie umowy inwestycyjnej, która zagwarantuje szerszy dostęp do rynku chińskiego oraz szerszą ochronę inwestycji. UE poparła chińskie starania o włączenie ChRL do rozmów ws. międzynarodowej, wielostronnej umowy o handlu usługami (TISA). Strony zawarły też porozumienie ws. sporów handlowych (m.in. dot. eksportu wina i polisilikonu do Chin).

Strona chińska wyraziła intencję odgrywania większej roli na arenie międzynarodowej oraz uczestnictwa w rozwiązywaniu globalnych problemów. Przewodniczący Xi kładł nacisk na budowanie „mostów współpracy”, czyli rozwijania kontaktów międzyludzkich, wymiany studenckiej czy rozwój projektu Ekonomicznego Pasa Jedwabnego Szlaku.

Pomimo poprawy wzajemnych relacji gospodarczych najważniejsze wyzwania pozostają te same: dostęp do rynków na zasadzie wzajemności, równa konkurencja, kwestia praw własności intelektualnej. Szansą na przełom staje się jednak strategia „nowego jedwabnego szlaku”, która zakłada istotne inwestycje w środkowych i zachodnich Chinach (strefa gospodarcza rzeki Jangcy) oraz rozwój połączeń logistycznych z Europą Środkową. W powiązaniu z europejsko-chińskim partnerstwem na rzecz urbanizacji może to wyzwolić nowe rezerwy rozwoju gospodarczego obydwu podmiotów i wzmocnić współpracę naukowo-technologiczną.

W wymiarze geoeconomicznym prowadzone przez UE negocjacje TTIP (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*), TPP (ang. *Trans-Pacific Partnership*) oraz umów o wolnym handlu z poszczególnymi państwami azjatyckimi nadal zmuszają Pekin do bardziej zdecydowanych działań w relacjach handlowych z UE. Komisja Europejska nie przewiduje obecnie rozpoczęcia kompleksowych rozmów z Chinami w sprawie porozumienia o wolnym handlu, możliwe i pożądane są natomiast negocjacje kolejnych porozumień sektorowych (analogicznych do umowy inwestycyjnej).

Rośnie na znaczeniu także format *Asia-Europe Meeting*, w ramach którego Chiny chcą dyskutować o powiązaniach komunikacyjnych i technologiach. Możliwe, że 2015 r. przyniesie konkretne ustalenia w tym zakresie.

Azja Południowo-Wschodnia

W okresie prezydencji greckiej, konstruktywną rolę pełnił ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, do którego należą Filipiny, Indonezja, Malezja, Singapur, Tajlandia, Brunei, Wietnam, Laos, Mjanma, Kambodża), starając się zapobiegać narastającym konfliktom, zwłaszcza w obrębie Morza Południowochińskiego. Współpraca na linii UE-ASEAN wzmocniła bezpieczeństwo, stabilizację oraz swobodny przepływ dóbr, co będzie miało znaczenie w perspektywie stworzenia jednego rynku po 2015 r.

Polska w okresie prezydencji greckiej kontynuowała swoją aktywność w ASEAN, co pozwoliło jej na uczestniczenie w procesach integracyjnych oraz we współpracy między UE a państwami Azji Południowo-Wschodniej. Prezentowała własne doświadczenia, wynikające z procesów transformacyjnych oraz z naszej obecnej roli w UE.

Poziom zaangażowania UE we współpracę w regionie Azji Południowo-Wschodniej w okresie prezydencji greckiej oceniamy ogólnie jako wysoki. W obszarach perspektywicznej współpracy widoczna była wysoka dynamika działań i zaangażowanie środków (np. wsparcie przemian w Mjanmie, rozwój współpracy UE-ASEAN w ramach *connectivity*, udział w projektach ARF, organizacja warsztatów UE-ASEAN nt. bezpieczeństwa morskiego). W tym okresie nastąpiła intensyfikacja wizyt wysokiego szczebla w regionie Azji i Pacyfiku (WP C. Aston obecna na szczytach ARF, „Shangri-la Dialogue”, PIF, częste wizyty przewodniczącego KE i poszczególnych komisarzy w regionie).

W pierwszej połowie 2014 r. stopniowo rozszerzana była sieć bazy traktatowej z państwami regionu. Negocjowane były umowy handlowe z Tajlandią, Malezją i Wietnamem. Aspekt współpracy politycznej i sektorowej ustalany był w ramach zawieranych umów o Partnerstwie i Współpracy (*ang. Partnership and Cooperation Agreement, PCA*). Obecnie prowadzone są negocjacje z Tajlandią, Brunei Darrussalam i Malezją.

W reakcji na przewrót wojskowy w Tajlandii pod koniec maja 2014 r. UE zdecydowała się zawiesić oficjalne kontakty z Tajlandią (potencjalnym problemem może być kwestia poziomu reprezentacji Tajlandii na spotkaniu ministerialnym UE – ASEAN w lipcu br.) oraz podpisanie *Partnership and Cooperation Agreement* do czasu powołania nowego rządu.

W stosunkach z Koreą Południową najważniejszym wydarzeniem w okresie prezydencji greckiej była wizyta wysokiej przedstawiciel UE ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa C. Ashton w Republice Korei 23 maja 2014 r. Główne tematy rozmów z prezydentem Park Geun-hye i ministrem spraw zagranicznych Yun Byung-se to dalszy rozwój stosunków dwustronnych w świetle istniejącego Partnerstwa Strategicznego, współpraca w dziedzinie bezpieczeństwa i nieprolifracji broni masowego rażenia oraz relacje dwustronne Republiki Korei i UE z Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną. Podczas spotkania z ministrem spraw zagranicznych Yun Byung-se podpisano także „Porozumienie Ramowe ws. uczestnictwa Republiki Korei w operacjach zarządzania kryzysowego UE” (*ang. Framework Agreement for the participation of Korea in EU Crisis Management operations*). Porozumienie to stanowi podstawę prawną-traktatową regulującą zakres i formy współpracy UE i Republiki Korei w obszarze bezpieczeństwa. Dzięki temu, po podpisanym 10 maja 2010 r. w Brukseli Porozumieniu ramowym” (*ang. Framework Agreement*) i podpisanym 6 października 2010 r. w Brukseli Porozumieniu o wolnym handlu (*ang. Free Trade Agreement*), Republika Korei stała się pierwszym krajem w Azji, który posiada zinstytucjonalizowane ramy współpracy z UE w trzech głównych dziedzinach: politycznej, gospodarczej i bezpieczeństwa. 13 maja 2014 r. decyzją Rady Unii Europejskiej, UE ratyfikowała Porozumienie ramowe z 10 maja 2010 r., co umożliwiło wejście tej umowy w życie z dniem 1 czerwca 2014 r.

3.3.3. Instrumenty polityki handlowej

Działania polskiej administracji w okresie prezydencji greckiej w zakresie stosunków gospodarczo-handlowych z krajami trzecimi były nakierowane na wzmocnienie konkurencyjności gospodarki UE i Polski, w tym na wzmocnienie przemysłowej bazy UE i umocnienie jej pozycji w światowych łańcuchach wartości dodanej. Działania te wpisują się w prezentowaną przez Polskę filozofię zdynamizowania unijnej polityki handlowej w wymiarze globalnym i znalezienia właściwej odpowiedzi na postępujący proces dominacji krajów azjatyckich w gospodarce i handlu globalnym. Dodatkowym elementem, który zdeterminował wydarzenia międzynarodowe w pierwszej połowie br., były również wydarzenia w relacjach Rosja – Ukraina, które także wpłynęły na relacje handlowe UE, w tym Polski z tymi krajami. Polska kierowała się także zasadą, iż działania UE w polityce handlowej powinny być nakierowane na generowanie wzrostu i zatrudnienia w UE. Ułożenie

wzajemnych relacji z krajami trzecimi powinno opierać się też na przestrzeganiu zasady wzajemności i osiągnięciu obustronnych i zbilansowanych korzyści, a także powinno brać pod uwagę sytuację sektorów wrażliwych dla UE.

Polska podejmowała działania nakierowane na zapewnienie dalszego wzrostu polskiego eksportu. Działania te koncentrowały się na następujących głównych celach:

- zapewnienie rynku zbytu w krajach pozaunijnych dla towarów i usług UE, w tym polskich oraz dostępu do zamówień publicznych realizowanych na tych rynkach,
- zapewnienie możliwości pozyskiwania surowców w krajach trzecich,
- zapewnienie właściwej ochrony interesów unijnych, w tym polskich na rynkach krajów trzecich w odniesieniu do towarów, usług oraz inwestycji,
- zapewnienie równej i uczciwej konkurencji na rynku UE dla produkcji unijnej, w tym polskiej i pochodzącej z importu (dumping, subsydiowanie eksportu, podwójne ceny energii),
- zapewnienie polskim producentom niższych kosztów dostaw surowców i komponentów z krajów pozaunijnych, nieprodukowanych w UE lub produkowanych w niewystarczającej ilości lub jakości,
- przeciwdziałanie wnioskowi innych państw UE w zakresie obniżenia unijnych ceł na towary produkowane w Polsce.

Realizacja części z tych postulatów (w szczególności pierwszych trzech), co do zasady jest możliwa, przynajmniej częściowo, na płaszczyźnie multilateralnej WTO. W praktyce jednak przedłużający się impas w negocjacjach prowadzonych na forum WTO (w ramach tzw. rundy Doha), powoduje że dalsze dążenia liberalizacji handlu światowego znajdują ujście poprzez umowy plurilateralne zawierane pod auspicjami WTO oraz umowy bilateralne zawierane pomiędzy członkami WTO.

W tej sytuacji zadania związane z dążeniem do zapewnienia dalszego wzrostu polskiego eksportu skupiają się na aktywnym udziale w pracach na forum UE w zakresie:

- właściwego uwzględniania w preferencyjnych umowach UE zawieranych z krajami trzecimi, polskich interesów ofensywnych i defensywnych w ramach negocjacji prowadzonych przez UE z USA (TTIP), Kanadą (CETA), Japonią (FTA), Indiami (FTA), krajami Mercosur (handlowy komponent umowy AA), krajami GCC (FTA), krajami AKP (EPA), negocjacjami DCFTA z Egiptem, Marokiem, Tunezją, Jordanią oraz FTA z Wietnamem, Malezją, Tajlandią,
- działań zmierzających do praktycznego wdrożenia umów DCFTA z Ukrainą, Mołdawią i Gruzją (handlowy komponent umów stowarzyszeniowych),
- właściwego uwzględniania przez UE w ramach negocjacji plurilateralnych WTO polskich interesów ofensywnych i defensywnych w ramach negocjacji ITA (handel elektroniką), TISA (usługi) oraz handlu towarami środowiskowymi,
- właściwego uwzględniania przez UE w ramach negocjacji WTO, polskich interesów ofensywnych i defensywnych w ramach negocjacji rundy Doha, w sytuacji, w której obecny impas negocjacyjny zostanie przewyższony,

identyfikacji barier w dostępie do rynków krajów pozaunijnych dla polskiego handlu (możliwość zbytu towarów oraz pozyskiwania surowców) i zabiegania o podjęcie przez KE działań na rzecz eliminacji tych barier.

Takie podejście, zaowocowało w pierwszym kwartale 2014 r. kontynuacją pozytywnego trendu zarejestrowanego w roku 2013 r. Wzrost eksportu Polski w pierwszym kwartale 2014 r. osiągnął ogółem 7%, przy rosnącym wolniej od eksportu imporcie (3%), co skutkuje zniwelowaniem deficytu w handlu zagranicznym Polski w omawianym okresie (nadwyżka 291 mln EUR). Warto odnotować, iż motorem wzrostu polskiego eksportu w pierwszym kwartale 2014 r. jest handel z krajami UE

(wzrost eksportu o 10%), w tym z państwami strefy Euro (wzrost eksportu o 11%). W omawianym okresie zmniejszył się natomiast o 3% eksport polskich towarów do krajów trzecich.

Wielostronne negocjacje handlowe w ramach WTO

Mimo braku możliwości zakończenia całości negocjacji w ramach negocjacji Światowej Organizacji Handlu (WTO) w ramach rundy Doha (DDA), IX Konferencja Ministerialna WTO (grudzień 2013) umożliwiła uzgodnienie rozwiązań kwestii uznanych za ważne dla handlu światowego, zwłaszcza w zakresie tzw. ułatwień w handlu. Według szacunków KE, przyjęte rozwiązania w zakresie technicznych ułatwień w handlu, powinny się przełożyć w skali globalnej na oszczędności w wysokości ok. 1 biliona EUR rocznie. W związku decyzjami podjętymi przez IX Konferencję Ministerialną WTO, prezydencja grecka podejmowała temat implementacji wyników tej konferencji. Prace koncentrowały się na przygotowaniu do ratyfikacji Porozumienia o ułatwieniach w handlu oraz wypracowaniu programu prac związanych z zakończeniem trwającej od 2001 r. rundy wielostronnych negocjacji handlowych DDA. Polska, jak również i inne kraje członkowskie UE, wspierały KE w jej wysiłkach na rzecz szybkiego zakończenia technicznego przygotowania ostatecznej wersji tekstu Porozumienia o ułatwieniach w handlu i niedopuszczenia do wprowadzenia do niego na tym etapie zmian merytorycznych. Tzw. *legal scrubbing* zakończył się pomyślnie w maju 2014 r. i obecnie działania koncentrują się na uzyskaniu od krajów rozwijających się zobowiązań szybkiej implementacji poszczególnych elementów porozumienia. KE wspierana przez Polskę i inne p.cz. dąży do uzyskania szybkiej implementacji porozumienia o ułatwieniach w handlu przez kraje rozwijające się, zwłaszcza przez tzw. *emerging economies*. Trwają również prace nad udzieleniem odpowiedniej pomocy technicznej związanej z implementacją porozumienia krajom najmniej rozwiniętym.

Równolegle prowadzone są dalsze konsultacje mające na celu wypracowanie planu działań WTO związanych z DDA. Polska opowiada się za planem, który byłby zrównoważony i obejmował wszystkie główne obszary negocjacji: handel towarami przemysłowymi, rolnictwo i usługi. Podkreślamy defensywny charakter unijnych interesów w sektorze rolnym mimo ostatnich zmian w unijnej Wspólnej Polityce Rolnej. Innym postulatem Polski podzielanym na forum UE jest konieczność uzyskania od *emerging economies* w toku negocjacji DDA koncesji adekwatnych do ich roli w gospodarce i handlu światowym.

Niezależnie od negocjacji DDA WTO, toczą się także prace na rewizję tzw. plurilateralnego porozumienia w elektronice WTO (ang. *Information Technology Agreement, ITA*). Przedmiotem tych rozmów są kwestie dalszego rozszerzenia zakresu towarowego ww. porozumienia, mające skutkować objęciem 0 % stawką celną nowych produktów z zakresu elektroniki oraz kwestie uzgodnienia podejścia do eliminacji barier pozataryfowych pomiędzy sygnatariuszami ITA. Ma to duże znaczenie dla Polski, z uwagi na znaczną produkcję elektroniki użytkowej, w tym telewizorów. Z tego względu Polska bardzo aktywnie włączyła się w prace na forum Unii Europejskiej, z determinacją zabiegając o uwzględnienie polskich interesów. Polska zgłosiła do KE listę towarów wrażliwych dla Polski. Polska podkreślała, że ewentualne rozszerzenie listy produktowej powinno odpowiadać duchowi tego porozumienia tj. nie powinno, co do zasady, obejmować elektroniki użytkowej i wyrobów AGD oraz, że równolegle do ewentualnej decyzji dotyczącej rozszerzenia listy produktowej powinny zostać podjęte uzgodnienia dotyczące podejścia do eliminacji barier pozataryfowych w dostępie do rynku sygnatariuszy ITA w handlu elektroniką.

Po zawieszeniu negocjacji dot. rewizji ITA w grudniu 2013 r., w I połowie 2014 r. nie doszło do formalnego wznowienia rozmów. Trwały jednak rozmowy nieoficjalne i na szczeblu technicznym. Wartą odnotowania aktywnością w tym zakresie jest czerwcowa misja KE do Chin mająca na celu doprowadzenie do zbliżenia stanowisk. Należy zaznaczyć, że to głównie postawa Chińskiej Republiki Ludowej przyczyniła się do zawieszenia negocjacji w 2013 r. Warunkiem powrotu do rozmów wydaje się być ograniczenie poziomu ambicji Chin. Czynnikiem sprzyjającym zbliżeniu stanowisk stron jest brak presji czasu, który towarzyszył ostatniej rundzie negocjacji odbywającej się bezpośrednio przed 9 Konferencją Ministerialną WTO na Bali w grudniu 2013 r. W przypadku uzyskania pozytywnych

sygnałów płynących, przede wszystkim ze strony azjatyckich partnerów, powrót do rozmów w II połowie 2014 r. nie jest wykluczony.

W trakcie trwania prezydencji greckiej tempa nabrały również prace nad przygotowaniem do negocjacji liberalizacji handlu towarami środowiskowymi. Komisja Europejska pracuje nad stworzeniem wspólnej listy towarów, których warunki importowe do krajów trzecich powinny być zliberalizowane. Obecnie inicjatywą zainteresowanych jest kilka krajów WTO. Inicjatywa ta ma jednak duży potencjał i docelowo powinna być poparta przez większą liczbę państw członkowskich WTO.

Polska aktywnie uczestniczyła zarówno w procesie wypracowywania konkluzji Rady, jak i dyrektyw negocjacyjnych zawierających szczegółowe wytyczne dla Komisji Europejskiej, która reprezentuje kraje członkowskie w negocjacjach. Polska prezentuje stanowisko popierające inicjatywę liberalizacji handlu towarami środowiskowymi, ponieważ przyczyni się do rozpowszechnienia towarów i technologii mających pozytywny wpływ na ochronę środowiska. Podkreślamy także, że stanowisko negocjacyjne powinno uwzględniać wrażliwości gospodarek poszczególnych państw członkowskich UE. Polska stoi na stanowisku, że z listy liberalizowanych towarów powinny być wyłączone produkty rolne, w tym bioetanol. Z kolei na liście interesów ofensywnych znalazły się towary m.in. z branży budowlanej, sprzętu gospodarstwa domowego oraz elementów technologii środowiskowych.

W związku z załamaniem się negocjacji usługowych na forum Światowej Organizacji Handlu WTO w ramach Rundy negocjacji wielostronnych Doha (DDA), USA zaproponowały aby stworzyć nowe porozumienie plurilateralne w usługach. Inicjatywa ta została poparta przez kraje rozwinięte, w tym zwłaszcza przez UE i Australię, które w przeciwieństwie do krajów rozwijających się mają ofensywne interesy w handlu usługami i w liberalizacji usług widzą duże korzyści dla rozwoju gospodarczego. Intensywne dyskusje w tym zakresie rozpoczęły się w 2013 r. *Trade in Services Agreement* (TiSA) jest obecnie negocjowane poza rundą DDA i ma za zadanie ułatwić i usprawnić rynek wymiany usług 23 negocjujących stron WTO. Polska podczas Prezydencji greckiej sukcesywnie przedstawiała stanowisko dotyczące poszczególnych sektorów usługowych. Proponujemy w tym zakresie uwagi dotyczące m.in. usług telekomunikacyjnych oraz pocztowych i kurierskich, ws. tymczasowego świadczenia usług przez wysoko wykwalifikowane osoby fizyczne (tzw. *Mode 4*), ws usług transportu lotniczego i morskiego oraz kwestii zapewnienia przejrzystości regulacji krajowych. Polska mocno wspiera tę inicjatywę, zwłaszcza w kontekście stale rosnącej roli usług w polskiej wymianie handlowej i udziale usług w PKB Polski. Uważamy, że niezwykle istotne jest zawarcie ambitnej umowy, która jednocześnie będzie kreowała nową jakość oraz standardy ciągle wzrastającej światowej wymiany usługowej. Dla Polski ważne jest także zagwarantowanie w ww. umowie możliwości przystępowania do niej nowych krajów (już po zakończeniu negocjacji), a także zapewnienie ewentualnej przyszłej multilateralizacji tego porozumienia. W ten sposób uzyskamy zapewnienie, że wartość ekonomiczna wygenerowana pierwotnie będzie mogła być systematycznie zwiększana wraz z przystępowaniem kolejnych krajów do wynegocjowanej umowy, bądź jej przyszłą multilateralizacją.

Preferencje celne UE ze względów gospodarczych

W okresie prezydencji greckiej Polska dążyła do zapewnienia polskim producentom niższych kosztów dostaw surowców i komponentów nie produkowanych w UE lub produkowanych w niewystarczającej ilości lub jakości, przy równoczesnym przeciwdziałaniu wnioskowi innych państw UE w zakresie obniżenia unijnych ceł na towary produkowane w Polsce.

Polska złożyła do KE wnioski o uzyskanie zawieszek poboru ceł na niektóre towary wykorzystywane w przemyśle elektronicznym, produkcji sprzętu AGD czy przemyśle opakowań. Z sześciu złożonych wniosków cztery zostały uwzględnione. W pozostałym zakresie uzgodniono rozwiązanie kompromisowe, zabezpieczające interesy polskich producentów. Oznacza to istotne obniżenie kosztów produkcji dla niektórych polskich firm produkujących wyroby finalne z udziałem importowanych surowców i komponentów oraz podniesienie konkurencyjności polskich produktów i w efekcie polskiej gospodarki w ww. dziedzinach przemysłu.

Polska prowadziła także skuteczne działania w celu zabezpieczenia interesów polskich producentów, w stosunku do wniosków innych państw członkowskich UE o obniżenie unijnych cel wóbec towarów produkowanych w Polsce.

Modernizacja unijnego systemu ochrony handlu

W okresie prezydencji greckiej nadal trwały intensywne prace nad przedstawioną przez KE 10 kwietnia 2013 r. propozycją pakietu modernizacji instrumentów ochrony handlu (ang. *Trade Defence Instruments, TDI*). Deklarowanym celem modernizacji TDI jest usprawnienie i zwiększenie przejrzystości systemu instrumentów ochrony handlu UE, z punktu widzenia zarówno jego użytkowników (importerów, producentów eksportujących, konsumentów itp.), jak i producentów unijnych.

Polska bardzo aktywnie włączyła się w prace nad pakietem modernizacji, z uwagi na bardzo duże znaczenie unijnego systemu ochrony handlu dla zapewnienia możliwości przywracania równych zasad konkurencji na rynku UE pomiędzy towarami importowanymi z krajów trzecich, a produkowanymi w UE. W toku tych prac Polska prezentuje stanowisko, że dotychczasowe rozwiązania w zakresie unijnych TDI dobrze spełniają swoją rolę jako instrument zapewniający możliwość przywracania uczciwych zasad konkurencji na rynku UE. W opinii Polski, system unijny jest wyważony i w odpowiednim stopniu bierze pod uwagę rozbieżne interesy poszczególnych państw członkowskich UE. Już teraz unijne TDI należą do jednych z najbardziej liberalnych na świecie, ze względu na m.in. obecność w systemie zasady mniejszego cła (*lesser duty rule*). Polska gotowa jest poprzeć zawarte w pakiecie modernizacyjnym propozycje KE, o ile w ostatecznym kształcie nie będą one skutkowały osłabieniem efektywności systemu instrumentów ochrony handlu oraz nie będą naruszać równowagi między interesami importerów i producentów unijnych zawartych w obecnym systemie instrumentów ochrony handlu.

Egzekwowanie praw UE w relacjach handlowych z krajami trzecimi

W okresie prezydencji greckiej zakończyły się prace nad rozporządzeniem Rady i Parlamentu Europejskiego dot. ram prawnych dla wzmocnienia możliwości skutecznego egzekwowania praw UE w relacjach z krajami trzecimi (tzw. *enforcement act*). Celem rozporządzenia jest ustanowienie ram prawnych służących egzekwowaniu praw UE wynikających z międzynarodowych umów handlowych, w tym z dziedziny zamówień publicznych. Do chwili obecnej UE nie dysponowała wspólnymi ramami prawnymi służącymi egzekwowaniu jej praw wynikających z międzynarodowych umów handlowych.

Polska aktywnie włączyła się w prace mające na celu wzmocnienie przestrzegania zasady wzajemności w relacjach handlowych UE z krajami trzecimi. W toku prac nad przedmiotowym rozporządzeniem Polska aktywnie zabiegała o to, aby stworzyć skuteczne ramy prawne służące egzekwowaniu praw UE wynikających z międzynarodowych umów handlowych, które w najwyższym stopniu odzwierciedlają interes polskich i unijnych producentów.

Ostateczny kształt tzw. rozporządzenia można określić jako sukces Polski. Zaprezentowana przez prezydenturę grecką propozycja kompromisowa uwzględniała wszystkie postulaty, jakie na forum Rady UE przedstawiała Polska. Najważniejsze z nich dotyczyły m.in. możliwości wyrażenia opinii przez państwa członkowskie UE do propozycji KE, włączenia zamówień publicznych zarówno na poziomie centralnym jak i samorządowym, braku retaliacji w usługach i prawach własności intelektualnej, trzyletniego terminu przeglądu rozporządzenia.

Zakończenie reformy GSP

Polska, w I połowie 2014 r. uczestniczyła aktywnie w pracach KE dotyczących stosowania zreformowanego systemu GSP (jednostronny system preferencji celnych UE dla krajów rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych). Stanowisko Polski dot. kwestii wyznaczenia momentu zastosowania zreformowanego GSP, wsparło głos większości państw członkowskich oraz KE, w których ocenie data złożenia deklaracji celnej jest decydująca dla interpretacji, który reżim celny GSP (poprzednio obowiązujący czy zreformowany) winien znaleźć zastosowanie.

Na forum KE trwały prace nad aktami delegowanymi dot. aktualizacji list beneficjentów rozwiązania ogólnego GSP oraz szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów (GSP+). Stanowisko Polski w zakresie aktualizacji list wynikających ze spełnienia lub nie kryteriów ekonomicznych wymaganych w ramach systemu GSP, było zgodne ze stanowiskiem KE i ostateczne rozwiązania w tym zakresie są zbieżne z naszymi oczekiwaniami.

W I kw. 2014 r. zakończyły się także działania dotyczące opracowania metodologii stosowania mechanizmu monitoringu funkcjonującego w ramach GSP+. Stanowisko Polski w tym zakresie (dotyczące bardziej precyzyjnego opisu oceny implementacji wymaganych konwencji międzynarodowych) zostało wzięte pod uwagę, a ostateczne przesądzenia w tym obszarze należy uznać za satysfakcjonujące. Ponadto na forum także Grupy Eksperckiej GSP, Polska uczestniczyła w pracach dot. przygotowania interpretacji przepisów dot. długości okresów przejściowych dla beneficjentów GSP, którzy rozpoczęli tymczasowe stosowanie umów handlowych z UE. Ustalono, poprzez przedłużenie okresów przejściowych dla poszczególnych beneficjentów, harmonizację momentu wyjścia grupy krajów spod reżimu GSP UE, które rozpoczęły stosowanie umów wolnego handlu (ang. *Free Trade Agreement – FTA*) zawartych z UE.

Dostęp do rynków krajów trzecich

W ramach prezydencji greckiej Polska, dla zabezpieczenia swoich interesów gospodarczych, kontynuowała swoje wysiłki na rzecz znoszenia przez kraje trzecie (pozaunijne) barier w dostępie do swoich rynków. Polska podejmowała także działania wyprzedzające w przypadku możliwości zastosowania barier przez kraje trzecie wobec polskiego eksportu. Bariery te miały charakter głównie pozataryfowy (sanitarne i fitosanitarne, wymogi techniczne w handlu, licencje, ograniczenia kwotowe dostępu do rynku itp.) i ich (planowane) zastosowanie było sprzeczne z prawem międzynarodowym, w tym Porozumieniem WTO. Działania podejmowane przez administrację polską w tym zakresie podejmowane były zarówno na forum UE, w ramach poszczególnych Grup Roboczych/Komitetów w Brukseli (w tym Komitet MAAC -*Market Access Advisory Committee* oraz Komitet Polityki Handlowej TPC -*Trade Policy Committee*), jak również na forum WTO w Genewie (min. Komitet ds. Barier Technicznych w Handlu -TBT, Komitet ds. Rolnictwa, Komitet ds. Dostępu do Rynku, Komitet ds. Licencjonowania Importu). Polska dążyła także, aby bariery charakterystyczne dla polskiego eksportu były również uwzględniane przez Komisję Europejską w ramach list kluczowych barier w dostępie do rynków strategicznych partnerów UE (ok. 30 krajów), jak również aby ww. problematyczne kwestie były rozwiązywane systemowo w ramach np. prowadzonych negocjacji FTA UE-kraje trzecie. Polska aktywnie zabiegała także o włączanie kwestii ograniczeń w dostępie do rynku dla polskich produktów i usług w ramach bilateralnych spotkań administracji Polski z delegacjami krajów trzecich.

Rozstrzygnięcie sporów dotyczących bezpośrednich inwestycji zagranicznych

Celem projektowanego rozporządzenia Parlamentu i Rady ustanawiające ramy zarządzania odpowiedzialnością finansową związaną z trybunałami do spraw rozstrzygnięcia sporów między inwestorem a państwem, utworzonymi na mocy umów międzynarodowych, których Unia Europejska jest stroną było ustanowienie wewnętrznych zasad dotyczących prowadzenia postępowania arbitrażowego oraz podziału odpowiedzialności finansowej w sporach inwestycyjnych, które mogą wynikać na podstawie umów handlowych (zawierających komponenty inwestycyjne) negocjowanych przez UE. Przed wejściem w życie traktatu z Lizbony nie było konieczności wprowadzania takiej regulacji, bowiem to jedynie państwa członkowskie były uprawnione do zawierania umów o ochronie inwestycji i to jedynie one były odpowiedzialne finansowo w takich sporach.

W czasie trwania prezydencji greckiej zostały zakończone prace nad projektem rozporządzenia. W dniu 4 kwietnia 2014 r. tekst rozporządzenia został przyjęty przez COREPER oraz komisję PE INTA. Wypracowany kompromis można uznać za sukces Polski, która aktywnie brała udział w negocjacjach projektu rozporządzenia. Końcowy projekt znacznie różni się od kontrowersyjnego projektu KE, który zezwalał jej na daleko idącą interwencję podczas prowadzenia postępowań arbitrażowych nawet

wówczas gdy zaskarżone zostałyby środki nałożony przez państwo członkowskie. Polska jako państwo doświadczone w prowadzeniu postępowań arbitrażowych, sprzeciwiła się pierwotnej propozycji KE.

Przyjęty kompromis ustanawia stosowną równowagę pomiędzy prawami i obowiązkami KE oraz państw członkowskich w czasie postępowań arbitrażowych. Dużą wagę w projekcie przywiązuje się do korzystnej dla wszystkich stron współpracy kosztem wymuszania na państwach członkowskich konieczności np. zmiany linii obrony lub przymuszenia do zawarcia ugody, jeśli KE uzna to za stosowne. Należy podkreślić, że Polska nie była osamotniona w swej krytyce – podobne stanowisko prezentowały Niemcy, Królestwo Niderlandów, Czechy, Słowacja, Węgry, Litwa oraz Finlandia.

3.3.4. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

Aktywność w obszarze Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony nie należała do podstawowych priorytetów greckiej prezydencji. W dziedzinie tej Grecja położyła nacisk na kwestie dotyczące bezpieczeństwa morskiego. W lutym 2014 r. razem z czwórką innych państw członkowskich (Cypr, Hiszpania, Francja, Włochy) przedstawiła propozycję stworzenia Strategii Bezpieczeństwa Morskiego UE, która została przyjęta 24 czerwca 2014 r. Jednym z głównych założeń strategii jest wzajemne wspieranie się Państw członkowskich w takich dziedzinach jak zarządzanie i reagowanie kryzysowe, planowanie wariantowe oraz zapobieganie konfliktom. Główne zagadnienia bezpieczeństwa morskiego dotyczą m.in.: zapewnienia bezpieczeństwa morskiego, zapewnienia swobody żeglugi, zachowania pokoju na obszarach morskich, ochrony gospodarczych interesów UE i państw członkowskich. Strategia ma opierać się na już istniejących dokonaniach w tym obszarze, a zwłaszcza na istniejących już instytucjach takich jak EDA, EMSA, Frontex. Ma także promować racjonalizację kosztów oraz wzmacniać współpracę pomiędzy krajami członkowskimi UE, a także uznając, że jeden pojedynczy atak terrorystyczny może mieć olbrzymi wpływ na wszystkie kraje członkowskie promować solidarność tych państw

W ramach prac nad Strategią Polska zwracała uwagę, żeby była ona zrównoważona pod względem geograficznym, tzn. żeby uwzględniała również inne akweny poza Morzem Śródziemnym, jako obszary istotne dla UE, a także żeby utrzymana została zasada współpracy pomiędzy UE a NATO. Ostatecznie elementy te zostały ujęte w Strategii zgodnie z oczekiwaniami Polski.

3.3.5. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie UE przez Grecję Polska brała aktywny udział w dyskusji dotyczącej ram agendy rozwojowej po 2015 r. (ang. *Post-2015 Development Agenda*), która obejmuje okres 2015-2030, tj. kolejne 15 lat po ustaniu okresu wypełniania Milenijnych Celów Rozwoju (2000-2015). Jej częścią mają być tzw. Cele Zrównoważonego Rozwoju, obecnie wypracowywane na forum ONZ oraz także w ramach UE. Agenda będzie przyjęta podczas szczytu ONZ we wrześniu 2015 r. Polska Uczestniczyła w procesie formułowania stanowiska UE wobec dokumentów przekazywanych przez Otwartą Grupę Roboczą ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju przy ONZ oraz w wypracowaniu Konkluzji Rady na temat. roli sektora prywatnego w oparciu o Komunikat Komisji dotyczący wzmacniania roli sektora prywatnego na rzecz osiągnięcia zrównoważonego i włączającego rozwoju. Debata rozwojowa obejmowała także kwestie kompleksowego podejścia Unii Europejskiej do zewnętrznych konfliktów i sytuacji kryzysowych, bezpieczeństwa żywnościowego oraz podejścia opartego na prawach. Wynegocjowano również stanowisko UE na III Międzynarodową Konferencję nt. Małych Wyspiarskich Państw Rozwijających się (Samoa, 1-4 września 2014 r.).

W zakresie pomocy rozwojowej wobec krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) zakończono prace nad pakietem regulacji prawnych do Umowy Wewnętrznej ustanawiającej 11. edycję Europejskiego Funduszu Rozwoju (*European Development Fund, EDF*) w obecnej perspektywie finansowej 2014 - 2020, tj.: rozporządzeniem wykonawczym i finansowym do 11. EFR, decyzją dot. tymczasowego

stosowania niektórych zapisów Umowy Wewnętrznej, nowelizacją rozporządzenia wykonawczego i finansowego do 10. edycji EFR pod kątem stosowania instrumentu pomostowego w okresie przejściowym pomiędzy 10. i 11. EFR. Uzgodniono również projekt decyzji Rady w sprawie drugiej wpłaty za 2014 r. do 10. EFR. Ponadto sfinalizowano negocjacje dot. rewizji Aneksu II i IV do Umowy z Kotonu, wypracowano Wspólną Deklarację AKP-UE ws. agendy post-2015 w związku z 39. sesją Rady Ministrów AKP-UE oraz dokonano przeglądu stosowania Art. 96 Umowy z Kotonu wobec Fidżi, Gwinei Bissau, Madagaskaru i Zimbabwe.

W obszarze pomocy humanitarnej odnotować należy sprawne prowadzenie tej problematyki przez prezydencję grecką, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii horyzontalnych dotyczących efektywności pomocy humanitarnej oraz związków między nią a aspektami biznesowymi. Polska aktywnie uczestniczyła w wymianie informacji na temat akcji humanitarnej na Ukrainie. Prezydencja zainicjowała także dyskusję nad kwestiami związanymi z zaplanowanym na rok 2016 Światowym Szczytem Humanitarnym (WHS).

Ze względu na przedłużający się kryzys w Syrii i zaangażowanie Polski w pomoc humanitarną dla uchodźców syryjskich, Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusji dotyczącej europejskiej odpowiedzi na pogłębiający się kryzys humanitarny w tym regionie.

3.4. SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE

W trakcie prezydencji greckiej Polska aktywnie zaangażowała się w dyskusje nad wieloma kwestiami w zakresie ekonomicznym i finansowym. Kierowała się przede wszystkim koniecznością zapewnienia wszystkim państwom członkowskim dostępu do prac i rozwiązań w tym obszarze (np. w kontekście unii bankowej), próbując zredukować podziały między państwami strefy euro i spoza niej, a także utrzymać otwartość mechanizmu wzmocnionej współpracy w zakresie FTT. Istotną kwestią było także opodatkowanie wyrobów energetycznych, w zakresie którego Polska podkreślała m.in. konieczność pozostawienia w gestii państw członkowskich decyzji co do struktury krajowego opodatkowania.

Usługi finansowe

W dniu 28 stycznia 2014 r. Rada przyjęła dyrektywę w sprawie kredytów hipotecznych, której celem jest stworzenie jednolitego, wydajnego i konkurencyjnego rynku kredytów hipotecznych w UE, zapewniającego jednocześnie wysoki poziom ochrony konsumentów poprzez zaadresowanie nierozważnych działań instytucji finansowych i konsumentów. Polska poparła przyjęcie ww. projektu.

W dniu 18 lutego 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie zmieniające datę końcową dla migracji krajowych i wewnątrzunijnych poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro do jednolitego systemu płatności w euro (SEPA) na 1 sierpnia 2014 r. (pierwotnie migracja miała nastąpić do 1 lutego 2014 r.). Zmiana daty końcowej migracji umożliwi bankom, dostawcom usług płatniczych i użytkownikom kontynuowanie korzystania z istniejących systemów, obok systemu SEPA, co pozwoli ograniczyć zakłócenia szczególnie dotkliwe dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz konsumentów.

W marcu 2014 r. Rada przyjęła dyrektywę w sprawie gwarantowania depozytów, której celem jest harmonizacja zasad dotyczących gwarantowania depozytów w UE, wzmocnienie ochrony depozytariuszy i depozytów do wysokości 100 tys. EUR.

W dniu 14 kwietnia 2014 r. Rada przyjęła dyrektywę w sprawie zmian w europejskich zasadach dotyczących działalności ubezpieczeniowej (Omnibus 2) w związku z przyznaniem szczególnych uprawnień dwóm nowym instytucjom nadzoru w zakresie ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych (EIOPA) i nadzoru giełd i papierów wartościowych (ESMA).

Ponadto, w dniu 14 kwietnia 2014 r. Rada przyjęła także rozporządzenie w sprawie wykorzystania informacji poufnych i manipulacji na rynku, którego celem jest wzmocnienie europejskich zasad mających na celu ograniczenie ww. praktyk na rynkach giełdowych i papierów wartościowych, przez wzmocnienie ochrony inwestorów i ustanowienie ram dla sankcji.

W dniu 13 maja 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie (MiFIR) i dyrektywę (MiFID) wprowadzające nowe zasady w zakresie usług inwestycyjnych dotyczących instrumentów finansowych i działania regulowanych rynków finansowych. Ich celem jest wspieranie integracji, konkurencyjności i skuteczności europejskich rynków finansowych.

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 6 maja 2014 r. została przyjęta dyrektywa ustanawiająca wspólne ramy dla działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. Ww. projekt ma służyć zwiększeniu stabilności finansowej i zaufania do banków oraz ograniczeniu strat ponoszonych przez podatników. Odpowiednie instytucje krajowe zostały wyposażone we wspólne uprawnienia, dzięki którym możliwe będzie zapobieganie kryzysom bankowym oraz prowadzenie restrukturyzacji i likwidacji instytucji finansowych w uporządkowany sposób.

Unia bankowa – SRM i IGA SRF

Na posiedzeniu Rady UE do Spraw Gospodarczych i Finansowych (Rada ECOFIN) w dniu 18 grudnia 2013 r. ministrowie finansów państw członkowskich strefy euro zobowiązali się do podjęcia negocjacji w celu zawarcia umowy międzynarodowej ustanawiającej zasady funkcjonowania Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (dalej IGA SRF) w odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym (dalej SSM) i Jednolitym Mechanizmie Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (dalej SRM). Przyjęto także tzw. ogólne podejście w zakresie projektu rozporządzenia dotyczącego utworzenia SRM. W związku z powyższym w trakcie prezydencji greckiej trwały intensywne prace nad II filarem Unii Bankowej. Negocjacje IGA SRF i SRM toczyły się niezależnie od siebie.

Negocjacje z Parlamentem Europejskim dotyczące rozporządzenia SRM rozpoczęły się 8 stycznia 2014 r. Otwartość na postulaty PE była konieczna by umożliwić zakończenie procesu legislacyjnego przed końcem kadencji PE. Najistotniejsze kwestie, co do których stanowisko Rady i stanowisko PE różniły się to: wyłączna rola nadzorca (EBC) w zakresie oceny tego, czy instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością (*failing or likely to fail*), rola Rady w procesie decyzyjnym, możliwość dalszego wzmocnienia sesji wykonawczej SRB w procesie decyzyjnym, sposób głosowania w sesji plenarnej SRB, wzmocnienie SRB względem krajowych organów resolution. Wyniki negocjacji były omawiane na posiedzeniach Rady ECOFIN w dniach 18 lutego i 11 marca 2014 r.

W trakcie spotkania w dniu 18 lutego 2014 r. Polska zwróciła uwagę na trzy elementy, które uznała za ważne. Wskazała na otwartość dla postulatu PE w zakresie ograniczenia roli sesji plenarnej i zasad głosowania - rozwiązania te nie powinny prowadzić do faworyzowania żadnej grupy państw członkowskich. Ponadto według Polski rola krajowych organów resolution powinna pozostać taka, jak zostało to określone w podejściu ogólnym. Polska poparła też taką samą metodę obliczania składek dla wszystkich banków, niezależnie od ich siedziby..

W trakcie dyskusji w dniu 11 marca 2014 r. Polska oceniła, iż propozycje wzmocnienia możliwości pożyczkowych jednolitego funduszu resolution są akceptowalne. Wpłaty do tego funduszu wpływające każdego roku mogą być dobrą formą gwarancji zwiększającą zdolność do pożyczania przez SRF. Z drugiej strony, Polska zgodziła się, iż kwota 55 mld EUR może nie być wystarczająca. Jako problematyczne i wymagające dalszych prac wskazała jednak propozycje dotyczące gwarancji państwowych oraz kwestie związane z podziałem obciążeń (ang. *burden sharing*). Odnosząc się do gwarancji sektora, Polska przyznała, iż propozycja jest dobra, ale w przypadku kryzysu systemowego, zaproponowane rozwiązanie może nie być wystarczające.

27 marca 2014 r. Rada (na szczepku COREPER) potwierdziła osiągnięcie porozumienia politycznego, a 16 kwietnia 2014 r. Parlament Europejski przyjął rozporządzenie ustanawiające SRM.

Pierwsze posiedzenie Konferencji Międzyrządowej IGA SRF odbyło się w dniu 9 stycznia 2014 r., kolejne 17 stycznia, 28 stycznia, 7 lutego, 17 lutego, 25 lutego, 10 marca i 2 kwietnia 2014 r. Kluczowymi tematami dyskusji były kwestie finansowania kosztów działań resolution, procesu

decyzyjnego dotyczącego czasowych przesunięć pomiędzy krajowymi częściami SRF, przestrzeganie ogólnych zasad i celów resolution, konsekwencji na gruncie SRM związanych z późniejszym nawiązaniem i wcześniejszym rozwiązaniem bliskiej współpracy z EBC, późniejsze wejście i zasady wyjścia, podziału kosztów w przypadku działań resolution dotyczących grupy transgranicznej oraz uwspólnotowanie składek. Na posiedzeniu COREPER II w dniu 27 marca 2014 r. uzgodniono, że wraz z umową zostanie zdeponowana deklaracja, zgodnie z którą państwa-sygnatariusze dołożą wszelkich starań zmierzających do ratyfikacji IGA w terminie umożliwiającym osiągnięcie przez SRM pełnej operacyjności przed dniem 1 stycznia 2016 r. Umowę podpisano 21 maja 2014 r.

Podpisanie IGA kończy proces negocjacji II filara unii bankowej, co należy uznać za sukces prezydencji greckiej. Polska była aktywnym uczestnikiem tych negocjacji osiągając swój podstawowy cel, jakim jest zapewnienie równowagi praw i obowiązków dla państw spoza strefy euro przystępujących do unii bankowej. Podstawową kwestią z punktu widzenia naszego kraju było bowiem zapewnienie rzeczywistej otwartości unii bankowej dla państw członkowskich spoza strefy euro, równego traktowania dla wszystkich państw uczestniczących w jednolitych strukturach, jak również stworzenie zrównoważonych rozwiązań dla wszystkich państw członkowskich, które w przyszłości mogą podjąć decyzję o przystąpieniu do SSM/SRM lub staną się częścią systemu wraz z przyjęciem euro. Polska dążyła również do stworzenia efektywnego systemu finansowania działań restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, także w okresie stopniowego budowania SRF, posiadającego precyzyjne i zrównoważone zasady, w szczególności w zakresie podziału kosztów działań na poziomie grupy bankowej pomiędzy państwami macierzystymi i goszczącymi.

Polska zachowuje pełne prawo do podjęcia decyzji o przystąpieniu do unii bankowej w dowolnym momencie, kierując się przede wszystkim bezpieczeństwem krajowego sektora bankowego.

Kondycja sektora bankowego w Unii Europejskiej podlega teraz badaniu w ramach przeprowadzanej pod egidą EBC kompleksowej oceny ryzyka, przeglądu jakości aktywów (AQR) oraz testu warunków skrajnych. Sposób realizacji badania oraz działania, jakie nastąpią w jego efekcie, stanowiąc będą ważny element oceny funkcjonowania całego systemu w praktyce. W dniu 29 kwietnia 2014 r. EBA opublikowała metodologię i scenariusze dla testów warunków skrajnych, które będą stosowane przez wszystkie organy nadzoru w UE w celu zapewnienia możliwości dokonania oceny banków w oparciu o wspólne założenia, definicje i podejścia, dzięki czemu uzyskane wyniki będą przejrzyste i porównywalne na poziomie UE. Testy dotyczyć będą 124 banków i obejmą 50% aktywów sektora bankowego w każdym państwie członkowskim. W dniu 11 marca 2014 r. EBC opublikował instrukcję dla działań w ramach Fazy 2 (tzw. kontrola na miejscu) AQR, która obejmuje przegląd procesów, politykę rachunkowości, ocenę plików kredytowych, wartości zabezpieczeń oraz wartości godziwej aktywów. Faza 2 jest obecnie w toku i ma potrwać do sierpnia 2014 r. Cały proces AQR ma zakończyć się w październiku 2014 r. i wówczas opublikowane zostaną też wyniki zarówno AQR jak i testu warunków skrajnych, co poprzedzać będzie przyjęcie przez EBC zadań nadzorczych wynikających z SSM.

Podatki bezpośrednie

Polska uczestniczyła w dyskusji dotyczącej opodatkowania oszczędności i zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, która miała miejsce na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 11 marca 2014 r. Wówczas, dyrektywa nie została przyjęta z uwagi na zastrzeżenia jednego państwa (Luksemburg). W związku z zapowiedzią ministra finansów Luksemburga, iż możliwe będzie uzgodnienie kluczowych elementów projektowanej dyrektywy na Radzie Europejskiej w dniu 20-21 marca 2014 r., Rada ustaliła, iż po dyskusji na forum RE, projekt będzie mógł zostać formalnie przyjęty na najbliższym po spotkaniu RE posiedzeniu Rady, co nastąpiło 24 marca 2014 r.

W trakcie prezydencji greckiej Polska uczestniczyła także w pracach nad zmianą dyrektywy w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich. Celem projektu jest usunięcie luk w obowiązującej

dyrektywie poprzez rozwiązanie kwestii hybrydowych instrumentów finansowych oraz wprowadzenie ogólnej klauzuli zapobiegającej nadużyciom podatkowym (klauzula o unikaniu opodatkowania). Projekt ten stanowi element międzynarodowych prac w zakresie walki z unikaniem opodatkowania i agresywnym planowaniem podatkowym.

Projekt dyrektywy zmieniającej był dyskutowany na grupie roboczej ds. podatków bezpośrednich w styczniu, lutym i kwietniu 2014 r. Osiągnięto szerokie poparcie dla rozwiązań w zakresie pożyczek hybrydowych i ich przyjęcia najszybciej jak to będzie możliwe. Uznano jednak, iż dalszych prac wymagają kwestie związane z klauzulą zapobiegającą nadużyciom. Na posiedzeniu grupy w kwietniu 2014 r. postanowiono o podzieleniu projektu na dwie części, tak by możliwe było przyjęcie przepisów dotyczących pożyczek hybrydowych. Rada przyjęłaby ponadto oświadczenie, zgodnie z którym prace toczyłyby się dalej w zakresie klauzuli zapobiegającej nadużyciom podatkowym. Taki tryb postępowania poparło wiele państw członkowskich, w tym Polska. Prezydencja grecka przeprowadziła dyskusję w tym zakresie na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 6 maja 2014 r. Nie doszło wówczas do porozumienia z uwagi na zastrzeżenia dwóch państw członkowskich (Szwecja i Malta). W wyniku kolejnych prac na szczeblu roboczym prezydencja grecka przeprowadziła ponowną dyskusję na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 20 czerwca 2014 r. W związku z wycofaniem zastrzeżeń przez wyżej wymienione państwa, Rada osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie opodatkowania spółek dominujących i zależnych.

Podatki pośrednie

W dniu 20 czerwca 2014 r. Rada zatwierdziła sprawozdania prezydencji greckiej dotyczące prac w zakresie opodatkowania energii. Celem projektu dyrektywy w sprawie opodatkowania produktów energetycznych i elektryczności jest dostosowanie tego opodatkowania do europejskich celów energetycznych i klimatycznych. W trakcie prac na szczeblu roboczym Polska prezentowała negatywne stanowisko w zakresie wprowadzenia do struktury opodatkowania wyrobów energetycznych dwóch elementów, w tym elementu opartego na emisji CO₂. W opinii Polski państwa członkowskie powinny mieć pełną swobodę w ustalaniu struktury krajowego opodatkowania wyrobów energetycznych. Ponadto, należy unikać wprowadzenia w dyrektywie rozwiązań powiązanych lub uzupełniających system EU ETS. Kwestia ta powinna być pozostawiona w gestii państw członkowskich. Wątpliwości Polski budzi ponadto logika opodatkowania przyjęta na potrzeby ustalania minimalnych poziomów opodatkowania. Zdaniem Polski punktem odniesienia dla dalszych dyskusji nad wysokościami stawek powinny być obecnie obowiązujące stawki minimalne. Ponadto, ramy prawne UE i związane z nimi obowiązki i opcje należy stosować neutralnie do wszystkich państw członkowskich. Wskazaniem podejściem w dyskusji nad przyszłymi zasadami zwolnień jest bazowanie na obecnie obowiązujących rozwiązaniach.

Ponadto, w dniu 20 czerwca 2014 r. Rada przyjęła raport w sprawie postępu prac nad projektem dyrektywy ustanawiającej standardową deklarację VAT i przyjęła konkluzje w tym zakresie. Celem ww. projektu jest ograniczenie obciążeń administracyjnych dla biznesu, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw, oraz zniesienie barier dla transgranicznego handlu przez wystandaryzowanie informacji wymaganych dla zwrotu VAT w różnych państwach członkowskich.

Podatek od transakcji finansowych (FTT)

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 6 maja 2014 r. prezydencja grecka przeprowadziła dyskusję w zakresie stanu prac nad opodatkowaniem transakcji finansowych i projektem dyrektywy w sprawie wdrożenia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych. W trakcie tego posiedzenia ministrowie finansów z 10 państw uczestniczących we wzmocnionej współpracy w obszarze FTT (Niemiec, Francji, Belgii, Włoch, Hiszpania, Portugalii, Grecji, Austrii, Estonii, Słowacji) przedstawili oświadczenie, w którym zaprezentowali wyniki prac prowadzonych w trakcie nieformalnych spotkań w swoim gronie. Uzgodniono wówczas, iż wdrażanie FTT zostanie rozpoczęte 1 stycznia 2016 r. Szczegółowe przepisy dotyczące opodatkowania, w tym jego wysokość, mają być gotowe do końca 2014 r. W pierwszej kolejności podatek ma objąć akcje i niektóre instrumenty

pochodne. Jeśli któreś państwo członkowskie będzie chciało opodatkować inne transakcje nie objęte podatkiem od początku, będzie mogło to zrobić. Na każdym etapie wdrażania będą brane pod uwagę aspekty ekonomiczne, a prace będą uwzględniały kwestie podnoszone przez państwa nie uczestniczące we wzmocnionej współpracy.

Polska wyraziła przekonanie, że rozwiązania przewidziane w projekcie dyrektywy mogą mieć negatywny wpływ na państwa nieuczestniczące w niej. W szczególności dotyczy to takich rozwiązań, jak obowiązek podatkowy, pobór podatku, zabezpieczenie przed delokalizacją i unikaniem opodatkowania przez instytucje finansowe z państw uczestniczących we wzmocnionej współpracy. Polska podkreślała też konieczność otwartości w dalszych pracach wobec pozostałych osiemnastu państw oraz wyraziła potrzebę przedstawienia przez Komisję Europejską pogłębionej analizy, zawierającej rzetelną ocenę skutków wprowadzenia FTT w formule wzmocnionej współpracy, szczególnie dla państw w niej nieuczestniczących.

Zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu

W dniu 18 czerwca 2014 r. Rada uzgodniła projekt dyrektywy i rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (AMLD/AMLR). Głównym celem ww. projektów jest wzmocnienie rynku wewnętrznego poprzez zmniejszenie złożoności na poziomie transgranicznym, zabezpieczenie interesów społeczeństwa przed przestępczością i aktami terrorystycznymi, zabezpieczenie dobrobytu gospodarczego UE poprzez zapewnienie efektywnego otoczenia biznesowego, wspieranie stabilności finansowej poprzez ochronę solidności, prawidłowego funkcjonowania i integralności systemu finansowego. Celem projektowanych rozwiązań jest także dostosowanie europejskich ram prawnych do znowelizowanych, przyjętych w lutym 2012 r., nowych zaleceń FATF. Wyżej wymienione projekty będą następnie przedmiotem negocjacji z Parlamentem Europejskim w trakcie prezydencji włoskiej w II połowie 2014 r.

Kwestie klimatyczne

W trakcie posiedzenia Rady ECOFIN w dniu 11 marca 2014 r. miała miejsce dyskusja w sprawie gospodarczych elementów ram polityki energetycznej i klimatycznej UE do 2013 r., w oparciu o przedstawione przez Komisję Europejską w styczniu 2014 r. propozycje, wytyczające nowe cele tej polityki oraz drogi dojścia do tych celów.

Polska stwierdziła, iż nie należy koncentrować się tylko na koszcie redukcji. Należy zapewnić sprawiedliwy *burden sharing*, przez wzięcie pod uwagę szczególnych uwarunkowań oraz możliwości poszczególnych państw. Nowe propozycje nie mogą rodzić największych kosztów dla państw o najmniejszym PKB w UE, co jest niezgodne z zasadą solidarności i celem osiągnięcia konwergencji państw członkowskich. Polska podkreśliła także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i stworzenia wspólnego rynku energii w UE oraz szerszego podejścia, uwzględniającego działania podejmowane przez partnerów międzynarodowych. Promowanie nowych źródeł energii nie powinno prowadzić do obciążenia sektora finansów publicznych.

Finansowanie gospodarki

W dniu 6 maja 2014 r. Rada zatwierdziła decyzję w sprawie udziału UE w podwyższeniu kapitału Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego (EFI). EFI został ustanowiony w 1994 r. w celu wspierania zrównoważonego rozwoju oraz inwestycji związanych z finansowaniem małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Działalność EFI obejmuje państwa członkowskie UE, Turcję oraz 3 państwa Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – Islandię, Lichtenstein i Norwegię. Celem proponowanych rozwiązań jest przywrócenie normalnych warunków prowadzenia akcji kredytowej na rzecz gospodarki, w szczególności MŚP.

Procedura nadmiernego deficytu

Procedura nadmiernego deficytu wobec Polski została otwarta w 2009 r. Rada zaleciła Polsce redukcję nadmiernego deficytu do 2012 r.

W latach 2010-2012 Polska była krajem, który dokonał największego dostosowania strukturalnego w Unii Europejskiej. W 2011 r. dostosowanie wyniosło 3,1 pkt. proc. PKB oraz co najmniej 1,7 pkt. proc. PKB w 2012 r. Co istotne, tak silne ograniczenie deficytu strukturalnego nastąpiło głównie po stronie wydatkowej – w latach 2010-2012 wydatki ograniczono o 2,3 pkt. proc. PKB. Jednak w 2012 r. z uwagi m.in. na wyraźne pogorszenie koniunktury w otoczeniu zewnętrznym Polski, które przełożyło się na spowolnienie wzrostu gospodarczego w kraju i uwidocznilo się w spadku tempa wzrostu dochodów podatkowych, deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł 3,9% PKB. Dlatego też w dniu 21 czerwca 2013 r. Rada ECOFIN przyjęła nowe rekomendacje dla Polski z art. 126.7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zalecając Polsce redukcję nadmiernego deficytu do 2014 r.

Na początku października 2013 r. Polska poinformowała Komisję Europejską, iż pomimo wdrażania działań zmierzających do redukcji nadmiernego deficytu nie zrealizuje celu nominalnego na 2013 r. Wynikało to z efektów cyklicznych, w tym spadku dochodów i zmiany struktury wzrostu gospodarczego. Wpływ na to miała częściowo gorsza sytuacja gospodarcza w UE, jak i w Polsce. Jednocześnie, w ocenie Polski pełne wdrożenie rekomendowanych przez Radę działań w 2013 r. miałyby negatywny wpływ na wzrost gospodarczy i nie dawałoby gwarancji realizacji rekomendowanych przez Radę celów. W konsekwencji Rząd zdecydował się na inne rozłożenie w czasie dostosowań fiskalnych, które dawało pewność, że wzrost PKB nie zostanie stłumiony.

W związku z tym 10 grudnia 2013 r. Rada ECOFIN wydała decyzję z art. 126.8 TFUE stwierdzającą brak podjęcia przez Polskę skutecznych działań w celu redukcji nadmiernego deficytu oraz wydała nowe rekomendacje z art. 126.7 TFUE, zalecając redukcję nadmiernego deficytu do 2015 r. Polska została również zobowiązana do osiągnięcia deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych na poziomie 4,8% PKB w 2013 r., 3,9% PKB w 2014 r. i 2,8% PKB w 2015 r. (wyłączając wpływ transferów aktywów z OFE do ZUS), co powinno odpowiadać redukcji deficytu strukturalnego w 2014 r. o 1% PKB, a w 2015 r. o 1,2% PKB.

W kwietniu 2014 r. Polska przekazała Komisji Europejskiej i Radzie Informację o działaniach podjętych w celu realizacji rekomendacji Rady z grudnia 2013 r. Potwierdziła w niej determinację do dalszego ograniczania nierównowagi finansów publicznych w celu stworzenia bezpiecznych i trwałych fundamentów dla rozwoju kraju (dalsza redukcja nadmiernego deficytu). Polska zapewniła o kontynuacji w kolejnych latach silniejszego niż rekomendowane przez Radę zacieśniania polityki fiskalnej, prowadzącej do osiągnięcia w 2014 r. jednorazowej nadwyżki w wysokości 5,8% PKB oraz w 2015 r. deficytu sektora na poziomie 2,5% PKB (wg metodologii ESA'2010 nieuwzględniającej m.in. jednorazowego wpływu reformy emerytalnej deficyt sektora wyniesie odpowiednio -3,5% PKB i -2,7% PKB). Powyższe będzie możliwe m.in. dzięki konsekwentnemu wdrażaniu działań strukturalnych racjonalizujących wydatki i zwiększających dochody, w tym przede wszystkim poprzez wdrażanie pakietu działań zwiększających stopień przestrzegania przepisów podatkowych i poprawiającego efektywność administracji podatkowej.

W dniu 2 czerwca 2014 r. Komisja Europejska przedstawiła ocenę skuteczności działań podjętych przez Polskę w zakresie redukcji nadmiernego deficytu. Stwierdziła w niej, iż Polska podjęła skuteczne działania w celu redukcji nadmiernego deficytu i uznała, że nie ma potrzeby podejmowania dalszych kroków w ramach obowiązującej w dalszym ciągu Polskę procedury nadmiernego deficytu. Komisja Europejska potwierdziła osiągnięcie w 2013 r., niższego niż zaleconego przez Radę w grudniowych rekomendacjach z 2013 r., deficytu nominalnego tj. 4,3% PKB (wobec zalecanego 4,8% PKB). Zgodnie z prognozami wiosennymi Komisji Europejskiej deficyt w 2014 r. wyniesie 3,6% PKB (według metodologii ESA'2010), zaś dostosowanie strukturalne będzie zgodne z rekomendacjami Rady. Natomiast w 2015 r., przy założeniu braku podjęcia dodatkowych działań, deficyt nominalny wyniesie

wg KE 3,1% PKB i będzie wyższy od rekomendowanego, zaś dostosowanie strukturalne wyniesie 0,4% PKB, czyli poniżej zalecanego.

Absolutorium z wykonania budżetu UE za 2013 r. oraz projekt budżetu UE na 2015 r.

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 18 lutego 2014 r. została przyjęta rekomendacja Rady w sprawie wykonania budżetu UE za 2013 r. Rada uznała, iż opierając się na wynikach finansowych budżetu ogólnego UE jako całości oraz biorąc pod uwagę ustalenia poczynione przez Europejski Trybunał Obrachunkowy, należy udzielić Komisji Europejskiej absolutorium.

Na tym samym posiedzeniu prezydencja grecka przeprowadziła dyskusję w sprawie wytycznych do budżetu UE na 2015 r., które następnie zostały przedstawione Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej oraz innym instytucjom. W trakcie dyskusji, Polska zwróciła uwagę na konieczność zakończenia złych praktyk z poprzednich lat w zakresie procesu budżetowego i przyjmowania budżetów zbyt niskich, co prowadzi do późniejszej konieczności ich nowelizacji w trybie nagłym i niepotrzebnego zwiększenia napięcia. Polska zwróciła także uwagę na problem kumulujących się niespłaconych zobowiązań, co będzie musiało znaleźć rozwiązanie w budżecie na rok kolejny i następne lata.

W dniu 20 czerwca 2014 r. prezydencja grecka na Radzie ECOFIN przeprowadziła debatę nad projektem budżetu UE na 2015 r. Polska zwróciła uwagę na konieczność respektowania zobowiązań przyjętych między innymi w ramach nowych wieloletnich ram finansowych. Podkreśliła, iż w oparciu o te zobowiązania państwa członkowskie UE podjęły już pewne decyzje inwestycyjne i źle by się stało, gdyby nie było środków na ich realizację. Należy uniknąć sytuacji, że refundacja poniesionych wydatków będzie opóźniona lub będzie realizowana częściowa. Polska zgodziła się, iż brak marginesu w wydatkach na płatności nie jest rozsądny, ale priorytetem powinno być zapewnienie środków na spłacenie zaciągniętych zobowiązań. Muszą być zapewnione odpowiednie środki na płatności.

3.4.1. Semestr Europejski

Semestr Europejski

Polska aktywnie uczestniczyła w kolejnej, czwartej edycji Semestru Europejskiego, który rozpoczął się od dyskusji nad przedstawioną przez Komisję Europejską w listopadzie 2013 r. Roczną Analizą Wzrostu Gospodarczego na 2014 r. (ang. *Annual Growth Survey 2014*, AGS 2014). Komisja Europejska przedstawiła w niej ogólne priorytety gospodarcze i społeczne na 2014 r.

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 18 lutego 2014 r. zostały przyjęte konkluzje w sprawie oceny i priorytetów przedstawionych przez Komisję Europejską w ASG 2014. Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 10 marca 2014 r., w toku dyskusji dotyczącej kwestii społecznych argumentowano, iż w sytuacji kiedy wysokie bezrobocie przeradza się w bezrobocie o charakterze długotrwałym, zastosowanie powinny mieć te instrumenty, które pozwalają utrzymać zatrudnienie pomimo niesatysfakcjonującego tempa rozwoju gospodarczego. Pozytywne rezultaty w wielu krajach przyniosło stosowanie instrumentów wsparcia przedsiębiorców przechodzących trudności ekonomiczne. Polska podkreśliła wagę działań w ramach polityki gospodarczej, szczególnie w skali makro, polegających na usuwaniu barier i tworzeniu zachęt dla tworzenia miejsc pracy oraz potrzebę reindustrializacji Europy jako ciekawego wątku wymagającego dalszego rozwinięcia, zwłaszcza w odniesieniu do różnych dziedzin przemysłu. W odniesieniu do procedur w ramach UE Polska podkreśliła, że kluczowe jest zacieśnienie współpracy między Radami ECOFIN i EPSCO, ale także współpraca pomiędzy Komisją Europejską a państwami członkowskimi, polegająca na ciągłej konsultacji proponowanych przez państwa członkowskie reform w obu perspektywach: gospodarczej i społecznej. Ponadto dyskusja nt. AGS 2014 odbyła się również na posiedzeniach innych formacji Rady UE, w tym Rady COMPET w dniach 20-21 lutego 2014 r., Rady EYCS 24 lutego 2014 r., Rady ENVI 3 marca 2014 r., Rady JHA 4 marca 2014 r. oraz w ramach wymiany poglądów na poziomie eksperckim w Radzie TTE.

Wnioski z dyskusji nad AGS 2014 w Radzie UE stanowiły podstawę do przygotowania przez Radę Europejską w marcu 2014 r. wytycznych do opracowania przez państwa członkowskie aktualizacji krajowych programów reform oraz programów stabilności lub konwergencji.

W dniu 2 czerwca 2014 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt zaleceń Rady UE w sprawie krajowych programów reform i opinii na temat programów stabilności lub konwergencji dla 26 państw członkowskich (ang. *Country-Specific Recommendations*, CSR) oraz projekt zalecenia w sprawie wdrożenia wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich, których walutą jest euro. Wraz z projektem zaleceń Komisja Europejska przedstawiła także opinię w sprawie wychodzenia państw członkowskich z procedury nadmiernego deficytu. W odniesieniu do Polski i Chorwacji KE postanowiła o zawieszeniu tej procedury oraz zaproponowała jej uchylenie przez Radę w stosunku do Austrii, Belgii, Czech, Danii, Królestwa Niderlandów oraz Słowacji.

Zalecenia były następnie przedmiotem dyskusji na właściwych komitetach przygotowawczych Rady UE oraz odpowiednich formacjach Rady (ECOFIN, EPSCO, GAC), oraz uzyskały polityczne poparcie na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 26-27 czerwca 2014 r.

Należy podkreślić, że tegoroczne zalecenia dla większości państw członkowskich, w tym dla Polski są potwierdzeniem, z kilkoma uzupełnieniami, zaleceń z ubiegłego roku, co jest zrozumiałe, jeśli się weźmie pod uwagę, że dotyczą one problemów, których rozwiązanie wymaga zwykle wielu lat. Podkreślenia wymaga również fakt, że zalecenia, co do zasady, wskazują na problemy i wyzwania, które Rząd RP zidentyfikował już między innymi w swoich dokumentach strategicznych.

W toku dyskusji w formacjach Rady UE nad przedstawionym przez Komisję Europejską projektem zaleceń dla Polski Rząd RP podnosił przede wszystkim wątpliwości co do zasadności i kształtu trzech zaleceń dotyczących:

- poszerzenia bazy podatkowej poprzez ograniczenie preferencyjnych stawek podatku VAT;
- ustanowienia niezależnej rady fiskalnej;
- włączenia rolników do powszechnego systemu emerytalnego, poczynając od przyspieszenia tworzenia systemu szacowania i rejestracji dochodów rolników.

W odniesieniu do stawek VAT Polska zwracała m.in. uwagę, iż w Polsce stosuje się obniżone stawki, podobnie jak wiele innych państw członkowskich, zgodnie z unijną dyrektywą. Są one głównie stosowane dla podstawowych produktów, towarów i usług związanych z dostępem do kultury i zdrowia, co jest zgodne z przepisami europejskimi i odzwierciedla również praktykę w innych państwach członkowskich. Polska wskazywała także, iż narzucanie obowiązku ograniczenia zakresu stosowania stawek obniżonych będzie ingerencją w prawa państwa członkowskiego wynikające z dyrektywy.

W odniesieniu do powołania niezależnej rady fiskalnej zwrócono uwagę, że w opinii Polski nie ma podstawy prawnej do sformułowania zalecenia w tym zakresie. Obowiązek tworzenia takich rad dotyczy tylko państw strefy euro.

W odniesieniu do systemu emerytalnego dla rolników Polska zwracała uwagę, że zgodnie z zaleceniami z 9 lipca 2013 r. dotychczasowe działania miały na celu poprawę mobilności międzysektorowej rolników i członków ich rodzin oraz budowę systemowych rozwiązań zmierzających do włączenia zasobów pracy ukrytych w rolnictwie do pozarolniczego rynku pracy. Zalecenie z 2013 r. mówiło o poprawie międzysektorowej mobilności pracowników, a jako środek wskazano reformatorskie wysiłki związane z Kasą Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (KRUS). Obecny projekt zalecenia mówi wprost o likwidacji odrębnego systemu ubezpieczeń społecznych dla rolników i jest daleko idącą ingerencją w system ubezpieczeń społecznych dla rolników, co narusza swobodę regulacji krajowych systemów zabezpieczenia społecznego przez państwa członkowskie. Polska zwracała uwagę, że podziela cel Komisji Europejskiej – wspieranie mobilności międzysektorowej rolników. Podkreślano jednak, iż w Polsce cel ten jest realizowany różnymi

sposobami – m.in. nowy Program Rozwoju Obszarów Wiejskich promuje konsolidację gospodarstw rolnych. Efekty są takie, że w ciągu ostatnich lat aż 7,5% rolników odeszło z sektora. Polska oceniła, iż zalecanie przez Komisję całkowitego zniesienia odrębnego systemu ubezpieczeniowego dla rolników jest zaskakujące, tym bardziej, że niektóre państwa (np. Francja, Niemcy czy Grecja), w których istnieją takie silnie dotowane systemy, nie otrzymały takich zaleceń. Polska zwróciła także uwagę, iż skutkiem zniesienia KRUS mogłoby być zwiększenie emigracji z Polski, co nie jest pożądane zarówno dla Polski jak i zapewne dla szeregu innych państw. Polska postulowała o usunięcie zalecenia mówiącego *de facto* o likwidacji KRUS, proponując ewentualnie przeformułowanie brzmienia zalecenia z roku ubiegłego przez wskazanie na potrzebę kontynuacji działań na rzecz zreformowania systemu zabezpieczenia społecznego rolników KRUS, w celu poprawy międzysektorowej mobilności pracowników.

Należy podkreślić, że modyfikowanie projektu zaleceń, przy sprzeciwie Komisji, jest bardzo trudne z uwagi na obowiązywanie od 2012 r. zasady „zastosuj się lub wytłumacz” (ang. *comply or explain rule*), wprowadzonej w ramach „sześciopaku”. Zgodnie z nią, oczekuje się, że Rada, co do zasady, zastosuje się do wniosków i zaleceń Komisji lub publicznie wyjaśni swoje stanowisko. W rezultacie stanowisko negocjacyjne Komisji Europejskiej po raz kolejny było nieelastyczne i niechętnie godziła się ona na zmiany proponowane przez państwa członkowskie. W wypadku sprzeciwu Komisji, podjęcie przez Radę decyzji o przyjęciu proponowanej przez państwo członkowskie zmiany zalecenia wymaga poparcia kwalifikowaną większością głosów pozostałych państw członkowskich. Takie poparcie uzyskało tylko złagodzenie sformułowania odnoszącego się do ograniczenia preferencyjnych stawek podatku VAT, na co zgodziła się w efekcie również Komisja. W odniesieniu do ustanowienia rady fiskalnej i systemu emerytalnego rolników utrzymane zostało brzmienie zaleceń zgodne z projektem Komisji Europejskiej.

3.5. RYNEK WEWNĘTRZNY

Akt o jednolitym rynku I i II

Jednolity rynek stanowi siłę napędzającą wzrost gospodarczy w Unii Europejskiej. Komisja Europejska przedstawiła w 2011 i 2012 roku dwa pakiety reform jednolitego rynku (ang. *Single Market Act I i Single Market Act II* - SMA I i SMA II), których realizacja ma umożliwić wprowadzenie funkcjonowania jednolitego rynku na wyższy poziom. Polska wielokrotnie na forum Unii Europejskiej wyrażała pogląd, że realizacja wszystkich dźwigni wzrostu zawartych w SMA I i II wymaga zdecydowanego przyspieszenia. Do czasu rozpoczęcia prezydencji greckiej wszystkie propozycje legislacyjne zostały przedstawione przez Komisję Europejską. Zauważalne w latach 2013-2014 przyspieszenie przebiegu prac nad wdrożeniem poszczególnych dźwigni przyjętych w ramach tych pakietów jest pozytywnie oceniane przez Polskę.

Do tej pory osiągnięto porozumienie w odniesieniu do jedenastu z dwunastu dźwigni SMA I (uwzględniając rozwiązania w sprawie jednolitego patentu Unii Europejskiej). W trakcie prezydencji greckiej Polska doprowadziła do uwzględnienia własnego interesu w odniesieniu do m.in. w odniesieniu do takich aktów prawnych jak:

- dyrektywa dotycząca delegowania pracowników (na skutek postulatów i działań Polski dyrektywa wprowadzi swobodę w doborze krajowych środków kontrolnych wobec firm delegujących pracowników: w pierwotnej wersji państwa miały informować Komisję Europejską przed wprowadzeniem nowych metod nadzoru; w ostatecznym kształcie dyrektywa przewiduje jedynie obowiązek informowania o instrumentach kontrolnych, które muszą być uzasadnione, proporcjonalne i zgodne z prawem unijnym),
- rozporządzenie w sprawie identyfikacji elektronicznej i podpisu elektronicznego.

- dyrektywa w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (w tekście kompromisowym dyrektywy znalazły się odniesienia do zastosowania procedur sprawdzających, co wielokrotnie było podnoszone przez Polskę w trakcie prac w Radzie,
- dyrektywa dotycząca zarządzania prawami autorskimi (pomimo, iż znaczna większość zgłaszanych przez Polskę postulatów została uwzględniona, to niektóre zapisy w dalszym ciągu budziły wątpliwości. Dotyczy to w szczególności kryteriów ustalania stawek wynagrodzeń oraz systemu udzielania licencji wieloterytorialnych. Dlatego podczas głosowania w Radzie w sprawie dyrektywy Polska wstrzymała się od głosu).

Ponadto Polska poparła przyjęcie takich aktów prawnych jak:

- dyrektywa w sprawie łatwiejszego nabywania, zachowywania i przenoszenia dodatkowych uprawnień emerytalnych,
- dyrektywa w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej
- pakiet trzech dyrektyw z zakresu zamówień publicznych,
- rozporządzenie w sprawie wytycznych dotyczących sieci transeuropejskich w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej.

W trakcie prezydencji greckiej nie udało się zakończyć prac związanych z należącą do pakietu SMA I dyrektywą w sprawie ustanowienia wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania osób prawnych (liczne zastrzeżenia państw członkowskich, w tym Polski).

W ramach pakietu SMA II najbardziej zaawansowane prace toczyły się w obszarach: czwartego pakietu kolejowego, dyrektywy w sprawie standardowej deklaracji VAT, dyrektywy i rozporządzenia w sprawie opłat *interchange* w odniesieniu do transakcji realizowanych kartą płatniczą. Stan prac jest na tyle zaawansowany, że istnieje szansa ich zakończenia w początkowym okresie nowej kadencji PE. Polska zasadniczo wyrażała poparcie dla kierunku prac prowadzonych w powyższych obszarach. Najwięcej wątpliwości i zastrzeżeń Polski budził projekt dyrektywy w sprawie dostępu do bankowego rachunku rozliczeniowego. Wrażliwym dossier jest także czwarty pakiet kolejowy.

Polityka przemysłowa

Polityka przemysłowa była jednym z tematów posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniach 20-21 lutego 2014 r. oraz Rady Europejskiej w dniach 20-21 marca 2014 r. Podstawą dyskusji był Komunikat Komisji „Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego” opublikowany 22 stycznia 2014 r. (wraz z pakietem dotyczącym ram klimatyczno-energetycznych do 2030). Kwestia polityki przemysłowej w kontekście przygotowań do lutowego posiedzenia Rady Europejskiej, była także przedmiotem rozmów podczas drugiego nieformalnego spotkania „Przyjaciół przemysłu” (Rzym, 30 stycznia 2014 r.), w którym wzięli udział ministrowie odpowiedzialni za przemysł z 22 p.cz., w tym z Polski, oraz Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej A. Tajani. Polska wskazywała między innymi, iż cele polityki przemysłowej UE nie mogą być pomijane przy realizacji pozostałych polityk sektorowych UE, w tym klimatycznej, energetycznej i handlowej. Zdaniem Polski UE powinna dążyć do wprowadzenia do polityki klimatycznej mechanizmów gwarantujących jej spójność i równowagę względem polityki przemysłowej. Polska podkreślała, że konkurencyjność gospodarki, w tym konkurencyjność przemysłu, nie może być jedynie tłem dla prowadzonych polityk, ale powinna być pierwszym z kryteriów oceny proponowanych na forum UE rozwiązań. Obserwowana dysproporcja między narzędziami polityki klimatycznej i przemysłowej stwarza ryzyko, że spójność unijnych polityk pozostanie iluzoryczna. Podczas dyskusji Polska po raz kolejny podkreśliła, że kwestią fundamentalną jest zapewnienie spójności pomiędzy unijnymi politykami horyzontalnymi i sektorowymi tak, aby realizowane w ich ramach działania wzajemnie się wspierały, w celu wykorzystania efektu synergii na rzecz wzmocnienia wzrostu gospodarczego oraz tworzenia nowych miejsc pracy. Dodatkowo wskazywała na uwidaczniającą się tendencję prowadzącą do prymatu

polityki klimatycznej UE, której bardzo ambitne cele rzutują negatywnie na konkurencyjność europejskiego przemysłu.

Ponadto Polska zwracała uwagę, że niezbędne dla zachowania i wzmocnienia konkurencyjności europejskiej bazy przemysłowej są inwestycje w innowacje przemysłowe, oraz że motorem wzrostu gospodarczego jest sektor prywatny, któremu należy zapewnić optymalne otoczenie prawne. Działania podejmowane w obszarze regulacyjnym muszą przebiegać w sposób zrównoważony i obejmować kompleksową ocenę dotyczącą wszystkich aspektów testu konkurencyjności tj. konsekwencje propozycji legislacyjnych dla poszczególnych branż i sektorów przemysłu, małych i średnich przedsiębiorstw, skutków proponowanych rozwiązań nie tylko dla całej UE, ale także dla poszczególnych państw członkowskich oraz ich regionów.

Tajemnica handlowa

Na posiedzeniu Rady UE ds. Konkurencyjności w dniu 26 maja 2014 r. przyjęto podejście ogólne w sprawie dyrektywy o ochronie tajemnic handlowych (ang. *trade secrets directive*). Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego. W dotychczasowej dyskusji dla Polski najbardziej problematyczne były kwestie art. 8 ust.2 (zakres poufności w trakcie postępowań sądowych – czy nie będzie on ograniczał dostępu do materiałów dowodowych) oraz art.12 ust 2 (stworzenie nowej procedury niewystępującej w systemach prawnych wielu państw członkowskich – w tym Polskim - na potrzeby unieważnienia ostatecznego wyroku sądu w związku ze zmianą okoliczności powodującą utratę przez tajemnicę handlową swojego charakteru – „tajemnica przestaje być tajemnicą”). W toku intensywnych negocjacji Polsce udało się zrealizować założenia stanowiska Rządu odnoszące się do tego projektu, w szczególności usunięcie z projektu ograniczenia dla strony przeciwnej do dostępu do dowodów i udziału w rozprawie w postępowaniu sądowym oraz wydłużenie okresu przedawnienia roszczeń przysługujących posiadaczowi tajemnicy przedsiębiorstwa.

Podejście ogólne będzie podstawą do rozpoczęcia negocjacji z PE. Przyszła prezydencja włoska oraz Komisja Europejska zapewniają o dążeniu do szybkiego zakończenia prac nad projektem. Wydaje się jednak, że prace te mogą być skomplikowane także ze względu na zastrzeżenia Włoch do treści przyjętego przez Radę podejścia ogólnego.

Znaki towarowe

Przedstawiony przez prezydencję w trakcie posiedzenia Rady UE ds. Konkurencyjności w dniu 26 maja 2014 r. raport z postępu prac nad pakietem dotyczącym znaków towarowych uwzględnia większość postulatów zaprezentowanych w toku negocjacji przez Polskę, w tym te najistotniejsze dotyczące m.in. opcjonalnego przejścia na system sprzeciwowy oraz dobrowolnej współpracy urzędów krajowych z Urzędem Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (ang. *Office for Harmonization in the Internal Market – OHIM*).

Podczas posiedzenia Rady Polska wyraziła dodatkowo wątpliwości co do art. 17 tekstu kompromisowego, który przewiduje przeprowadzenie przed sądem powszechnym całej procedury zmierzającej do wygaszenia znaku. W Polsce procedura wygaszenia znaku należy do wyłącznej kompetencji Urzędu Patentowego RP. Taki podział kompetencji w polskim systemie prawnym istnieje od wielu lat i przynosi wymierne efekty. Wdrożenie zmiany zaproponowanej w tekście kompromisowym byłoby trudne do przeprowadzenia w praktyce i wymagałoby zarówno zmian legislacyjnych, jak i organizacyjnych. Co więcej, powielenie kompetencji sądu i urzędu mogłoby doprowadzić do znacznych rozbieżności w orzecznictwie. Polska tym samym poparła oryginalne brzmienie artykułu zaproponowane przez Komisję Europejską, które umożliwia zawieszenie postępowania sądowego, tak aby przesłanki wygaśnięcia zostały ocenione przez urząd. Kolejny tekst kompromisowy rozporządzenia został zaprezentowany przez Prezydencję na posiedzeniu grupy roboczej ds. własności intelektualnej w dniu 12 czerwca 2014 r., na którym odbyła się również wstępna dyskusja nad nowym tekstem dyrektywy. O ile większość zmian zawartych w tekście kompromisowym rozporządzenia wydaje się odpowiednia, to wciąż dalszej dyskusji wymagają kwestie tranzytu towarów, finansowania urzędów krajowych oraz dystrybucji nadwyżki OHIM.

Dyskusja nad pakietem (rozporządzenie i dyrektywa) ma być kontynuowana przez Prezydencję włoską, która planuje osiągnięcie podejścia ogólnego do końca 2014 r.

Pomoc publiczna

Kwestia reformy zasad udzielania pomocy publicznej, mimo że leży w wyłącznych kompetencjach Komisji Europejskiej, była przedmiotem obrad Rady ds. Konkurencyjności. Na posiedzeniu Rady w dniach 20 – 21 lutego 2014 r. Komisarz ds. Konkurencji J. Almunia przedstawił informacje na temat stanu prac nad reformą przepisów pomocowych. Ze względu na ograniczenia czasowe, nie doszło do wymiany uwag przez państwa członkowskie. Wraz z przedstawicielami Francji, Czech oraz Węgier, przedstawiciel Polski wyraził z tego powodu niezadowolenie, gdyż temat pomocy publicznej jest zbyt ważny w obecnym czasie, aby go nie przeanalizować przez Radę.

W trakcie kolejnego posiedzenia Rady w dniach 26 maja 2014 r. Komisarz ds. Konkurencji, J. Almunia podkreślił, iż zgodnie z jego zapowiedziami z wiosny 2012 r., reforma zostanie zakończona w czerwcu 2014 r. (tym niemniej do końca prezydencji greckiej Komisja nie zdążyła wypracować ostatecznych wersji wytycznych w sprawie pomocy na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw, komunikatu w sprawie pojęcia pomocy publicznej oraz formularzy notyfikacyjnych i sprawozdawczych). W trakcie dyskusji Polska podziękowała Komisji za podjęcie wysiłku przeprowadzenia reformy unijnego prawa w dziedzinie pomocy państwa. Przedstawiciel Polski wskazał, iż Polska opowiada się za możliwością udzielania wsparcia publicznego w sytuacjach tego naprawdę wymagających, a więc w przypadku identyfikacji zawodności rynku. Szczególnie ważne w tym zakresie jest zapewnienie możliwości skutecznego i efektywnego wykorzystywania środków polityki spójności.

Polska pozytywnie oceniła przyjęte w dniu 21 maja 2014 r. ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych na lata 2014-2020, które stanowi znaczne rozszerzenie możliwości wprowadzania nowych środków pomocy bez konieczności jej notyfikacji. W tym kontekście Polska zwróciła uwagę, iż nowe rozwiązania prawne (w tym w szczególności obowiązek notyfikacji i uzyskania akceptacji Komisji dla planów ewaluacji w przypadku tzw. dużych programów pomocowych) nie powinny powielać działań realizowanych w ramach polityki spójności. Jeśli chodzi o przygotowywane Wytyczne w sprawie pomocy na ratowanie i restrukturyzację, Polska wskazała, iż zaostrenie wymogów efektywnościowych w odniesieniu do notyfikowanych planów restrukturyzacji jest zasadne z punktu widzenia racjonalnego i efektywnego wydawania środków publicznych. Polska wyraziła jednakże zaniepokojenie zaostreniem niektórych kryteriów (w szczególności w zakresie odpowiedniości pomocy, efektu zachęty, ograniczenia pomocy do minimum), w taki sposób, że mogą okazać się one zbyt restrykcyjne, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw. Przedstawiciel Polski podkreślił również, iż z dużą nadzieją oczekuje na projektowany Komunikat w sprawie pojęcia pomocy państwa (ang. *notion of aid*), który ma w sposób kompleksowy wyjaśnić i uporządkować najważniejsze elementy składające się na pojęcie pomocy państwa. Ze względu na złożoność tego pojęcia i poziom trudności w jego stosowaniu niezwykle ważne jest, aby treść tego Komunikatu była jak najbardziej jasna i precyzyjna. W związku z projektem Komunikatu w sprawie ewaluacji, najważniejsze z punktu widzenia Polski jest zachowanie równowagi między korzyściami płynącymi z ewaluacji programów pomocowych a obciążeniami administracyjnymi nakładanymi na państwa członkowskie w związku z procesem ewaluacji.

System eCall

Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego przez Radę w sprawie projektu dotyczącego wdrożenia obowiązkowego unijnego systemu obsługi połączeń alarmowych wysyłanych automatycznie przez samochody lub wyzwalanych ręcznie przez pasażerów w przypadku zderzenia (tzw. systemu pokładowego eCall). Najważniejsze kwestie dla Polski, tj.: zakres upoważnienia Komisji Europejskiej do wydania aktów delegowanych oraz zapewnienie okresu przejściowego odpowiedniego dla branży motoryzacyjnej na dostosowanie się do nowych wymogów prawnych, zostały rozwiązane w sposób zadawalający dzięki działaniom podejmowanym przez przedstawicieli uczestniczących w negocjacjach projektu. Wskutek sprzeciwów między innymi Polski został ograniczony i wyraźnie doprecyzowany

zakres aktów delegowanych w art. 9, a także wprowadzono nowy art. 9a odnoszący się do aktów wykonawczych. Postulaty Polski przyczyniły się do wydłużenia daty stosowania projektowanego rozporządzenia do 36 miesięcy od daty jego wejścia w życie (art. 12). Wprowadzono również zapisy obligujące KE do wydania aktów delegowanych i wykonawczych w ciągu 12 miesięcy od daty wejścia w życie projektowanego aktu prawnego. Zapewni to co najmniej 24 miesiące dla sektora motoryzacyjnego na dostosowanie się do projektowanych zmian, co jest z punktu widzenia Polski rozwiązaniem satysfakcjonującym.

Prawo autorskie

W zakresie prawa autorskiego prezydencja grecka doprowadziła do przyjęcia decyzji Rady w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Traktatu z Marrakeszu o ułatwieniu dostępu do opublikowanych utworów osobom niewidomym, niedowidzącym i cierpiącym na inne zaburzenia odczytu druku. Polska, popierając podpisanie traktatu, sprzeciwiała się jednak przyjęciu tej decyzji w oparciu o art. 207 TFUE, uznając, że przystąpienie Unii do tego traktatu nie stanowi realizacji jej polityki handlowej, a więc nie mieści się w kompetencjach wyłącznych Unii lecz w jej kompetencjach mieszanych. Wobec utrzymania tej podstawy prawnej w ostatecznym tekście decyzji, podczas głosowania na posiedzeniu Rady (w dniu 14 kwietnia 2014 r.) Polska wstrzymała się od głosu i złożyła w tej sprawie oświadczenie, w którym wyjaśnione zostały nasze zastrzeżenia proceduralne.

Turystyka

Polska jest szczególnie usatysfakcjonowana debatą podjętą w trakcie nieformalnego spotkania ministrów UE ds. turystyki (10 marca 2014 r., Ateny), dotyczącą nowej strategii na rzecz większego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w turystyce przybrzeżnej i morskiej, *europejskich zasad jakości w turystyce oraz turystyki dostępnej dla wszystkich*. W trakcie spotkania Polska zwróciła uwagę, iż sektor turystyki odgrywa ważną rolę w gospodarce morskiej, a nowy Komunikat Komisji w sposób szeroki i wyczerpujący charakteryzuje obszar turystyki morskiej i przybrzeżnej. W trakcie spotkania Polska zwróciła uwagę na fakt, iż potrzebne są skoordynowane i wspólne działania różnych podmiotów, co pozwoli na stworzenie warunków, które będą podstawą dla wzrostu turystyki morskiej i przybrzeżnej z uwzględnieniem jej charakteru oraz przy poszanowaniu środowiska naturalnego. Ponadto Polska podkreśliła, iż dostępność turystyki w każdym wymiarze tj. dostępności wizowej, dla osób niepełnosprawnych czy dostępności do informacji, jest niezwykle ważna dla rozwoju gospodarki turystycznej.

Dodatkowo Polska przedstawiła również swoje wątpliwości odnośnie do europejskich zasad jakości w turystyce. Prace nad wprowadzeniem *Europejskiego Znaku Jakości* trwały od 2011 r. Pierwotna propozycja zakładała jego ustanowienie w formie rozporządzenia oraz wprowadzenie systemu certyfikacji na poziomie krajowym i europejskim. Ze względu na zgłaszane przez państwa członkowskie wątpliwości oraz brak zgody wewnątrz samej Komisji, ostatecznie Komisja zrezygnowała z formy rozporządzenia, przekładając 20 lutego 2014 roku projekt niewiążącego zalecenia Rady w sprawie europejskich zasad jakości w turystyce. Ponadto zrezygnowano z utworzenia czytelnego „Znaku jakości”, o którego nadanie mogłyby ubiegać się istniejące i nowopowstające systemy certyfikacji i zastąpiono go ogólniej sformułowanymi „Zasadami jakości”, których stosowanie zaleca się organizacjom turystycznym. Ponieważ w tej formule projekt odbiegał od pierwotnych założeń *Europejskiego Znaku Jakości*, a zmiany te mogłyby wpłynąć negatywnie na powszechność stosowania europejskich zasad jakości w turystyce przez podmioty turystyczne oraz na możliwość monitorowania (kontroli) przez państwa członkowskie oraz KE, Polska prezentowała stanowisko sceptyczne. Zdecydowanie negatywne stanowisko zajęło osiem państw członkowskich (Austria, Dania, Finlandia, Niemcy, Irlandia, Holandia, Szwecja i Wielka Brytania) tworząc mniejszość blokującą. W związku z tym prace nad projektem zostały wstrzymane.

3.5.1. Agenda Cyfrowa

W pracach nad *Wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej* Polska wyrażała poparcie dla celu przedstawionego projektu rozporządzenia – redukcji kosztów, a tym samym przyspieszenia inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną w UE, wskazując, że część rozwiązań zawartych we wniosku KE została już wdrożona przez Polskę lub są prowadzone prace nad ich wdrożeniem. Pomimo zmiany formy prawnej wniosku z rozporządzenia na dyrektywę, Rząd RP poparł przyjęcie kompromisowej wersji projektu, wypracowanej w toku prac Rady UE a następnie uzgodnionej z Parlamentem Europejskim, gdyż umożliwiło to szybsze zakończenie prac na poziomie unijnym.

Polska była również zaangażowana w dyskusję nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie, zmieniającego dyrektywy 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1211/2009 i (UE) nr 531/2012*. Podczas prac Polska wyrażała poparcie dla celu inicjatywy, która stanowi jeden z kluczowych warunków dokończenia budowy jednolitego rynku telekomunikacyjnego w UE, co ma ogromne znaczenie w kontekście walki z kryzysem gospodarczym. Jednocześnie Polska zgłaszała też liczne postulaty zmierzające do poprawy precyzji i jakości większości proponowanych przepisów. Podobnie jak większość państw członkowskich UE, Polska wyrażała obawy, m.in. o:

- wzrost biurokracji i obciążeń finansowych dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych, jak i krajowych organów regulacyjnych,
- niejasne powiązania pomiędzy proponowanymi rozwiązaniami a obecnymi ramami telekomunikacyjnymi,
- wpływ na istniejące struktury i kompetencje krajowych organów regulacyjnych, w tym przesunięcie rozkładu uprawnień wzmacniające Komisję Europejską kosztem państw członkowskich,
- trudne do oszacowania konsekwencje konsolidacji rynku dla skutecznej konkurencji, konsumentów i małych operatorów,
- wpływ przepisów rozporządzenia na pobudzenie inwestycji w infrastrukturę,
- przesunięcie równowagi sił pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi UE w odniesieniu do regulacji rynku łączności elektronicznej.

Polska poparła raport z postępu prac przedstawiony na posiedzeniu Rady UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) w dniu 6 czerwca 2014 r., który właściwie odzwierciedla dotychczasowe zaawansowanie prac nad projektem rozporządzenia, jak i główne punkty sporne pomiędzy państwami członkowskimi UE w stosunku do przedmiotowego wniosku.

Polska brała także udział w dyskusji nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii*, który stanowi fundament przedstawionej przez Komisję Europejską Strategii Unii Europejskiej w zakresie cyberbezpieczeństwa. Polska wyrażała poparcie dla celów wniosku, tzn.: zapewnienia wspólnego w całej UE wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci teleinformatycznych i przetwarzanych w nich informacji, zgłaszając liczne szczegółowe uwagi. Polska poparła również przyjęcie przez Radę UE sprawozdania z postępów prac, które uwzględnia część postulatów zgłaszanych przez Polskę i stanowi krok naprzód w pracach nad dyrektywą, mimo widocznych różnic w stanowiskach państw członkowskich UE. Podczas debaty orientacyjnej towarzyszącej prezentacji sprawozdania, Polska podkreśliła wagę obligatoryjności i otwartości współpracy operacyjnej pomiędzy organami UE i krajowymi w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji. Dla Polski jest to jeden z najważniejszych elementów dyrektywy, gdyż przyczyni się do

przygotowania UE jako całości na zagrożenia i ataki cybernetyczne w przyszłości. Polska zaznaczyła też, że mechanizmy współpracy powinny być otwarte na wszystkie państwa UE.

Polska wzięła również aktywny udział w debacie dotyczącej zarządzania Internetem, która rozpoczęła się po opublikowaniu przez KE *komunikatu Polityka dot. Internetu i zarządzania Internetem. Rola Europy w kształtowaniu przyszłości zarządzania Internetem*.

Polska zaangażowała się też w przygotowanie wspólnego stanowiska państw członkowskich na międzynarodową konferencję w Brazylii NETMundial dot. zarządzania Internetem (23-24 kwietnia 2014 r.) w formule *Lines to Take*. Polska podkreślała, że ważna jest dla niej promocja wielostronnego modelu zarządzania Internetem, która polegałaby na jak najszerszym włączeniu podmiotów zainteresowanych organizacje pozarządowe, środowiska akademickie, biznes) w proces zarządzania globalną Siecią. Polska opowiedziała się za wolną, otwartą i niepodzieloną Siecią oraz koniecznością ustanowienia zasad zarządzania Internetem, wśród których szczególną uwagę należy zwrócić na poszanowanie praw człowieka i wartości demokratycznych.

Podpis elektroniczny

3 kwietnia 2014 r. Parlament Europejski przyjął w pierwszym czytaniu *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym* (tzw. eIDAS), co zakończyło etap trójstronnych negocjacji tekstu pomiędzy przedstawicielami Rady, Komisji i Parlamentu Europejskiego (projekt oczekuje jeszcze na formalne przyjęcie). Cel rozporządzenia to w szczególności: zapewnienie wzajemnego uznawania i transgranicznej akceptacji elektronicznej identyfikacji (tzw. eID), poprawa istniejących ram dla podpisu elektronicznego, w szczególności poprzez wzmocnienie krajowego nadzoru nad dostawcami usług zaufania oraz zapewnienie skutku prawnego lub uznania dla usług zaufania związanych z e-podpisami (tj. pieczęci elektroniczne, znaczniki czasu, dokumenty elektroniczne, usługi przekazu elektronicznego oraz uwierzytelnianie stron internetowych). Nowe rozporządzenie zastąpi dyrektywę 1993/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram dla podpisów elektronicznych. Rozporządzenie eIDAS wraz z aktami wykonawczymi oraz nowymi standardami ma podnieść poziom bezpieczeństwa usług zaufania, zwiększyć ich popularność wśród obywateli UE oraz ujednoczyć przepisy obowiązujące obecnie w Państwach Członkowskich. Z uwagi na horyzontalny charakter projektowanego rozporządzenia oraz szerszy niż w dyrektywie zakres regulacji, nowe rozporządzenie będzie rodziło skutki zarówno dla usługodawców, jak i sektora publicznego. Niezbędne będą zmiany wielu aspektów prawnych, organizacyjnych i technicznych w odniesieniu m.in. do wymagań stawianych usługodawcom i usługom, odpowiedzialności cywilnej, wymagań kapitałowych dla usługodawców oraz uprawnień organów nadzoru. Podstawowy termin zastąpienia krajowych uregulowań nowym rozporządzeniem to 1 lipca 2016 roku. W systemach informatycznych administracji publicznej wystąpi konieczność uznawania zagranicznych środków elektronicznej identyfikacji od połowy 2018 r. Dla wdrożenia konieczne będzie opracowanie i wydanie aktów wykonawczych (ogółem 28 aktów implementujących, w tym 4 z zakresu eID oraz 1 akt delegowany). Dostosowanie do rozporządzenia eIDAS powinno zostać wsparte w ramach instrumentu *Connecting Europe Facility*. Część cyfrowa tego dokumentu, tzw. CEF Digital, została zaplanowana na razie tylko na 2014 rok i obejmie początkowo wspólne działania państw w zakresie elektronicznej identyfikacji w projektach transgranicznych. Instrument przewiduje jednak finansowanie usług cyfrowych w horyzoncie do roku 2020, w ramach czego powinny zostać zaprogramowane środki na dostosowanie organów nadzoru oraz dostawców usług zaufania.

Polska od początku procesu negocjacyjnego zabiegała o wydłużenie terminów stosowania nowych przepisów (osiągnięty kompromis jest zadowalający), szczególnie w obszarze dot. eID oraz o ukształtowanie regulacji w sposób jak najmniej obciążający finansowo (zarówno sektor publiczny, jak i podmioty sektora prywatnego). W tekście znalazły się także inne postulaty zgłaszane m.in. przez Polskę, tj. doprecyzowanie przedmiotu regulacji oraz zakresu stosowania (m.in. poprzez zawężenie

obligatoryjnego uznawania wszelkiego rodzaju eID oraz e-podpisów), ograniczenie ścisłego nadzoru tylko do kwalifikowanych dostawców usług zaufania, wyłączenie dla tzw. systemów zamkniętych, doprecyzowanie definicji dokumentów elektronicznych i redakcyjne oddzielenie ich od usług zaufania, uzależnienie stosowania przepisów od wydania odpowiednich aktów wykonawczych, wprowadzenie odesłań do prawa krajowego (m.in. w zakresie kar za naruszenia przepisów rozporządzenia), możliwość denotyfikacji eID, w przepisach dot. odpowiedzialności odszkodowawczej usunięcie wymogu bezpośrednio szkody. Uwzględniono uwagi dot. konieczności wprowadzenia klasyfikacji poziomów bezpieczeństwa (ang. *levels of assurance*), co będzie szczegółowo doprecyzowane w aktach wykonawczych. Dzięki przygotowanemu przez Polskę wspólnemu stanowisku z Niemcami, Hiszpanią, Słowacją i Węgrami, w tekście będącym podstawą do dyskusji z PE znalazł się zapis dot. dopuszczalności – przez odesłanie do prawa krajowego – dodatkowych infrastruktur nadzorczych (np. rejestrów usługodawców lub tzw. roota centralnego).

3.6. BADANIA I ROZWÓJ

Europejska przestrzeń badawcza

W zakresie europejskiej przestrzeni badawczej (ERA), prezydencja grecka przygotowała konkluzje stanowiące odpowiedź Rady na pierwszy raport okresowy z realizacji ERA i bazujące na opinii w tym zakresie przygotowanej przez Europejski Komitet Badań i Innowacji (ang. *European Research and Innovation Committee* – ERAC). Polska wykazywała dużą aktywność w dyskusji nad konkluzjami ws. ERA, zgłaszając uwagi dotyczące między innymi następujących kwestii: doprecyzowanie zapisów dotyczących działań prawodawczych wobec ERA (przywołanie zapisów z opinii ERAC), podkreślenie, że ERA jest procesem i powinno się mówić raczej o jej rozwoju, ciągłym charakterze niż zwieńczeniu, czy odwołanie do organizacji konferencji ministerialnych poświęconych tematyce ERA (Polska jako pierwsza zorganizowała taką konferencję w lipcu 2011 r.). Ponadto, PL postulowała ujęcie w konkluzji zapisów dotyczących równości płci w badaniach naukowych (wydanie przez Komisję Europejską zaleceń w tym zakresie dla organizacji badawczych) oraz zapisów dotyczących dostępności do infrastruktury badawczej wg zasad opracowywanych przez Europejskie Forum Strategiczne Infrastruktur Badawczych (ang. *European Strategic Forum on Research Infrastructures* – ESFRI).

Współpraca w zakresie badań i innowacji w obszarze Morza Śródziemnego.

Podczas prezydencji Grecji szczególnie widoczny był temat współpracy naukowo-technologicznej w ramach basenu Morza Śródziemnego. Grecja, wraz z innymi zainteresowanymi krajami, dążyła do ustanowienia ustrukturyzowanego programu, opartego na art. 185 TFUE (partnerstwo publiczno-publiczne), pod nazwą PRIMA (*Partnership in Research and Innovation in the Mediterranean Area*). Polska, wyrażając zrozumienie dla wagi zacieśniania współpracy badawczej krajów śródziemnomorskich, w dyskusjach na temat PRIMA podkreślała daleko idącą zasadność wspierania aktywnego udziału krajów Partnerstwa Wschodniego w programie „Horyzont 2020” i wskazywała na rolę dotychczasowych doświadczeń i inicjatyw. Temat partnerstwa PRIMA będzie kontynuowany przez prezydencję Włoch.

3.7. TRANSPORT

Transport drogowy

W styczniu 2014 r. rozpoczęły się prace grupy roboczej Rady UE nad wnioskiem Komisji Europejskiej dotyczącym projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym. Celem dyrektywy jest poprawa efektywności transportu drogowego i zmniejszenie jego oddziaływania na środowisko

poprzez stworzenie możliwości wprowadzenia na rynek dłuższych pojazdów, w których udoskonalona została charakterystyka aerodynamiczna pojazdów o napędzie hybrydowym lub elektrycznym, a także pojazdów, w których zwiększona została efektywność energetyczna. Wniosek ma także na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego poprzez lepsze wyprofilowanie kabiny, co wpływa na zmniejszenie martwego pola widzenia kierowcy, dodanie konstrukcji absorbującej energię w razie uderzenia, jak również poprawę bezpieczeństwa kierowcy i jego komfortu. Zaproponowane zmiany dyrektywy wprowadzają przepisy dotyczące kontroli pojazdów i stosowania kar związanych z przeciążaniem pojazdów.

Należy podkreślić, że podczas prac grupy roboczej oraz na posiedzeniu COREPER nie wypracowano kompromisu w zakresie propozycji Komisji w sprawie zmiany art. 4 ust. 4 przedmiotowej dyrektywy dotyczącej umożliwienia transgranicznego ruchu pojazdów nienormatywnych bez dodatkowych zezwoleń, czemu Polska sprzeciwiała się od początku. W opinii Polski, przyjęcie przedmiotowej zmiany w długoterminowej perspektywie rodziłoby negatywne skutki dla polskiej infrastruktury, głównie mostów, rond i nawierzchni, które nie są przystosowane do użytkowania przez ciężkie i długie pojazdy. Ponadto, wpłynęłoby to niekorzystnie na realizację celu, jakim jest zwiększenie przewozów towarowych kolejją. We współpracy z innymi państwami członkowskimi, głównie Francją i Austrią, Polsce udało się stworzyć silną mniejszość blokującą dla zmiany art. 4 ust. 4. Prezydencja grecka, działając pod wpływem lobbingu głównie ze strony państw skandynawskich oraz Holandii, Belgii i Niemiec, postanowiła przeprowadzić dyskusję ministrów w tej sprawie na posiedzeniu Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energetyki (TTE).

Ostatecznie, w dniu 5 czerwca 2014 r. na posiedzeniu Rady TTE przyjęto porozumienie polityczne do zmian dyrektywy w kształcie zaproponowanym przez prezydencję z uwzględnieniem wykreślenia z projektu zmiany art. 4 ust. 4. Należy dodać, że takie samo stanowisko w zakresie projektowanej zmiany do art. 4 ust. 4 wyraził Parlament Europejski przyjmując w dniu 14 kwietnia 2014 r. poprawkę dotyczącą wykreślenia z projektu rewizji dyrektywy propozycji zmiany do art. 4 ust. 4 dotyczącej fakultatywnego dopuszczenia w ruchu transgranicznym pojazdów ponadnormatywnych bez dodatkowych zezwoleń. Ostateczne brzmienie przepisów zostanie ustalone w wyniku negocjacji Rady z Parlamentem Europejskim, prezydencja włoska zamierza kontynuować prace nad tym projektem.

Transport kolejowy

Prezydencja grecka w I półroczu 2014 r. kontynuowała prace nad technicznym filarem IV pakietu kolejowego, na który składają się trzy projekty aktów prawnych: *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie (WE) 881/2004 (rozporządzenie w sprawie ERA), dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa kolei*. Prace prezydencji koncentrowały się na dokończeniu na poziomie Rady prac nad rozporządzeniem w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej oraz analizie poprawek przyjętych przez Parlament Europejski w dniu 26 lutego 2014 r.

Podejście ogólne do projektu rozporządzenia ws. ERA zostało przyjęte na posiedzeniu Rady TTE w dniu 14 marca 2014 r. Podczas prac nad rozporządzeniem Polska postulowała konieczność utrzymania silnych kompetencji krajowych władz bezpieczeństwa wobec zwiększających się uprawnień ERA, przy zachowaniu spójności z przyjętym podejściem ogólnym do dyrektywy ws. bezpieczeństwa oraz do dyrektywy ws. interoperacyjności, a także konieczność ograniczenia potencjalnych obciążeń finansowych wynikających ze wzmocnienia kompetencji ERA dla krajowych podmiotów (istotne było między innymi zachowanie właściwego reżimu językowego w kontaktach pomiędzy podmiotami rynku kolejowego a ERA). W projekcie rozporządzenia prezydencja grecka uwzględniła te postulaty, co pozwoliło na poparcie przez Polskę podejścia ogólnego.

W dniu 5 czerwca 2014 r. Rada TTE przyjęła porozumienie polityczne wobec wyżej wymienionych trzech dokumentów wchodzących w skład IV pakietu kolejowego. Polska mogła poprzeć przyjęcie porozumienia, ponieważ teksty propozycji legislacyjnych przedstawione przez prezydencję grecką

uwzględniały zasadnicze dla Polski uwagi dotyczące utrzymania znacznych kompetencji krajowych władz bezpieczeństwa oraz wydłużenia okresów przejściowych i terminów wdrożenia regulacji.

W okresie prezydencji greckiej zakończono prace nad rozporządzeniem Rady w sprawie ustanowienia Wspólnego Przedsięwzięcia *Shift2Rail* (S2R), które ma być pierwszą europejską inicjatywą w sektorze transportu kolejowego. S2R będzie koncentrowało się na wyszukiwaniu rynkowych rozwiązań dla uzyskania innowacyjności sektora kolejowego. Razem z inicjatywą *Horyzont 2020*, S2R ma przyczynić się do urzeczywistnienia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego. Polska warunkowała poparcie przyjęcia stanowiska Rady akceptacją postulatu dotyczącego przyjęcia kluczowego dla nas przepisu, który przewiduje możliwość udziału w programie konsorcjów z udziałem przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury. Polska poparła przyjęcie stanowiska Rady na posiedzeniu Rady TTE w dniu 14 marca 2014 r.

W dniu 6 maja 2014 r. Rada przyjęła decyzję określającą stanowisko, które ma zostać przyjęte przez Unię na 53. posiedzeniu Komisji Ekspertów ds. Przewozu Towarów Niebezpiecznych w odniesieniu do niektórych zmian w dodatku C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r. W efekcie starań Polski, w tym na forum UE, temat przewozu węgla jako towaru niebezpiecznego nie został całkowicie zamknięty na wskazanym wyżej posiedzeniu i będzie kontynuowany na forum EKG ONZ.

Transport lotniczy

Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 261/2004 ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenie (WE) 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego w odniesieniu do przewozu drogą powietrzną pasażerów i ich bagażu był jednym z priorytetowych tematów prac prezydencji greckiej, która planowała przyjąć podejście ogólne podczas posiedzenia Rady TTE w dniu 5 czerwca 2014 r. Niestety, wobec braku kompromisu w kluczowych elementach przyjęto jedynie raport z postępu prac. Liczne uwagi i korekty zgłaszane do tekstu projektowanego rozporządzenia zostały uwzględnione, w tym w szczególności w zakresie określenia w załączniku nr 1 do rozporządzenia zamkniętej listy okoliczności nadzwyczajnych, które zwalniają przewoźników lotniczych z roszczeń pasażerów o odszkodowanie oraz ustanowienie progów godzinowych 5/9/12 dla przysługujących pasażerom odszkodowań. Wymienione kwestie są nadal otwarte i zidentyfikowane jako sporne. W aktualnej wersji projektu uwzględniony jest podstawowy postulat Polski, polegający na wykreśleniu art. 6b z projektu zmiany rozporządzenia 2027/97. Artykuł ten, zgodnie z propozycją Komisji Europejskiej, nakładał na organ krajowy obowiązek wdrażania przepisów wynikających z tego rozporządzenia. Oprócz powyższych, prezydencja grecka w raporcie z postępu prac zidentyfikowała inne nierozstrzygnięte obszary, tj. odszkodowanie w przypadku lotów łączonych oraz uregulowanie zasady *one bag rule* stosowanej przez przewoźników.

Prezydencja grecka osiągnęła porozumienie z Parlamentem Europejskim we wczesnym drugim czytaniu w sprawie przyjęcia *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Unii w ramach zrównoważonego podejścia oraz uchylające dyrektywę 2002/30/WE*. Zrealizowany został zasadniczy postulat Polski, tj. wprowadzenie okresu przejściowego w definicji statku powietrznego marginalnie zgodnego.

Po przeprowadzeniu konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Europejskim Komitetem Ekonomiczno – Społecznym w sprawie projektu *rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 219/2007 w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji w odniesieniu do przedłużenia Wspólnego Przedsięwzięcia SESAR do roku 2024*, ostateczna wersja rozporządzenia została przyjęta przez Radę w dniu 16 czerwca 2014 r.

Transport morski

Podczas prezydencji greckiej trwały prace nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającym ramy w zakresie dostępu do rynku usług portowych oraz przejrzystości finansowej portów*, jednak z uwagi na zawieszenie prac w Parlamencie Europejskim, prezydencja grecka postanowiła zawiesić dyskusję w Radzie i przyjąć sprawozdanie z postępu prac. Polska, Francja i Łotwa prezentowały negatywne stanowisko do projektu rozporządzenia w trakcie dyskusji prowadzonych na posiedzeniach grupy roboczej ds. żeglugi. Pozostałe państwa zgłaszały uwagi do poszczególnych zapisów, przedstawiając kierunkowo pozytywne stanowisko do projektu, jednakże wskazując na potrzebę dalszych prac nad zapisami zaproponowanymi przez Komisję Europejską. W dniu 5 czerwca 2014 roku na Radzie UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii zostało przyjęte sprawozdanie z postępu prac nad ww. dokumentem. Z uwagi na informacyjny charakter sprawozdania, stanowiącego podsumowanie dyskusji na grupach roboczych Rady UE ds. żeglugi, przedstawiciel Polski nie wyraził sprzeciwu wobec jego przyjęcia. Prezydencja włoska będzie kontynuować prace w tym zakresie.

W dniu 5 czerwca 2014 roku na Radzie UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii przyjęto *konkluzje Rady w sprawie przeglądu śródkresowego unijnej polityki transportu morskiego do 2018 r. i perspektyw do 2020 r.* Przedstawiciel Polski nie zgłosił zastrzeżeń do ww. konkluzji Rady, które zostały opracowane na podstawie deklaracji przyjętej jednomyślnie na nieformalnym spotkaniu ministrów UE ds. polityki morskiej w dniu 7 maja 2014 roku w Atenach. Najważniejszym postulatem Polski, uwzględnionym w pracach nad deklaracją było wprowadzenie zapisu stwierdzającego, że Strategia Bezpieczeństwa Morskiego UE powinna opierać się na istniejących politykach, strukturach i instrumentach (w celu uniknięcia ewentualnego przekazywania kompetencji z poziomu krajowego na unijny).

Na podstawie *rozporządzenia Rady nr 718/1999 z dnia 29 marca 1999 r. w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej* został utworzony Fundusz Rezerwowy (FR) jako instrument dla Komisji Europejskiej w sytuacji poważnych zakłóceń na rynku przewozów żegluga śródlądową w UE. Ograniczony zakres zastosowania Funduszu stanowił przeszkodę wszczęcia procedury wykorzystania funduszy. Na wniosek organizacji żeglugowych oraz armatorów Komisja zaproponowała rozszerzenie wykorzystania FR w taki sposób, aby środki na szkolenie zawodowe lub programy przekwalifikowania pracowników objęły wszystkich pracowników sektora żeglugi śródlądowej. Państwa członkowskie uznały za zasadne rozszerzenie możliwości korzystania z Funduszu Rezerwowego w szczególności, jeżeli postulaty takie zgłaszają beneficjenci tych środków. Polska poparła zmiany zaproponowane we wniosku, gdyż mają one na celu wzmocnienie pozycji armatorów żeglugi śródlądowej. Wyżej wymienione rozporządzenie zostało przyjęte 15 maja 2014 roku i opublikowane w Dzienniku Urzędowym UE w dniu 29 maja 2014 roku.

Zagadnienia horyzontalne

Podczas prezydencji greckiej trwały prace nad wdrażaniem zapisów *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ws. unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T z dnia 11 grudnia 2013 r. (1315/2013)*, zwłaszcza w kontekście tworzenia korytarzy sieci bazowej TEN-T. Zgodnie z zapisami ww. rozporządzenia, na początku 2014 r. powołano dziewięciu koordynatorów korytarzy sieci bazowej TEN-T oraz jednego koordynatora dla realizacji autostrad morskich i jednego koordynatora ds. wdrażania ERTMS (*European Rail Traffic Management System*). Zostali oni wyznaczeni przez Komisję Europejską w porozumieniu z zainteresowanymi państwami członkowskimi i po wyrażeniu zgody przez PE i Radę UE. Strona polska zgodziła się poprzeć zaprezentowane kandydatury, mając na względzie stosowaną praktykę, iż koordynator danego korytarza nie może pochodzić z kraju, przez który przebiega ten korytarz. W okresie od stycznia do czerwca 2014 r. odbyły się dwa posiedzenia forów korytarzy sieci bazowej, w tym dwóch korytarzy przebiegających przez Polskę: Korytarza : Morze Bałtyckie – Morze Adriatyckie oraz Korytarza Morze Północne-Morze Bałtyckie. Do końca roku, w ramach ww. forów mają zostać

opracowane plany rozwoju poszczególnych korytarzy sieci bazowej, w prace których Polska aktywnie się aktywnie celem zapewnienia spójności z krajowymi planami inwestycyjnymi.

3.7.1. Zintegrowana polityka morska

Polska w trakcie prac nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich* zgłaszała szereg uwag do projektu, między innymi w odniesieniu do postanowień dotyczących obowiązku opracowania planów morskiego zagospodarowania przestrzennego w terminie 36-ciu miesięcy od momentu przyjęcia dyrektywy. Zdaniem Polski, projekt nakładał też na państwa członkowskie nadmierne obciążenia administracyjne, takie jak np. obowiązek przedstawiania Komisji Europejskiej wyczerpujących sprawozdań z wykonywania postanowień dyrektywy, a także rewizji planów zagospodarowania przestrzennego co 3 lata. Dokument, który został wynegocjowany, uwzględnił postulaty Polski. Z zakresu dyrektywy zostało wyłączone zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną, a na przekazanie Komisji Europejskiej planów morskiego zagospodarowania przestrzennego państwa członkowskie mają czas do 2021 roku. Dyrektywa nie wprowadza obowiązku gromadzenia nowych danych na potrzeby opracowania planów i pozostawia państwom członkowskim swobodę określenia swoich potrzeb w tym zakresie.

W toku prac nad *Europejską Strategią Bezpieczeństwa na Morzu* Polska zgłosiła szereg uwag i postulatów, z których większość (w tym wszystkie najistotniejsze) zostały uwzględnione. Należą do nich między innymi: uwzględnienie wśród interesów bezpieczeństwa na morzu ochrony tras żeglugowych, doprecyzowanie sformułowania „spory morskie” tak, by jednoznacznie wskazywało, że dotyczy sporów z państwami spoza UE oraz odnosi się tylko do takich sporów, które wiążą się z użyciem agresji lub groźbą jej użycia, zaakcentowanie współpracy z ONZ i NATO, uwzględnienie wśród zagrożeń zatopionej broni chemicznej, wyłączenie połowów nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych (połowów NNN) spośród zagrożeń związanych z przestępczością zorganizowaną i transgraniczną, uwzględnienie wśród interesów konieczności zapewnienia bezpieczeństwa unijnej floty rybackiej jako ważnego elementu łańcucha dostaw żywności do UE, usunięcie spośród zagrożeń dla bezpieczeństwa na morzu braku porozumienia w sprawie delimitacji obszarów morskich, zapewnienie równoważności geograficznej, uwzględnienie znaczenia Morza Bałtyckiego i Morza Czarnego jako obszarów istotnych dla zapewnienia bezpieczeństwa UE. *Europejska Strategia Bezpieczeństwa na Morzu* została przyjęta przez Radę UE do Spraw Ogólnych 24 czerwca 2014 r.

Projekt Konkluzji Rady UE dotyczących Zintegrowanej Polityki Morskiej UE nie był z punktu widzenia Polski kontrowersyjny. Większość propozycji zgłaszanych przez stronę polską w toku negocjacji została uwzględniona, między innymi usunięto niezgodne z prawdą stwierdzenie ograniczające zasięg *Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa na Morzu* jedynie do morza pełnego i wód pozostających pod jurysdykcją państw członkowskich. Zgodnie z postulatem Polski, treść Konkluzji została także uzupełniona o odniesienie do regionu Arktyki jako obszaru o szczególnym znaczeniu dla Unii Europejskiej.

3.8. ENERGIA

Bezpieczeństwo Energetyczne

Wybuch kryzysu ukraińsko-rosyjskiego w lutym 2014 r. odcisnął istotne piętno także na polityce energetycznej UE w I połowie 2014 r.

Rada Europejska na posiedzeniu w dniu 21 marca 2014 r. wyraziła zaniepokojenie uzależnieniem wielu państw członkowskich od dostaw paliw z państw trzecich i zaleciła KE przeprowadzenie pogłębionej analizy kwestii bezpieczeństwa energetycznego i przygotowanie kompleksowego planu zmniejszenia zależności energetycznej UE. Zgodnie ze stanowiskiem Rady Europejskiej ww. plan miał

przewidywać m.in. przyspieszenie przez UE dalszej dywersyfikacji jej źródeł dostaw energii, umocnienie jej pozycji negocjacyjnej wobec zewnętrznych dostawców gazu i poprawę efektywności energetycznej. Ponadto, kluczowymi kierunkami działań UE powinny być: dalszy rozwój wykorzystania odnawialnych i innych lokalnych źródeł energii oraz skoordynowany rozwój infrastruktury przesyłowej w celu wsparcia ww. dywersyfikacji w sposób zrównoważony, również za pomocą rozwoju połączeń międzysystemowych (transgranicznych).

W kontekście wyeksponowania kwestii europejskiego bezpieczeństwa energetycznego na tle kryzysu ukraińsko-rosyjskiego Polska przedstawiła w kwietniu 2014 r. na forum Unii Europejskiej propozycję działań na rzecz Unii Energetycznej. Wdrożenie w życie koncepcji Unii Energetycznej stanowiłoby kluczowy krok w celu zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego zarówno UE jak i jej poszczególnych państw członkowskich.

Propozycja koncepcji Unii Energetycznej zaproponowana przez Polskę, zbudowana jest z sześciu filarów. Pierwszy filar to kluczowa infrastruktura energetyczna (połączenia transgraniczne energii elektrycznej i gazu oraz magazyny gazu), łącząca państwa UE i sąsiadów. W tym przypadku, Polska postuluje maksymalizację dofinansowania ze środków UE z funduszu CEF (do 75%) na budowę infrastruktury wzmacniającej bezpieczeństwo energetyczne w regionie najbardziej narażonym na zakłócenia dostaw. Drugi filar to mechanizmy solidarnościowe na wypadek kryzysu dostaw surowców i paliw. Polska proponuje wypracowanie planu działań na poziomie UE, ponieważ obecnie plany kryzysowe przygotowywane są jedynie na poziomie krajowym. Trzeci filar to wykorzystanie siły przetargowej UE w negocjacjach z zewnętrznymi dostawcami. W tym przypadku, Polska podkreśliła celowość wsparcia przez KE państw członkowskich w procesie negocjacji umów międzyrządowych w obszarze energii oraz budowę ponadnarodowego konsorcjum lub platformy zakupowej. Czwarty filar dotyczy rodzimych źródeł energii – rehabilitacja wykorzystania węgla w oparciu o nowoczesne technologie i stworzenie warunków rozwoju wydobycia gazu ze złóż niekonwencjonalnych, jego celem jest akceptacja samodzielności państw członkowskich w zakresie kształtowania przepisów środowiskowych oraz wsparcie rozwoju wykorzystania węglowodorów kopalnych w UE. Piąty filar to dywersyfikacja dostaw surowców i paliw – zintensyfikowana współpraca z alternatywnymi wobec Rosji dostawcami źródeł energii. W tym kontekście Polska uważa, że współpraca z USA i Kanadą w ramach toczącej się dyskusji nt. uwolnienia eksportu gazu LNG do UE ma ogromny potencjał. Szósty filar to wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego sąsiadów UE, w szczególności Ukrainy i Mołdawii, poprzez rozwój połączeń infrastrukturalnych oraz wsparcie we wdrażaniu reform rynku energii w państwach Wspólnoty Energetycznej.

Polska administracja podjęła szerokie działania ukierunkowane na uzyskanie wsparcia dla polskiej propozycji wśród pozostałych państw członkowskich oraz podjęcie stosownych działań przez Komisję. Premier RP odbył wizyty m.in. do Paryża, Berlina i Rzymu, gdzie wskazywał na konieczność podjęcia kompleksowych działań krótko- i długoterminowych w obszarze zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego i solidarności pomiędzy państwami członkowskimi na wypadek kryzysu. Większość państw członkowskich poparło polskie postulaty. Odbyło się również szereg spotkań na poziomie eksperckim, a kulminacją polskiej aktywności w tym obszarze było wystąpienie Premiera RP na konferencji w Brukseli 21 maja 2014 r. dotyczącej bezpieczeństwa energetycznego w UE, gdzie, obok Przewodniczącego Komisji J. M. Barosso oraz Komisarza ds. energii G. Oettingera, jako jedyny szef rządu państwa członkowskiego przedstawił swoje stanowisko.

Realizując wytyczne Rady Europejskiej z marca 2014 r., KE przedstawiła w dnia 28 maja 2014 r. Komunikat ws. strategii europejskiego bezpieczeństwa energetycznego (EES). Komisja Europejska w Komunikacie odniosła się do potrzeby rozwoju infrastruktury przesyłowej, przypominała o dotychczasowych priorytetach określonych w decyzji w sprawie Projektów Wspólnego Zainteresowani (PCI) oraz o narzędziach finansowych takich jak *Łącząc Europę* i innych do ich realizacji. Komunikat KE uwzględnia kluczowe elementy polskich propozycji i stanowi dobrą podstawę dalszych intensywnych prac nad wzmocnieniem bezpieczeństwa energetycznego UE. Zgodnie z

konkluzjami Rady Europejskiej z 26-27 czerwca 2014 r. najpilniejsze działania UE przewidziane w strategii zostaną zrealizowane jeszcze przed sezonem zimowym 2014/2015.

Odnosnie do kwestii infrastruktury, spośród projektów kluczowych dla regionów Europy Wschodniej i Południowo-Wschodniej, za najbardziej narażone na zakłócenie dostaw, Komisja uznała za krytyczne 27 projektów infrastruktury gazu ziemnego i 6 dotyczących energii elektrycznej. Polski dotyczy 7 spośród nich. Na forum Unii Europejskiej Polska zabiega o przyznanie jak najwyższego dofinansowania dla projektów infrastruktury zidentyfikowanych na liście projektów krytycznych dla bezpieczeństwa dostaw UE. W tym kontekście należy z satysfakcją odnotować fakt, iż wszystkie najważniejsze planowane projekty gazowe i dotyczące energii elektrycznej znalazły się na załączonej do komunikatu liście projektów o krytycznym znaczeniu dla UE.

Dyskusja ws. bezpieczeństwa energetycznego UE, w kontekście Komunikatu KE, miała miejsce podczas posiedzenia Rady UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r. Polska wskazała m.in., że wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego i pilne uzgodnienie krótko, ale i średnio- oraz długoterminowych działań, powinno być obecnie priorytetem Unii Europejskiej. Poza tym Polska podkreśliła, że należy skoncentrować wsparcie unijne na rozbudowie infrastruktury energetycznej umożliwiającej zróżnicowanie dróg dostaw i dostawców surowców do UE, w regionie Europy Środkowej, który jest obecnie najbardziej narażony na zakłócenia dostaw, a szybka budowa niezbędnej infrastruktury energetycznej, bez wsparcia funduszy UE, będzie trudna do zrealizowania przez koniec 2020 r. Odnosząc się do rozwoju transgranicznych sieci przesyłowych energii elektrycznej, Polska wyraziła poparcie dla likwidacji ograniczeń uniemożliwiających pełne wykorzystanie potencjału istniejących połączeń oraz budowy nowych połączeń. Ponadto Polska postulowała podjęcie pilnych prac nad rewizją rozporządzenia ws. bezpieczeństwa dostaw gazu, oraz innych aktów prawnych, przyczyniających się do zwiększenia przejrzystości funkcjonowania wewnętrznego rynku energii w UE oraz skuteczności unijnych mechanizmów zapobiegania i przeciwdziałania kryzysom w szczególności na rynku gazu, zgodnie z polskimi koncepcjami zawartymi w ramach propozycji Unii Energetycznej. Polska podkreślała także konieczność intensyfikacji dążeń do fizycznego zwiększenia zapasów gazu ziemnego na terytorium UE, które od pewnego czasu ulegają systematycznemu zmniejszeniu. W świetle powyższego Polska wskazywała na zasadność zwiększenia bezpieczeństwa dostaw gazu w Europie przez utworzenie zapasów obowiązkowych w wymiarze europejskim. Postulat koordynacji polityki energetycznej państw członkowskich był przez Polskę popierany, jednak nie może on naruszać prawa do wyboru własnego miksu energetycznego przez państwa członkowskie. Polska podkreślała swój sprzeciw wobec prób ograniczenia swobody w kształtowaniu polityki energetycznej w tym zakresie.

Konkluzje ws. cen i kosztów energii

Rada Europejska na posiedzeniu w dniu 22 maja 2013 r. zobowiązała Komisję do przygotowania do końca 2013 r. analizy składników cen i kosztów energii, efektem czego był przedstawiony w dniu 22 stycznia 2014 r. Komunikat Komisji: *Ceny i koszty energii w Europie* (jako jeden z pakietu dokumentów dotyczących ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. opublikowanych w styczniu 2014 r.), który podjął problem wysokich cen energii i ich negatywnych implikacji dla konkurencyjności europejskiej gospodarki. Konkluzje Rady UE do Komunikatu były omawiane w kontekście celu ukończenia do 2014 r. tworzenia wewnętrznego rynku energii w UE.

W toku prac nad ostatecznym kształtem Konkluzji prezydencja grecka uwzględniła szereg polskich propozycji, w tym przede wszystkim odniesienia do potrzeby działań na rzecz wzrostu konkurencyjności europejskiego przemysłu, do konieczności zmniejszania zależności energetycznej UE i nie odwoływania się w konkluzjach do wpływu ram polityki klimatyczno-energetycznej 2030. Polska wyraziła zadowolenie z kompromisowych zapisów w odniesieniu do cen regulowanych i czynników mających wpływ na ceny energii. Konkluzje zostały przyjęte przez Radę UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r.

Odnawialne źródła energii

W I połowie 2014 r. kontynuowano prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (tzw. dyrektywa ILUC)*. Podczas posiedzenia Rady UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r. przyjęto (przy poparciu Polski) propozycję porozumienia politycznego. Dzięki aktywnemu udziałowi przedstawicieli Polski w negocjacjach, tekst porozumienia jest korzystniejszy od propozycji prezydencji litewskiej, która została odrzucona w grudniu 2013 r. W szczególności na wniosek Polski wprowadzono zapis zobowiązujący Komisję Europejską do uwzględnienia w nowej metodologii wyznaczania wartości dodatkowych emisji związanych z pośrednią zmianą użytkowania gruntów (ang. *indirect land use change*, ILUC) i pozytywnego wpływu europejskich polityk (środowiskowej, klimatycznej, rolnej) na to zjawisko. Zdaniem Polski to właśnie efekty tych polityk przyczyniają się do sytuacji, w której zdecydowana większość dodatkowych emisji ILUC jest efektem produkcji surowców poza granicami UE – obecna metodologia nie uwzględnia w ogóle tego czynnika. Ponadto Polska doprowadziła do wyraźnego wskazania, iż obecne przedziały wartości dodatkowych emisji ILUC mają charakter wyłącznie tymczasowy. Dzięki temu unikniemy „przywiązania” opinii publicznej do obecnych wartości, które są efektem szeroko kwestionowanej metodologii. Kolejnym nowym elementem przyjętego porozumienia jest ustanowienie aspiracyjnego podcelu dla biopaliw zaawansowanych na poziomie 0,5% wraz z uprawnieniem państw członkowskich do zmniejszenia/zwiększenia tego poziomu po przedstawieniu odpowiedniego uzasadnienia. Z inicjatywy Polski grupa państw (Polska, Estonia, Słowacja, Czechy, Rumunia, Hiszpania, Francja, Węgry) przedstawiła także wspólną deklarację, której celem jest uniemożliwienie obniżenia 7% limitu dla biopaliw I generacji podczas dalszych negocjacji z Parlamentem Europejskim. Ze względu na stanowisko Parlamentu Europejskiego, który nie wyraził zgody na negocjacje z Radą w ramach I czytania, dalsze prace będą prowadzone w ramach procedury II czytania.

3.9. POLITYKA KLIMATYCZNA

Ramy europejskich polityk dotyczących klimatu i energii na okres 2020-2030

22 stycznia 2014 r. Komisja Europejska opublikowała komunikat *Ramy polityczne na okres 2020-2030 dotyczące klimatu i energii* wraz z towarzyszącą mu oceną wpływu.

Głównymi celami polityki klimatyczno – energetycznej UE na rok 2030 zaproponowanymi przez Komisję są:

- osiągnięcie celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 40% do 2030 r. w porównaniu do poziomu z 1990 r. Cel ten będzie centralnym elementem unijnej polityki energetycznej i klimatycznej do roku 2030, a jego realizacja zostanie rozłożona między sektory objęte i nieobjęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji. Cel dla sektorów nieobjętych unijnym systemem handlu emisjami zostanie rozdzielony między państwa członkowskie.
- zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych w ogólnym bilansie zużycia energii w UE do roku 2030 do min. 27 % (cel ten nie będzie miał przełożenia na wiążące cele krajowe).

Komisja Europejska proponuje powrót do dyskusji nad ewentualnym celem w zakresie efektywności energetycznej po dokonaniu przeglądu dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej w 2014 r.

Przebieg prac w Radzie ds. Środowiska praktycznie ograniczył się do debat orientacyjnych (celem nie było wypracowanie konkluzji) przeprowadzonych przez prezydencję grecką z myślą o szybkim wypracowaniu porozumienia w sprawie nowych ram polityki energetyczno-klimatycznej na lata 2020–2030 na forum Rady Europejskiej.

W konkluzjach z marca 2014 r. Rada Europejska zwróciła się zarówno do Rady, jak i Komisji Europejskiej o pilne uszczegółowienie między innymi poniższych elementów :

- analiza następstw, jakie dla poszczególnych państw członkowskich mają wnioski Komisji w sprawie ogólnounijnych celów redukcji emisji i w sprawie energii odnawialnej;
- opracowanie mechanizmów, których efektem będzie całościowo sprawiedliwy podział wysiłku redukcyjnego i które będą sprzyjać modernizacji sektora energetycznego;
- opracowanie środków służących zapobieganiu potencjalnej ucieczce emisji oraz promowanie długoterminowego bezpieczeństwa planowania inwestycji przemysłowych, tak by zapewnić konkurencyjność europejskich sektorów energochłonnych.

Ponadto w konkluzjach znalazł się zapis, że na posiedzeniu w czerwcu 2014 r. Rada Europejska podsumuje postępy poczynione w powyższych dziedzinach.

Polska podejmowała intensywne starania na forum UE, aby w debacie w jak największym stopniu zostały uwzględnione najważniejsze elementy stanowiska Rządu, w tym:

- zapewnienie, aby europejska polityka klimatyczna była rozpatrywana w odniesieniu do procesu wypracowywania globalnego porozumienia klimatycznego na forum Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC). W związku z tym dyskusja w UE powinna toczyć się zgodnie z kalendarzem negocjacji globalnych (uzgodnionym na szczycie klimatycznym COP19 w listopadzie 2013 r. w Warszawie). Umożliwi to przedłożenie propozycji tzw. kontrybucji (wkładu) ze strony UE do nowego porozumienia globalnego w 2015 r.
- podkreślenie, że w kontekście postanowień Rady Europejskiej z marca 2014 r. poziom ambicji w odniesieniu do celu redukcji emisji w UE do roku 2030 pozostaje otwartą kwestią, oraz że zanim UE uzgodni jakikolwiek cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do roku 2030, należy zagwarantować sprawiedliwy podział obciążeń pomiędzy państwami członkowskimi.
- pełne uwzględnienie specyfiki poszczególnych państw członkowskich poprzez ustanowienie celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do roku 2030 na realistycznym poziomie, co byłoby możliwe w sytuacji osiągnięcia porozumienia w kwestii podziału wysiłków redukcyjnych pomiędzy państwami członkowskimi oraz ustanowienie trwałych mechanizmów i instrumentów kompensujących niewspółmierne koszty osiągnięcia celów redukcyjnych przez mniej zamożne państwa członkowskie. Zgodnie z prezentowanym przez Polskę stanowiskiem uzgodnienie mechanizmów gwarantujących mniej zamożnym państwom członkowskim możliwość modernizacji w kierunku gospodarki niskoemisyjnej i zminimalizowanie potencjalnych nadmiernych obciążeń ponoszonych w wyniku implementacji polityki klimatycznej UE przy jednoczesnym poszanowaniu prawa państw członkowskich do kształtowania swojego koszyka energetycznego i zapewnieniu bezpieczeństwa dostaw energii, jest warunkiem koniecznym osiągnięcia kompromisu w zakresie nowych celów.
- zastrzeżenie, że ważną kwestią jest zapewnienie suwerenności każdego państwa członkowskiego w wyborze sposobów i narzędzi transformacji swojej gospodarki poprzez ustalenie poziomu narodowego jako właściwego do podejmowania decyzji w tym zakresie, w szczególności w odniesieniu do stopnia wykorzystania elastyczności w realizacji celu (ustalania priorytetów oraz swobodnego wyboru narzędzi ich realizacji na szczeblu narodowym, użycia mechanizmów kompensacyjnych i offsetowych).

Polska wyrażała ponadto poważne wątpliwości w odniesieniu do zawartej w komunikacie koncepcji wprowadzenia systemu *new governance* dla opracowywania krajowych planów na rzecz konkurencyjnej, bezpiecznej i zrównoważonej energii w kształcie, w jakim proponuje to Komisja Europejska. Zgodnie z postulatem Polski, nowe ramy klimatyczno-energetyczne do 2030 były dyskutowane oddzielnie od zagadnienia bezpieczeństwa energetycznego w czasie posiedzenia Rady UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r.

W odniesieniu do zaproponowanego przez prezydencję grecką we współpracy z Sekretariatem Rady UE harmonogramu działań w pracach na rzecz osiągnięcia porozumienia co do nowych ram unijnej polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, Polska zwracała uwagę, że nie gwarantował on wystarczającego zaangażowania stosownych formacji Rady Unii Europejskiej (brak wystarczającej przestrzeni do rozmów o charakterze technicznym) oraz nie uwzględniał przeprowadzenia szeregu debat z udziałem państw członkowskich, podczas których zaprezentowane zostałyby szczegółowe poglądy poszczególnych krajów na temat elementów propozycji ram polityki przedłożonej przez Komisję. Polska zabiegała o włączenie do debaty także ministrów innych niż ministrowie ds. środowiska, którzy są zainteresowani propozycją nowych ram polityki z uwagi na jej horyzontalne oddziaływanie (w szczególności dotyczy to ministrów ds. energii, przemysłu, konkurencyjności, finansów, transportu i rolnictwa).

W celu wzmocnienia niektórych z elementów prezentowanego stanowiska, Polska aktywnie wykorzystwała współpracę w ramach Grupy Wyszehradzkiej. Podczas spotkania ministrów ds. środowiska państw Grupy Wyszehradzkiej oraz Bułgarii i Rumunii w maju 2014 r. przyjęto wspólne oświadczenie, zawierające także odniesienia do ram polityki klimatycznej do roku 2030. Ponadto, wspólne stanowisko V4+2 poświęcone wyłącznie tematyce polityki klimatycznej zostało przedłożone podczas majowego nieformalnego posiedzenia Rady ds. Środowiska. Obydwa dokumenty stanowią mocny głos w UE, który z perspektywy stanowiska Polski wpływa korzystnie na przebieg debaty w obszarze przyszłych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i do pewnego stopnia równoważy bierną postawę prezydencji greckiej w tym obszarze.

W celu wsparcia unijnej debaty w zakresie gospodarczych skutków propozycji przedstawionych przez KE, Polska zorganizowała w Brukseli warsztaty poświęcone ekonomicznemu modelowaniu skutków przyjęcia zaproponowanych celów redukcji emisji dla polskiej gospodarki. Pozwoliło to zwiększyć poziom merytoryczny debaty, zapoznać się i porównać wyniki analiz z innymi państwami członkowskimi a także upowszechnić komunikat o potencjalnych ponadprzeciętnych obciążeniach polskiej gospodarki wynikających z propozycji przedstawionych przez KE.

Komunikatowi KE *Ramy polityczne na okres 2020-2030 dotyczące klimatu i energii* towarzyszyła propozycja legislacyjna dotycząca reformy unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, mającej na celu rozwiązanie kwestii nadwyżki uprawnień poprzez ustanowienie tzw. rynkowej rezerwy stabilizacyjnej. W dniu 22 stycznia 2014 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE. Projekt zawiera propozycję utworzenia i mechanizmu działania specjalnej rezerwy uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w ramach systemu ETS, mającej zgodnie z argumentacją KE zapewnić stabilność rynku oraz pomóc w zlikwidowaniu obecnej nadpodaży uprawnień do emisji na rynku uprawnień do emisji. Rezerwa stabilizacyjna miałaby również zwiększyć elastyczność sprzedaży uprawnień do emisji na aukcjach oraz zagwarantować większą odporność rynku na wszelkiego rodzaju wstrząsy. Propozycja ta wprowadza *de facto* strukturalny mechanizm czasowego wycofania części uprawnień do emisji z rynku (ang. *backloading*). Ma on polegać na corocznym wycofywaniu określonej puli uprawnień do emisji z rynku i przekazywaniu ich do rezerwy stabilizacyjnej w przypadku, gdy liczba uprawnień znajdująca się w obrocie w danym roku przekracza określony poziom. Wycofywane uprawnienia do emisji miałyby być odliczane od wolumenów sprzedawanych na aukcji przez państwa członkowskie w przyszłości. Analogiczna sytuacja miałaby miejsce w przypadku stwierdzenia niedoboru uprawnień na rynku – w takiej sytuacji uprawnienia do emisji będą uwalniane z rezerwy i dodawane do wolumenu uprawnień do emisji sprzedawanych na aukcji przez poszczególne państwa członkowskie.

Proponowany mechanizm sprowadza się do sztucznego sterowania ceną uprawnień do emisji, co oznacza, że system ETS sprowadzony zostałby do instrumentu paropodatkowego i straciłby swój rynkowy charakter. Takie dowolne sterowanie i regulowanie przez Komisję Europejską rynkiem

powoduje brak stabilności, który może zmuszać podmioty do podejmowanie nieoptymalnych decyzji inwestycyjnych lub wręcz skłaniać do zaprzestania inwestycji.

Przeciwko przyjęciu decyzji przemawia jednak przede wszystkim fakt, iż wszelkie mechanizmy wpływające na podwyższenie ceny uprawnień do emisji wpłyną negatywnie na kondycję finansową przedsiębiorców, a tym samym na stan polskiej gospodarki. Dodatkowo, wzrost kosztów działalności może przyczynić się do tzw. ucieczki emisji (ang. *carbon leakage*), czyli przenoszenia produkcji poza granice UE, do państw nieposiadających tak restrykcyjnych wymagań w zakresie ochrony środowiska.

Od początku prac nad projektem, prowadzonych w ramach Grupy Roboczej ds. Środowiska, Polska konsekwentnie prezentuje negatywne stanowisko wobec propozycji Komisji. W toku dotychczasowych prac zarysował się podział państw członkowskich na dwie grupy – zdecydowanie domagającą się wzmocnienia systemu ETS (Belgia, Wielka Brytania, Dania, Malta, Niemcy, Finlandia, Szwecja) oraz przestrzegającą przed określeniem kształtu mechanizmu rezerwy stabilizacyjnej wcześniej, niż zostanie uzgodniony kształt Pakietu 2030 (Austria, Bułgaria, Rumunia, Polska). Prezydencja grecka nie zdołała doprowadzić do osiągnięcia porozumienia w Radzie ani z Parlamentem Europejskim w czasie swojego przewodnictwa, wobec czego temat zostanie przekazany prezydencji włoskiej i będzie kontynuowany w II połowie 2014 r.

Protokół z Kioto

W trakcie prezydencji greckiej kontynuowane były prace nad pakietem ratyfikacyjnym poprawki dauhańskiej do Protokołu z Kioto. Najważniejszy z dokumentów pakietu – *decyzja Rady dotycząca przyjęcia poprawki dauhańskiej do Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań* – określa zasady wspólnego wypełniania zobowiązań przez UE, państwa członkowskie i Islandię zgodnie z art. 4 Protokołu z Kioto.

Polska konsekwentnie prezentowała negatywne stanowisko wobec projektu, który kwestionuje prawo własności do jednostek przyznanej emisji (AAUs) poszczególnych państw członkowskich oraz przyznaje Komisji Europejskiej nieograniczone prawo do dyspozycji nimi, nie odzwierciedla dostatecznie poziomów przyznanej emisji wpisanych w poprawce dauhańskiej oraz wprowadza niepewność co do rzeczywistej skali zobowiązania międzynarodowego poszczególnych państw członkowskich. Przedstawiona przez Polskę propozycja alternatywnego uregulowania wspólnego wypełniania zobowiązań, uwzględniająca w pełni zgłaszane wątpliwości, spotkała się ze zdecydowanym sprzeciwem znacznej grupy państw członkowskich. Wobec kontynuacji prac nad oryginalnym projektem Komisji Europejskiej, Polska jako jedyna odrzuciła ostateczny tekst przedstawiony przez prezydencję w ramach grup roboczych Rady. Podobne wątpliwości co Polska prezentowały również Węgry i Wielka Brytania, jednakże zdecydowały się poprzeć propozycję prezydencji. Obecnie Polska aktywnie angażuje się w poszukiwanie kompromisu umożliwiającego przyjęcie przez całą UE tekstu poprawki dauhańskiej.

W kontekście ratyfikacji poprawki do Protokołu z Kioto, 13 maja 2014 r. Rada przyjęła *Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 w odniesieniu do technicznego wykonania Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu*. Polska początkowo przyjęła negatywne stanowisko argumentując, że rozporządzenie powinno być przyjęte wraz z Decyzją o ratyfikacji poprawki dauhańskiej. W toku prac uwzględniono jednak wiele postulatów Polski, przede wszystkim ograniczając zakres regulacji w ten sposób, aby nie przesądzał on o ostatecznym kształcie porozumienia o wspólnym wypełnianiu zobowiązań. Ponadto, zakres uprawnienia Komisji Europejskiej do wydawania aktów delegowanych został znacząco ograniczony, w tym poprzez uniemożliwienie skorzystania z tego uprawnienia do czasu przyjęcia decyzji o ratyfikacji.

Wobec wypracowanych zmian do oryginalnego projektu Polska ostatecznie poparła przyjęcie rozporządzenia. Ponadto, Polska złożyła wraz z Rumunią i Węgrami oświadczenie w kwestii motywu 11 preambuły, który został wprowadzony na skutek dialogu trójstronnego z Parlamentem

Europejskim. Polska miała zastrzeżenie do rekomendacji ws. umorzenia jednostek CER i ERU jako metody zwiększenia zobowiązania redukcyjnego i wyraziła opinię, że może to być decyzja jedynie poszczególnych państw członkowskich w odniesieniu do indywidualnych poziomów ambicji redukcyjnej.

Na poziomie technicznym zakończyły się również prace nad wnioskiem ws. *decyzji Rady dotyczącej podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Islandią dotyczącego udziału Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu*, a także nad wnioskiem ws. *Decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Islandią dotyczącego udziału Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu*. Porozumienie z Islandią reguluje wyłącznie warunki udziału Islandii w porozumieniu ws. wspólnego wypełniania zobowiązań między UE i państwami członkowskimi, które będzie przyjęte wraz z decyzją o ratyfikacji poprawki dauhańskiej. Jako takie, nie nakłada zatem dodatkowych obowiązków na państwa członkowskie. W toku prac Polska i inne państwa członkowskie zgłaszały szereg szczegółowych uwag, które zostały uwzględnione w ostatecznej wersji tekstu. Ponieważ porozumienie z Islandią powinno być przyjęte jednocześnie z ratyfikacją przez UE poprawki dauhańskiej, to uzgodnione projekty będą oczekiwały zakończenia prac nad decyzją ratyfikacyjną.

Negocjacje nowego globalnego porozumienia klimatycznego

Proces negocjacji nowego globalnego porozumienia klimatycznego w ramach Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) był przedmiotem prac Grupy Roboczej Rady ds. Międzynarodowych Aspektów Środowiska: Zmiany Klimatu (*Working Party on International Environmental Issues: Climate Change, WPIEI CC*). Na jej forum prezydencja grecka odznaczała się niewielkim zaangażowaniem. W przeważającej mierze opierała swoje decyzje na analizach i asyście Komisji Europejskiej oraz na wcześniej wyznaczonych głównych negocjatorach unijnych ds. zmian klimatu (Niemcy, Wielka Brytania, Komisja Europejska), co w ocenie Polski nie było rozwiązaniem właściwym ze względu na podział kompetencji pomiędzy UE i państwa członkowskie w tym obszarze. Trend ten utrzymywał się zarówno na spotkaniach koordynacyjnych UE w Brukseli jak i na sesjach negocjacyjnych UNFCCC, które w marcu i w czerwcu 2014 r. odbyły się w Bonn. W czasie prezydencji greckiej Polska na forum ww. Grupy Roboczej zapewniła uczestnictwo swoich ekspertów w ramach zespołu negocjacyjnego Unii Europejskiej.

Akty prawne dotyczące emisji gazów cieplarnianych

Z punktu widzenia Polski istotny element w pracach Rady UE stanowiło zakończenie procedowania *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006*. W ostatecznym tekście nowego rozporządzenia znalazło się wiele zapisów, które Polska zgłaszała na etapie negocjacji i które znalazły uznanie i poparcie innych państw członkowskich. Wypracowane rozwiązania zmierzają do wycofania F-gazów z rynku, co jest istotnym elementem dla negocjacji międzynarodowych w ramach Protokołu z Montrealu i Konwencji Klimatycznej, zmierzających do ograniczenia emisji CO₂. Rozporządzenie nr 517/2014 zostało opublikowane w dniu 20 maja 2014 r. i będzie obowiązywać od dnia 1 stycznia 2015 r., zastępując dotychczas obowiązujące *Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych*, przy czym rozporządzenia wykonawcze Komisji Europejskiej wydane na podstawie Rozporządzenia nr 842/2006 pozostają w mocy do czasu ich uchylenia poprzez wprowadzenie nowych.

W okresie od stycznia do czerwca 2014 r. trwały dalsze prace związane ze zmianą *dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system*

handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE w zakresie dostosowania prawa unijnego do Rezolucji A38-18 przyjętej w październiku 2013 roku przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Ustanowiony przez Unię Europejską system handlu uprawnieniami do emisji obejmuje między innymi działalność lotniczą, rozumianą jako lot rozpoczynający się lub kończący na terytorium Unii Europejskiej. Zapisami dyrektywy objęci są więc zarówno operatorzy pochodzący z Unii Europejskiej, jak i spoza niej (z tzw. kraju trzeciego, np.: Rosja, Chiny, Egipt). Poza wprowadzeniem na terenie Unii systemu handlu uprawnieniami do emisji, UE bierze również czynny udział w pracach prowadzonych przez ICAO, których celem ma być ustanowienie globalnego mechanizmu rynkowego, obejmującego swoimi regulacjami całe lotnictwo międzynarodowe. Na obecnym etapie, w drodze głosowania ICAO przyjęło Rezolucję A38-18, która daje jasne wytyczne do utworzenia takiego mechanizmu globalnego. W rezolucji tej określono ramy czasowe, w których ma zostać zrealizowana określona praca oraz wytyczne, jakimi należy kierować podczas prac na systemem globalnym. W odpowiedzi na Rezolucję A38-18, Komisja Europejska we wniosku z dnia 16 października 2013 r. (dokument COM(2013)722) zaproponowała zmiany w dyrektywie 2003/87/WE. Wniosek Komisji Europejskiej został rozpatrzony przez Parlament Europejski i Radę pozytywnie oraz przyjął formę *rozporządzenia nr 421/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie*, w celu wprowadzenia w życie do 2020 r. porozumienia międzynarodowego w sprawie stosowania jednego międzynarodowego środka rynkowego do emisji z międzynarodowego lotnictwa. Rozporządzenie weszło w życie 30 kwietnia 2014 r.

Polska brała udział w pracach dotyczących projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013*. Projekt zmierza do ustanowienia wymogów służących zbieraniu i publikowaniu zweryfikowanych rocznych danych o emisji dwutlenku węgla i innych istotnych informacji. Dotyczy on wszystkich statków (niezależnie od podnoszonej bandery) o pojemności brutto (GT) co najmniej 5000 jednostek, zawijających do portów położonych w jurysdykcji państw członkowskich lub opuszczających te porty. Polska od samego początku prac na forum Grupy Roboczej ds. Środowiska zgłaszała propozycje zmian, które miały na celu osiągnięcie zgodności wymogów rozporządzenia z wymogami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO). Między innymi dzięki tym interwencjom Polski, projekt rozporządzenia uległ korzystnym zmianom. Ograniczono zakres aktów delegowanych, zrezygnowano z monitorowania zużycia paliw z podziałem na paliwo spalane w obszarach kontroli emisji i paliwo spalane poza tymi obszarami, ograniczono monitorowanie i raportowanie „innych informacji istotnych dla klimatu”, zrezygnowano ze zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającym decyzję nr 280/2004/WE. Prace będą kontynuowane podczas prezydencji włoskiej. Można oczekiwać, że prezydencja włoska będzie dążyć do osiągnięcia porozumienia politycznego i zamknie pierwsze czytanie projektu rozporządzenia w Radzie UE. W obecnym brzmieniu projekt zawiera znacznie mniej propozycji, których Polska nie mogła poprzeć w pierwotnym wniosku Komisji Europejskiej.

3.10. OCHRONA ŚRODOWISKA

Zanieczyszczenie powietrza

Jednym z najważniejszych tematów które były przedmiotem prac Rady w czasie prezydencji greckiej był pakiet „Czyste Powietrze” przedstawiony przez KE w dniu 18 grudnia 2013 r., na który składają się Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów - Program „Czyste Powietrze dla Europy” oraz projekty legislacyjne:

- projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza oraz zmiany dyrektywy 2003/35/WE (ang. skrót NEC),
- projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich źródeł spalania (ang. skrót MCP)
- projekt Decyzji Rady w sprawie przyjęcia zmiany Protokołu z 1999 r. do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości w zakresie przeciwdziałaniu zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej (tzw. Protokół z Goeteborski do Konwencji LRTAP).

W trakcie spotkań grupy roboczej ds. środowiska jak również w ramach debaty Ministrów Środowiska prezydencja grecka przeprowadziła wstępną dyskusję w zakresie projektów dyrektyw NEC i MCP. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektami, konsekwentnie działając na rzecz uwzględnienia stanowiska RP, zgodnie z którym:

- krajowe pułapy emisyjne, nie powinny przekraczać wartości wynegocjowanych w ramach rewizji Protokołu z Göteborga (PG) do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości (LRTAP). Wprowadzenie bardziej restrykcyjnych poziomów redukcji emisji poszczególnych zanieczyszczeń powietrza na lata 2025 i 2030 będzie skutkowało znaczącymi konsekwencjami dla Polski w sferze społeczno-gospodarczo-finansowej;
- konieczne jest jedynie pozostawienie, bez dalszego zaostrzania, pułapów określonych w PG do roku 2030, nie wprowadzanie pułapów redukcji dla metanu, jak również ostrych standardów emisji dla średnich i małych źródeł, dając w ten sposób czas na dostosowanie gospodarek, zwłaszcza państw członkowskich, które przystąpiły do UE po roku 2004;
- proponowana przez Komisję Europejską częstotliwość przeglądów systemu oceny i zarządzania jakością powietrza, jego poprawy, jak również dotrzymywania standardów jakości powietrza, standardów emisyjnych oraz krajowych pułapów powinny być prowadzone w perspektywie pięcioletniej, a nie jak to zaproponowała Komisja w cyklu dwuletnim.

Organizmy genetycznie modyfikowane

W trakcie prezydencji greckiej nastąpiła znaczna intensyfikacja prac nad kolejnym bardzo istotnym z punktu widzenia Polski dokumentem, tj. projektem zmiany dyrektywy 2001/18/WE w zakresie umożliwienia państwom członkowskim ograniczenia lub zakazania upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych (GMO). Prace nad tym dossier rozpoczęły się w trakcie prezydencji belgijskiej (2010 r.) i były kontynuowane w okresie trwania prezydencji węgierskiej, polskiej i duńskiej. Równocześnie, od 2011 r. tym zagadnieniem zajmował się Parlament Europejski. Prezydencji greckiej udało się doprowadzić do przyjęcia porozumienia politycznego na Radzie UE ds. Środowiska w dniu 12 czerwca 2014 r. Do tej pory państwa członkowskie wprowadzały na swoich terytoriach zakazy uprawy poszczególnych produktów GMO przede wszystkim w oparciu o klauzulę bezpieczeństwa (art. 23 dyrektywy 2001/18/WE), wskazując szkodliwość danej modyfikacji genetycznej dla zdrowia ludzi bądź dla bezpieczeństwa środowiska. Zakaz taki wymaga jednak autoryzacji ze strony Komisji Europejskiej. W związku z powyższym, państwa członkowskie w trakcie debat i spotkań międzynarodowych domagały się prawa do bardziej samodzielnego działania w kwestii decydowania o uprawach GMO na swoich terytoriach. 13 lipca 2010 r. Komisja Europejska przedstawiła dokumenty, które były wyjściem naprzeciw oczekiwaniom państw członkowskich, wśród nich - *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Dyrektywę 2001/18/WE mającej na celu umożliwienie państwom członkowskim ograniczania lub zakazywania uprawy roślin GMO na ich terytoriach*. Prace nad nimi toczyły się w ramach specjalnie utworzonej grupy ad hoc ds. organizmów genetycznie zmodyfikowanych, odnosiły się m.in. do: formy aktu prawnego (rozporządzenie/dyrektywa), jego podstawy prawnej (artykuł Traktatu o funkcjonowaniu Unii

Europejskiej), roli Komisji Europejskiej w procedurze zakazywania czy rodzaju listy i kryteriów, na podstawie których państwo członkowskie może wprowadzić zakaz. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach skupiając się na praktycznym wykorzystaniu projektowanych przepisów np. możliwości zastosowania projektowanych regulacji do zakazania uprawy kukurydzy MON. Zgłaszane przez Polskę uwagi miały na celu zapewnienie, aby przygotowywana regulacja pozwoliła na rzeczywistą ochronę obszaru kraju przed uprawami GMO.

12 czerwca 2014 r. Rada ds. Środowiska przyjęła porozumienie polityczne. Proponowana zmiana dyrektywy 2001/18/WE daje państwom członkowskim narzędzia pozwalające na w pełni legalne i samodzielne ograniczenie lub zakazanie upraw roślin GMO na swoim terytorium. Polska poparła proponowaną zmianę dyrektywy jako zgodną z Ramowym Stanowiskiem Rządu RP z 2008 r. dotyczącym organizmów genetycznie zmodyfikowanych. Zgodnie z przewidywaniami, prace nad projektem (negocjacje Rady z Parlamentem Europejskim) powinny zakończyć się podczas prezydencji włoskiej.

Leśnictwo

W obszarze leśnictwa 19 maja 2014 r. Rada UE przyjęła konkluzje do Nowej strategii leśnej UE na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego. Polska podczas pracy nad konkluzjami dążyła do przyjęcia pozytywnego stanowiska względem uznania przez strategię całościowego podejścia do lasów i ich zarządzania oraz poszerzenia zakresu strategii o cały sektor leśno-drzewny. Dodatkowo Polska podkreślała potrzebę prawnego rozpoznania w ustawodawstwie unijnym zasad i roli zrównoważonej gospodarki leśnej, która od lat funkcjonuje na gruncie regulacji krajowych, a przede wszystkim w praktyce leśnej, przykładem czego jest polskie leśnictwo. Dokument jest potwierdzeniem, że w skali Unii Europejskiej lasy są ważnym elementem rozwoju obszarów wiejskich i ochrony środowiska, chronią różnorodność biologiczną, krajobraz i wypełniają szereg funkcji ekologicznych. Zapewniają ochronę ekosystemów i korzyści ekologiczne dla całego społeczeństwa. Jednocześnie stymulują różnorodne procesy gospodarcze i społeczne, włącznie z rozwojem przemysłu leśno-drzewnego, energetycznego, wspierają innowacyjność i rozwój zielonej gospodarki.

Gospodarka odpadami

W czasie prezydencji greckiej zakończono prace nad nowelizacją *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów*. Prace nad nowelizacją tego rozporządzenia rozpoczęły się we wrześniu 2013 r. Projekt nowelizacji został uzgodniony w pierwszym czytaniu w marcu 2014 r. Podczas spotkań w Radzie UE Polska bardzo aktywnie uczestniczyła w dyskusjach wskazując szczególnie istotne dla Polski kwestie: propozycja upubliczniania oraz poziom szczegółowości planów inspekcji; obowiązek udowadniania i zakresu wymaganej dokumentacji, zastąpienie aktów wykonawczych aktami delegowanymi Komisji Europejskiej. W wyniku zdecydowanego stanowiska Polski ostateczne zapisy projektu rozporządzenia odzwierciedlają zgłaszane postulaty, tym samym zabezpieczając interesy Polski w przedmiotowym obszarze.

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad *projektem przepisów zmieniających dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych w zakresie wprowadzenia ograniczeń w stosowaniu lekkich plastikowych toreb na zakupy*, opublikowanym przez Komisję Europejską w listopadzie 2013 r. W odróżnieniu od dyskusji w PE, w pracach Rady UE w przedstawionych zmianach do tekstu pierwotnego projektu nie zostały zaproponowane konkretne poziomy redukcji zużycia toreb plastikowych, co odpowiada stanowisku Polski. Ponadto dotychczasowe propozycje zmian nie wskazują na stosowanie obowiązkowych instrumentów finansowo-ekonomicznych (w tym możliwości nakładania specjalnych podatków i dodatkowych opłat na tego typu torby, stosowania zakazów oraz ograniczenia sprzedaży, a także możliwości stosowania środków służących zmniejszeniu rozdawania plastikowych toreb za darmo – jak to wynika z propozycji Parlamentu Europejskiego), które również wpływałyby na zmniejszenie zużycia toreb plastikowych.

Bioróżnorodność

W obszarze różnorodności biologicznej Rada UE przyjęła konkluzje, mające stanowić mandat negocjacyjny podczas 12. Spotkania Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej (Pyeongchang Korea, 6-17 października 2014 r.), 7. Posiedzenia Konferencji Stron służącej jako Spotkanie Stron Protokołu Kartageńskiego (Pyeongchang Korea, 29 września – 3 października 2014 r.) oraz 1. Posiedzenia Konferencji Stron służącej jako Spotkanie Stron Protokołu z Nagoi (Pyeongchang Korea, 6-17 października 2014 r.). Konkluzje potwierdzają zobowiązanie UE i jej krajów członkowskich do podwojenia środków finansowych na rzecz różnorodności biologicznej w krajach rozwijających się do roku 2015 oraz utrzymanie tego poziomu do roku 2020. Problematyka różnorodności biologicznej powinna zostać umieszczona wśród priorytetów polityki rozwojowej zostać włączona do opracowywanych na forum ONZ Celów Zrównoważonego Rozwoju oraz ram polityki zrównoważonego rozwoju po 2015 r. Konkluzje odnoszą się także do problematyki morskiej różnorodności biologicznej, inwazyjnych gatunków obcych, reformy działalności Konwencji oraz społeczności rdzennych i lokalnych. Poruszają również kwestię wdrożenia Protokołu Kartageńskiego oraz konieczności szybkiej ratyfikacji i wdrożenia Protokołu z Nagoi. Podczas negocjacji Polska prezentowała stanowisko mające na celu zapewnienie zgodności zapisów konkluzji z interesami i elementami krajowej strategii różnorodności biologicznej, podkreślając, że zahamowanie utraty różnorodności biologicznej jest ważne nie tylko ze względu na potrzebę ochrony bogatych zasobów przyrodniczych ale również ze względu na jej wpływ na zrównoważony rozwój społeczeństw oraz wynikające z tego korzyści społeczno-ekonomiczne.

Proces Rio+20

Prezydencja grecka kontynuowała działania podjęte przez wcześniejszą prezydencję litewską w zakresie procesu Rio+20. Realizacja tego procesu przebiegała dwutorowo. Grupa Robocza Rady UE ds. Międzynarodowych aspektów środowiska – WPIEI Global, skoncentrowała swoje wysiłki na przygotowaniach do pierwszej sesji Zgromadzenia Środowiskowego ONZ (United Nations Environment Assembly – UNEA) po dokonanych wzmocnieniu roli UNEP poprzez przekształcenie Rady Zarządzającej UNEP i Globalnego Forum Ministerialnego UNEP w UNEA, z zapewnieniem powszechnego uczestnictwa krajom systemu ONZ. Powołanie UNEA dało również możliwość zapewnienia bardziej aktywnej i decyzyjnej roli segmentowi wysokiego szczebla, zapewniając interaktywne moderowane dyskusje ministrów, bezpośredni udział w procesie decyzyjnym UNEP oraz bezpośrednio przełożenie wyników tych dyskusji na zapisy dokumentu końcowego. Zgodnie również z ustaleniami podjętymi podczas ostatniej sesji Rady Zarządzającej UNEP (luty 2013 r.), zintensyfikowano działania w okresie międzysesyjnym. Prezydencja grecka sprawnie skoordynowała stanowisko UE i jej państw członkowskich w zakresie tematyki poruszanej w okresie międzysesyjnym.

Ponadto prowadzone były przez prezydencję grecką koordynacyjne działania dotyczące bezpośrednio prac prowadzonych na forum globalnym przez Sekretariat ONZ w Nowym Jorku w zakresie:

- przygotowań do Forum Politycznego Wysokiego Szczebla (*High Level Political Forum - HLPF*)- lipiec 2014 r.
- przygotowań do sesji Otwartej Grupy Roboczej ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju (OWG ds. SDGs)
- grupy ekspertów do spraw finansowania zrównoważonego rozwoju,
- przygotowań do 3. Międzynarodowej Konferencji Małych Rozwijających się Państw Wyspiarskich SIDS.

Prace koordynacyjne Unii Europejskiej i państw członkowskich dotyczące tego segmentu prowadzone były na forum Rady UE przez wspólne działania trzech grup roboczych: WPIEI Global, Codev i Conun. W przypadku przygotowań do 3. Międzynarodowej Konferencji SIDS, prezydencja grecka wypracowała stanowisko UE i jej państw członkowskich w postaci Konkluzji Rady, które zostały

przyjęte w maju 2014 r. przez Radę FAC. Ze względu na kalendarz przygotowany przez Sekretariat ONZ, prezydencja grecka dostosowała swój harmonogram działań do prac toczących się w Nowym Jorku, aby przygotować państwa członkowskie do posiedzeń UNEA, a następnie HLPF.

Zgodnie z oceną prezentowaną przez państwa członkowskie, w tym Polski działania Komisji Europejskiej w postaci wydania Komunikatu Komisji (w dniu 2 czerwca 2014 r.) w sprawie SDGs jednocześnie z ukazaniem się w tym samym dniu zero draft współprzewodniczących grupy OWG ds. SDGs były jednak przedwczesne i nie skorelowane z toczącym się procesem globalnym, wobec czego uznano ostatecznie, iż precyzowanie nowego stanowiska Unii Europejskiej i państw członkowskich w zakresie agendy post-2015, w tym Celów Zrównoważonego Rozwoju w postaci Konkluzji Rady powinno mieć miejsce w późniejszym terminie. Rozpoczęcie prac nad Konkluzjami Rady zaplanowane zostało przez przyszłą prezydencję włoską na jesień 2014 r.

3.11. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI

W zakresie współpracy w obszarze wymiaru sprawiedliwości prezydencja grecka podjęła bądź kontynuowała prace nad projektami ukierunkowanymi na poprawę ochrony praw obywateli Unii Europejskiej, polepszeniem warunków dla prowadzenia działalności gospodarczej oraz wzmocnieniem instytucji Unii Europejskiej, również w drodze przyznania im nowych uprawnień.

Ochrona praw obywateli

Komisja Europejska dokonała prezentacji projektu *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym* w trakcie styczniowego nieformalnego posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW). W trakcie spotkań grupy roboczej oraz podczas posiedzenia marcowej Rady ds. WSiSW, udało się wypracować akceptowalny dla Polski kompromis. Podczas posiedzenia Rady ds. WSiSW w dniu 6 czerwca 2014 r. przyjęto podejście ogólne.

Dzięki staraniom Polski wyłączono z zakresu dyrektywy szczególne postępowania wobec dzieci uznając, że z uwagi na rodzaj orzekanych wobec dzieci środków w tych postępowaniach, nie można uznać ich za postępowania karne. Dyrektywa nie będzie więc miała zastosowania do postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (art. 2 ust. 6 w zw. z motywem 11 d preambuły). Tym samym, nie będzie konieczności nowelizacji tejże ustawy m.in. w zakresie prawa do adwokata, nagrywania przesłuchań. Ostateczny kształt przyjętego podejścia ogólnego uwzględnił również inne istotne założenia negocjacyjne Polski, oparte na założeniach stanowiska Rządu do tego dokumentu, tj. doprecyzowano zakres pomocy adwokata, ograniczono obowiązkowe nagrywanie przesłuchań, ograniczono przeprowadzanie indywidualnej oceny, zrezygnowano z obowiązkowej obecności dziecka na rozprawie, zrezygnowano z uregulowania pomocy prawnej z urzędu oraz przewidziano możliwość zwrotu kosztów od skazanego dziecka.

Polska konsekwentnie i aktywnie uczestniczyła w pracach nad *Wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych* (projektem ogólnego rozporządzenia o ochronie danych), inicjatywy kluczowej dla zapewnienia UE odpowiednich ram prawnych w zakresie danych osobowych i ich ochrony. Polska konsekwentnie opowiadała się za potrzebą osiągnięcia porozumienia w zakresie tego aktu prawnego i terminowego zakończenia prac nad projektem.

Na posiedzeniu Rady ds. WSiSW 6 czerwca 2014 r., wieńczącym prace nad projektem podczas prezydencji greckiej Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego w zakresie rozdziału V projektu (przekazywanie danych osobowych do państw trzecich lub organizacji międzynarodowych) oraz powiązanych z nim art. 3 ust. 2 (zakres terytorialny rozporządzenia), art. 4 (17) (definicja „wiązących reguł korporacyjnych”) i art. 4 (21) (definicja „organizacji międzynarodowej”). Polska podkreśliła również wagę tego osiągnięcia dla obywateli UE. Wskazała, że większość przepisów dotyczących tej

kwestii zostało bardzo dobrze przygotowanych, jednak kilka kwestii nie zostało odpowiednio uwzględnionych, stąd Polska przedstawiła deklarację w tym zakresie, która została rozdana na posiedzeniu i dołączona do protokołu z posiedzenia Rady. Polska podkreśliła w deklaracji, że tekst kompromisowy nadal zawiera przepisy zezwalające na transfer danych do państw trzecich w oparciu o słuszny interes administratora, które w opinii Polski mogą doprowadzić do obniżenia poziomu ochrony danych w stosunku do obecnie funkcjonujących regulacji (dyrektywy 95/46/WE). Polska podkreśliła również, że przekazywanie danych na podstawie kodeksów postępowania i certyfikatów powinno się odbywać jedynie przy zagwarantowaniu egzekwowalności praw obywateli. Poparła także wprowadzenie do rozdziału V projektu rozporządzenia dodatkowego artykułu 42a, mającego na celu ograniczenie przekazywania danych do państw trzecich na podstawie decyzji organów państw trzecich o ile nie ma ku temu odpowiednich podstaw w prawie UE bądź prawie państwa członkowskiego UE. Polska konsekwentnie poparła także wypracowany tekst przepisów w zakresie mechanizmu punktu kompleksowej obsługi (*one-stop-shop* - OSS), który stanowi dobrą podstawę do osiągnięcia ostatecznego kompromisu w tym zakresie. Polska podkreśliła, że opowiada się za silnym mechanizmem OSS, i że nie będzie mogła poprzeć rozwiązań nadających jeszcze większe uprawnienia organom lokalnym niż obecnie przedstawione.

Warunki prowadzenia działalności gospodarczej

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty został przedłożony w dniu 28 listopada 2013 r., natomiast stanowisko Rządu RP do niego przyjęto w dniu 30 grudnia 2013 r. Celem europejskiego postępowania jest ułatwienie korzystania z prawa do sądu w sytuacjach ponadgranicznego dochodzenia roszczeń o niewielkiej wysokości (obecnie do 2.000 EUR). Zakłada się między innymi: podniesienie górnej granicy wartości roszczenia do 10.000 EUR, szersze wykorzystanie elektronicznych dokumentów i transmisji, określenie maksymalnej wysokości opłat sądowych z tytułu postępowania, ograniczenie kosztów tłumaczenia poprzez wprowadzenie wielojęzycznego formularza. Polska poparła projekt. Na obecnym etapie wątpliwości strony polskiej budzi jedynie, nałożony na sąd, obowiązek prowadzenia rozprawy w formie wideo- lub telekonferencji. Nie uwzględnia to ograniczeń w wyposażeniu technicznym sądów rejonowych. Prace w sprawie projektu rozporządzenia toczyły się na forum Grupy Roboczej ds. Prawa Cywilnego (Drobne Roszczenia).

Celem projektowanej *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością* jest ułatwienie prowadzenia działalności, w szczególności przez małych i średnich przedsiębiorców, na terenie innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Główne założenie to harmonizacja wspólnych minimalnych zasad działania takich spółek pozwalająca na stosowanie tej samej firmy w całej UE: *Societas Unius Personae* – SUP. Harmonizacja służyć ma wzrostowi zaufania do spółek zagranicznych wśród ich partnerów handlowych oraz ograniczeniu trudności na tle zróżnicowanych regulacji prawa spółek w innych systemach prawnych. Projekt przewiduje także uproszczenia w zakresie zakładania takich spółek, w szczególności poprzez umożliwienie rejestracji drogą elektroniczną z zastosowaniem jednolitego wzoru umowy spółki. Projekt znajduje się na wstępnym etapie prac.

Polska co do zasady popiera główne cele w kwestii ułatwienia transgranicznej działalności gospodarczej oraz główne założenia projektu (w tym umożliwienie rejestracji drogą elektroniczną, niski kapitał zakładowy SUP wraz z gwarancjami ochrony wierzycieli). Dostrzega też kwestie budzące zastrzeżenia bądź wymagające doprecyzowania w toku prac (w tym umożliwianie rozdziału siedziby statutowej i siedziby zarządu, umożliwienie uczestnictwa SUP w innych jednoosobowych osobach prawnych, procedura rejestracji).

Podczas czerwcowego posiedzenia Rady ds. WSiSW przyjęto podejście ogólne w sprawie wniosku dotyczącego *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego*. Należy odnotować, że osiągnięcie kompromisu poprzedzone zostało licznymi spotkaniami na poziomie eksperckim, w których aktywnie uczestniczyła Polska. Projekt kompromisowy, różniący się znacznie od pierwotnej wersji, przedstawionej przez Komisję Europejską, uwzględnia najważniejsze postulaty Polski, w tym:

- ogranicza *forum shopping* w odniesieniu do upadłości konsumenckiej (poprzez wprowadzenie tzw. *suspect period*),
- prawidłowo określa podstawowy krąg podmiotów legitymowanych do zaskarżenia postanowienia o otwarciu głównego postępowania upadłościowego,
- nie wprowadza przepisów dotyczących *nettingu*,
- zabezpiecza interesy wierzycieli lokalnych, w drodze zobowiązania (*undertaking*) zarządcy masy upadłościowej w postępowaniu głównym w przypadku nie otwierania postępowania wtórnego,
- gwarantuje bezpłatny dostęp do najważniejszych informacji o postępowaniach upadłościowych zawartych w rejestrach postępowań insolwencyjnych Państw Członkowskich,
- zawiera akceptowalne rozwiązania dotyczące postępowań wobec grupy spółek.

W związku z uwzględnieniem ww. postulatów, Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego.

Głównym celem projektu *Rozporządzenia Rady w sprawie statutu fundacji europejskiej* jest wyeliminowanie przeszkód napotykanym przez fundacje przy prowadzeniu działalności transgranicznej w ramach Unii Europejskiej. Projekt zakłada powstanie nowej europejskiej formy prawnej w postaci Fundacji Europejskiej (FE). Polska, niezależnie od wątpliwości w kwestii samej potrzeby utworzenia nowej instytucji europejskiego prawa prywatnego w formie FE (w tym ryzyka utworzenia kolejnej, sporadycznie stosowanej w praktyce, europejskiej formy prawnej, jak spółka europejska czy spółdzielnia europejska), aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektem.

Po pracach na forum grupy roboczej projekt był przedmiotem obrad posiedzenia COREPER I w dniu 18 czerwca 2014 r. Posiedzenie to stanowiło próbę osiągnięcia porozumienia w kwestii minimalnego progu aktywów FE, która stała się trwałym przedmiotem rozbieżności w toku dotychczasowych prac (wysoki próg aktywów preferowany przez niektóre państwa członkowskie, co uzasadnione jest transgranicznym charakterem FE, na tle dążeń innych państw – w tym Polski, do zapewnienia, że wysoki minimalny próg sam w sobie nie będzie stanowił bariery przy korzystaniu przez podmioty krajowe z nowej formy prawnej; zbyt wysoki próg z polskiej perspektywy podważałby zasadność projektowanej regulacji). Podczas posiedzenia Polska wskazała preferencję dla rozwiązania zakładającego, że poziom aktywów wymagany przez przepisy państw członkowskich będzie mieścił się w określonym w rozporządzeniu o Fundacji Europejskiej przedziale, przy czym uzasadnione jest, by próg minimalny ustalony został na poziomie niższym niż 25 000 Euro pierwotnie proponowanym we wniosku KE. Posiedzenie COREPER I nie doprowadziło do osiągnięcia porozumienia w kwestii minimalnego progu aktywów FE.

Wzmocnienie instytucji Unii Europejskiej

Podczas marcowego oraz czerwcowego posiedzenia Rady ds. WSiSW odbyły się debaty orientacyjne nad wnioskiem dotyczącym *rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej* oraz zostały przedstawione informacje na temat stanu prac nad tym projektem. W toku obrad pierwszego z wyżej wymienionych posiedzeń Polska opowiedziała się za oparciem urzędu o model kolegialny oraz poparła rozwiązanie polegające na wyłączeniu spraw mniejszej wagi spod jurysdykcji Prokuratury Europejskiej, jak również przedstawiła swoje główne zastrzeżenia. Następnie toczyły się intensywne prace na poziomie grupy roboczej, przy aktywnym udziale Polski.

Podczas czerwcowego posiedzenia Rady ds. WSiSW Polska wyraziła poparcie dla kierunku prac przedstawionego w zaproponowanym przez Prezydencję tekście. Równocześnie, Polska zwróciła uwagę na najważniejsze dla nas zagadnienia. Między innymi podkreślono kluczowe znaczenie utrzymania równoległych kompetencji Prokuratury Europejskiej oraz krajowych organów ścigania w odniesieniu do zwalczania przestępczości przeciwko interesom finansowym Unii. Właściwe organy państw członkowskich powinny od początku mieć pewność, że mogą prowadzić postępowanie do czasu, kiedy Prokuratura Europejska zdecyduje się skorzystać z prawa do przejęcia sprawy.

W trakcie czerwcowej Rady ds. WSiSW Polska pozytywnie oceniła wniosek dotyczący *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust)* przedstawiony przez Prezydencję grecką, który odzwierciedla wyniki dotychczasowej debaty. Poparła ogólny kierunek prac nad projektem rozporządzenia i opowiedziała się za kontynuowaniem dyskusji, na poziomie ekspertów – w oparciu o propozycje zawarte w przedmiotowym dokumencie. W trakcie dalszych prac Rada skupi się nad kwestią ochrony danych osobowych w praktyce Eurojustu, a także na jego relacjach z partnerami zewnętrznymi w UE oraz w państwach trzecich.

Prezydencji greckiej udało się zakończyć prace nad przedłożonym przez Komisję Europejską we wrześniu 2012 r. *projektem rozporządzenia w sprawie statusu i finansowania europejskich partii politycznych oraz europejskich fundacji politycznych*. Jego wejście w życie planowane jest na dzień 1 stycznia 2017 r. Celem nowelizacji było polepszenie warunków funkcjonowania europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi fundacji poprzez:

- nadanie im europejskiej osobowości prawnej (jednolitego statusu prawnego opartego na przepisach prawa UE) – jego uzyskanie będzie uzależnione od przestrzegania wysokich standardów w zakresie sprawowania rządów, rozliczalności i przejrzystości i będzie warunkowało – wraz z obecnością przedstawicieli danej partii w Parlamencie Europejskim - możliwość uzyskania finansowania z budżetu UE;
- dostosowanie zasad finansowania z budżetu UE do ich potrzeb (zwiększenie elastyczności finansowania przy zastrzeżeniu warunków dostępu).

Skutkiem wyżej wymienionej regulacji ma być wzmocnienie pozycji partii i fundacji (również *vis-a-vis* ich składowych partii krajowych), zwiększenie ich widoczności publicznej oraz rozwijanie europejskiej sceny politycznej. Prace nad projektem trwały do kwietnia 2014 r. W dniu 16 kwietnia 2014 r. rozporządzenie zostało przyjęte przez Parlament Europejski.

Polska poparła ostateczny kształt rozporządzenia. W ocenie Polski rozporządzenie nie wprowadza fundamentalnych zmian w bieżącym funkcjonowaniu istniejących już partii europejskich. Może nieco usztywnić scenę polityczną na poziomie europejskim z uwagi na zastrzeżone wymogi rejestracyjne oraz zmiany w zasadach finansowania. W kategoriach politycznych należy się liczyć z większą swobodą działania i zwiększoną siłą oddziaływania tych formacji politycznych. Projekt wprowadzi ponadto ściślejszą kontrolę *ex post* wydatków partii, co może pomóc ograniczyć pojawiające się nadużycia.

3.12. SPRAWY WEWNĘTRZNE

Wytyczne strategiczne w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

Prezydencja grecka w odniesieniu do debaty nad przyszłym programem polityk objętych Tytułem V Traktatu (Przestrzeń Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości, PWBIS) zrealizowała plan przygotowania projektu strategicznych wytycznych dla planowania legislacyjnego i operacyjnego w tej sferze, przyjmowanych jako Konkluzje Rady Europejskiej. Z punktu widzenia Polski dokument podsumowujący ponad roczną debatę na ten temat zawiera korzystne i trafne propozycje, między innymi wskazuje na konieczność koncentracji na pełnym i poprawnym wdrożeniu dorobku prawnego

i ograniczenie nowych inicjatyw ustawodawczych do niezbędnego minimum, zaleca silniejsze powiązanie wymiarów wewnętrznego i zewnętrznego bezpieczeństwa oraz polityki migracyjnej, podkreśla potrzebę koordynacji polityk PWBIS z innymi politykami unijnymi (w szczególności rozwojową, handlową, zagraniczną). Za szczególnie ważne uznać należy zalecenie wzmocnienia współpracy z krajami sąsiadującymi z UE w oparciu o zasadę „więcej za więcej”. Prezydencja grecka w sposób zgodny z linią polskiego stanowiska odnosiła się do kwestii swobody przepływu osób, uznając, że wytyczne dotyczące polityk z zakresu spraw wewnętrznych i wymiaru sprawiedliwości nie są miejscem właściwym do odnoszenia się do różnych problemów związanych z egzekwowaniem tej wolności traktatowej. Prace nad Konkluzjami Rady Europejskiej dotyczącymi nowego wieloletniego programu rozwoju PWBIS po raz pierwszy odbywały się w ramach prawnych określonych Traktatem Lizbońskim i stanowiąc będą precedens proceduralny. Prezydencja grecka w toku tego procesu doprowadziła do zerwania z tradycją formułowania obszernych dokumentów programowych uchwalanych przez Radę UE Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (takich jak Program Haski i Program Sztokholmski).

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad zdefiniowaniem przyszłych kierunków współpracy w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych. Jeżeli chodzi o obszar „sprawiedliwość”, w dniu 24 stycznia 2014 r. odbyła się dyskusja podczas nieformalnej Rady ds. WSiSW. W trakcie marcowej Rady ds. WSiSW Komisja Europejska przedstawiła główne założenia komunikatu będącego wkładem KE w dyskusję na temat wytycznych strategicznych. Dyskusja odbywała się następnie na posiedzeniach Komitetu Stałych Przedstawicieli oraz w ramach wspólnej sesji Ministrów Spraw Wewnętrznych i Ministrów Sprawiedliwości w trakcie Rady ds. WSiSW w dniu 5 czerwca 2014 r. W zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości, projekt konkluzji Rady Europejskiej odzwierciedla zasadnicze założenia stanowiska Polski – między innymi dokument ma charakter strategiczny i zawiera postulat tworzenia lepszego prawa – spójnego i czytelnego dla obywateli oraz przedsiębiorców, czy też promowanie wykorzystania nowoczesnych narzędzi ICT. Należy zwrócić uwagę, że dokument nie zawiera postulatów w zakresie dalszej harmonizacji prawa karnego materialnego, co odpowiada ostrożnemu podejściu Polski i szeregu innych państw do ewentualnych działań tym zakresie. W dokumencie nie znalazły się odniesienia do oceny skutków projektowanych regulacji dla Państw Członkowskich oraz oceny stosowania instrumentów współpracy sądowej, co jednak nie wpływa na pozytywne stanowisko Polski.

Efekt końcowym całego procesu jest przyjęcie przez Radę Europejską w dniach 26-27 czerwca 2014 r. Konkluzji, których brzmienie, w zakresie spraw wewnętrznych, pozwoli na dalsze wzmocnienie tego obszaru integracji europejskiej oraz skoncentrowanie działań na kwestiach priorytetowych, które zostały zidentyfikowane przez państwa członkowskie. Wśród nich wskazać należy przede wszystkim wzmacnianie polityki migracyjnej, zapewnienie skutecznego zarządzania granicami zewnętrznym UE, jak również zagwarantowanie przestrzeni bezpieczeństwa w UE poprzez rozwój operacyjnej współpracy policyjnej oraz dalsze zapobieganie i zwalczanie przestępczości poważnej i zorganizowanej, ze szczególnym uwzględnieniem zagrożeń związanych z handlem ludźmi, korupcją oraz terroryzmem.

Współpraca policyjna

W trakcie trwania prezydencji greckiej kontynuowano prace związane ze zmianą podstaw prawnych Europejskiego Urzędu Policji (Europol). Przy aktywnym udziale Polski doprowadzono do ulepszenia mechanizmów w zakresie sprawowania nadzoru nad ochroną danych osobowych, poprzez wzmocnienie roli krajowych organów ochrony danych osobowych. Był to jeden z istotnych postulatów Polski, która wskazywała na konieczność wykorzystania specjalistycznej wiedzy oraz doświadczenia krajowych organów ochrony danych osobowych. Umożliwiło to przyjęcie ogólnego podejścia wobec *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy i Szkolenia w Dziedzinie Egzekwowania Prawa (Europol)*, podczas posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW) w dniach 5-6 czerwca 2014 r. Przedmiotowy kompromis pozwoli przyszłej prezydencji włoskiej na rozpoczęcie

uzgodnień w ramach procedury trilogu pomiędzy Radą, Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską.

Polska wspierała także działania prezydencji greckiej na rzecz dokonania zmiany siedziby Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL). Ostatecznie w trakcie posiedzenia Rady ds. Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN) w dniu 6 maja 2014 r. Przyjęto „Inicjatywę Belgii, Bułgarii, Republiki Czeskiej, Niemiec, Estonii, Grecji, Hiszpanii, Francji, Chorwacji, Włoch, Cypru, Łotwy, Litwy, Luksemburga, Węgier, Malty, Niderlandów, Austrii, Polski, Portugalii, Rumunii, Słowenii, Słowacji, Finlandii i Szwecji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego decyzję 2005/681/WSiSW ustanawiającą Europejskie Kolegium Policyjne (CEPOL)”. Przedmiotowe rozporządzenie przewiduje, że nowa siedziba CEPOL będzie umiejscowiona w Budapeszcie na Węgrzech, zgodnie z decyzją Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW) z dnia 7 października 2013 roku.

Polska wspierała również działania prezydencji greckiej w zakresie realizacji w ramach *Cyklad Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej w obszarze poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2014-2017*. Od stycznia bieżącego roku rozpoczęto realizację Operacyjnych Planów Działań na 2014 r. w ramach przyjętych priorytetów Cyklad. Polska intensywnie uczestniczyła w tym procesie, szczególnie w obszarze przyjętych przez Polskę priorytetów takich jak: produkcja i obrót narkotykami syntetycznymi, w tym nowymi substancjami psychoaktywnymi (Polska kieruje działaniami państw członkowskich), handel ludźmi, nielegalna imigracja, oszustwa podatkowe i akcyzowe, cyberprzestępczość w zakresie wykorzystania seksualnego dzieci w Internecie oraz zorganizowana przestępczość przeciwko mieniu, podejmując szereg skutecznych działań w ramach realizowanych wspólnych spraw policyjnych oraz operacji transgranicznych.

Walka z narkotykami

W oparciu o konkluzje Rady ds. WSiSW przygotowane oraz przyjęte podczas polskiej prezydencji w drugiej połowie 2011 r., w 2013 r. rozpoczęto prace nad *rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowych substancji psychoaktywnych*. Dokument ten ma zastąpić *decyzję Rady 2005/387/WSiSW w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych*, która nie zapewnia już odpowiednich mechanizmów szybkiego reagowania na zagrożenia powodowane przez nowe substancje psychoaktywne. Dyskusji nad przedmiotowym dokumentem towarzyszą liczne kontrowersje i wątpliwości ze strony państw członkowskich co wpływa na przedłużanie się prac. Państwa członkowskie oczekują na pojawienie się efektywnego mechanizmu umożliwiającego przeciwdziałanie zjawisku nowych substancji psychoaktywnych wyrażając jednocześnie obawę, iż planowane rozwiązania przewidziane w dokumencie mogą doprowadzić do liberalizacji wypracowanych uprzednio mechanizmów krajowych.

Podczas prezydencji greckiej, Polska aktywnie uczestniczyła w tych pracach, skupiając swoje działania na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludności w związku z pojawieniem się nowych substancji psychoaktywnych oraz na ujednoczeniu podejścia do tych substancji w państwach członkowskich UE poprzez wprowadzenie szybszych i bardziej skutecznych mechanizmów, w tym wymiany informacji o nowych substancjach psychoaktywnych, ocenie ryzyka stwarzanego przez te substancje, ograniczeniu dostępności oraz poddaniu ich kontroli. Opowiadamy się za zagwarantowaniem możliwie szerokiego wpływu państw członkowskich na treść wydawanych przez Komisję aktów wykonawczych wskazujących nowe substancje psychoaktywne, które będą objęte regulacjami karno-prawnymi na podstawie Decyzji Ramowej Rady 2004/757/WSiSW z dnia 24 października 2004 r. ustanawiającej minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami w odniesieniu do definicji narkotyków. Odnosząc się krytycznie do osłabiania pozycji państw członkowskich, Polska opowiadała się za możliwością swobodnego kształtowania rozwiązań mających na celu ograniczenie występowania szkodliwych substancji na terenie kraju, w tym mechanizmów bardziej restrykcyjnych niż proponowane w nowych regulacjach w sytuacji, w której Komisja nie podjęłaby działań leżących w interesie Polski.

W ramach prowadzonych prac, wobec coraz bardziej realnej perspektywy pojawienia się impasu w procesie negocjacji, Polska, wspierając działania prezydencji, zaproponowała, aby stworzona została „lista spraw trudnych”, gdzie należało się skupić na rozwiązaniu kwestii zasadniczych. Propozycja Polski zyskała akceptację w wyniku czego powstał kwestionariusz, który zawierał kwestie sporne, a jego wyniki stanowiły dobrą podstawę do dalszej dyskusji.

Kwestie związane ze swobodnym przepływem osób

Pomimo opublikowania w grudniu 2013 r. raportu Komisji, gdzie jednoznacznie stwierdzono brak dowodów na tezę, że obywatele UE korzystający ze swobody przemieszczania się stanowią nadmierne obciążenie systemu zabezpieczenia społecznego państwa przyjmującego, dyskusja nad kwestiami związanymi ze swobodą przepływu osób (SPO) nadal była prowadzona na forum unijnym. Jak dotąd, najsilniejszym akcentem toczącej się debaty była kwestia umieszczenia odniesienia do SPO w strategicznych wytycznych na temat przyszłości Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (PWBIS), które zostały przyjęte w formie konkluzji Rady Europejskiej. Polska wielokrotnie krytycznie odnosiła się do propozycji umieszczenia w dokumencie dotyczącym przyszłości PWBIS odniesienia do swobodnego przepływu osób oraz nadużyć w tym obszarze. Stanowisko to wynika z faktu, iż kwestie związane z SPO leżą poza podstawą prawną właściwą dla opracowania wytycznych. Ponadto, poprzez sprzeciw wobec uwzględnienia tej tematyki w konkluzjach Rady, Polska dążyła do zablokowania możliwości odniesienia się do SPO w sposób negatywny i podkreślający nadużycia. Takie podejście mogłoby bowiem – w rozumieniu niektórych państw członkowskich – stanowić wystarczające uzasadnienie do żądania wprowadzenia zmian prawnych w obowiązujących przepisach. Polska, w ramach konsensusu, zasygnalizowała gotowość do złagodzenia swojego stanowiska i wyraziła zgodę na umieszczenie pozytywnego odniesienia do SPO w punkcie 12 konkluzji, podkreślając tym samym nienaruszalności zasady i jej znaczenie dla projektu europejskiego.

Ochrona ludności i Klauzula solidarności

Polska aktywnie uczestniczy w prowadzonych na forum Komitetu Ochrony Ludności i powiązanych z nim grup eksperckich pracach nad uchwaleniem aktów wykonawczych do obowiązującej od początku 2014 r. roku Decyzji Rady i Parlamentu Europejskiego 1313/2013/UE w sprawie unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności. Celem istnienia Mechanizmu jest zapewnienie koordynacji pomocy ratowniczej i humanitarnej pochodzącej z krajów Unii. Przedstawiciele Polski brali czynny udział w dyskusjach nad zasadami dyżerowania i dysponowania sił ratowniczych do działań na terytorium Unii Europejskiej i w państwach trzecich. W czasie prezydencji greckiej przedstawiciele Polski na forum grupy roboczej ds. ochrony ludności PROCIV współtworzyli zapisy konkluzji w sprawie wielonarodowych zespołów ratowniczych. Zgodnie z polskim stanowiskiem w finalnej wersji dokumentu podkreśla się potrzebę racjonalnego tworzenia wielonarodowych zasobów, jedynie w uzasadnionych (również z perspektywy finansowej) przypadkach.

Ponadto Polska od marca 2013 r. do czerwca 2014 r. z zaangażowaniem brała udział w pracach *Friends of the Presidency Group on the IPCR Review and the Solidarity Clause Implementation* (FoP IPCR/SCI) nad projektem decyzji Rady w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię Europejską klauzuli solidarności, przyjętej podczas posiedzenia Rady GAC 24 czerwca 2014 r. Podstawą prawną klauzuli solidarności jest art. 222 TFUE. Na podstawie tego przepisu Unia Europejska i państwa członkowskie mogą działać wspólnie w duchu solidarności, jeśli państwo członkowskie stanie się obiektem aktu terrorystycznego, ofiarą klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej działalnością człowieka. Zgodnie z brzmieniem art. 222 TFUE, Unia Europejska mobilizuje wszystkie instrumenty, jakie ma do dyspozycji, włączając w to instrumenty militarne udostępnione przez państwa członkowskie (jeśli zajdzie taka konieczność). Warunkiem udzielenia pomocy państwu poszkodowanemu jest wystosowanie przez jego władze polityczne prośby o pomoc. Polska poparła idee, aby przedmiotowa decyzja nie zastępowała istniejących mechanizmów, strategii

i przyjętych zasad działań. Ma ona stanowić polityczno-prawną platformę w wyjątkowych przypadkach, gdy zagrożenie lub zniszczenia przekroczą możliwości danego państwa członkowskiego.

Granice zewnętrzne

W lutym 2014 r. Komisja Europejska przyjęła sprawozdanie z funkcjonowania nadzwyczajnego rozszerzenia obszaru obowiązywania zasad małego ruchu granicznego w rejonie Kaliningradu na terytorium Federacji Rosyjskiej i niektórych polskich okręgów administracyjnych. Przyjęcie tych zasad było jednym z głównych osiągnięć w obszarze spraw wewnętrznych w trakcie polskiego przewodnictwa w UE w 2011 r. Sprawozdanie KE dotyczy praktycznej realizacji tego rozwiązania, w tym liczby przekroczeń granicy w ramach małego ruchu granicznego, ustaleń organizacyjnych i wyzwań. Zarówno w sprawozdaniu KE, jak i podczas dyskusji w Radzie UE stwierdzono, że wspomniane zasady funkcjonują dobrze, nie stwierdzono zagrożeń w zakresie nielegalnej imigracji czy wzrostu przestępczości wynikających z funkcjonowania instrumentu, przy jednoczesnych niekwestionowanych korzyściach dla mieszkańców stref przygranicznych obu zainteresowanych państw, co należy uznać za duży sukces Polski.

W odniesieniu do opublikowanego pod koniec 2013 r. pakietu *Smart Borders*, PE i państwa członkowskie zgłosiły wiele uwag, jednak ostatecznie Rada podjęła decyzję o kontynuowaniu prac nad ww. pakietem. W lutym 2014 r. zatwierdzono podejście polegające na dokładniejszym zbadaniu przez Komisję (w okresie luty-wrzesień 2014 r.) wykonalności proponowanych rozwiązań. Na 2015 rok zaplanowano przeprowadzenie projektu pilotażowego przez Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA).

Działanie to odpowiada postulatom zgłaszanym przez Polskę, w tym w odniesieniu do skutków finansowych proponowanych rozwiązań dla poszczególnych państw członkowskich oraz ich wpływu na proces kontroli granicznej i pracę konsulatów. W wyniku tego działania, prace w Radzie w rozważanym obszarze w trakcie prezydencji greckiej uległy istotnemu wyhamowaniu.

Migracje

W odniesieniu do migracji legalnej, podczas prezydencji greckiej przyjęty został *projekt dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa* oraz *projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej*.

W przypadku pierwszego z tych projektów (przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa) rozmowy PE i Rady UE zostały podjęte w listopadzie 2012 r. Decydująca faza negocjacji miała miejsce od grudnia 2013 r. do końca lutego 2014 r. Ustanawiane przez dyrektywę prawo do mobilności pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, zgodnie z popieraną przez Parlament Europejski propozycją Prezydencji oraz Komisji, ma być autonomiczne w stosunku do mobilności, funkcjonującej na podstawie art. 21 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen (KWS). Rozwiązania tego nie popierały m.in. Niemcy, Polska oraz Czechy. W trakcie prac nad dyrektywą Polska wielokrotnie wskazywała, że ustanawianie przez dyrektywę autonomicznego modelu mobilności dla wąskiej kategorii osób (menadżerów, specjalistów, stażystów) będzie powodować w praktyce problemy związane z interpretacją oraz ze stosowaniem jej przepisów. Polska podejmowała wysiłki, aby ustanawiane przez dyrektywę prawo do mobilności odbywało się na zasadach jak najbardziej zbliżonych do warunków przewidzianych w art. 21 KWS, tj. aby ogólnymi warunkami do korzystania z prawa do mobilności na terytorium innych państw członkowskich, oprócz ważnego zezwolenia pobytowego oraz ważnego dokumentu podróży było nieuznawanie pobytu cudzoziemca za zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego danego państwa (stosowany odpowiednio art. 5 ust. 1 lit. e Kodeksu Granicznego Schengen) oraz brak figurowania danych cudzoziemca w krajowym wykazie wpisów do celów odmowy wjazdu danego państwa członkowskiego (art. 21 ust. 1 ostatnie zdanie KWS). W ostatniej fazie prac nad dokumentem Polska utrzymywała zastrzeżenia do niektórych rozwiązań dyrektywy (między innymi z powodu wątpliwości dot. regulowania kwestii pozostających w kompetencji państw członkowskich dotyczących świadczeń

socjalnych), jednak ze względu na generalnie pozytywne podejście do Wniosku oraz brak poparcia dla zablokowania dokumentu, ostatecznie nie sprzeciwiła się jego przyjęciu w proponowanym kształcie. Parlament Europejski przyjął wersję kompromisową projektu dyrektywy w dniu 15 kwietnia 2014 r., a Rada UE wyraziła swoją akceptację dla dokumentu w dniu 13 maja 2014 r.

Podczas prac nad *projektem dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej* Polska prezentowała sceptyczne stanowisko. Odnosiło się ono przede wszystkim do zasadności regulowania kwestii pracy sezonowej na poziomie unijnym, zwłaszcza że projekt nie przewidywał żadnych rozwiązań elementu transgranicznego. Należy zaznaczyć, iż także odpowiednie komisje Sejmu i Senatu zgłosiły zastrzeżenia co do zgodności projektu z zasadą subsydiarności. Jednocześnie Przedstawiciele Polski zabiegali o wprowadzenie takich przepisów, które w możliwie szerokim zakresie pozwolą na utrzymanie stosowanych przez Polskę rozwiązań dotyczących możliwości podejmowania pracy krótkoterminowej (przez okres sześciu miesięcy w dwunastu miesiącach) na podstawie oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy przez obywateli Ukrainy, Mołdowy, Białorusi, Rosji, Gruzji i Armenii. Dzięki tym zabiegom do projektu dyrektywy został wprowadzony z inicjatywy Polski motyw (nr 14), który w uzasadnionych przypadkach daje możliwość niestosowania niektórych przepisów dyrektywy do obywateli wybranych krajów trzecich, a przez to umożliwia utrzymanie niektórych elementów systemu uproszczonego, np. zwolnienie obywateli objętych nim państw z testu rynku pracy. Ponieważ wiele z zastrzeżeń podnoszonych przez Polskę nie zostało uwzględnionych, ostatecznie Polska wyraziła sprzeciw wobec przyjęcia dyrektywy i wspólnie z Republiką Czeską przedstawiła deklarację na piśmie. Wskazała w niej, iż dyrektywa ustanawia długą i skomplikowaną procedurę, która może utrudnić przepływ pracowników sezonowych oraz spowodować niedobór siły roboczej (szczególnie w państwach członkowskich, które polegają na pracownikach sezonowych z państw trzecich, zwłaszcza w sektorze rolnym) oraz budzi wątpliwości dotyczące utrzymania spójności i zwartości dorobku Schengen po przyjęciu dyrektywy (przedłużanie pobytów pracowników sezonowych o okres nieprzekraczający 3 miesięcy poprzez wydanie długoterminowych wiz krajowych). Ponadto Polska i Republika Czeska, podobnie zresztą jak Bułgaria (osobne oświadczenie), podkreśliły że dyrektywa narusza zasadę pomocniczości oraz zasadę proporcjonalności (określone w art. 5 TUE) oraz wskazuje na niewłaściwą podstawę prawną przedmiotowej dyrektywy (art. 79 TFUE). Dyrektywa została przyjęta przez Radę UE w dniu 17 lutego 2014 przy sprzeciwie Polski, Republiki Czeskiej i Królestwa Niderlandów oraz wstrzymaniu się od głosu przez Bułgarię i Austrię. Oświadczenia Polski i Republiki Czeskiej oraz oświadczenie Bułgarii zostały włączone do protokołu tego posiedzenia. Dyrektywa weszła w życie w dniu 29 marca 2014 roku.

W odniesieniu do zewnętrznego wymiaru europejskiej polityki migracyjnej Polska współdziałała z prezydencją grecką w realizacji wspólnych priorytetów, w szczególności w odniesieniu do kwestii horyzontalnych. W związku z publikacją przez Komisję Europejską pierwszego Raportu dotyczącego implementacji Globalnego podejścia do Migracji i Mobilności za lata 2012-2013, Polska wzięła aktywny udział w zapoczątkowanej przez prezydencję grecką strategicznej dyskusji dotyczącej funkcjonowania i dalszego rozwoju Globalnego podejścia, oraz przygotowaniu tekstu konkluzji Rady w tej sprawie.

Kolejnym ważnym przedsięwzięciem zainicjowanym jeszcze w 2013 r. jest Grupa Zadaniowa ds. Śródziemnomorza (ang. *Task Force Mediterranean*), która powstała z inicjatywy państw członkowskich południowej Europy dotkniętych w największym stopniu nagłym i znaczącym napływem imigrantów. Jej zadaniem jest prowadzenie działań ukierunkowanych na walkę z nielegalną imigracją do państw członkowskich leżących w basenie Morza Śródziemnego oraz zarządzanie granicami. Polska bierze udział w działaniach prowadzonych w ramach Grupy w postaci wspierania władz Bułgarii i Grecji we Wspólnej Operacji Attaca, której celem jest budowanie zdolności obu państw członkowskich w zakresie powrotów.

Ponadto, Polska wspierała działania prezydencji w odniesieniu do jej działań mających na celu intensyfikację współpracy z krajami Basenu Morza Śródziemnego i Afryki (spotkania w ramach

Procesu Rabackiego, EUROMED, rozwijanie Dialogów na rzecz migracji, mobilności i bezpieczeństwa). Rozszerzając prowadzone dotychczas na poziomie bilateralnym działania w obszarze współpracy z krajami południowego sąsiedztwa UE, Polska 3 marca 2014 r. przystąpiła do Partnerstwa na rzecz mobilności UE – Tunezja. Stanowi ono realizację działań UE w stosunku do państw basenu Morza Śródziemnego, które w wyniku Arabskiej Wiosny podjęły się przeprowadzenia reform wewnętrznych prowadzących do demokratyzacji ich systemów politycznych.

W odniesieniu do wymiaru wschodniego polityki migracyjnej, Polska kontynuowała działania w ramach Procesu Praskiego i jego Inicjatywy Celowej (kluczowy obok Partnerstwa Wschodniego proces polityczny w kierunku wschodnim w odniesieniu do kwestii migracyjnych). Oprócz działań związanych z realizacją 4 projektów pilotażowych Inicjatywy Celowej (realizowanych przy współudziale Niemiec, Republiki Czeskiej, Rumunii, Słowacji, Szwecji, Węgier oraz Międzynarodowego Ośrodka ds. Rozwoju Polityki Migracyjnej (ICMPD), Polska rozpoczęła przygotowania do Spotkania Urzędników Wysokiego Szczebla Procesu Praskiego, planowanego na 28-29 października 2014 r. w Berlinie, który rozpocznie proces przygotowań do planowanej na 2016 r. Konferencji Ministerialnej Procesu Praskiego.

Jednocześnie, realizując zobowiązania wynikające z podpisanego w dniu 5 grudnia 2013 r. Partnerstwa na rzecz mobilności UE – Azerbejdżan, strona polska jako pierwsza z krajów członkowskich UE rozpoczęła wdrażanie działań w ramach ww. porozumienia (wizyta strony azerbejdżańskiej w Polsce miała miejsce w dniach 17-22 lutego 2014 r.). Ponadto, Polska w aktywny sposób wspiera Słowację, która zadeklarowała możliwość liderowania Inicjatywie Celowej tego Partnerstwa.

3.13. POLITYKA ROLNA

Kwestie rolne

Prezydencja grecka doprowadziła do porozumienia pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim w sprawie *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w państwach trzecich*. W ramach prac nad tym projektem Polska dążyła do ustalenia takich podstaw funkcjonowania systemu wsparcia promocji, które nie pogorszyłyby warunków finansowych wsparcia i jednocześnie umożliwiłyby małym i średnim przedsiębiorstwom aktywne uczestnictwo w nowej polityce promocyjnej. Wypracowany kompromis spełnia oczekiwania Polski w tym zakresie. Ponadto w całości uwzględnione zostały polskie postulaty dotyczące możliwości realizowania na rynku wewnętrznym również działań o charakterze promocyjnym oraz objęcia wsparciem działań informacyjnych dotyczących także krajowych systemów jakości produktów rolnych. Z inicjatywy Polski, w nowym systemie rozszerzono też listę instytucji, które będą mogły bezpośrednio inicjować działania informacyjne dotyczące europejskich systemów jakości. Polskie postulaty obejmowały również utrzymanie zaangażowania państw członkowskich w proces oceny i wyboru tzw. programów prostych. W tym zakresie wypracowany kompromis częściowo realizuje ten wniosek.

W czasie prezydencji greckiej prowadzono prace nad propozycjami prawnymi ujednociającymi programy „Owoce i warzywa w szkole” i „Mleko w szkole” w ramach *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 i rozporządzenie 1306/2013 w odniesieniu do programu pomocy na rzecz dostarczania owoców i warzyw, bananów oraz mleka do placówek oświatowych* oraz powiązanego z tą propozycją *projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1370/2013 określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych*. Prezydencja przygotowała raport podsumowujący te prace. W opinii Polski raport ten będzie dobrym punktem wyjścia dla dalszej dyskusji przewidzianej w okresie prezydencji włoskiej. W raporcie odnotowane zostały postulaty sygnalizowane przez Polskę w trakcie analizy technicznej (tj. sprzeciw wobec ustalania parametrów budżetowych przez Komisję, a nie przez Radę; włączenie przetworów

owocowo-warzywnych na listę wspieranych produktów; zwiększenie budżetu dla programu „mleko w szkole”; uwzględnienie kryterium historycznego przy podziale środków programów). W czasie dyskusji prowadzonych przez kolejną prezydencję, Polska będzie podtrzymywała swoje postulaty i dążyła do odpowiednich zmian propozycji prawnych.

W marcu 2014 r. Komisja przedstawiła *sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wdrożenia przepisów dotyczących organizacji producentów, funduszy operacyjnych i programów operacyjnych w sektorze owoców i warzyw od momentu wprowadzenia reformy z 2007 r.* W wyniku przeprowadzonej dyskusji prezydencja grecka przygotowała projekt konkluzji mających na celu zobowiązanie Komisji do przedstawienia legislacyjnych propozycji zmian (uzupełnień) w odniesieniu do tego sektora. Konkluzje Rady zostały przyjęte na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 16-17 czerwca 2014 r.

W związku z wygaśnięciem systemu kwot mlecznych w dniu 1 kwietnia 2015 r. Polska, wspólnie z dziewięcioma państwami członkowskimi, tj. Niemcami, Królestwem Niderlandów, Austrią, Irlandią, Danią, Łotwą, Estonią, Belgią i Luksemburgiem, przedłożyła w marcu 2014 r. pisemny wniosek w sprawie potrzeby zapewnienia „miękkiego lądowania” dla sektora mleczarskiego przez dostosowanie tzw. współczynników korekty zawartości tłuszczu (wpływających na rozliczenia dotyczące wykorzystania przez producentów kwot mlecznych). Zastosowanie takiego rozwiązania ograniczyłoby sankcje finansowe za przekroczenie kwot, które są nieuzasadnione w sytuacji, gdy producenci dostosowują się do nowych warunków po zniesieniu kwot mlecznych. Wniosek został poparty również przez Cypr. W następstwie dyskusji na forum Rady nt. dodatkowych środków „miękkiego lądowania” oraz przy okazji przedłożenia przez Komisję podczas posiedzenia Rady w dniach 16-17 czerwca 2014 r. sprawozdania w sprawie rozwoju sytuacji rynkowej w sektorze mleka i przetworów mlecznych zgodnie z postanowieniami *Pakietu mlecznego* (tj. rozporządzenia, którego celem było ustanowienie średnioterminowych ustaleń dla sektora mleczarskiego po wygaśnięciu systemu kwot mlecznych). Prezydencja grecka podczas ww. posiedzenia Rady przedłożyła projekt konkluzji Rady na temat przyszłości sektora mleczarskiego. W projekcie Rada zachęca Komisję do podjęcia określonych działań w kontekście zniesienia kwotowania produkcji mleka oraz przyszłych możliwości i wyzwań dla sektora mleczarskiego, obejmujących, m. in. ww. postulat Polski i pozostałych 10 państw. Konkluzje nie uzyskały jednak wymaganej większości, a sprzeciw wobec dostosowania współczynników korekty zawartości tłuszczu zgłosiło 11 państw. Prace będą kontynuowane gdy przewodnictwo w Radzie obejmą Włochy.

W trakcie prezydencji greckiej Komisja przedstawiła *sprawozdanie dla Parlamentu i Rady w sprawie systemu etykietowania dotyczącego rolnictwa lokalnego i sprzedaży bezpośredniej*, aby wspomóc producentów we wprowadzaniu ich produktów na rynek lokalny. Polska poparła wprowadzenie takiego systemu. Wśród państw członkowskich nie było jednak jednomyślności co do zasadności wprowadzenia takiego etykietowania. Większość państw członkowskich opowiada się za zachowaniem *status quo*. W świetle takiego przebiegu dyskusji prace nad sprawozdaniem zakończyły się bez konkluzji Rady.

W trakcie prezydencji greckiej nastąpił ostatni formalny etap prac Rady związany z reformą Wspólnej Polityki Rolnej (WPR) na lata 2014-2020, tj. opiniowanie aktów delegowanych do rozporządzeń bazowych przyjętych przez Radę oraz Parlament Europejski w grudniu 2013 roku. W dniu 11 marca 2014 r. Komisja przyjęła pakiet aktów delegowanych związanych z reformą WPR i przekazała je Radzie i Parlamentowi Europejskiemu. Obie instytucje mogły wyrazić sprzeciw wobec proponowanych przez Komisję aktów prawnych. W trakcie konsultacji projektów aktów delegowanych Komisja uwzględniła część uwag zgłaszanych przez Polskę i inne państwa członkowskie. Pomimo tego, że niektóre zapisy tych aktów mogłyby jeszcze zostać poprawione, co podkreślono w Radzie, Polska ostatecznie je poparła. Wpływ na taką decyzję miał fakt, że przedłużenie prac nad tymi aktami miałyby negatywne skutki dla możliwości i terminu wdrożenia reformy WPR na poziomie krajowym. Również wydanie przez Komisję oświadczenia w sprawie przeglądu przepisów dotyczących obszarów proekologicznych (EFA) i zobowiązanie do podniesienia

tw. współczynnika ważenia dla upraw wiążących azot zaliczanych na poczet EFA, które wychodzi naprzeciw polskim oczekiwaniom, ułatwiło decyzje o poparciu propozycji aktów delegowanych. W dniu 14 kwietnia 2014 r. Rada zatwierdziła pakiet rozporządzeń delegowanych związanych z reformą WPR. Również Parlament Europejski podczas sesji plenarnej w dniach 14–17 kwietnia 2014 r. zatwierdził te akty.

Kwestie weterynaryjne i fitosanitarne

W trakcie prezydencji greckiej przede wszystkim kontynuowane były prace nad pakietem dokumentów, zainicjowanym w trakcie prezydencji irlandzkiej, mającym na celu wzmocnienie zdrowia i standardów bezpieczeństwa w całym łańcuchu żywnościowym. Pakiet ten zawiera cztery projekty przeglądowe służące modernizacji obowiązującego dorobku prawnego UE w zakresie zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin, modernizacji i integracji systemu kontroli urzędowych a także zdrowia zwierząt.

W zakresie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin Polska zgłaszała szereg uwag o charakterze szczegółowym, proponując alternatywne brzmienie przepisów rozporządzenia. Dotyczyły one w szczególności usprawnienia działań zwalczających agrofagi kwarantannowe, jak i wzmocnienia ochrony Unii Europejskiej przed ryzykiem introdukcji agrofagów kwarantannowych z państw trzecich. Przedstawione w dniach 16 maja i 11 czerwca 2014 r. przez prezydentkę grecką dokumenty, zawierające kompromisowe brzmienie przepisów projektowanego rozporządzenia, uwzględniają szereg uwag zgłaszanych przez Polskę.

Polska popierała podstawowe założenia *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produkcji i udostępniania na rynku materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin (prawo o materiale przeznaczonym do reprodukcji roślin)*, którego celem jest zwiększenie przejrzystości i harmonizacja wymagań w zakresie wywarzania, wprowadzania do obrotu i kontroli materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin. W dniu 11 marca 2014 r. Parlament Europejski odrzucił wniosek Komisji dotyczący projektu przedmiotowego rozporządzenia. Odmienne stanowisko zajęła Rada w dniu 26 marca 2014 r. większość państw członkowskich, w tym Polska, opowiedziała się za dalszą pracą nad projektem rozporządzenia. Wyniki dotychczasowych prac w Radzie, podsumowane w raporcie prezydencji greckiej przedstawionym na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 16-17 czerwca 2014 r. stanowią wkład Rady odnośnie kształtu zmienionej propozycji projektu rozporządzenia, nad którą obecnie pracuje Komisja. Prace w Radzie będą kontynuowane po przygotowaniu przez Komisję poprawionego projektu rozporządzenia.

W kwietniu 2014 r., po zakończeniu wstępnej analizy *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 999/2001, 1829/2003, 1831/2003, 1/2005, 396/2005, 834/2007, 1099/2009, 1069/2009, 1107/2009, rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, [...] /2013 oraz dyrektywy 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE, 2008/120/WE i 2009/128/WE (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych)*, na forum grupy roboczej rozpoczęła się dyskusja nad przedstawionym przez prezydentkę grecką częściowo zrewidowanym tekstem projektu, który powstał na podstawie analizy przedstawionych do tej pory przez państwa członkowskie uwag. Część zgłoszonych przez Polskę i inne państwa członkowskie uwag została uwzględniona przez prezydentkę w zredagowanym tekście wniosku, jednak wciąż kwestie o największej dla Polski wadze nie zostały uwzględnione lub zostały ujęte w sposób nie w pełni zadowalający. Na kolejnym spotkaniu planowany jest dalszy ciąg dyskusji na temat kontroli urzędowych zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii, finansowania kontroli urzędowych oraz przepisów dotyczących określonych kontroli urzędowych i środków, jakie mają być wprowadzone w wyniku przeprowadzenia takich kontroli. Polska, co do zasady, popiera ogólne

założenia przedmiotowego projektu Komisji, zakładające ujęcie w jednym akcie prawnym ogólnych, ujednoliconych i jednocześnie podstawowych zasad przeprowadzania kontroli urzędowych zapewniających stosowanie prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin w łańcuchu rolno-spożywczym. Polska przekazywała ustnie i pisemnie uwagi do projektu rozporządzenia prezydencji litewskiej, greckiej oraz Komisji.

W zakresie *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zdrowia zwierząt* Polska na bieżąco, w trakcie prac grupy roboczej, zgłaszała uwagi i komentarze, które w znacznej części zostały uwzględnione. Ponadto, Polska od momentu rozpoczęcia prac zgłaszała uwagę, że duży stopień ogólności przedłożonego projektu rozporządzenia oraz brak projektów najistotniejszych aktów delegowanych i wykonawczych uszczegóławiających przepisy przedmiotowego rozporządzenia uniemożliwia merytoryczne odniesienie się do przedmiotowego projektu rozporządzenia oraz przeprowadzenie pełnej oceny skutków finansowych projektowanego rozporządzenia dla budżetu państwa i dla podmiotów objętych projektowaną regulacją. Biorąc pod uwagę tekst kompromisowej propozycji prezydencji należy zaznaczyć, że w wielu przypadkach projekt rozporządzenia został przeredagowany i uszczegółowiony dzięki czemu jest bardziej przejrzysty i czytelny. Prace nad projektem są kontynuowane na forum grupy roboczej.

3.14. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA

Polska brała udział w finalizowaniu prac nad rozporządzeniem o Europejskim Funduszu Morskim i Rybackim (EFMR). Pierwotnie prace planowano zakończyć jeszcze podczas prezydencji litewskiej. Ponieważ jednak propozycja przedstawiona 19 grudnia 2013 r. przez Parlament Europejski, dotycząca podniesienia alokacji na kontrolę i zbiór danych w rybołówstwie kosztem alokacji na zarządzanie bezpośrednio spowodowała zdecydowany sprzeciw Komisji oraz państw członkowskich, w tym Polski, negocjacje nie zakończyły się. Prezydencja grecka rozpoczęła intensywne negocjacje doprowadzając do porozumienia, które zyskało akceptację Polski. 20 maja 2014 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zostało opublikowane *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011*.

EFMR ma pomóc osiągnąć cele reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa oraz ma wspierać osiągnięcie celów strategii Europa 2020. EFMR ma również wspierać proces wdrażania Zintegrowanej Polityki Morskiej. W zakresie zrównoważonego rozwoju rybołówstwa i akwakultury EFMR będzie dążył do realizacji następujących Priorytetów Unii:

- promowanie rybołówstwa zrównoważonego środowiskowo, zasobooszczędnego, innowacyjnego, konkurencyjnego i opartego na wiedzy,
- wspieranie akwakultury zrównoważonej środowiskowo, zasobooszczędnej, innowacyjnej, konkurencyjnej i opartej na wiedzy,
- wspieranie wdrażania Wspólnej Polityki Rybołówstwa,
- zwiększanie zatrudnienia i spójności terytorialnej,
- wspieranie obrotu i przetwarzania,
- wspieranie wdrażania Zintegrowanej Polityki Morskiej.

Zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej, alokacja środków finansowych z EFMR dla Polski to 531 219 456 euro. Kwota ta, stanowi czwartą najwyższą alokację w Unii Europejskiej, za Hiszpanią, Francją i Włochami. Jest to sukces negocjacyjny dla Polski, zważywszy na zastosowane przez Komisję kryteria alokacji oparte na liczbie jednostek połowowych, zatrudnionych w rybactwie czy też

wielkości produkcji. Dla porównania można wskazać, iż takie kraje jak Grecja, Wielka Brytania, Niemcy czy Dania, które mają znacznie dłuższą linię brzegową i silniejszy sektor rybacki, otrzymują zdecydowanie mniejsze od Polski środki finansowe.

3.15. ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA

Współpraca publicznych służb zatrudnienia

W związku z prowadzoną w państwach członkowskich UE od 2012 roku reformą sieci EURES, w dniu 17 stycznia 2014 roku Komisja Europejska przedstawiła *projekt rozporządzenia PE i Rady w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia, dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności oraz dalszej integracji rynków pracy*. Celem projektu jest wzmocnienie sieci EURES i w konsekwencji poszerzenie dostępu pracowników i pracodawców do usług w zakresie wsparcia sprawiedliwej mobilności pracowników w UE oraz zwiększenie dostępu do możliwości zatrudnienia w całej Unii. Ewentualne przyjęcie Wniosku KE spowoduje, że większość zagadnień EURES zostanie przeniesiona z aktów prawnych niższego rzędu na poziom projektowanego rozporządzenia. Wśród istotnych nowości proponowanych w projekcie znalazły się: konieczność przygotowania przez państwa członkowskie polityki mobilności pracowników, obowiązek przekazywania na wspólną platformę informatyczną Komisji Europejskiej (portal EURES) życiorysów (CV) osób zarejestrowanych w systemach teleinformatycznych publicznych służb zatrudnienia, które wyrażają chęć pracy za granicą w UE, rozszerzenie zakresu dotychczasowych usług EURES, utworzenia tzw. „krajowego centrum” w ramach publicznych służb zatrudnienia odpowiadającego za obsługę i administrowanie transferem ofert pracy oraz CV na portal EURES a także przygotowania tzw. „kluczy przejścia” (tablic porównań) pomiędzy europejską klasyfikacją umiejętności, kompetencji, kwalifikacji i zawodów a klasyfikacjami krajowymi w tym zakresie.

Polska wyraziła ogólne poparcie dla założeń projektu zwracając jednocześnie uwagę na szereg kwestii wymagających zmiany. W opinii Polski nie jest zasadna opcjonalność w wyborze obowiązków partnerów EURES w zakresie wnoszenia wkładu w pulę ofert zatrudnienia i CV, ani też dobrowolność w wyborze rodzaju świadczonych przez nich usług. Podczas prac nad projektem Polska opowiedziała się za określeniem podstawowego zakresu usług obowiązkowych oraz poszerzeniem zakresu usług do fakultatywnego świadczenia przez partnera EURES a także wskazała zasadność ujęcia w odpowiednich aktach wykonawczych i delegowanych szczegółowego opisu tych usług oraz kwestii norm jakości w odniesieniu do kadry EURES uprawnionej do realizacji zadań. Ponadto, przedstawiciel Polski akcentował konieczność określenia odpowiedniego okresu na wejście w życie części przepisów projektowanego aktu dotyczących dostosowania zaplecza informatycznego, szczególnie w zakresie budowy krajowych baz CV oraz przygotowania „kluczy przejścia”. Podczas posiedzenia Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych w dniu 23 kwietnia 2014 roku prezydencja przedstawiła propozycję kompromisu w odniesieniu do trzech pierwszych rozdziałów (przepisy ogólne, ustanowienie sieci EURES, wspólna platforma informatyczna). Wśród kwestii najbardziej kontrowersyjnych znalazły się między innymi: przedmiot rozporządzenia, włączenie do unijnego pośrednictwa pracy w ramach EURES ofert praktyk zawodowych i staży, rola publicznych służb zatrudnienia (w kontekście tego czy konieczna jest weryfikacja tych służb w zakresie możliwości realizacji unijnego pośrednictwa pracy w ramach EURES jeśli od wielu lat to pośrednictwo realizują), otwarcie sieci EURES na prywatne podmioty oraz ewentualny zakres usług obowiązkowych do świadczenia przez podmioty prywatne oraz zakres aktów delegowanych i wdrażających. Raport z postępu prac został przyjęty na posiedzeniu Rady EPSCO w dniu 19 czerwca 2014 r., przy czym większość kwestii problematycznych podnoszonych przez Polskę będzie przedmiotem prac podczas prezydencji włoskiej.

Podczas prezydencji greckiej zakończono prace nad *Wnioskiem dotyczącym decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia*. W związku z przyjęciem przez Radę UE do Spraw Polityki Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich w dniu 9 grudnia 2013 roku podejścia ogólnego, w styczniu 2014 roku

prezydencja podjęła negocjacje z Parlamentem Europejskim. Odbyły się cztery nieformalne trilogi, w wyniku których udało się wypracować porozumienie co do kompromisowej wersji projektu decyzji.

Rozmowy toczyły się głównie wokół trzech kwestii, w odniesieniu do których Polska prezentowała stanowisko zbliżone z propozycjami prezydencji greckiej. Wobec tego, podczas prac na poziomie COREPER I (styczeń-luty 2014) Polska prezentowała stosunkowo elastyczne stanowisko odnośnie do prezentowanego mandatu do prowadzenia rozmów z Parlamentem Europejskim. Przedstawiciel Polski opowiedział się za utrzymaniem zasady fakultatywności udziału państw członkowskich w sieci publicznych służb zatrudnienia, zgodnie z podejściem ogólnym oraz opinią Służb Prawnych Rady (brak podstaw prawnych dla obowiązkowego udziału w Sieci), a także wyraził poparcie dla dołączenia do kompromisowej wersji projektu decyzji oświadczenia Rady potwierdzającego dobrowolność udziału w sieci. Z uwagi na ścisłą współpracę europejskich publicznych służb zatrudnienia oraz Komitetu do Spraw Zatrudnienia (EMCO) Polska sprzeciwiła się propozycji Parlamentu Europejskiego odnośnie przyznania przedstawicielowi EMCO statusu okazjonalnego obserwatora i opowiedziała się za stanowiskiem prezydencji tj. nadania statusu obserwatora dla przedstawiciela tego komitetu. Pomimo sprzeciwu kilku państw członkowskich, prezydencji udało się przeforsować utrzymanie w projekcie decyzji uprawnienia Komisji Europejskiej do przyjęcia aktów delegowanych. Polska stała na stanowisku, że zastosowanie aktów delegowanych jako instrumentu prawnego jest uzasadnione, ponieważ akty te stanowią jedynie uzupełnienie dla aktu podstawowego oraz obejmować będą mniej istotne elementy o charakterze technicznym. Mimo sprzeciwu Polski, do decyzji został dołączony załącznik zawierający wskaźniki analizy porównawczej i w rezultacie zobligowanie wszystkich państw członkowskich do używania ww. wskaźników w ramach Sieci. Polska wskazywała, że państwa członkowskie mogą stosować aktualnie różnego rodzaju wskaźniki, a wspólne wskaźniki powinny zostać wypracowane w ramach prac sformalizowanej Sieci

Tekst kompromisowy uzyskał większość kwalifikowaną podczas posiedzenia COREPER I w dniu 7 lutego 2014 r., natomiast oświadczenie o dobrowolnym udziale państw członkowskich w sieci zostało zatwierdzone w dniu 30 kwietnia 2014 r. Umożliwiło to przyjęcie decyzji przez Radę UE w dniu 8 maja 2014 r.

Walka z pracą nierejestrowaną

W dniu 9 kwietnia 2014 r., Komisja opublikowała *Wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie zapobiegania pracy nierejestrowanej i zniechęcania do niej*. Projekt zakłada utworzenie europejskiej platformy służącej zacieśnianiu współpracy w celu zapobiegania pracy nierejestrowanej, w skład której mają wchodzić krajowe organy egzekwowania prawa wyznaczone przez państwa członkowskie (w szczególności inspektoraty pracy, inspektoraty zabezpieczenia społecznego i organy podatkowe). Główne obszary współpracy w zakresie kontroli mają dotyczyć zabezpieczenia społecznego, warunków pracy i podatków. Współpraca ma się rozpocząć od wymiany dobrych praktyk, a w miarę upływu czasu ma prowadzić do bardziej zaawansowanej współpracy. Platforma ma mieć za zadanie wymianę najlepszych praktyk i informacji, rozwój wiedzy specjalistycznej i analiz oraz koordynację transgranicznych działań operacyjnych.

Podczas prezydencji greckiej odbyło się pięć posiedzeń Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych poświęconych temu projektowi. W trakcie prac na forum Grupy Polska, co do zasady wyraziła poparcie dla celu przyświecającego propozycji powołania Platformy Europejskiej na rzecz zwalczania pracy nierejestrowanej. Jednocześnie Polska zaproponowała usunięcie z tekstu decyzji odwołań do definicji samozatrudnienia oraz zwróciła uwagę na to, że powołanie nowej struktury może generować dodatkowe koszty, dlatego poddała też pod rozagę możliwość wykorzystania jednej z obecnie funkcjonujących grup i komitetów. Polska postulowała również, że przeciwdziałanie niepożądanym zjawiskom nie może utrudniać korzystania ze swobody świadczenia usług lub swobody przepływu pracowników czy wręcz skutkować dyskryminacją. Ponadto, Polska podkreśliła, że zwalczanie pracy nierejestrowanej należy do wyłącznej kompetencji państw członkowskich a współpraca w kwestiach

transgranicznych najlepiej sprawdza się w ramach współpracy i umów dwustronnych realizowanych na podstawie decyzji państw.

Większość państw członkowskich zadeklarowała generalne poparcie dla tekstu, nadal zgłaszając jednak do niego szereg uwag dotyczących w szczególności podstawy prawnej, obowiązkowego/dobrowolnego udziału oraz zamkniętej/otwartej listy działań Platformy. Francja wraz z grupą państw (Hiszpanią, Portugalią, Włochami, Irlandią, Czechami, Słowacją, Rumunią, Szwecją, Holandią, Belgią) zachęciła Prezydencję do podjęcia próby uzyskania ogólnego podejścia na Radzie EPSCO. Jedynie Wielka Brytania, Węgry, Malta i Polska podkreślały, że na tym etapie powinien być przyjęty raport z postępu prac, gdyż projekt decyzji wymaga dalszych uzgodnień.

W toku prac Prezydencja dokonała modyfikacji projektu decyzji polegającej na usunięciu odniesienia do operacyjnych działań o charakterze transgranicznym, podkreśleniu kompetencji państw członkowskich w zakresie zwalczania pracy nierejestrowanej oraz zachęceniu państw do współpracy co w dużej mierze odpowiadało postulatowi zgłoszonym przez stronę polską. Większość państw członkowskich nie zgodziła się na usunięcie z tekstu Decyzji odwołań do definicji samozatrudnienia. Prezydencja grecka pod wpływem presji niektórych państw członkowskich (głównie Belgii, Portugalii, Hiszpanii, Holandii, Francji, Irlandii, Słowenii, Słowacji) dwukrotnie podjęła próbę uzyskania podejścia ogólnego na posiedzeniu COREPER. Polska opowiedziała się za powrotem do prac na poziomie grupy roboczej celem doprecyzowania projektu Decyzji w kontekście opinii Służb Prawnych Rady, a tym samym przyjęciem na najbliższej Radzie EPSCO raportu z postępu prac. Podobne stanowisko zajęły również inne państwa (Wielka Brytania, Czechy, Węgry, Luksemburg, Malta, Słowacja), które utworzyły mniejszość blokująca.

Ostatecznie COREPER nie przyjął podejścia ogólnego, a prezydencja podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) w dniach 19-20 czerwca 2014 r. przedstawiła jedynie raport z postępu prac nad projektem.

Zatrudnienie osób młodych

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad *Zaleceniem Rady w sprawie ram jakości dla staży*. Celem jest poprawa jakości staży, w szczególności w zakresie treści dydaktycznych i warunków pracy w celu ułatwienia przechodzenia młodych osób z etapu kształcenia do etapu pracy zawodowej. W Komunikacie zaproponowano ujęcie w prawie lub praktyce krajowej w odniesieniu do ram jakości dla staży zasad dotyczących: pisemnej umowy o staż między stażystą a organizacją przyjmującą (obejmująca takie aspekty jak: cele zawodowe i cele nauki, czas trwania stażu, dzienny/tygodniowy czas pracy i, w stosownych przypadkach, zabezpieczenie społeczne, wynagrodzenie /rekompensatę kosztów); praw i obowiązków stażysty oraz pracodawcy; opieki nad stażystą i uznania stażu, a także czasu trwania i wielokrotności stażu. Ponadto, zdaniem Komisji w celu zwiększenia liczby staży wysokiej jakości, pracodawcy i organizacje przyjmujące powinny pogłębić współpracę z publicznymi służbami zatrudnienia (w tym za pośrednictwem portalu EURES), innymi organami publicznymi, instytucjami edukacyjnymi szkoleniowymi oraz pracodawcami, tak aby lepiej wykorzystać efekt synergii, ograniczyć koszty, dokonywać wymiany najlepszych praktyk, a tym samym zwiększyć dopasowanie potrzeb organizacji i umiejętności stażystów.

Podczas prac w Grupie Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych Polska zgłaszała wniosek o przedłużenie terminu wdrażania Zalecenia do końca 2015 r. W odniesieniu do kwestionowanego przez Polskę i inne Państwa Członkowskie terminu okresu wdrożenia Zalecenia Komisja potwierdziła, że zmiana daty z 2014 r. na 2015 r. jest już i tak kompromisową propozycją, a tym samym poparła prezydencję grecką odnośnie potrzeby określenia ram czasowych. Natomiast propozycja dotycząca ujęcia w dokumencie (w tym w preambule - jak wnioskowała Polska) praktyk/staży realizowanych w trakcie studiów nie uzyskała poparcia.

W dniu 10 marca 2014 r. Rada UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) przy poparciu Polski przyjęła *Wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie jakości ram dla staży*, który ma stanowić wytyczne dla państw członkowskich i ułatwić przechodzenie

z etapu zdobywania wykształcenia do etapu życia zawodowego, a tym samym przyczynić się do zwiększenia szans młodzieży na rynku pracy.

Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (tzw. dyrektywa wdrożeniowa)*. W związku z przyjęciem przez Radę ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) Podejścia ogólnego w dniu 9 grudnia 2013 r., rozpoczęto spotkania trójstronne (trilogi) pomiędzy Radą, Komisją Europejską i Parlamentem Europejskim, które zakończyły się osiągnięciem nieformalnego porozumienia w dniu 27 lutego 2014 r. Porozumienie to zostało zaakceptowane przez Parlament Europejski na sesji plenarnej w dniu 16 kwietnia 2014 r. i przez Radę w dniu 13 maja 2014 r.

Osiągnięte porozumienie ma charakter zrównoważony. Polska od początku negocjacji konsekwentnie dążyła, aby dyrektywa gwarantowała odpowiednią ochronę praw pracowników delegowanych, a jednocześnie zapewniała przedsiębiorcom swobodne świadczenie usług z wykorzystaniem instytucji delegowania. Przyjęte w grudniu 2013 r. przez Radę podejście ogólne w dużej mierze odzwierciedlało postulaty zgłaszane przez Polskę i było optymalnym rozwiązaniem. Przyjęto zrównoważone rozwiązania, które biorą pod uwagę prawa pracowników i zasadę swobody świadczenia usług. Porozumienie przewiduje między innymi rozwiązania służące ocenie rzeczywistego delegowania i zapobieganiu nadużyciom (art. 4), lepszemu dostępowi do informacji (art. 5), współpracy administracyjnej (art. 6), określa zasady stosowania środków kontrolnych i wymogów administracyjnych (art. 9), stosowania odpowiedzialności solidarnej (art. 12), a także wprowadza przepisy dotyczące transgranicznego egzekwowania grzywn i kar administracyjnych (rozdział VI). Art. 9 przewiduje, że w celu monitorowania zgodności z postanowieniami dyrektywy 96/71/WE oraz dyrektywy wykonawczej, państwa członkowskie mogą wprowadzać jedynie wymogi administracyjne i środki kontrolne, o ile takie wymogi i środki są uzasadnione i proporcjonalne zgodnie z prawem Unii. Wprowadzanie nowych środków jest możliwe jedynie w sytuacjach, gdy dotychczasowe są niewystarczające. Państwa członkowskie mają obowiązek informować Komisję o stosowanych i wprowadzanych przez siebie środkach oraz mają umieścić na stronie internetowej informacje na ten temat. Komisja Europejska ma natomiast systematycznie monitorować stosowanie tych środków i regularnie przedstawiać Radzie raporty w tym zakresie. Zgodnie z art. 12, wprowadzenie instytucji odpowiedzialności solidarnej przez państwa członkowskie będzie miało charakter dobrowolny, podobnie jak to ma miejsce w chwili obecnej. Jedynie w sektorze budowlanym państwa będą musiały wprowadzić szczególne rozwiązania, tj. odpowiedzialność solidarną albo inne, odpowiednie środki wykonawcze, zgodne z przepisami prawa krajowego i prawa unijnego (obligatoryjna odpowiedzialność ma dotyczyć wyłącznie bezpośrednich podwykonawców).

Na wniosek Polski do dyrektywy dołączone jest oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji dotyczące możliwości zastępowania pracownika delegowanego. Podkreśla ono dopuszczalność zastąpienia pracownika delegowanego przez innego pracownika delegowanego, szczególnie w przypadku prac cyklicznych, sezonowych i powtarzalnych.

W porozumieniu doprecyzowano również zasady dostępu do informacji na temat warunków zatrudnienia pracowników w poszczególnych państwach członkowskich. Wprowadzono obowiązek prowadzenia jednej krajowej strony internetowej, na której zawarte będą informacje o warunkach zatrudnienia, lub co najmniej linki do stron, gdzie takie informacje się znajdują. Dostęp do informacji ma być bezpłatny, a sama informacja przedstawiona w przystępny sposób. Państwa członkowskie mają również wskazać organy, do których pracownicy i przedsiębiorcy będą mogli zwracać się o informacje (art. 5).

Społeczny Wymiar Unii Gospodarczo-Walutowej

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad Społecznym Wymiarem Unii Gospodarczo-Walutowej. Podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich w

dniach 19-20 czerwca 2014 r., odbyła się debata ministrów na temat sprawozdań Komitetu Ochrony Socjalnej poświęconych (SPC): społecznemu wymiarowi strategii „Europa 2020”, koordynacji *ex ante* w przypadku najważniejszych reform polityki socjalnej, systemom minimalnego dochodu w strefie euro, odpowiedniej ochronie socjalnej w przypadku konieczności opieki długoterminowej w starzejącym się społeczeństwie. Rada zatwierdziła również najważniejsze wnioski w odniesieniu do ww. raportów. Polska opowiedziała się za przyjęciem sprawozdań SPC oraz podkreśliła, że dbałość o stabilność finansów publicznych, dostosowanie systemu emerytalnego do zmian demograficznych, uelastycznianie rynku pracy, zindywidualizowane działania aktywizujące, system świadczeń społecznych, skłaniający do zatrudnienia - to najważniejsze odpowiedzi na wyzwania społeczne. Warunkiem ich skutecznej realizacji jest wzrost gospodarczy, którego konsekwencją powinno być również ograniczenie ubóstwa.

Polska podkreśliła, że jednym z możliwych instrumentów osiągnięcia tego celu jest racjonalne i zrównoważone podnoszenie płacy minimalnej. W związku z tym, że kraje Unii Europejskiej różnią się poziomem rozwoju gospodarczego, Polska podkreśliła że właściwym sposobem wyrównywania płacy minimalnej na poziomie UE jest dążenie do osiągnięcia większej spójności społeczno-gospodarczej. Jednocześnie odniesiono się do analizy instrumentów będących gwarancjami osiągnięcia dochodu minimalnego wspierających osoby w trudnej sytuacji życiowej, np. nie posiadających pracy. W opinii Polski właściwe wydaje się podejście, aby to Komitet Ochrony Socjalnej analizował temat dochodów minimalnych (np. dochodów osiąganych w ramach systemu pomocy społecznej, świadczeń rodzinnych i pozostałych) i w tym zakresie formułował rekomendacje dotyczące najlepszych praktyk.

Równe traktowanie

Podczas prezydencji greckiej kontynuowano prace nad projektem dyrektywy w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Podczas posiedzeń Grupy Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych Polska wyraziła swoje poparcie dla rozwiązań wypracowanych przez prezydencję. Najważniejsze z nich dotyczyły następujących kwestii: uściślenia przepisów projektu dyrektywy w zakresie definicji dyskryminacji (dookreślenia, że nie stanowi dyskryminacji zróżnicowane traktowanie polegające na oferowaniu korzystniejszych warunków dostępu, włączając uprzywilejowane opłaty, stawki oraz ceny, osobom należącym do określonej grupy wiekowej), doprecyzowania że dyrektywa nie wyklucza różnic w traktowaniu, polegających na utrzymaniu bardziej korzystnych przepisów dla osób z niepełnosprawnościami i nie może naruszać zasady poszanowania innych podstawowych praw i wolności (w tym ochrony prywatności i życia rodzinnego, wolności religii, wolności zrzeszania się, wolności wyrażania opinii, wolności prasy ani wolności informacji). Istotne, z punktu widzenia Polski, było także doprecyzowanie, że przedmiotowa dyrektywa nie ma zastosowania do organizacji systemów ochrony socjalnej państw członkowskich UE oraz do treści nauczania oraz działalności edukacyjnej, organizacji i finansowania systemów edukacyjnych przez państwa członkowskie UE. Prace nad projektem dyrektywy będą kontynuowane, przy czym do jej przyjęcia wymagana jest jednomyślność w Radzie.

W odniesieniu do *projektu dyrektywy ws. poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie oraz odnośnych środków* odbyło się tylko jedno posiedzenie Grupy Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych (6 maja 2014 r.), podczas którego prezydencja przedstawiła propozycje zmian o charakterze *stricto* technicznym i porządkującym. Polska nie wyraziła sprzeciwu wobec propozycji prezydencji. W wyniku przeprowadzonej dyskusji państwa członkowskie utrzymały dotychczas prezentowane stanowiska do dokumentu jako całości – utrzymująca się mniejszość blokująca uniemożliwia osiągnięcie konsensusu i przyjęcie podejścia ogólnego.

W pierwszym półroczu 2014 roku toczyły się także prace nad projektem konkluzji Rady dotyczącym obszaru „F.1” Pekinńskiej Platformy Działania: „Promocja ekonomicznych praw i niezależności kobiet, włączając w to dostęp do zatrudnienia, dogodne warunki pracy i kontrolę nad zasobami

ekonomicznymi.” Podstawą do opracowania konkluzji był przygotowywany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) raport „Kobiety i gospodarka”, który koncentruje się na trzech kwestiach: pracy w pełnym i niepełnym wymiarze zatrudnienia, samozatrudnieniu, propozycji nowych wskaźników do obszaru „F.1”. Przyjęty przez Radę EPSCO w dniu 19 czerwca 2014 roku tekst konkluzji uwzględnia zgłaszane przez Polskę na forum Grupy Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych postulaty, między innymi: uwzględnienie problematyki zmniejszenia różnic w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn, wprowadzenie zmian do wskaźników i sub-wskaźników wymienionych w tekście konkluzji oraz podkreślenie znaczenia niezależności ekonomicznej kobiet dla osiągnięcia pełnego równouprawnienia.

Europejski Fundusz Pomocy Najbardziej Potrzebującym

Celem Funduszu jest ograniczenie najcięższych form ubóstwa, przez udzielanie niefinansowego wsparcia osobom najbardziej potrzebującym poprzez pomoc żywnościową lub podstawową pomoc materialną oraz działania na rzecz włączenia społecznego mające na celu integrację społeczną osób najbardziej potrzebujących, którzy są zbyt oddaleni od rynku pracy, aby skorzystać ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego. Inicjatywa utworzenia Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym wpisuje się w realizację celu ograniczania ubóstwa, który został wyznaczony poprzez Strategię Europa 2020.

Polska od początku popierała inicjatywę, a także podnosiła sprawę zabezpieczenia realizacji programu pomocy osobom najbardziej potrzebującym w okresie przejściowym, to jest pomiędzy zakończeniem programu „Dostarczanie nadwyżek żywności najuboższej ludności Unii Europejskiej” (PEAD) a pełnym uruchomieniem nowego Funduszu (FEAD). W ramach prac na forum Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych oraz posiedzeń COREPER I Polska wyrażała poparcie dla obowiązkowego uczestnictwa wszystkich państw członkowskich w ramach podstawowej puli Funduszu (2,5 mld EUR) oraz opowiadała się za tym, aby udział w dodatkowej, zwiększonej puli środków na Fundusz był dobrowolny i obniżeniu nie powinna ulec alokacja EFS dla tych Państw Członkowskich, które nie zdecydują się na skorzystanie z dodatkowej puli środków.

W toku prac nad projektem rozporządzenia w sprawie FEAD, wyodrębniono część obligatoryjną i fakultatywną Funduszu oraz wprowadzono możliwość opracowania przez państwo członkowskie dwóch programów operacyjnych – obejmującego pomoc materialną i/lub działania związane z włączeniem społecznym. W uzgodnionym tekście projektu rozporządzenia znalazły się zapisy dotyczące: dodania przykładu działań towarzyszących, wzmocnienia zasady partnerstwa, zrezygnowania z działań na rzecz przeciwdziałania marnotrawieniu żywności w zamian za kwalifikowalność przechowywania i transportu żywności pochodzącej z darów, podwyższenia pułapu pomocy technicznej do 5 %, kwalifikowalności wydatków począwszy od dnia 1 grudnia 2013 r. (wsteczne działanie Funduszu). Budżet programu opiewa na 3,5 mld EUR, Polsce przyznano alokację w wysokości 420 mln EUR.

Projekt rozporządzenia ws. *Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym* został przyjęty przez Parlament Europejski w dniu 25 lutego 2014 r., a przez Radę w dniu 10 marca 2014 r.

3.16. ZDROWIE

Badania kliniczne

W trakcie prezydencji greckiej sfinalizowano prace nad *rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz uchylecia dyrektywy 2001/20/WE*, które zostało przyjęte 16 kwietnia 2014 r. W trakcie prac nad projektem Polska wielokrotnie podejmowała negocjacje, zgłaszała zastrzeżenia oraz propozycje rozwiązań i zapisów, w celu osiągnięcia możliwie jak najpełniejszej zgodności projektowanych przepisów z oczekiwaniami Polski. W związku z tym, że Polska co do zasady zgadza się z całościową koncepcją Prezydencji w zakresie konieczności regulacji obszaru badań klinicznych, prace Polski w ramach

posiedzeń Grupy roboczej dotyczyły w szczególności: jasnego określenia roli komisji bioetycznych, wyjaśnienia proponowanych definicji badania o niskim stopniu interwencji, wyjaśnienia proponowanego obowiązku wprowadzenia przez państwa członkowskie mechanizmu kompensacji szkód w badaniach klinicznych i finansowania odszkodowań w przypadku badań nieprowadzących do uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego, wydłużenia proponowanych terminów postępowania, zagadnienia badań klastrowych (ang. *cluster trials*).

Funkcjonowanie Europejskiej Agencji Leków

Sfinalizowano także prace nad *rozporządzeniem w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Leków (EMA) za prowadzenie działań w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi*. Polska uznając potrzebę regulacji finansowania czynności EMA, związanych z monitorowaniem bezpieczeństwa stosowania produktów leczniczych u ludzi sprzeciwiała się zaproponowanemu przez KE poziomowi kosztów, w tym między innymi wysokości proponowanych opłat stanowiących obciążenie dla przemysłu farmaceutycznego, mogących mieć niekorzystny wpływ na ceny leków; a w przypadku opłat za procedury – do zasad ich podziału między EMA i sprawozdawców oraz współsprawozdawców z państw członkowskich, które nie odzwierciedlają właściwie dużego nakładu pracy agencji narodowych i zawyżają wycenę czynności EMA. Zastrzeżenia Polski budziło również przyznanie Komisji Europejskiej zbyt daleko idących uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych.

Wyroby medyczne

W trakcie prezydencji greckiej kontynuowano prace w zakresie wyrobów medycznych dotyczące dwóch łącznie omawianych wniosków Komisji – *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyrobów medycznych, zmieniającego dyrektywę 2001/83/WE, rozporządzenie (WE) nr 178/2002 i rozporządzenie (WE) nr 1223/2009 oraz projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro*. Polska na każdym etapie prac, popierając co do zasady cele, które przyświecały opracowaniu obu projektów, a także rozwiązania przedstawione przez Komisję Europejską jako spełniające oczekiwania w zakresie zharmonizowanej regulacji sektorowej, wskazywała między innymi na brak zasadności dużej liczby proponowanych aktów delegowanych i aktów wdrażających różne działania, które zdaniem Polski zamiast być uproszczeniem regulacji, mogą sprawiać trudności w stosowaniu przepisów przez przedsiębiorców. Ponadto, Polska zastrzegła sobie prawo zaakceptowania wyłącznie takich rozwiązań, które nie będą wywoływać skutków finansowych powodujących zwiększenie wydatków sektora finansów publicznych, w szczególności dla budżetu państwa. Jest to podyktowane oceną, wskazującą, że wejście w życie projektowanych przepisów rozporządzenia będzie miało znaczny wpływ na obowiązujący stan prawny, na podmioty gospodarcze działające w sektorze wyrobów medycznych oraz może spowodować wzrost wydatków budżetu państwa, a nowe regulacje dotyczące wyrobów medycznych i wyrobów medycznych do diagnostyki pozaustrojowej będą nakładały także liczne obowiązki na instytucje państwowe generujące koszty oraz potencjalnie przekładające się na rozrost administracji, co w konsekwencji może prowadzić do nieefektywności systemu nadzoru rynku.

Podczas posiedzenia Rady EPSCO w czerwcu 2014 r. przyjęto sprawozdanie z postępu prac. Przedstawiciel Polski zaznaczył, że obecny tekst stanowi dobrą podstawę do dalszej dyskusji na temat przepisów dotyczących jednostek notyfikowanych. Podkreślił również konieczność ustalenia szczegółowych przepisów dotyczących nadzoru rynku po wprowadzeniu wyrobów do obrotu. Wyraził również sprzeciw wobec przydzielenia Grupie Koordynacyjnej ds. Wyrobów Medycznych (MDCG) dodatkowych zadań, a co za tym idzie dodatkowych uprawnień.

Konkluzje w sprawie kryzysu ekonomicznego i opieki zdrowotnej

W trakcie prezydencji Grecji Rada przyjęła również projekt *konkluzji Rady UE dot. kryzysu ekonomicznego i opieki zdrowotnej*, w którym na wniosek Polski znalazł się zapis dotyczący cen

leków. Tym samym zwrócono uwagę jak ważnym tematem jest zjawisko określane jako „*fair pricing*”, rozumiane jako uczciwa cena, cena produktu leczniczego współmierna do kosztów produkcji i całego ciągu technologicznego. Podkreślenie znaczenia „*fair pricing*” w dłuższej perspektywie może przełożyć się na działania, które przyniosą w konsekwencji wymierne korzyści dla pacjentów w postaci dostępu do tańszych leków.

3.17. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT

Edukacja

Osiągnięciem prezydencji greckiej było przyjęcie *konkluzji w sprawie skutecznego i innowacyjnego kształcenia i szkolenia służącego inwestowaniu w umiejętności – wspieranie europejskiego semestru 2014*, które podkreślają, że systemy kształcenia i szkolenia mają szczególną rolę do odegrania we wspieraniu ożywienia gospodarczego, ponieważ jednym z problemów, z którym muszą zmierzyć się społeczeństwa jest niedopasowanie umiejętności i kompetencji do potrzeb rynku pracy. Działania z zakresu kształcenia i szkolenia powinny w większym stopniu wzmacniać realizację semestru europejskiego, w szczególności poprzez inwestowanie w ulepszanie i unowocześnianie edukacji i umiejętności na szczeblu krajowym i europejskim, wyposażanie osób ze wszystkich grup wiekowych w lepsze umiejętności oraz dalsze unowocześnianie i ulepszanie metod edukacyjnych oraz pełne wykorzystywanie szans oferowanych przez nowe technologie. Polska aktywnie zaangażowała się w pracę nad dokumentem w wyniku czego, w trakcie prac nad dokumentem uwzględniono większość uwag zgłoszonych przez Polskę, m.in. dotyczących odniesienia do koncepcji kompetencji kluczowych, rozszerzenia zapisów o kwestie rozwoju kompetencji społecznych i obywatelskich, doprecyzowania zapisów dotyczących przeglądów realizacji zaleceń krajowych (podkreślenie dobrowolności przeglądów oraz ich realizacja w ramach już istniejących struktur Otwartej Metody Koordynacji).

Kolejnym dokumentem przyjętym podczas przewodnictwa Grecji są *konkluzje w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli*, w których zwraca się uwagę, że kształcenie nauczycieli powinno być postrzegane jako integralna część szerszego celu polityki skierowanego na podniesienie atrakcyjności wykonywania tego zawodu oraz *konkluzje w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia* dotyczące mechanizmów zapewniania jakości we wszystkich formach kształcenia i szkolenia. W zakresie *konkluzji w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli* uwzględniono polskie postulaty dotyczące włączenia do tekstu odniesienia do kompetencji związanych z wychowawczym aspektem pracy nauczyciela, rozszerzenia zapisów w zakresie korzystania z inicjatyw i platform współpracy, tak aby możliwość korzystania z tych form objęła wszystkich nauczycieli oraz usunięcia zapisu dotyczącego rozwijania narzędzi związanych z Europejskimi Ramami Kwalifikacji w zakresie kluczowych efektów uczenia się dla kompetencji cyfrowych i przedsiębiorczości (samo odniesienie się do konieczności zdobywania przez nauczycieli umiejętności kształcenia kompetencji w zakresie przedsiębiorczości i kreatywności jest uwzględnione w dokumencie), gdyż skutkowałoby to koniecznością wprowadzenia zmian w Krajowych Ramach Kwalifikacji, a także konsekwentnie w podstawie programowej kształcenia ogólnego, co stanowiłoby zbyt daleko sięgającą ingerencję w systemy kształcenia ogólnego, które pozostają w gestii państw członkowskich zgodnie z zasadą subsydiarności. Natomiast w zakresie *konkluzji w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia* główną kwestią podnoszoną przez Polskę była potrzeba istotnego przeformułowania zapisów dotyczących form zapewniania jakości kształcenia w szkolnictwie wyższym tak, by zapisy *konkluzji* nie sugerowały państwom członkowskim odchodzenia od oceny programowej na rzecz oceny instytucjonalnej. W rezultacie w dokumencie znalazło się postulowane przez Polskę odniesienie do akredytacji programowej, jak również sformułowanie wskazujące, że rozwiązania w zakresie zapewniania jakości zależą od krajowych potrzeb.

Podczas majowej Rady ministrowie przyjęli również *konkluzje w sprawie wielojęzyczności i rozwijania kompetencji językowych*. Ostateczna treść dokumentu jest rozwiązaniem kompromisowym, gdyż

początkowo prezydencja grecka przy silnych naciskach ze strony Komisji Europejskiej planowała przyjęcie konkluzji w sprawie poziomu odniesienia (benczmarku) dotyczącego kompetencji językowych. W związku z silnym sprzeciwem części państw członkowskich (Niemcy, Austria, Królestwo Niderlandów, Wielka Brytania) i brakiem możliwości osiągnięcia konsensusu w tej sprawie, prezydencja zaproponowała konkluzje w zakresie wielojęzyczności i rozwoju kompetencji językowych. Polska była wśród tych państw członkowskich, które popierały ustanowienie benczmarku językowego, niemniej jednak wyraziła poparcie dla kompromisowego rozwiązania. Zgodnie z przyjętymi konkluzjami postęp w rozwijaniu kompetencji językowych należy oceniać na poziomie UE, dlatego zostanie zorganizowane europejskie badanie kompetencji językowych (w uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie będą mogły dostarczyć dane krajowe i nie brać udziału w badaniu), które będzie obejmować odsetek uczniów w wieku 15 lub, w stosownych przypadkach z uwagi na uwarunkowania krajowe, 14 lub 16 lat, którzy osiągają poziom samodzielności (poziom *independent user*) w drugim języku nauki.

Młodzież

W obszarze młodzieży priorytetem prezydencji greckiej było pobudzenie ducha przedsiębiorczości wśród młodego pokolenia, która wpływa m.in. na rozwój osobisty, samodzielność, pewność siebie i kreatywność. W państwach członkowskich Unii Europejskiej, w tym również w Polsce, w ramach europejskiego usystematyzowanego dialogu odbyły się konsultacje z młodymi ludźmi, których wyniki zostały podsumowane w trakcie Unijnej Konferencji Młodzieżowej (Saloniki, 9-12 marca 2014 r.) z udziałem przedstawicieli młodzieży z całej Europy. Rekomendacje z Unijnej Konferencji Młodzieżowej zostały wykorzystane w przyjętych 20 maja 2014 r. przez Radę Unii Europejskiej do spraw Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu *konkluzjach w sprawie promowania przedsiębiorczości wśród młodzieży w celu wspierania włączenia społecznego młodych ludzi*. Treść konkluzji została wynegocjowana w trakcie posiedzeń grupy roboczej do spraw młodzieży i jest zgodna z interesami Polski.

Ministrowie ds. młodzieży przyjęli również *Rezolucję w sprawie przeglądu usystematyzowanego dialogu z młodzieżą w kontekście włączenia społecznego* oraz *Rezolucję w sprawie Planu Pracy w dziedzinie młodzieży na lata 2014-2015*, który ma służyć implementacji *Odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010-2018)*. Polska szczególnie zaangażowała się w wypracowanie propozycji kompromisu w zakresie konieczności dokonania oceny i przeglądu jakości wyników Unijnych Konferencji Młodzieżowych, metod pracy oraz procesu decyzyjnego, a także możliwości stworzenia mechanizmu informacji zwrotnej między Komisją Europejską, państwami członkowskimi a młodzieżą. W odniesieniu do *Rezolucji w sprawie Planu Pracy*, Polska wyraziła poparcie dla wymienionych w niej trzech priorytetów w dziedzinie młodzieży na lata 2014-2015, które pokrywały się z postulowanymi przez Polskę propozycjami w tym względzie w trakcie prac grupy roboczej do spraw młodzieży :

- rozwój i udział pracy z młodzieżą oraz uczenia się pozaformalnego i nieformalnego w ograniczeniu negatywnego wpływu kryzysu na młodych ludzi,
- wzmocnienie współpracy międzysektorowej w ramach strategii unijnych,
- wzmocnianie pozycji młodzieży (ang. *youth empowerment*), ze szczególnym uwzględnieniem dostępu do praw, autonomii, zaangażowania i aktywnego obywatelstwa.

Trzeci z wymienionych priorytetów będzie tematem przewodnim kolejnego trio prezydencji Włochy-Łotwa-Luksemburg.

Kultura

W zakresie kultury i spraw audiowizualnych, prezydencja grecka kontynuowała prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego* (wersja przekształcona Dyrektywy Rady

93/7 z 15 marca 1993 r.) prowadząc negocjacje z Parlamentem Europejskim. Tekst kompromisowy spełnia podstawowe postulaty reformy Dyrektywy Rady 93/7, zgłaszane od lat przez Polskę. W szczególności odnosi się to do utrzymania zapisów dotyczących rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy na wszystkie dobra sklasyfikowane jako „narodowe dobra kultury”, wydłużenia terminu wniesienia roszczenia o zwrot oraz sprawdzenia natury dobra kultury oraz dookreślenia warunków odnoszących się do rekompensaty dla posiadacza. Dyrektywa została przyjęta w wynegocjowanym brzmieniu przez Parlament (16 kwietnia 2014 r.) i Radę (12 maja 2014 r.).

Prezydencja grecka kontynuowała także prace nad *projektem decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie UE na rzecz Europejskiej Stolicy Kultury na lata 2020-2033*, doprowadzając do przyjęcia uzgodnionego tekstu przez Parlament i Radę. Podstawowym i spełnionym w toku negocjacji postulatem Polski było włączenie w skład panelu ekspertów oceniających aplikacje miast-kandydatów przedstawicieli państw członkowskich, uprawnionych do głosowania na równi z europejskimi członkami panelu.

Prezydencja grecka zainicjowała także prace nad *konkluzjami Rady w sprawie dziedzictwa kulturowego jako strategicznego zasobu zrównoważonej Europy*, doprowadzając do ich przyjęcia na posiedzeniu w dniu 21 maja 2014 r. Polska zdecydowanie poparła przyjęcie dokumentu i aktywnie uczestniczyła w pracach nad nim, w szczególności zgłaszając uwagi odnoszące się do spójności definicji dziedzictwa, lepszego uwzględnienia dziedzictwa niematerialnego, podkreślenia nieodnawialnego charakteru dziedzictwa, jego roli w kształtowaniu kapitału społecznego. Przenosząc na poziom polityczny efekty prac ekspertów, dokument wskazuje na rolę, jakie dziedzictwo pełni w rozwoju społeczno-gospodarczym Europy i na sposoby, w jaki zasób ten powinien być lepiej wykorzystywany, będąc jednocześnie chronionym. Część operacyjna dokumentu koncentruje się na lepszym uwzględnianiu aspektów związanych z aktywnym wykorzystaniem potencjału dziedzictwa i uwzględnieniem jego specyfiki w różnorodnych politykach, również na szczeblu europejskim, i na prowadzeniu badań, jako podstawy do kształtowania tych polityk.

Prezydencja grecka podjęła się także przeprowadzenia dyskusji kierunkowej na temat kolejnego *Planu prac w dziedzinie kultury*. Na poziomie grupy roboczej przeprowadzono pogłębioną dyskusję opartą o wyniki kwestionariusza skierowanego do państw członkowskich. Wyniki te wskazują, że państwa członkowskie oczekują przede wszystkim uwzględnienia w nowym planie priorytetu dotyczącego budowy statystyk kultury stanowiących bazę do formułowania celów i narzędzi polityki w oparciu o dane (*evidence-based policy*). Podczas debaty ministrów na ten temat, która odbyła się 21 maja 2014 r. podczas Rady ds. Edukacji, Kultury, Młodzieży i Sportu, Polska podkreśliła konieczność priorytetowego podejścia do kwestii statystyk i relacji zewnętrznych (w szczególności relacji z krajami objętymi Europejską Polityką Sąsiedztwa). Polska wskazała również na konieczność uwzględnienia w większym stopniu aspektów kulturalnych w polityce Komisji w obszarze prawa autorskiego, na szczególnie istotną rolę komisarza odpowiedzialnego za kulturę w procesie reformy prawa autorskiego oraz konieczność zapewnienia i wspierania legalnych źródeł tego dostępu.

Ponadto podczas posiedzenia Rady 17 maja 2014 r. odbyła się debata ministrów na temat negocjacji w sprawie *Transatlantyckiego Partnerstwa w handlu i inwestycjach, pomiędzy Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki*. Komisarz K. de Gucht przedstawił informację na temat negocjacji nad TTIP w zakresie usług audiowizualnych. Wyjaśnił również, że możliwości zwiększenia przejrzystości negocjacji są ograniczone ze względu na stanowisko USA (non-paper USA dotyczące usług audiowizualnych przekazany Komisji Europejskiej pod warunkiem jego niedystrybuowania) oraz niektórych państw członkowskich (w sprawie odtajnienia mandatu negocjacyjnego). Polska, tak jak większość państw członkowskich, wskazała na konieczność zachowania mandatu negocjacyjnego w obecnej formie i poparła głosy opowiadające się za koniecznością jego odtajnienia (przy czym 15 maja 2014 r. COREPER II nie osiągnął jednomyślności w sprawie decyzji o odtajnieniu mandatu – pozytywnie o odtajnieniu mandatu wypowiedziała się m.in. Polska – jednakże państwa członkowskie zgodziły się co do potrzeby zmiany sposobu komunikacji społeczeństwu rezultatów negocjacji).

Sport

Prezydencja grecka zrealizowała obrane priorytety w obszarze sportu. Rada przyjęła *Rezolucję w sprawie drugiego planu prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2014-2017*. Na kolejnych grupach roboczych największe kontrowersje wzbudzały między innymi: liczba i rodzaje grup eksperckich, metody pracy, a także zadania przypisane poszczególnym grupom oraz terminy ich realizacji. W toku negocjacji dokumentu wybrano 3 priorytety: uczciwość w sporcie, ekonomiczny wymiar sportu oraz sport i społeczeństwo, a także przewidziano ustanowienie 5 grup eksperckich. Ponadto do dotychczasowych metod pracy dodano tzw. *pledge boards*, czyli instrument mający na celu upublicznienie wspólnych dla ruchu sportowego i administracji zobowiązań w danym obszarze np. równouprawnienie kobiet i mężczyzn w sporcie. Wprowadzenie tego instrumentu było inicjatywą Polski i Szwecji. Sprzeczne interesy delegacji, a także słabości koordynacyjne prezydencji doprowadziły do kilku sytuacji patowych jednakże aktywna i konstruktywna postawa kilku krajów, a przede wszystkim Polski, skutkowałą przyjęciem dokumentu.

Niewątpliwym wyzwaniem, z którym przyszło się zmierzyć Grecji był temat równouprawnienia kobiet i mężczyzn w sporcie. W celu pogłębienia tematu prezydencja zorganizowała seminarium eksperckie w Atenach, którego wyniki stanowiły istotny wkład w Konkluzje Rady na temat równouprawnienia kobiet i mężczyzn. Prace nad dokumentem były skomplikowane, ambicje prezydencji stały w sprzeczności z zachowawczym podejściem wielu delegacji. Najwięcej dyskusji spowodowały zapisy dotyczące sportu jako środowiska, w którym, występuje szczególne ryzyko przemocy i molestowania seksualnego z uwagi na bliskie relacje sportowców z trenerami, kampanii informacyjnych podczas wielkich imprez sportowych dotyczących przemytu ludzi w celach seksualnych oraz systemu rejestracji przypadków molestowania seksualnego. Polska odegrała kluczową rolę w procesie negocjacyjnym poprzez współpracę z innymi delegacjami w celu osiągnięcia możliwych do zaakceptowania dla wszystkich Państw zapisów, dzięki którym udało się przyjąć Konkluzje.

4. LISTA ZAŁĄCZNIKÓW

- 4.1 Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE
- 4.2 Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych
- 4.3 Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu)
- 4.4 Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2014 r.
- 4.5 Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegislacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I połowie 2014 r.

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 16 czerwca 2014 r.
(OR. en)**

10948/14

POLGEN 97

NOTA

Od:	Przyszłe prezydencje włoska, litewska i luksemburska
Do:	Delegacje
Dotyczy:	18-miesięczny program Rady (1 lipca 2014 r. – 31 grudnia 2015 r.)

Delegacje otrzymują w załączeniu 18-miesięczny program Rady, przygotowany przez przyszłe prezydencje: włoską, łotewską i luksemburską, jak również wysoką przedstawiciel, przewodniczącą Rady do Spraw Zagranicznych

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	8
CZĘŚĆ PIERWSZA – RAMY STRATEGICZNE	9
CZĘŚĆ DRUGA – PROGRAM OPERACYJNY	15
SPRAWY OGÓLNE	
Europa 2020 i europejski semestr.....	15
Proces rozszerzenia	16
Kraje Europy Zachodniej nienależące do UE	18
Mechanizm współpracy i weryfikacji dla Bułgarii i Rumunii	19
Zintegrowane uzgodnienia dotyczące reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR) / klauzula solidarności	19
Polityka regionalna i terytorialna	20
Zagadnienia instytucjonalne	21
Praworządność	22
Zintegrowana polityka morska	22
SPRAWY ZAGRANICZNE	
Wspólna polityka handlowa	23
Polityka zagraniczna i bezpieczeństwa.....	26
Pomoc humanitarna	35
Zwalczanie terroryzmu	36
Europejska współpraca konsularna	37

SPRAWY GOSPODARCZE I FINANSOWE

Sprawy gospodarcze	
Polityka gospodarcza	38
Rynki finansowe	40
Podatki	42
Kredyty eksportowe	43
Budżet	44
Zasoby własne	44
Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej	44
Statystyka	45

WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAWY WEWNĘTRZNE

Sprawy wewnętrzne	
Wizy	47
Granice	47
Strefa Schengen	48
Legalna migracja	48
Nielegalna imigracja	50
Azyl	51
Bezpieczeństwo wewnętrzne	52
Narkotyki	54
Zwalczanie terroryzmu	54
Współpraca celna	55
Ochrona ludności.....	55

Wymiar sprawiedliwości	
Prawa podstawowe i obywatelstwo	56
Ochrona najsłabszych grup	57
Prawa jednostki w postępowaniu karnym	57
Wzajemne uznawanie i zasady minimalne	58
Prokuratura Europejska i Eurojust	58
Prawo cywilne	58
E-sprawiedliwość	59
Korupcja	59
Szkolenie pracowników wymiaru sprawiedliwości	59
Zewnętrzny wymiar WSiSW	60

ZATRUDNIENIE, POLITYKA SPOŁECZNA, ZDROWIE I OCHRONA KONSUMENTÓW

Zatrudnienie i polityka społeczna	
Zatrudnienie i rozwój społeczny	62
Europejski semestr	63
Kwestie związane z zatrudnieniem i rynkiem pracy	64
Wymiar społeczny	64
Kwestie polityki społecznej	65
Prawo pracy	65
Bezpieczeństwo i higiena pracy	66
Równość kobiet i mężczyzn	66
Zwalczanie dyskryminacji	67
Zewnętrzny wymiar polityki zatrudnienia i polityki społecznej UE	67

Zdrowie i ochrona konsumentów	
Zdrowie publiczne	68
Produkty farmaceutyczne i wyroby medyczne	69
Środki spożywcze	69

KONKURENCYJNOŚĆ (RYNEK WEWNĘTRZNY, PRZEMYSŁ, BADANIA I PRZESTRZEŃ KOSMICZNA)

Konkurencyjność	70
Jednolity rynek	71
Prawo spółek	72
Lepsze uregulowania prawne	72
Harmonizacja techniczna	73
Konsumenci	73
Własność intelektualna	74
Unia celna	74
Polityka przemysłowa	76
Małe i średnie przedsiębiorstwa	77
Badania i innowacje	78
Przestrzeń kosmiczna	79
Turystyka	81

TRANSPORT, TELEKOMUNIKACJA I ENERGIA

Kwestie przekrojowe	82
Transport	83
Zagadnienia horyzontalne	83
Lotnictwo	84
Transport lądowy	85
Transport morski	86
Telekomunikacja i jednolity rynek cyfrowy	86
Energia	88

ROLNICTWO I RYBOŁÓWSTWO

Rolnictwo	90
Kwestie weterynaryjne, żywnościowe i fitosanitarne	91
Lasy	92
Rybołówstwo	93

ŚRODOWISKO

Kwestie środowiskowe	94
Zmiana klimatu	96

EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA, SPRAWY AUDIOWIZUALNE I SPORT

Kształcenie i szkolenie	98
Młodzież	100
Kultura	101
Sprawy audiowizualne	102
Sport	103

PROGRAM DZIAŁANIA RADY
PRZYGOTOWANY PRZEZ PREZYDENCJE: WŁOSKĄ, ŁOTEWSKĄ
I LUKSEMBURSKĄ

wraz z przewodniczącą Rady do Spraw Zagranicznych
oraz w ścisłej współpracy z Komisją
i przewodniczącym Rady Europejskiej

WPROWADZENIE

W niniejszym dokumencie przedstawiono program prac Rady, opracowany przez przyszłe prezydencje: włoską, łotewską i luksemburską, obejmujący okres od lipca 2014 r. do grudnia 2015 r. Program ten przedstawiono w dwóch częściach.

Pierwsza część zawiera strategiczne ramy programu, umieszczając go w szerszym kontekście, a konkretnie w perspektywie bardziej długofalowych celów, które będą realizowane w trakcie trzech kolejnych prezydencji. Dlatego też na temat tej sekcji – zgodnie z regulaminem wewnętrznym Rady – przeprowadzono konsultacje z przyszłymi prezydencjami: niderlandzką, słowacką i maltańską.

Druga część zawiera program operacyjny określający kwestie, które mają stanowić przedmiot działań w ciągu tego 18-miesięcznego okresu. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym Rady ta część została przygotowana przy udziale przewodniczącego Rady do Spraw Zagranicznych – w odniesieniu do działań tego składu Rady w przedmiotowym okresie – oraz w ścisłej współpracy z Komisją i przewodniczącym Rady Europejskiej.

Trzy prezydencje dołożą wszelkich starań, by zapewnić sprawny i wydajny przebieg prac Rady. Oznacza to bardzo bliską współpracę między trzema prezydencjami, a także między nimi a przewodniczącym Rady Europejskiej i wysokim przedstawicielem. Strony te będą bardzo blisko i konstruktywnie współpracować z Parlamentem Europejskim. Trzy prezydencje będą się również w dużej mierze opierać na wzajemnie korzystnej współpracy z Komisją i oczekują wkładu z jej strony na podstawie jej jednośnych programów prac.

CZĘŚĆ I

RAMY STRATEGICZNE

Trzy najbliższe prezydencje podejmą prace w trakcie przechodzenia z jednego cyklu legislacyjnego do kolejnego. Nowo wybrany Parlament Europejski wznowi prace w lipcu, nowa Komisja i nowy Wysoki Przedstawiciel powinni podjąć funkcje w listopadzie, zaś Radzie Europejskiej nowy przewodniczący będzie przewodniczył od 1 grudnia 2014 r.

W tym okresie trzy prezydencje dołożą wszelkich starań, by ułatwić ten proces przejściowy tam, gdzie będzie to możliwe, i w ramach swoich kompetencji. Trzy prezydencje rozwiną bliskie i konstruktywne stosunki z nowymi podmiotami instytucjonalnymi, aby umożliwić szybki powrót do normalnego rytmu pracy i normalnej działalności ustawodawczej.

Szybki powrót do normalnego funkcjonowania instytucji i sprawna współpraca między nimi ma kapitalne znaczenie dla reagowania na stojące przed nami wyzwania. Unia właśnie ma umocnić polityki, które pozwoliły jej przetrwać kryzys. Aby kontynuować ten proces konsolidacji i sprostać bieżącym politycznym, gospodarczym i społecznym wyzwaniom, wyraźnie potrzebna jest zjednoczona, aktywna i skuteczna Unia Europejska, zdolna podejmować szybkie i ukierunkowane decyzje. Rada Europejska zapewnia bodźce do dalszego rozwijania unijnych polityk. Dobra współpraca z Komisją i Parlamentem Europejskim mają zasadnicze znaczenie dla skutecznego podejmowania decyzji.

Głównym celem na kolejnych 18 miesięcy będzie pełne przezwyciężenie kryzysu gospodarczo-finansowego i pobudzenie wzrostu gospodarczego Unii oraz wzmocnienie zdolności Unii do zapewnienia większej liczby miejsc pracy i wykorzystywania sposobności, które stwarza środowisko cyfrowe, ochrona podstawowych praw oraz pełne odegranie roli, jaką ma w szybko zmieniającym się świecie.

W czasach wysokiego bezrobocia w Europie, w szczególności wśród ludzi młodych, i rosnącej liczby osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym jednym z priorytetów Unii pozostaje **tworzenie miejsc pracy** oraz walka z ubóstwem i wykluczeniem. W związku z tym nacisk zostanie położony na mobilność, dialog społeczny, tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy, reformę strukturalną rynków pracy i inwestycje w kapitał ludzki poprzez kształcenie i szkolenia zawodowe. W tym kontekście w centrum uwagi znajdzie się wzmocnienie pozycji młodzieży oraz jej szanse na zatrudnienie, a także pełna realizacja bieżących inicjatyw mających służyć walce z bezrobociem młodzieży, zwłaszcza z wykorzystaniem gwarancji dla młodzieży, Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz innego finansowania z EFS.

Przedmiotem uwagi będą też: monitorowanie **ochrony socjalnej** oraz opracowanie polityk w tym zakresie, finansowanie, skuteczność i wydajność ochrony socjalnej, kwestia opieki długoterminowej i adekwatność świadczeń emerytalnych.

W tym kontekście priorytetowo nadal będzie traktowana **stabilność finansowa** strefy euro i ciągła konsolidacja fiskalna w celu zapewnienia zdrowego otoczenia makroekonomicznego. Rada będzie zatem kontynuować prace nad pogłębianiem i wzmocnianiem unii gospodarczej i walutowej zgodnie z planem działania opartym na czterech filarach, nakreślonym w sprawozdaniu czterech przewodniczących i zatwierdzonym przez szefów państw lub rządów w grudniu 2012 r. Wdrożenie i właściwe funkcjonowanie unii bankowej ma w tym względzie pierwszorzędne znaczenie.

Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego, które wprowadzono w kontekście europejskiego semestru, zaowocowały lepszą koordynacją i większą konwergencją polityk gospodarczych państw członkowskich oraz nasilonymi działaniami na rzecz kontynuowania i realizacji reform strukturalnych. Pięć lat po ustanowieniu **strategii „Europa 2020”**, która ma na celu zbudowanie inteligentnej, trwałej gospodarki sprzyjającej włączeniu społecznemu, trzy prezydencje będą działać na rzecz przeglądu tej strategii, o czym zadecyduje Rada Europejska na podstawie wniosków Komisji w 2015 r.

Wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy pozostają najważniejszymi problemami w Unii Europejskiej. Dokładać się będzie wszelkich starań, by wzmocnić gospodarkę Europy poprzez poprawę konkurencyjności europejskich przedsiębiorstw. Przemysł Europy, w tym MŚP, które są podstawą europejskiej gospodarki, to jeden z głównych motorów wzrostu gospodarczego, produkcji, zatrudnienia, innowacji i eksportu. Trzy prezydencje będą wspierać określenie ram, które będą systematycznie uwzględniać konkurencyjność przemysłową we wszystkich innych politykach.

Podjęte zostaną wszelkie działania, aby ukończyć tworzenie **jednolitego rynku** w celu pełnego wykorzystania jego potencjału. Rada wykorzysta nowy cykl legislacyjny, aby zainicjować nowy cykl strategiczny skoncentrowany na ukończeniu tworzenia jednolitego rynku. Należy sfinalizować wszystkie niezamknięte jeszcze wnioski objęte Aktem o jednolitym rynku II; podjęte zostaną też dalsze działania mające wesprzeć w pełni funkcjonujący jednolity rynek usług.

W kontekście ukończenia tworzenia jednolitego rynku i poprawy europejskiej konkurencyjności duże znaczenie ma pomyślna realizacja **agendy cyfrowej**. Internet i cyfrowe technologie komunikacji to potężne narzędzia służące modernizacji gospodarki i środowisk pracy w UE. W związku ze zobowiązaniem na rzecz ukończenia tworzenia jednolitego rynku cyfrowego do 2015 r., wyrażonym przez Radę Europejską w 2013 r., Unia będzie nadal pobudzać infrastrukturę cyfrową i wykorzystywać administrację publiczną jako instrument innowacyjnych usług cyfrowych, wzmacniać zaufanie konsumentów i przedsiębiorstw do rynku cyfrowego, ułatwiać transgraniczny handel cyfrowy i gwarantować ochronę danych, kierować się ku rzeczywistemu jednolitemu rynkowi komunikacji elektronicznej i usług online, wspierać długoterminowe projekty, takie jak przetwarzanie w chmurze i otwarte dane, oraz inwestować w umiejętności cyfrowe i zwiększać bezpieczeństwo sieci i ochronę danych.

Badania naukowe i innowacje mają strategiczne znaczenie dla wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia. W związku z tym trzeba pobudzić inwestycje w tym strategicznym sektorze oraz dalej rozwijać europejską przestrzeń badawczą. Sprawna i skuteczna realizacja oraz pełne wykorzystanie potencjału programu ramowego w zakresie badań naukowych „Horyzont 2020” znacząco przyczynią się do wysiłków podejmowanych w tym obszarze.

W dziedzinie **zdrowia** szczególną uwagę będzie się zwracać na konieczność wypracowania reakcji na zmiany demograficzne, wzrost zachorowań na choroby przewlekłe, rozwój nowych technologii w zakresie opieki zdrowotnej, a także na zmieniające się oczekiwania pacjentów oraz na osiągnięcie celu, jakim jest ustanowienie trwałych systemów opieki zdrowotnej. W tym względzie nowy program w dziedzinie zdrowia publicznego (na lata 2014–2020) będzie odgrywał bardzo ważną rolę.

Zmniejszenie zbędnych obciążeń dla przedsiębiorstw jest istotnym aspektem poprawy konkurencyjności. W związku z tym kontynuowane będą działania na rzecz zapewnienia, by unijne prawodawstwo było odpowiednie i ukierunkowane poprzez skuteczne korzystanie z narzędzi inteligentnych regulacji, takich jak oceny skutków, przeprowadzanie ocen i konsultacji z zainteresowanymi stronami, zwłaszcza w odniesieniu do MŚP i mikroprzedsiębiorstw.

Otwarty i uczciwy handel oraz strategiczne partnerstwa z dużymi gospodarkami mają fundamentalne znaczenie dla pobudzania wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia. Unia Europejska będzie w związku z tym kontynuować i w miarę możliwości finalizować dwustronne negocjacje handlowe i inwestycyjne ze Stanami Zjednoczonymi, Kanadą, Japonią i Indiami, a także pogłębiać stosunki handlowe i inwestycyjne z gospodarkami wschodzącymi.

Ukształtowanie skutecznej **polityki energetycznej** jest rzeczą najwyższej wagi dla gospodarki, konkurencyjności, polityki w zakresie klimatu i stosunków zagranicznych. Unia Europejska będzie zatem w dalszym ciągu traktować polityki w zakresie klimatu, energii i przemysłu w sposób spójny i kompleksowy. Niezmiernie ważne jest stworzenie sektora energetycznego, który będzie bardziej przyjazny dla środowiska, bardziej opłacalny i bezpieczniejszy. Dywersyfikacja źródeł energii, dostaw i dróg dostaw jest równie ważna jak europejska zewnętrzna polityka energetyczna skupiona na bezpieczeństwie energetycznym; oba te elementy mają zmniejszyć zależność w dziedzinie energii. Ukończenie tworzenia jednolitego rynku energii również przyczyni się do dalszego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, przy jednoczesnym zapewnieniu większej efektywności dzięki prawdziwej konkurencji na rynku detalicznym, skutecznym połączeniom międzysystemowym sieci przesyłowych oraz środkom umożliwiającym inwestycje w nowe technologie i zapobiegającym ryzyku ucieczki emisji.

Rada będzie kontynuować prace nad ramami polityki w dziedzinie **klimatu** i energii w latach 2020–2030 w celu zapewnienia, by UE po 2020 r. była na dobrej drodze do spełnienia swoich celów klimatycznych, zwłaszcza z myślą o szczycie ONZ dotyczącym klimatu we wrześniu 2014 r. oraz o Konferencjach Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC) w 2014 i 2015 r.

Wyższy wzrost gospodarczy można również uzyskać poprzez włączenie celów dotyczących **zrównowżenia środowiskowego** do szerszego cyklu zarządzania gospodarczego Unii, a tym samym przekształcenie tych celów w konkretne szanse na długoterminowe ożywienie i więcej zielonych miejsc pracy.

Inwestycje w nowoczesną **infrastrukturę transportową** są kluczowe dla pobudzenia konkurencyjności UE; są też kluczowym czynnikiem dla ukończenia tworzenia jednolitego rynku i dla długoterminowej stabilności unijnej gospodarki. Celem ogólnym jest zapewnienie pełnej siatki wzajemnych połączeń w Europie łączących różne kraje i sieci oraz zmobilizowanie także sektora prywatnego do współuczestnictwa w tym stopniowym procesie tworzenia wymagającym określenia nowych form partnerstw publiczno-prywatnych obejmujących także innowacyjne instrumenty finansowe na rzecz paneuropejskiej infrastruktury.

Obszar wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości będzie rozwijany w pełnej zgodzie z nowymi strategicznymi wytycznymi określonymi przez Radę Europejską w czerwcu 2014 r. Oczekuje się, że obejmie to poprawę i wzmocnienie zintegrowanego zarządzania zewnętrznymi granicami w pełnej zgodności z prawami podstawowymi. W tym kontekście trzy prezydencje zajmą się wzmocnieniem dorobku prawnego Schengen, ewentualnym opracowaniem nowych zasad dotyczących wzajemnego uznawania decyzji o azylu oraz pomysłem stworzenia europejskiego systemu straży granicznej. Mając na uwadze szczególną presję wywieraną na krajowe systemy azylowe niektórych państw członkowskich, Rada będzie kontynuowała działania promujące faktyczną solidarność na szczeblu europejskim. Również z tej perspektywy, opracowanie wspólnej europejskiej polityki migracyjnej, która będzie mogła przyczynić się do realizacji unijnego programu na rzecz wzrostu i która będzie dopasowana do strategii na rzecz przyspieszenia wzrostu gospodarczego w krajach pochodzenia, pozostaje jednym z priorytetów Rady. W związku z tym szczególnie nacisk zostanie położony na realizację planu polityki w dziedzinie legalnej migracji.

Jeżeli chodzi o bezpieczeństwo wewnętrzne, jedną z najważniejszych kwestii dla Rady będzie wdrożenie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz ewentualne działania następcze. Rada będzie ponadto dążyć do sfinalizowania prac nad nową podstawą prawną Europolu.

Rada będzie także priorytetowo traktować przystąpienie Unii do europejskiej konwencji praw człowieka oraz zakończenie prac nad pakietem dokumentów dotyczących ochrony danych.

Prowadzone będą prace na rzecz utworzenia Prokuratury Europejskiej połączone z reformą Eurojustu, co będzie stanowić istotny krok w rozwoju europejskiej przestrzeni sądowej.

Rada jest w pełni zaangażowana w poczynienie postępów w realizacji programu „Wymiar sprawiedliwości na rzecz rozwoju” w drodze przyjęcia stosownych instrumentów prawa cywilnego.

Unijna **polityka rozszerzenia** nadal ma strategiczne znaczenie i jest jednym z podstawowych narzędzi wspierania pokoju, demokracji i bezpieczeństwa w Europie. Trzy prezydencje będą działać na rzecz dalszych postępów w negocjacjach akcesyjnych z krajami Bałkanów Zachodnich oraz dążyć do ożywienia trwającego procesu negocjacyjnego z Turcją.

Trzy prezydencje są zdecydowane wdrożyć konkluzje Rady w sprawie perspektyw strategii makroregionalnych.

Unijna **polityka sąsiedztwa** stanowi dla Unii sprawdzian z faktycznej zdolności działania jako podmiot na arenie światowej; jest też istotnym środkiem współpracy i wsparcia udzielanego przez Unię na rzecz reform gospodarczych, społecznych i politycznych w krajach na Wschodzie i Południu. Trzy prezydencje zapewnią, by stosowne działania były spójne ze zobowiązaniami przyjętymi przez UE w następstwie arabskiej wiosny na rzecz udzielania dalszego wsparcia krajom wchodzącym na trudną ścieżkę przemian, a także spójne z oczekiwaniami sąsiadów na Wschodzie.

W dziedzinie **stosunków zewnętrznych** główne działania UE – podobnie jak w latach poprzednich – będą ukierunkowane przede wszystkim na zajęcie się regionalnymi i globalnymi wyzwaniami oraz na propagowanie interesów UE i jej podstawowych wartości, w szczególności praw człowieka i demokracji, w sąsiedztwie UE i poza nim. W tym celu UE będzie ściśle współpracować ze swoimi partnerami dwustronnymi, regionalnymi i strategicznymi oraz będzie nadal odgrywać aktywną rolę na forach wielostronnych. Kompleksowe podejście pozostanie podstawą działań UE; dążyć się będzie do osiągnięcia spójności działań oraz do umożliwienia UE wykorzystania w maksymalnym stopniu pełnego zakresu możliwości, którymi dysponuje UE.

Trzy prezydencje będą przykładąć ogromną wagę do promowania wspólnego stanowiska UE w sprawie **programu działań na rzecz rozwoju** na okres po 2015 r. Rada będzie uważnie monitorować trwające i nowe kryzysy humanitarne i będzie starała się dodatkowo zwiększyć skuteczność działań podejmowanych przez UE i społeczność międzynarodową w odpowiedzi na takie kryzysy.

CZĘŚĆ DRUGA

PROGRAM OPERACYJNY

SPRAWY OGÓLNE

Europa 2020 i europejski semestr

Strategia „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu ma kapitalne znaczenie dla ożywienia gospodarczego i dalszego zwiększania konkurencyjności Unii Europejskiej. Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego, które wprowadzono w kontekście europejskiego semestru, zaowocowały lepszą koordynacją i większą konwergencją polityk gospodarczych państw członkowskich.

Żeby wyjść z kryzysu i powrócić do trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego tworzeniu miejsc pracy i włączeniu społecznemu, UE potrzebuje mocnej, zaktualizowanej strategii gospodarczej. W tym względzie i w oparciu o doświadczenie Rady w dziedzinie realizacji strategii „Europa 2020”, europejskiego semestru i inicjatyw przewodnich trzy prezydencje będą działać na rzecz przeglądu strategii „Europa 2020”.

Odzwierciedlając nadrzędny charakter strategii „Europa 2020”, trzy prezydencje zapewnią, by była ona uwzględniana we wszystkich stosownych składach Rady, przy czym każdy z tych składów będzie się koncentrować na aspektach objętych swoją kompetencją. Jeżeli chodzi o sprawy gospodarcze i finansowe, Rada skupi się m.in. na wkładzie, jaki zróżnicowana, pro wzrostowa strategia fiskalna i przywrócenie gospodarce równowagi mogą wnieść w realizację celów strategii „Europa 2020”, jak również na wzajemnych powiązaniach między zarządzaniem gospodarczym a strategią „Europa 2020”.

W polityce dotyczącej zatrudnienia i polityce społecznej nacisk zostanie położony w szczególności na potencjał, jaki lepiej skoordynowane polityki gospodarcze, zatrudnieniowe i społeczne mogą mieć w kontekście osiągnięcia celów strategii, na wskaźniki zatrudnienia oraz ubóstwa / wykluczenia społecznego, a także na kwestię kobiet na rynku pracy. W odniesieniu do konkurencyjności Rada będzie pracować nad środkami pro wzrostowymi w ramach jednolitego rynku, konkurencyjności przemysłowej, badań naukowych i innowacji oraz przestrzeni kosmicznej, ze szczególnym naciskiem na nowy wzrost gospodarczy.

W dziedzinie rolnictwa uznana zostanie rola przemysłu spożywczego w europejskim wzroście. W obszarze transportu, telekomunikacji i energii trzy prezydencje skoncentrują się na środkach wymaganych, by spełnić odnośne cele strategii „Europa 2020”, ukończeniu tworzenia wewnętrznego rynku energii i jednolitego rynku cyfrowego, a także na roli infrastruktury we wspieraniu wzrostu gospodarczego. Jeżeli chodzi o środowisko, trzy prezydencje będą akcentować efektywną gospodarkę zasobami i inne synergie między zrównoważeniem środowiskowym a agendą na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

W dziedzinie kształcenia i młodzieży wśród obszarów zainteresowania znajdują się gospodarczy argument za kształceniem oraz walka z bezrobociem młodzieży poprzez kształcenie i szkolenie. Trzy prezydencje będą również wspierać wkład kultury i dziedzictwa kulturowego w realizację celów Europy inteligentnej, trwałej i sprzyjającej włączeniu społecznemu. W odniesieniu do zdrowia przedmiotem szczególnej uwagi będzie rola badań i rozwoju leków innowacyjnych i innowacyjnych produktów leczniczych jako wkład w cele ujęte w strategii „Europa 2020”.

Oczekuje się, że w następstwie dyskusji na forum Rady i trwających konsultacji społecznych Komisja przedstawi na początku 2015 r. wnioski służące realizacji celów strategii „Europa 2020”. Rada Europejska dokona następnie przeglądu strategii. Trzy prezydencje będą wspierać przewodniczącą Rady Europejskiej za pomocą ukierunkowanej analizy wniosków Komisji na forum Rady.

Na podstawie ustanowionych mechanizmów trzy prezydencje będą ściśle koordynowały swoje działania między sobą oraz między sobą a kolejnymi trzema prezydencjami w celu sprawnego zorganizowania poszczególnych etapów europejskiego semestru 2015 i 2016. Roczny cykl rozpocznie się od rocznej analizy wzrostu gospodarczego, którą przygotowuje Komisja i która jest głównym wkładem w dyskusje na forum Rady, podczas gdy na czerwcowym posiedzeniu Rada Europejska zatwierdza zalecenia dla poszczególnych krajów przedstawiane przez Komisję.

Proces rozszerzenia

Trzy prezydencje uznają, że rozszerzenie pozostaje jedną z kluczowych polityk nieustannie wzmacniających pokój, demokrację i stabilność w Europie i dających UE lepszą pozycję z punktu widzenia podejmowania globalnych wyzwań. Są w związku z tym zdecydowane kontynuować program rozszerzenia. Zgodnie z wszystkimi stosownymi konkluzjami Rady Europejskiej i Rady zapewnią spójną realizację odnowionego konsensusu w sprawie rozszerzenia, zatwierdzonego przez Radę Europejską w grudniu 2006 r.

Negocjacje akcesyjne z Czarnogórą będą kontynuowane na podstawie nowego podejścia, z myślą o poczynieniu dalszego, trwałego postępu w negocjacjach, pod warunkiem że Czarnogóra będzie w stanie sprostać wymogom określonym w ramach negocjacyjnych i spełnić kryteria negocjacyjne.

Stałe działania będą prowadzone w celu poczynienia postępów w negocjacjach akcesyjnych z Turcją i podtrzymania dynamiki tego procesu w interesie obu stron. Rada będzie dążyć do zapewnienia, by UE pozostała kołem napędowym reform w Turcji, zwłaszcza w dziedzinie praworządności, a także podstawowych praw i wolności. UE będzie zachęcać Turcję do czynienia postępów w zakresie spełniania kryteriów negocjacyjnych, do spełnienia wymogów ram negocjacyjnych oraz poszanowania zobowiązań umownych wobec UE i wszystkich jej państw członkowskich. W dalszym ciągu realizowany będzie pozytywny program z Turcją z myślą o wspieraniu procesu negocjacyjnego, zgodnie z ramami negocjacyjnymi i stosownymi konkluzjami Rady. UE nadal będzie zachęcać Turcję do dalszego aktywnego wspierania negocjacji dotyczących kompleksowego rozwiązania kwestii cypryjskiej, zgodnie z rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Cypru i z zasadami, na których opiera się Unia.

Po zainicjowaniu negocjacji akcesyjnych z Serbią w styczniu 2014 r. i z uwzględnieniem wyników *screeningu* negocjacje te będą kontynuowane na podstawie nowego podejścia, z myślą o poczynieniu znaczącego postępu w negocjacjach, pod warunkiem że Serbia będzie w stanie sprostać wymogom określonym w ramach negocjacyjnych i spełnić kryteria negocjacyjne.

Pomimo tego, że rząd Islandii podjął decyzję o wstrzymaniu negocjacji akcesyjnych, gdyby Islandia zdecydowała się je wznowić, Rada jest gotowa kontynuować proces negocjacyjny zgodnie z wymogami ram negocjacyjnych.

Przedmiotem szczególnej uwagi będzie europejska perspektywa Bałkanów Zachodnich. Rada będzie stosować uczciwe i rygorystyczne warunki w ramach politycznych kryteriów kopenhaskich oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia. Zgodnie z agendą z Salonik proces stabilizacji i stowarzyszenia nadal będzie stanowił wspólne ramy stosunków z Bałkanami Zachodnimi aż do momentu przystąpienia. Pod warunkiem poczynienia solidnych postępów w zakresie reform gospodarczych i politycznych oraz spełnienia koniecznych warunków i wymogów, potencjalni kandydaci z regionu Bałkanów Zachodnich powinni uzyskać status kraju kandydującego, w zależności od indywidualnych osiągnięć, a ich ostatecznym celem powinno być przystąpienie do Unii Europejskiej.

Negocjacje akcesyjne z byłą jugosłowiańską republiką Macedonii można rozpocząć, w zależności od decyzji Rady i zatwierdzenia przez Radę Europejską. Jeżeli Albania otrzyma status kraju kandydującego, rozpoczęcie negocjacji akcesyjnych z tym krajem będzie uzależnione od dalszych postępów w procesie reform, jak również od decyzji Rady i zatwierdzenia przez Radę Europejską. Bez uszczerbku dla stanowisk poszczególnych państw członkowskich w sprawie statusu Kosowa, negocjacje dotyczące układu o stabilizacji i stowarzyszeniu z Kosowem powinny zostać zakończone w 2014 r., po czym układ powinien zostać podpisany. Rada będzie nadal wspierać unijną perspektywę Bośni i Hercegowiny z myślą o ostatecznym uzyskaniu przez ten kraj statusu kraju kandydującego, zgodnie z zasadą uczciwych i rygorystycznych warunków.

Kraje Europy Zachodniej nienależące do UE

UE będzie nadal umacniać swoje bliskie stosunki z sąsiadami w Europie Zachodniej. W szczególności Rada dokona w drugiej połowie 2014 r. przeglądu swoich stosunków z trzema państwami EFTA należącymi do EOG (Norwegią, Islandią i Liechtensteinem) oraz ze Szwajcarią i przyjmie konkluzje, które posłużą za podstawę dalszego rozwoju stosunków z tymi państwami w 2015 r. UE będzie musiała zwrócić szczególną uwagę na stosunki UE–Szwajcaria w związku z referendum z 9 lutego 2014 r., którego wyniki mogą negatywnie wpłynąć na umowę o swobodnym przepływie osób, podając tym samym w wątpliwość siedem umów pierwszego pakietu umów dwustronnych z 2002 r., jak również włączenie Szwajcarii we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen oraz dorobku dublińskiego. Stosowne działania będzie trzeba przeprowadzić, z uwzględnieniem zamiaru UE dotyczącego uzupełnienia obecnego systemu licznych umów sektorowych ze Szwajcarią ramami instytucjonalnymi. Ponadto UE zamierza wzmocnić swoje stosunki z Andorą, Monako i San Marino poprzez wynegocjowanie jednego lub kilku układów o stowarzyszeniu.

Z trzema państwami EFTA należącymi do EOG (Norwegią, Islandią i Liechtensteinem) UE zamierza zawrzeć umowy/protokoły w sprawie odnowienia ich wkładów finansowych, aby zmniejszyć różnice społeczne i gospodarcze w EOG; zamierza również rozpocząć/zakończyć negocjacje w sprawie dalszej liberalizacji handlu produktami rolnymi. Ponieważ większość sąsiadów UE w Europie Zachodniej w pełni lub częściowo uczestniczy w rynku wewnętrznym, UE nadal będzie prowadzić działania z myślą o zapewnieniu jednorodnego i równoczesnego stosowania i wykładni ewoluującego unijnego dorobku prawnego przez wszystkich uczestników wewnętrznego rynku.

Mechanizm współpracy i weryfikacji dla Bułgarii i Rumunii

Rada będzie w dalszym ciągu monitorowała postępy obu tych państw członkowskich w realizowaniu celów przedmiotowego mechanizmu.

Zintegrowane uzgodnienia dotyczące reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR) / klauzula solidarności

Rada będzie kontynuować prace nad wspólnym wnioskiem dotyczącym decyzji Rady w sprawie warunków zastosowania przez Unię klauzuli solidarności¹ (art. 222 TFUE). Klauzula ta stanowi, że Unia i jej państwa członkowskie działają wspólnie w duchu solidarności, jeżeli jakiegokolwiek państwo członkowskie stanie się przedmiotem ataku terrorystycznego lub ofiarą klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej przez człowieka. Po przyjęciu decyzji Rady trzy prezydencje zapewnią wykonanie i regularny przegląd zgodnie z zawartymi w niej przepisami.

Równolegle Rada będzie kontynuować prace nad zintegrowanymi uzgodnieniami UE dotyczącymi reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR), zatwierdzonymi przez Radę 25 czerwca 2013 r. Prace te skoncentrują się na kluczowych narzędziach pomocniczych IPCR (takich jak platforma sieciowa IPCR) i działaniach z zakresu gotowości, z myślą o opracowaniu programu orientacyjnego, przy wsparciu ekspertów z państw członkowskich, SGR, Komisji i ESDZ. Może zaistnieć również potrzeba dostosowania IPCR tak, by wspierały one warunki zastosowania klauzuli solidarności, gdy stosowna decyzja zostanie już podjęta.

Grupa Przyjaciół Prezydencji (zintegrowane uzgodnienia UE dotyczące reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych i wdrożenie klauzuli solidarności (IPCR/SCI)) będzie kontynuować swoje prace nad dwoma przedmiotowymi dossier, zgodnie z mandatem ustanowionym przez Coreper.

¹ Artykuł 222 ust. 3 TFUE mówi, że Rada przyjmuje decyzję określającą warunki zastosowania przez Unię klauzuli solidarności, stanowiąc na wspólny wniosek Komisji i wysokiego przedstawiciela.

Polityka regionalna i terytorialna

Polityka regionalna – po jej ostatniej reformie – staje się ona coraz bardziej strategicznym narzędziem UE w zakresie inwestowania na rzecz realizacji celów spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej dzięki koncentrowaniu zasobów na celach strategii „Europa 2020”, tworzeniu powiązań z zarządzaniem gospodarczym oraz dzięki wzmocnieniu elementów terytorialnych, aby lepiej wykorzystać potencjał wzrostu gospodarczego poszczególnych terytoriów. Aby nowa reforma przyniosła zamierzone rezultaty, potrzebna będzie lepsza koordynacja i działania następcze w celu omówienia skutecznej realizacji celów i określenia potencjalnych obszarów, w których tę politykę należy w przyszłości rozwijać.

Prace w dziedzinie polityki regionalnej i terytorialnej będą się koncentrować wokół pięciu aspektów; są to: ocena wyników programów realizowanych w latach 2007–2013 oraz ocena zainicjowania programów przewidzianych na lata 2014–2020; ocena sposobu, w jaki cel w postaci spójności terytorialnej Unii jest realizowany jako strategiczne ramy, również z wykorzystaniem podejścia makroregionalnego, w drodze oceny Agendy Terytorialnej UE 2020 i dalszego opracowywania unijnego programu rozwoju miast; zainicjowanie długoterminowej debaty strategicznej na temat scenariuszy rozwoju terytorialnego oraz wspieranie ustrukturyzowanej debaty politycznej na temat polityki spójności; umocnienie ram przepisów prawnych wspierających lepszą integrację obszarów transgranicznych; zajęcie się szczególną sytuacją małych i średnich miast oraz kwestią ich roli w polityce miejskiej i regionalnej.

Cele te przekładają się na następujące działania: działania następcze wobec prac przeprowadzonych przez poprzednie prezydencje Rady, z uwzględnieniem szóstego sprawozdania Komisji w sprawie spójności i postulatów zgłoszonych przez Radę Europejską, a także rozporządzeń obejmujących lata 2014–2020 w ramach strategicznej i politycznej debaty na temat spójności; dalsze wspieranie międzyrządowej współpracy w oparciu o Agendę Terytorialną UE 2020 i kartę lipską, a także wzmocnienie jej powiązań ze wspólnotowymi ramami politycznymi. Ma to służyć podsumowaniu stanu realizacji celu w postaci spójności terytorialnej Unii i wzmocnienie związku między spójnością terytorialną a polityką miejską oraz między spójnością społeczno-gospodarczą i terytorialną a zarządzaniem gospodarczym.

Z wykorzystaniem zintegrowanego podejścia ukierunkowanego na działania głębiej zostaną zbadane następujące kwestie:

możliwości zapewnienia bardziej systematycznej debaty politycznej na temat polityki spójności w jej trzech zintegrowanych wymiarach (gospodarczym, społecznym i terytorialnym);

pobudzanie wielopoziomowej współpracy przy zastosowaniu strategii makroregionalnych w celu zapewnienia pełnego potencjału regionalnego, zdecydowanego kontekstu unijnego i spójności działań z inicjatywami europejskimi;

opracowanie ewentualnej europejskiej wizji terytorialnej i perspektywy do 2050 r., na podstawie naukowych i analitycznych scenariuszy i perspektyw działań;

odnotowując wartość dodaną strategii makroregionalnych, co potwierdziła Rada Europejska, Rada będzie działać na rzecz realizacji adriatycko-jońskiej strategii makroregionalnej i opracowania unijnej strategii na rzecz regionu alpejskiego, przy jednoczesnym dalszym monitorowaniu realizacji istniejących strategii makroregionalnych;

doskonalenie ram służących skutecznemu wspieraniu tworzenia zintegrowanych obszarów transgranicznych;

debaty polityczne i dyskusja na temat konkretnych doświadczeń w kontekście programu rozwoju miast;

zajęcie się kwestią małych i średnich miast, ze szczególnym uwzględnieniem ich roli we wspólnym rozwoju terytorialnym, łącznie z podupadłymi obszarami, ich potencjałem wzrostu gospodarczego oraz rolę, jaką odgrywają w transgranicznych obszarach metropolitalnych.

Zagadnienia instytucjonalne

Nowy cykl instytucjonalny rozpocznie się w lipcu 2014 r. wraz z nowo wybranym Parlamentem, a następnie powołaniem nowej Komisji i nowego przewodniczącego Rady Europejskiej. W tym kontekście Rada będzie musiała zająć się różnymi zagadnieniami instytucjonalnymi. Kluczowym priorytetem będzie zajęcie się obawami obywateli i przybliżenie im europejskiego systemu politycznego poprzez realizowanie koncepcji „lepszego Europy”. Rada będzie działać na rzecz włączenia koncepcji „lepszego Europy” do kluczowych obszarów działalności, zwłaszcza do UGW i jednolitego rynku, konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i innowacji, z należytym poszanowaniem kluczowych zasad pomocniczości, rozliczalności i proporcjonalności.

W tych ramach trzy prezydencje będą dążyć do określenia ewentualnych operacyjnych metod zacieśnienia współpracy międzyinstytucjonalnej.

Trzy prezydencje będą prowadzić prace zmierzające do zakończenia procesu przystąpienia UE do europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka.

Reforma Trybunału Sprawiedliwości pozostaje jednym z priorytetów Rady. Trzy prezydencje zapewnią niezbędne warunki umożliwiające Trybunałowi skuteczne i wydajne pełnienie jego podstawowych funkcji.

Na podstawie konkluzji Rady w sprawie przeglądu ESDZ, Rada, w ścisłej współpracy z ESDZ, będzie współdziałać na rzecz wzmocnienia profilu UE w świecie, umocnienia roli UE jako podmiotu na arenie międzynarodowej oraz wzmocnienia przekrojowego podejścia do rozmaitych i potężnych instrumentów unijnych działań zewnętrznych.

Praworządność

Rada będzie bacznie obserwować przyszłe zmiany w nowych unijnych ramach służących wzmocnieniu praworządności, które to ramy dążą do wyeliminowania przyszłych systemowych zagrożeń dla praworządności w państwach członkowskich, zanim zostaną spełnione warunki uruchomienia mechanizmu przewidzianego w art. 7 TUE.

Zintegrowana polityka morska

Trzy prezydencje uznają znaczenie mórz i oceanów dla gospodarki Europy i w kontekście zintegrowanej polityki morskiej będą propagować realizację programu działań na rzecz „niebieskiego” wzrostu w celu wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Należy zwrócić szczególną uwagę na propagowanie innowacji, wspieranie urynkowienia technologii w zakresie energii odnawialnej, a także na przyczynianie się do zrównoważonego gospodarowania zasobami morskimi Europy. Przyjęcie europejskiej strategii bezpieczeństwa morskiego będzie wymagać określenia planu działania, który trzeba będzie zrealizować w drodze kompleksowego i międzysektorowego podejścia do kwestii bezpieczeństwa morskiego, w szczególności w odniesieniu do morskiej orientacji sytuacyjnej.

SPRAWY ZAGRANICZNE

Wspólna polityka handlowa

Otwarty i uczciwy handel jest jednym z kluczowych instrumentów pobudzania wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia. Większa otwartość rynku, a także coraz większe przepływy handlowe i inwestycyjne mają podstawowe znaczenie dla wspierania wzrostu i ożywienia gospodarczego w całej UE, zgodnie z potrzebami polityki przemysłowej i innych polityk UE w zakresie zapewnienia spójnych ram na rzecz ożywienia gospodarczego.

Polityka handlowa UE powinna nadal zapewniać egzekwowanie praw UE na mocy obowiązujących zasad i promować większy dostęp do rynków światowych. W tym względzie prezydencje będą w pełni wspierać unijną strategię dostępu do rynku, która odgrywa fundamentalną rolę w określaniu i niwelowaniu przeszkód stojących przed europejskimi eksporterami. Ponadto promowana będzie strategiczna dyskusja, w której przedmiotem szczególnej uwagi będą bariery pozataryfowe.

Partnerstwa strategiczne z dużymi gospodarkami mają podstawowe znaczenie dla podtrzymania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w całej Unii Europejskiej. UE będzie w związku z tym kontynuować i w miarę możliwości finalizować dwustronne negocjacje handlowe i inwestycyjne ze Stanami Zjednoczonymi, Japonią i Kanadą, a także pogłębiać stosunki handlowe i inwestycyjne z gospodarkami wschodzącymi.

UE nadal zdecydowanie opowiada się za silnym wielostronnym systemem handlowym regulowanym przepisami. W tym względzie prezydencje będą w dalszym ciągu w pełni wspierać wielostronny system handlowy i postępy w zakresie dauhańskiej agendy rozwoju – łącznie z ratyfikacją i wdrożeniem umowy o ułatwieniach w handlu i zarządzaniem programem działań w następstwie konferencji na Bali – w oparciu o decyzje podjęte na 9. konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO). Trzy prezydencje przygotowują i będą koordynować stanowisko UE, w szczególności z myślą o 10. konferencji ministerialnej WTO w 2015 r. Poza tym, mając na uwadze fundamentalną rolę szerszego uczestnictwa w WTO w zakresie wzmocnienia wielostronnych zasad handlowych i zwalczania protekcjonizmu, trzy prezydencje będą wspierać trwające negocjacje akcesyjne, w tym – choć nie tylko – z Algierią, Azerbejdżanem, Bośnią i Hercegowiną, Kazachstanem i Serbią.

Poza wielostronnymi negocjacjami w ramach WTO trzy prezydencje będą również opowiadać się za zakończeniem negocjacji prowadzonych na zasadzie plurilateralnej. W tym kontekście zawarcie układu w sprawie handlu usługami, który powinien wejść w decydującą fazę w okresie trzech prezydencji, będzie miało kapitalne znaczenie. Inne obszary, w których można poczynić postępy poza jednolitym pakietem, mogłyby objąć rozpoczęcie inicjatywy dotyczącej towarów i usług środowiskowych oraz finalizację przeglądu Umowy o technologii informacyjnej.

Jednym z kluczowych narzędzi wspierania opracowania globalnych zasad jest zawarcie obszernego zestawu ambitnych i wyważonych umów w sprawie handlu i inwestycji. W tych ramach umowy regionalne i dwustronne są zasadniczymi środkami służącymi większemu eksponowaniu UE i zwiększaniu wpływu UE w jej sąsiedztwie, gdzie umowy te wspierają stabilność, dobrobyt oraz europejskie standardy i wartości.

Z uwagi na znaczenie stosunków z krajami sąsiadującymi będą czynione dalsze postępy w zakresie otwierania i kontynuowania negocjacji w sprawie pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu (DCFTA) z krajami partnerskimi na południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego, zwłaszcza z Marokiem, Jordanią, Tunezją i – po spełnieniu warunków – z Egiptem. Z tego samego powodu kontynuowane będą postępy w realizacji pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą, a także w odniesieniu do zobowiązania do dalszego pogłębiania współpracy z innymi krajami Partnerstwa Wschodniego w celu oceny postępów na kolejnym szczycie, który ma się odbyć w 2015 r.

Jako że integracja regionalna we wszystkich obszarach świata pomaga wspierać stabilność, budować dobrobyt i podejmować globalne wyzwania, UE będzie kontynuować negocjacje z państwami ASEAN.

Po zawarciu umowy handlowej z Singapurem obecnie celem jest przyspieszenie negocjacji z Wietnamem, Tajlandią i Malezją, a także zweryfikowanie warunków rozpoczęcia negocjacji z innymi partnerami w regionie, takimi jak Indonezja, Filipiny i Brunei. Trzy prezydencje będą ponadto w pełni wspierać negocjacje w sprawie umów inwestycyjnych z Mjanmą/Birmą i Chinami, jak również opowiadać się za tymi negocjacjami. Jeśli chodzi o Mercosur i Radę Współpracy Państw Zatoki, UE będzie kontynuować negocjacje w celu zawarcia kompleksowej, ambitnej i wyważonej umowy zgodnie z aktualnym podejściem międzyregionalnym.

Przedmiotem szczególnej uwagi będzie także przyspieszenie i zamknięcie negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym, zwłaszcza z Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju (SADC), a także z innymi krajami, z którymi negocjacje lub procedury dotyczące stosowania umów wciąż są w toku. W tym względzie UE uznaje potrzebę uwzględnienia zróżnicowanych poziomów rozwoju jej poszczególnych partnerów i udzielenia tym partnerom wsparcia w realizacji ich zobowiązań z wykorzystaniem odpowiedniej pomocy technicznej i pomocy na rzecz wymiany handlowej.

Rada będzie działać zgodnie z procedurami i na jak najskuteczniejszym poziomie w promowaniu inicjatyw ustawodawczych przedkładanych w ramach obecnego unijnego programu polityki w dziedzinie handlu zewnętrznego z korzyścią dla wszystkich zainteresowanych podmiotów w UE i zapewnianiu konkurencyjności unijnego przemysłu i otwartości unijnego rynku. Dalej będą rozwijane i wzmacniane stosunki z Parlamentem Europejskim, zwłaszcza w odniesieniu do organizacji rozmów trójstronnych.

Ponadto trzy prezydencje będą promować zmianę rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania, z myślą o zapewnieniu bezpieczeństwa i konkurencyjności w tej delikatnej dziedzinie, zgodnie z zaleceniami zawartymi w zielonej księdze w sprawie unijnego systemu kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania, opublikowanej przez Komisję Europejską w 2011 r.

Rada zajmie się także kwestią surowców i zmianami w tej dziedzinie. W trakcie trzech prezydencji przedmiotem rozmów będą też trwające obecnie dyskusje dotyczące zrównoważonego rozwoju w ramach polityki handlowej, którego znaczenie dla parlamentów narodowych i Parlamentu Europejskiego w ostatniej kadencji wzrosło.

Polityka zagraniczna i bezpieczeństwa

Podstawowy cel, jakim jest osiągnięcie spójności w unijnej polityce zagranicznej i unijnych działaniach zewnętrznych, zgodnie z zapisami Traktatu z Lizbony, nadal będzie wytyczał kierunek działań UE w latach 2014–2015. Dokładne priorytety nadchodzącego europejskiego przywództwa trzeba jeszcze co prawda potwierdzić, jednak przedmiotowe działania będą – podobnie jak w latach ubiegłych – w dużej mierze ukierunkowane na podejmowanie regionalnych i globalnych wyzwań oraz promowanie interesów i wartości UE, zwłaszcza demokracji, praw podstawowych, stabilności, bezpieczeństwa i dobrobytu w sąsiedztwie UE.

Kontynuacja istotnych prac dotyczących narzędzi służących realizacji tych celów będzie miała kapitalne znaczenie. Działania obejmą: zapewnienie, by ramy kompleksowego podejścia pozostały trzonem działań UE, aby umożliwić wykorzystanie pełnej gamy opcji, którymi dysponuje UE, z jak najlepszym skutkiem; oraz zapewnienie, by przegląd Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych przeprowadzony przez WP Catherine Ashton oraz późniejsze działania następcze zostały wykorzystane do dalszego skonsolidowania i umocnienia cennej roli, jaką służba ta odgrywa w zapewnianiu spójności i realizacji celów.

Równie ważne będzie opieranie się na już utrwalonych partnerstwach z kluczowymi obecnymi i nowo pojawiającymi się podmiotami na arenie globalnej, w szczególności kontynuowanie strategicznych partnerstw z USA, Brazylią, Chinami, Indiami, Japonią, Kanadą, Republiką Korei, Meksykiem i Republiką Południowej Afryki. Strategiczne partnerstwo z Rosją będzie trzeba na nowo przeanalizować w świetle wydarzeń na Ukrainie, w tym na Krymie. Wzmocnienie i udoskonalenie wzajemnie korzystnej współpracy z organizacjami regionalnymi również będzie jednym z priorytetów. Wsparcie na rzecz prac organizacji wielostronnych, takich jak ONZ, oraz uzupełnianie tych prac pozostanie jednym z głównych założeń działalności UE.

W centrum uwagi nadal będzie południowe i wschodnie sąsiedztwo Unii Europejskiej, w obu przypadkach ze względu na priorytetowe znaczenie tych obszarów dla wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz na bieżącą sytuację w obu regionach.

Ważnym punktem programu działań nadal będzie sytuacja w południowym sąsiedztwie. Nadrzędnym celem UE pozostaje wspieranie długoterminowych przemian demokratycznych w regionie, z wykorzystaniem rozmaitych, już ustanowionych mechanizmów międzynarodowych i lokalnych, zwłaszcza ustanowienie pluralistycznej demokracji uwzględniającej istotny udział społeczeństwa obywatelskiego i kobiet. W centrum uwagi będą prawdopodobnie konkretne kraje znajdujące się w okresie przemian, bądź w sytuacji konfliktu lub niestabilności.

W szczególności w sprawie Syrii UE będzie blisko współpracować ze swoimi partnerami w celu wspierania postępów lub wniosków wyciągniętych w trakcie procesu Genewa II, a celem tych działań będzie powstrzymanie przemocy i zabezpieczenie legalnych przemian politycznych. Ponadto jednym z zasadniczych elementów działań UE będzie zajęcie się sytuacją humanitarną oraz zachęcanie innych stron do podjęcia podobnych kroków. Kolejnym ważnym aspektem prac będzie łagodzenie zagrożenia, jakim jest możliwość rozprzestrzenienia się kryzysu politycznego i niepokojów na inne państwa w sąsiedztwie, np. Liban i Jordanię, a także redukcja destabilizujących skutków masowego napływu uchodźców. Ciągłej uwagi będzie wymagał Irak z racji tego, że kraj ten znajduje się w krytycznym okresie tworzenia rządu po wyborach, które odbyły się w kwietniu 2014 r., i stoi także w obliczu zaostrzającej się rewolty.

UE będzie musiała dalej uważnie obserwować wydarzenia w Egipcie, pracując z nowymi władzami w celu wznowienia pełnej współpracy, którą utrudniły niedawne wydarzenia, przy jednoczesnym znalezieniu sposobów zapewnienia, by żadne zdobycze demokracji nie zostały utracone. W Libii dyplomacja i programy UE zostaną poddane sprawdzianowi, jakim będzie pomoc we wzmacnianiu instytucji państwowych oraz pomoc władzom centralnym w zarządzaniu ryzykiem związanym z aktywnością bojówek oraz z podziałami wewnątrz kraju. Wsparcia wymagała będzie młoda demokracja w Tunezji, z uwagi na wyzwania, z którymi się mierzy. Ma to duże znaczenie, gdyż pozwoli zademonstrować pozytywny wynik arabskiej wiosny, który może okazać się przykładem dla innych krajów w okresie przemian.

UE będzie dalej aktywnie działać, również w ramach kwartetu bliskowschodniego, pracując na rzecz sprawiedliwego i trwałego rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego. W tym względzie UE w pełni popiera obecne działania USA, podobnie jak i działania stron konfliktu. Obecne rozmowy stanowią niepowtarzalną okazję, którą obie strony muszą wykorzystać, by wprowadzić rozwiązanie dwupaństwowe. UE zobowiązała się zaproponować bezprecedensowy pakiet pomocy, który można by wdrożyć, gdy tylko zostanie osiągnięte ostateczne porozumienie o statusie.

Aby uzupełnić wielostronne działania UE i Rady Współpracy Państw Zatoki, UE będzie dalej rozwijać swoje polityczne stosunki z poszczególnymi państwami Zatoki

Na szczeblu regionalnym UE będzie musiała zająć się konsekwencjami niestabilności, m.in. poprzez dalszą pracę w kontekście Unii dla Śródziemnomorza oraz poprzez wzmacnianie stosunków z Ligą Państw Arabskich. W szczególności będzie musiała przyjrzeć się sposobom łagodzenia zagrożenia działalnością zorganizowanych grup przestępczych, które wykorzystują niestabilność w regionie Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej do prowadzenia handlu ludźmi, nielegalnej migracji i innych działań przestępczych. Będzie musiała także współpracować z międzynarodowymi partnerami w celu zwalczania coraz większego sektarianizmu i zagrożenia terrorystycznego związanego z dominującymi oddziałami Al-Kaidy aktywnymi w Syrii i w innych miejscach regionu.

W sąsiedztwie wschodnim kluczowe będzie wykorzystanie wyników wileńskiego szczytu Partnerstwa Wschodniego, który odbył się w listopadzie 2013 r.; w szczególności mowa tu o podpisaniu i wykonaniu układów o stowarzyszeniu oraz pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu z Gruzją, Republiką Mołdawii i Ukrainą. Istotne będzie zapewnienie, by układy te przyniosły rezultaty wszystkim stronom. Czwarty szczyt Partnerstwa Wschodniego, który ma się odbyć w maju 2015 r. w Rydze, będzie okazją oceny postępów poczynionych w procesie stowarzyszenia politycznego i integracji gospodarczej oraz dalszego rozwinięcia stosunków między UE a jej wschodnimi partnerami. W oparciu o zasadę zróżnicowania w ramach Partnerstwa Wschodniego, UE będzie dążyć do propagowania wzmocnionych stosunków z innymi wschodnioeuropejskimi partnerami, w tym z Armenią i Azerbejdżanem.

Po podpisaniu pozostałych postanowień układu o stowarzyszeniu z Ukrainą, łącznie z pogłębioną i kompleksową strefą wolnego handlu, UE będzie blisko współpracować z Ukrainą, aby zapewnić wykonanie tego układu. UE będzie nadal wspierać suwerenność, niezależność i terytorialną integralność Ukrainy oraz promować polityczno-gospodarczą stabilizację tego kraju. UE w dalszym ciągu będzie udzielać wsparcia na rzecz koniecznych reform, zwłaszcza reformy sektora bezpieczeństwa cywilnego i reformy sektora energii.

W kwestii przewlekłych konfliktów UE wciąż będzie blisko współpracować z OBWE i innymi zainteresowanymi partnerami w celu poczynienia postępów w kierunku trwałego rozwiązania konfliktów w Republice Mołdawii, w Gruzji i Górskim Karabachu.

Propagowanie stabilności, bezpieczeństwa i dobrobytu na Bałkanach Zachodnich pozostanie jednym z istotnych priorytetów UE. W kwestii Serbii/Kosowa wciąż dużych nakładów pracy będzie wymagało dalsze wdrożenie wszystkich porozumień wypracowanych w kontekście dialogu prowadzonego przy pomocy UE. Dalsze postępy w procesie normalizowania stosunków pozwolą zarówno Serbii, jak i Kosowu utrzymać rytm na drodze integracji europejskiej. Konieczne będzie dalsze współdziałanie z Bośnią i Hercegowiną w celu podjęcia najpilniejszych wyzwań społeczno-gospodarczych tego kraju oraz wsparcia dalszych postępów na drodze do UE. Polityczny dialog w FYROM i Albanii będzie wymagał uważnego monitorowania. Nadal istotne będzie zaangażowanie w terenie (np. narzędzia pomocy przedakcesyjnej w BiH, misji EULEX w Kosowie).

UE będzie podtrzymywać i wzmacniać swój dialog polityczny z Turcją, w szczególności w odniesieniu do współpracy w regionie. Naszą nadrzędną ambicją pozostaje zachęcanie Turcji do dalszego rozwijania jej polityki zagranicznej w porozumieniu z UE, zgodnie z zasadami określonymi w ramach negocjacyjnych.

UE będzie utrzymywać bliskie relacje z krajami położonymi w bezpośrednim sąsiedztwie UE, które nie aspirują do akcesji do Unii. Będzie działać na rzecz poprawy pewności prawa zarówno dla podmiotów gospodarczych, jak i obywateli poprzez propagowanie jednolitego stosowania odnośnego prawodawstwa UE na rynku wewnętrznym, rozszerzonym na kraje EOG i Szwajcarię. Równoległe negocjacje dotyczące układów o stowarzyszeniu z Andorą, San Marino i Monako mogą przyczynić się do silniejszej integracji tych krajów na rynku wewnętrznym.

USA pozostanie jednym z kluczowych i podstawowych partnerów w niemal wszystkich aspektach unijnych działań zewnętrznych. Wśród priorytetów będzie poczynienie postępów w sprawie transatlantyckiego partnerstwa handlowo-inwestycyjnego (TTIP). UE z niecierpliwością oczekuje również dalszego zacieśnienia współpracy z USA w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego, zmiany klimatu, ochrony danych i bezpieczeństwa cybernetycznego.

Stosunki międzyregionalne z Ameryką Łacińską i Karaibami zostaną dalej wzmocnione dzięki drugiemu szczytowi UE–CELAC, który odbędzie się w 2015 r. w Brukseli. Przedmiotem szczególnej uwagi będą kwestie bezpieczeństwa: zainicjowana ma zostać unijna strategia bezpieczeństwa dla Ameryki Łacińskiej i Karaibów. Dalej rozwijane będą także stosunki z grupami subregionalnymi (SICA, CARIFORUM, Mercosur oraz Sojuszem Pacyfiku). UE będzie w dalszym ciągu umacniać dwustronne stosunki z krajami tego regionu, zwłaszcza ze swoimi strategicznymi partnerami (Meksykiem i Brazylią).

Strategiczne partnerstwo z Rosją będzie trzeba na nowo przeanalizować w świetle wydarzeń na Ukrainie, w tym na Krymie, oraz w innych krajach naszego wspólnego sąsiedztwa. UE nie uznaje bezprawnej aneksji Krymu przez Rosję. UE w dalszym ciągu będzie wzywać Rosję, by wspierała stabilność i bezpieczeństwo w Europie zgodnie z aktem końcowym z Helsinek, paryską kartą oraz zasadami i instrumentami OBWE i Rady Europy. We wspólnym interesie UE i Rosji leży współpraca w kwestiach globalnych, takich jak zmiana klimatu, terroryzm i w ramach grupy G-20, oraz w kwestiach bezpieczeństwa międzynarodowego, np. w kwestii Syrii, irańskiego programu jądrowego i bliskowschodniego procesu pokojowego. UE nadal będzie apelować do Rosji o poszanowanie zobowiązań, jakie przyjęła w ramach WTO.

UE będzie nadal angażować się w stosunki z krajami Azji Środkowej, m.in. pomagać w sprostaniu wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa i innym wyzwaniom wynikającym z planowanego w tym roku redukcji międzynarodowych sił bezpieczeństwa w Afganistanie. Inne wyzwania obejmują kwestie zwalczania terroryzmu, obrotu środkami odurzającymi, energii, bezpieczeństwa wodnego i współpracy regionalnej; wymagają one podjęcia działań tak na zasadzie dwustronnej, jak i w ramach dialogu na temat bezpieczeństwa między UE a Azją Środkową. UE nadal będzie wspomagać Kazachstan w rozmowach o jego akcesji do Światowej Organizacji Handlu, a także wspierać kroki Uzbekistanu w tym samym kierunku. W 2015 r. odbędą się ważne wybory, które UE będzie uważnie monitorować i wspomagać stosownie do potrzeb. Strategia UE–Azja Środkowa zostanie poddana przeglądowi na początku 2015 r.

Globalne i regionalne wyzwania, takie jak podjęcie wyzwań związanych z nieprolifacją, zajęcie się kwestią piractwa, terroryzmu i zagrożeń dla bezpieczeństwa cybernetycznego, będą istotnym aspektem rozszerzającej się współpracy z Chinami i Indiami.

Porozumienie w sprawie wspólnego planu działania zawarte w listopadzie 2013 r. przez grupę UE3+3 oraz Iran było pierwszym krokiem budowy zaufania odnoszącym się do najpilniejszych obaw dotyczących irańskiego programu jądrowego oraz istotnym wkładem w unijne cele regionalnego bezpieczeństwa i nieprolifacji. Po tym jak 20 stycznia 2014 r. wraz z decyzją Rady do Spraw Zagranicznych rozpoczęła się realizacja tego wspólnego planu działania, grupa UE3+3 oraz Iran podjęły nowe negocjacje w celu wypracowania porozumienia w sprawie kompleksowego rozwiązania irańskiej kwestii jądrowej. W Wiedniu odbyło się kilka rund rozmów między grupą UE3+3 a Iranem. UE nadal będzie aktywnie uczestniczyć w tych dyplomatycznych działaniach w celu poszukiwania długoterminowego kompleksowego rozwiązania, które by w pełni uwzględniało wątpliwości społeczności międzynarodowej co do wyłącznie pokojowego charakteru irańskiego programu jądrowego.

Jednym z priorytetów będzie przyczynienie się do procesu budowania państwowości i procesu przemian w Afganistanie, z myślą o wyborach prezydenckich i parlamentarnych w 2014 i 2015 r., wycofaniu Międzynarodowych Sił Wsparcia Bezpieczeństwa (ISAF) oraz misji kontynuującej NATO. Zasadnicze znaczenie będzie miało wspieranie pełnego wdrożenia tokijskich ram wzajemnej odpowiedzialności oraz ewentualne rozmowy pokojowe z udziałem nowej administracji. Bardziej kompleksowe podejście łączące rozmaite instrumenty UE i państw członkowskich powinno kierować planowaną nową strategią UE wobec Afganistanu, również w odniesieniu do praworządności i działalności policji cywilnej; swój wkład przekaże też misja policyjna EUPOL. Istotnym celem pozostaje sfinalizowanie umowy o współpracy w zakresie partnerstwa i rozwoju, podobnie jak ciągle unijne wsparcie na szczeblu regionalnym, także z wykorzystaniem procesu „serce Azji”, aby zachęcić sąsiadów Afganistanu do konstruktywnego udziału.

W Pakistanie UE będzie działać na rzecz realizacji 5-letniego planu zaangażowania oraz na rzecz rozwinięcia szerszych stosunków.

W Bangladeszu UE będzie nadal monitorować sprawowanie rządów i sytuację w zakresie praw człowieka, a zarazem będzie zachęcać dwie główne partie polityczne do podjęcia autentycznego dialogu, co powinno doprowadzić do organizacji przejrzystych, pluralistycznych i wiarygodnych wyborów.

UE będzie podtrzymywać swoje poparcie dla przemian zachodzących obecnie w Mjanmie/Birmie, opierając się na rezultatach pierwszego posiedzenia grupy zadaniowej UE–Mjanma zorganizowanego w listopadzie 2013 r.

Zaangażowanie UE w Mjanmie/Birmie będzie także miało znaczenie w związku z tym, że kraj ten przewodniczy ASEAN w 2014 r. UE pogłębi zaangażowanie w działania z ASEAN, wykorzystując 20. posiedzenie ministrów spraw zagranicznych UE–ASEAN, które odbędzie się w 2014 r., do kontynuowania swojego szerokiego programu współpracy.

UE wykorzysta 10. szczyt ASEM, który odbędzie się w październiku 2014 r., i 12. posiedzenie ministrów spraw zagranicznych ASEM, zaplanowane na listopad 2015 r., by wyraźnie zasygnalizować swoje zaangażowanie na rzecz Azji. Bacznie będzie monitorować rozwój sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w Azji. UE nadal będzie umacniać stosunki z wyspiarskimi krajami Pacyfiku i ich organizacjami regionalnymi, z wykorzystaniem dialogu politycznego na wysokim szczeblu.

Szczyt UE–Afryka w kwietniu 2014 r. był okazją, by pokazać szeroki zakres i poważny charakter partnerstwa, a deklaracja szczytu, wraz z planem działania na lata 2014–2017 kształtującym współpracę kontynentalną, posłuży za podstawę przyszłych działań.

Realizacja nowej unijnej strategii dotyczącej Zatoki Gwinejskiej, wspierającej regionalne działania służące sprostaniu wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa w tej części Afryki, będzie kolejnym ważnym krokiem w partnerstwie UE z Afryką w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa.

Zasadnicze znaczenie będzie miało kontynuowanie pomocy (wojskowej i dyplomatycznej), aby pomóc w utrzymaniu i poprawie bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej, DRK i w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich, Sudanie Południowym, Somalii i Mali. Róg Afryki i region Sahelu również pozostaną ważnym punktem naszego programu, w nawiązaniu do konferencji w sprawie Mali i konferencji w sprawie Somalii, które odbyły się w 2013 r. Jednym z kluczowych działań może być również wsparcie i obserwacja wyborów. W regionie Rogu Afryki jednym z priorytetów nadal będzie realizacja unijnych ram strategicznych przyjętych w listopadzie 2011 r. UE skoncentruje się przede wszystkim na znalezieniu pokojowego i trwałego rozwiązania wewnętrznego konfliktu w Sudanie Południowym, który grozi poważnymi negatywnymi skutkami dla całego regionu. Uwaga UE będzie się także nadal skupiać na procesie stabilizacji politycznej w Somalii i programie budowania państwowości w tym kraju, walce z piractwem (EU NAVFOR Somalia, operacja Atalanta) oraz na zwiększaniu wsparcia dla sektora bezpieczeństwa w Somalii (EUTM Somalia, EUCAP Nestor). Przez cały 2014 r. UE przewodniczy grupie kontaktowej ds. piractwa u wybrzeży Somalii. Misje WPBiO w Afryce – zarówno trwające, jak i nowo tworzone – pozostaną jednym z fundamentalnych elementów zaangażowania UE.

UE skorzysta z okazji, jaką przyniesie 7. szczyt UE–Republika Południowej Afryki, ale również i inne kluczowe wydarzenia polityczne w latach 2014–2015, począwszy od wspólnego posiedzenia Rady Współpracy UE–Republika Południowej Afryki, przez dialog na temat polityki i bezpieczeństwa aż po ministerialny dialog polityczny, aby zademonstrować siłę i zakres naszego strategicznego partnerstwa z Republiką Południowej Afryki i całym regionem.

Jednym z podstawowych celów będzie poczynienie postępów w odniesieniu do stosownych aspektów konkluzji, które Rada wydała w grudniu 2013 r.; chodzi tu zwłaszcza o zwiększenie skuteczności, wpływu i widoczności WPBiO. Powinno to objąć zapewnianie większego wsparcia partnerom w zakresie bezpieczeństwa oraz organizacjom regionalnym w stawianiu czoła wspólnym wyzwaniom (takim jak terroryzm, przestępczość międzynarodowa i piractwo), a także – w stosownych przypadkach – budowanie zdolności w drodze szkolenia, doradztwa, przekazywania sprzętu i zasobów, a także w ścisłej współpracy z takimi partnerami, jak ONZ, NATO i Unia Afrykańska. Rada przygotowuje sprawozdanie w oparciu o informacje przedstawione przez Komisję, Wysokiego Przedstawiciela i Europejską Agencję Obrony; na tej podstawie Rada Europejska oceni poczynione postępy w czerwcu 2015 r.

Dalsze cele to ulepszenie unijnych zdolności szybkiego reagowania pozwalających na rozmieszczenie odpowiednich zasobów cywilnych i wojskowych, a także należyte reagowanie na wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, w szczególności te, które wynikają z powiązań między wyzwaniami wewnętrznymi i zewnętrznymi. Będzie to wymagać kontynuowania prac nad m.in. ramami polityki UE w zakresie cyberobrony, unijną strategią bezpieczeństwa morskiego (od czerwca 2014 r.) i uruchomieniem synergii między WPBiO a podmiotami działającymi w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w celu zajęcia się kwestiami horyzontalnymi, takimi jak nielegalna migracja, przestępczość zorganizowana i terroryzm.

Podjęcie działań względem globalnych czynników wpływających, bezpośrednio lub pośrednio, na stabilność państw oraz na pokój i bezpieczeństwo na świecie stanie się prawdopodobnie jeszcze pilniejszym priorytetem. Wciąż konieczne będzie dalsze wzmacnianie unijnych zdolności do wczesnego ostrzegania, zapobiegania konfliktom i wspierania mediacji; obejmie to m.in. opracowanie wspólnych analiz konfliktu. UE będzie w dalszym ciągu stosować środki ograniczające jako narzędzie realizacji jej szerszych celów WPZiB. Ważnymi aspektami będą także: rozbrojenie, nieprolifracja broni masowego rażenia oraz szersze zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe (CBRJ), zwalczanie nielegalnego obrotu bronią konwencjonalną oraz nowe wyzwania, takie jak zrównoważony charakter działalności związanej z przestrzenią kosmiczną.

W kwestii dyplomacji klimatycznej i energetycznej najważniejszym celem będzie stworzenie politycznego impulsu na szczyt przywódców w sprawie klimatu we wrześniu 2014 r., przy promowaniu ambitnego pakietu klimatyczno-energetycznego UE na okres do 2030 r., a także przygotowywaniu porozumienia, które obowiązywać będzie po wygaśnięciu ważności protokołu z Kioto i które – miejmy nadzieję – zostanie przyjęte na posiedzeniu UNFCCC w grudniu 2015 r. w Paryżu.

Kolejnym ważnym wyzwaniem będzie migracja, także ze względu na to, że zbliża się czas oceny ważniejszych międzynarodowych działań w tym zakresie (np. globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności oraz posztokholmskiego programu w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych).

Podstawą wszystkich zewnętrznych działań UE będą jej podstawowe wartości, takie jak zachęcanie do demokratycznych rządów, poszanowania praw człowieka i pluralizmu politycznego. UE będzie blisko współpracować z partnerami, forami wielostronnymi i organizacjami międzynarodowymi zajmującymi się prawami człowieka i demokracją. Współpraca z Radą Europy, zwłaszcza we wschodnim sąsiedztwie i na Bałkanach Zachodnich, będzie miała kapitalne znaczenie w tym zakresie. Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji pozostanie jednym z najważniejszych środków do realizacji tego celu, a w swoich działaniach UE będzie kierować się strategicznymi ramami UE dotyczącymi praw człowieka i demokracji. SPUE ds. praw człowieka będzie dalej zwiększać skuteczność i widoczność unijnych prac w tej dziedzinie.

Europejski Fundusz na rzecz Demokracji nadal będzie zapewniał wsparcie działaczom dążącym do przemian demokratycznych w europejskim bliższym i dalszym sąsiedztwie. Zakończenie procesu przystąpienia UE do europejskiej konwencji praw człowieka pozostanie jednym z priorytetów UE (art. 6 Traktatu z Lizbony) w 2014 i 2015 r.

W dziedzinie rozwoju w nadchodzących latach uwaga nadal będzie się koncentrować na osiągnięciu milenijnych celów rozwoju (MCR) oraz na pracach prowadzących do sporządzenia nowych ram zrównoważonego rozwoju na okres po 2015 r. i eliminacji ubóstwa. UE ma do odegrania kluczową rolę w rozwoju nowych uniwersalnych ram, które powinny wykorzystywać trzy wymiary zrównoważonego rozwoju (gospodarczy, społeczny i środowiskowy), a także integrować kwestie związane ze sprawowaniem rządów, praworządnością, prawami człowieka, równością płci i pokojowymi społeczeństwami, jak również główne kwestie sektorowe, np. bezpieczeństwo żywnościowe. Kontynuowane będą także prace nad globalnym partnerstwem i finansowaniem rozwoju. Należy zintensyfikować działania na rzecz wypracowania wspólnego stanowiska UE.

UE będzie także nadal unowocześniać swoją politykę rozwojową i współpracę na rzecz rozwoju zgodnie z Programem działań na rzecz zmian i jego dwoma priorytetowymi obszarami: trwałym wzrostem gospodarczym sprzyjającym włączeniu społecznemu i prawami człowieka, demokracji i innymi kluczowymi elementami dobrych rządów. Kontynuowana będzie realizacja unijnych programów współpracy na rzecz rozwoju i instrumentów w zakresie stosunków zewnętrznych, podobnie jak działania na rzecz lepszej koordynacji działań oraz zwiększenia skuteczności i wpływu – przez wspólne programowanie – programów współpracy na rzecz rozwoju realizowanych przez UE i jej państwa członkowskie. Nadal będą też trwały prace nad ramami wyników UE.

W najbliższych latach UE zintensyfikuje także wysiłki na rzecz lepszego i skuteczniejszego wykorzystywania swoich zbiorczych narzędzi i zasobów w różnych obszarach polityki i w ramach różnych polityk, aby wypracować spójniejsze i skuteczniejsze działania zewnątrz UE, w szczególności w sytuacjach konfliktowych i kryzysowych, zgodnie z zasadami i priorytetami kompleksowego podejścia UE oraz konkluzjami Rady przyjętymi w maju 2014 r., także z myślą o planie działania, który ma zostać przygotowany do marca 2015 r. Kontynuowane będą również wysiłki na rzecz wzmocnienia spójności polityki na rzecz rozwoju.

Europejski Rok na rzecz Rozwoju (ERR 2015) stworzy także UE bardzo ważną sposobność przekazania ogółowi społeczeństwa, społeczeństwu obywatelskiemu i sektorowi prywatnemu informacji o unijnej polityce rozwojowej i działaniach podejmowanych przez UE, by wspierać eliminowanie ubóstwa i zrównoważony rozwój na całym świecie oraz propagowania unijnej działalności w tym względzie.

Pomoc humanitarna

W obliczu rosnącej liczby ludzi dotkniętych klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka oraz radykalnego zwiększenia potrzeb humanitarnych, Rada będzie uważnie monitorować trwające i pojawiające się kryzysy humanitarne; będzie również dążyć do dalszego zwiększenia skuteczności działań podejmowanych przez UE i społeczność międzynarodową w odpowiedzi na te kryzysy. Rada będzie w dalszym ciągu promować wymianę informacji i przyczyni się do wzmocnienia koordynacji działań między państwami członkowskimi UE oraz w obrębie UE. Kontynuowane będą działania na rzecz ściślejszej współpracy między pomocą humanitarną a ochroną ludności, zwłaszcza w zakresie gotowości na wypadek klęsk żywiołowych i reagowania w przypadku katastrof. UE będzie w dalszym ciągu popierać centralną koordynującą rolę Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwłaszcza Biura ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA), i wzmocni wsparcie humanitarne UE wobec państw trzecich i organizacji międzynarodowych w kontekście kryzysów humanitarnych.

Rada podejmie starania służące zapewnieniu, by w ramach realizacji unijnego kompleksowego podejścia do konfliktów i kryzysów zewnętrznych podmioty działające w sferze pomocy humanitarnej z UE i państw członkowskich miały udział w wymianie informacji i wspólnych analizach z innymi obszarami unijnych działań zewnętrznych, a także by korzystały z takiej wymiany i takich analiz, w celu wspomoczenia spójności i komplementarności pomocy. Pomoc humanitarna nadal będzie udzielana wyłącznie na podstawie oszacowanych potrzeb, z poszanowaniem zasad humanitaryzmu, bezstronności, neutralności i niezależności, zgodnie z Konsensusem europejskim w sprawie pomocy humanitarnej. Kontynuowana będzie realizacja tego konsensusu i działania na rzecz zwiększenia wiedzy na jego temat.

Dalej będą prowadzone działania służące wzmocnieniu i powiększeniu zdolności w dziedzinie zapobiegania i gotowości oraz LRRD (łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju); kontynuowana będzie również realizacja unijnego podejścia do odporności i planu działania w zakresie odporności, w ścisłej współpracy z podmiotami aktywnymi w dziedzinie pomocy rozwojowej.

Rada, wraz z Komisją, zapewni koordynację stanowiska UE na światowy szczyt humanitarny w 2016 r., badając zwłaszcza sposoby dalszego zwiększenia skuteczności pomocy humanitarnej, poprawy zarządzania ryzykiem, poprawy dostarczania pomocy ludziom znajdującym się w sytuacjach konfliktu, wspierania innowacyjnych podejść, w tym poprzez współpracę z sektorem prywatnym.

Trzy prezydencje będą nadal monitorować wdrażanie Konwencji o wsparciu żywnościowym. Trzy prezydencje zapewnią również spójność zewnętrznej reprezentacji UE w organach pomocy humanitarnej, zwłaszcza w Zarządzie Światowego Programu Żywnościowego (WFP). W tym celu w Radzie nadal będą omawiane i finalizowane oświadczenia UE dla Zarządu WFP, proponowane przez Komisję.

Rada będzie obserwować wdrażanie rozporządzenia w sprawie wolontariuszy pomocy UE oraz negocjacje dotyczące planu działania z Hyogo na okres po 2015 r.

Zwalczanie terroryzmu

Rada będzie nadal zapewniać, by kwestia walki z terroryzmem była w szerszej perspektywie uwzględniana w unijnej analizie i unijnych działaniach w priorytetowych regionach, tj. na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej, w Afganistanie, Pakistanie i Azji Środkowej, w Maghrebie, Sahelu i Afryce Zachodniej oraz w Somalii i Afryce Wschodniej. Z wykorzystaniem kompleksowego podejścia trzy prezydencje będą bacznie monitorować działania podejmowane w ramach takich priorytetów, jak: realizacja strategii i planów działania w dziedzinie walki z terroryzmem, związek między rozwojem a walką z terroryzmem, wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych i przestrzeganie praw człowieka, walka z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów, zwalczanie finansowania terroryzmu oraz współpraca z partnerami międzynarodowymi. Chociaż walka z terroryzmem pozostaje zasadniczo obowiązkiem państw członkowskich, działania UE przynoszą coraz większą wartość dodaną i uzupełniają działania dwustronne.

Europejska współpraca konsularna

Podstawą współpracy konsularnej UE jest wzajemna solidarność. Ponadto w Traktacie zapisano również konkretne prawo dotyczące udzielania pomocy konsularnej obywatelom UE, których kraj nie ma w danym państwie swojego przedstawicielstwa. Zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony pomoc ta opiera się na zasadzie niedyskryminacji. Na mocy art. 23 TFUE każde państwo członkowskie UE jest zobowiązane do udzielenia pomocy każdemu obywatelowi UE, którego kraj nie ma w danym państwie trzecim ambasady ani konsulatu, na takich samych warunkach jak swym własnym obywatelom.

Z myślą o zwiększeniu wiedzy obywateli na temat przysługujących im praw konsularnych trzy prezydencje będą – wraz z państwami członkowskimi, Europejską Służbą Działań Zewnętrznych i Komisją Europejską – kontynuować prace nad utrzymaniem i udoskonaleniem istniejącej europejskiej współpracy konsularnej. W tym względzie prace obejmą dalsze negocjacje w sprawie ram prawodawczych dotyczących ochrony konsularnej dla obywateli Unii za granicą. Ponadto trzy prezydencje będą kontynuować dyskusje, koordynację działań i współpracę w zakresie punktów zapalnych, zarządzania kryzysowego, wspólnych démarché i inicjatyw, takich jak inicjatywa dotycząca koncepcji państwa przewodniego lub inicjatywa dotycząca współpracy konsularnej.

Trzy prezydencje będą również dążyć do dalszego opracowywania narzędzi i uzgodnień w zakresie współpracy w przypadku poważnych kryzysów konsularnych dotyczących obywateli UE w państwie trzecim. Kontynuowany będzie także dialog konsularny z krajami, które mają w tej sprawie podobne stanowisko, takimi jak Stany Zjednoczone, Kanada i Australia.

SPRAWY GOSPODARCZE I FINANSOWE

SPRAWY GOSPODARCZE

Polityka gospodarcza

Wraz z ustępującym kryzysem w strefie euro UE potrzebuje nadrzędnej strategii gospodarczej, aby wyjść z kryzysu i powrócić do trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego tworzeniu miejsc pracy i włączeniu społecznemu. Trzy prezydencje są zdecydowane wspierać ożywienie gospodarcze i realizację polityk sprzyjających tworzeniu miejsc pracy. W tym celu Rada będzie w dalszym ciągu skupiać się na zróżnicowanej, pro wzrostowej konsolidacji fiskalnej, przywróceniu gospodarkom równowagi oraz naprawie bilansów banków, a także reformach strukturalnych i wzmocnieniu jednolitego rynku.

Działania w sferze polityki gospodarczej będą bazować na środkach już podjętych w celu wzmocnienia zarządzania gospodarczego i koordynacji polityki gospodarczej. Rada wyciągnie pierwsze wnioski z wdrażania nowych narzędzi zarządzania i nasili działania w dziedzinach, które tego wymagają. W tym celu Rada uważnie przeanalizuje przegląd prawodawstwa z zakresu zarządzania gospodarczego, który ma zostać przedstawiony przez Komisję do połowy grudnia 2014 r. Posłuży on za podstawę gruntownej oceny skuteczności aktualnych ram zarządzania i oszacowania, czy konieczne są zmiany.

Rada będzie kontynuować pogłębianie UGW zgodnie z planem działania opartym na czterech filarach, nakreślonym w sprawozdaniu czterech przewodniczących i zatwierdzonym przez szefów państw lub rządów w grudniu 2012 r. O ile w dziedzinie stabilności finansowej i unii bankowej poczyniono znaczące postępy, to w celu zakończenia tworzenia unii gospodarczej i fiskalnej niezbędny jest decydujący krok naprzód. W związku z tym Rada liczy na to, że Komisja przedstawi kolejne wnioski zgodnie z programem działań nakreślonym w „Planie działania na rzecz pogłębionej i rzeczywistej unii gospodarczej i walutowej”.

W tym kontekście Rada będzie nadal prowadzić prace nad partnerstwami na rzecz wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i konkurencyjności, na podstawie wskazówek przedstawionych przez Radę Europejską w grudniu 2013 r.

W drugiej połowie 2014 r. Rada podsumuje wypełnienie zobowiązań podjętych na mocy Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu, w szczególności wdrożenie zasady zrównoważonego budżetu i automatycznych mechanizmów korekty przez państwa członkowskie w ich krajowych ramach prawnych w myśl uzgodnionych zasad.

Bazując na doświadczeniach z lat wcześniejszych, Rada omówi swoje priorytety polityczne i wykona zalecenia dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru. Integruje on nadzór nad reformami strukturalnymi i polityką fiskalną na mocy wzmocnionego paktu stabilności i wzrostu. Krajowe programy reform oraz programy stabilności i programy konwergencji są przedstawiane jednocześnie. W tym kontekście trzy prezydencje będą działać zgodnie ze zintegrowanym podejściem, zapewniając, by państwa członkowskie rozwiązywały swoje problemy strukturalne i makroekonomiczne, przywracając przy tym stabilność finansów publicznych.

Wzmocnione ramy koordynacji polityki UE i strefy euro mają także na celu rozwiązywanie problemu zakłóceń równowagi makroekonomicznej i utraty konkurencyjności. Sprawozdanie przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania oraz szczegółowe oceny sytuacji umożliwiają gruntowną dyskusję na temat rozwoju sytuacji gospodarczej w tych aspektach w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej. Trzy prezydencje będą monitorować ewolucję zakłóceń równowagi, zwłaszcza w strefie euro i na poziomie strefy euro jako całości, oraz oceniać rezultaty przedmiotowej procedury.

Bazując na swoich kilkuletnich doświadczeniach związanych z realizacją europejskiego semestru oraz inicjatyw przewodnich, Rada wniesie wkład w śródkresowy przegląd strategii „Europa 2020”, który ma być ukończony do wiosny 2015 r.

Ponadto Rada będzie nadal zapewniać realizację Paktu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, przyjętego przez Radę Europejską w czerwcu 2012 r. z myślą o zwiększeniu potencjału wzrostu gospodarczego Europy.

Rada będzie nadzorować wykonywanie środków służących przywróceniu normalnego kredytowania gospodarki, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), również poprzez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) i Europejski Fundusz Inwestycyjny (EFI) po podniesieniu jego kapitału w 2014 r.

Rada będzie też pracować nad działaniami następczymi wobec sprawozdania Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla oraz nad realizacją działań zaproponowanych przez Komisję w jej komunikacie w sprawie finansowania długoterminowego gospodarki europejskiej.

Trzy prezydencje będą kontynuować prace na rzecz wspierania partnerów UE znajdujących się w trudnej sytuacji, również z wykorzystaniem pomocy makrofinansowej.

Rynki finansowe

Solidne i efektywne rynki finansowe i pośrednicy finansowi mają kapitalne znaczenie dla odporności i ożywienia gospodarki realnej w Unii Europejskiej. Przeznaczanie oszczędności na inwestycje w sposób sprawny i jednolity na całym jednolitym rynku jest rzeczą podstawowej wagi dla ożywienia gospodarki i zapewnienia właściwego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej (UGW).

W tej perspektywie ukończenie tworzenia unii bankowej, łącznie z jednolitym systemem gwarantowania depozytów, ma dla trzech prezydencji ogromne znaczenie. Zakończenie prac nad tym kluczowym elementem UGW nie tylko wyeliminuje zależności między sektorem bankowym a państwem, ale również zmniejszy fragmentację finansową w strefie euro i w Unii Europejskiej jako całości. Nowe ramy nadzoru oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie trzeba wdrożyć z myślą o zapewnieniu najwyższych standardów ostrożnościowych w sektorze bankowym, przy jednoczesnym zachowaniu równych warunków działania we wszystkich rynkach i instytucjach krajowych.

Jednym z najważniejszych etapów w tym procesie wdrażania będzie wejście w życie w listopadzie 2014 r. rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, poprzedzone wszechstronną oceną przeprowadzoną przez Europejski Bank Centralny (EBC). Monitorowanie tego bezprecedensowego działania, którego wyniki zostaną opublikowane w październiku 2014 r., będzie kluczowym pierwszym krokiem w realizacji unii bankowej.

Aby jeszcze bardziej wzmocnić unijny sektor bankowy, trzy prezydencje zamierzają kontynuować dyskusje na temat nowych zasad dotyczących struktur bankowych w celu zajęcia się ryzykami w działalności handlowej największych i najbardziej złożonych banków, również poprzez ewentualny zakaz transakcji z użyciem środków własnych, a także w celu ograniczenia tych ryzyk. Przedmiotem działań będą też możliwe środki towarzyszące mające zwiększyć przejrzystość niektórych transakcji w równoległym sektorze bankowym.

Promowanie dywersyfikacji unijnego systemu finansowego (finansowanie gospodarki) jest jednym z priorytetów trzech prezydencji w celu zapewnienia, by przepływy finansowe do gospodarki realnej przez cały czas płynęły szeroki, głębokim i ciągłym strumieniem. W tym kontekście będzie się dążyć do dalszego rozwoju rynków kapitałowych i inwestorów długoterminowych, aby uzupełnić działalność kredytową banków na rzecz gospodarki, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw. Pośrednicy, także w równoległym sektorze bankowym, będą musieli podlegać właściwym zasadom ostrożnościowym, aby zmniejszyć ryzyka systemowe i chronić integralność rynku.

Jeżeli chodzi o systemy płatnicze, aby wspierać usługi *online* zwłaszcza w wymiarze transgranicznym, trzy prezydencje będą dążyć do lepszej harmonizacji ram prawnych, pobudzania normalizacji technicznej i innowacji technicznych, a jednocześnie do zwiększenia bezpieczeństwa płatności.

Solidności, integralności i stabilności systemu finansowego mogą zagrozić działania przestępców mające na celu zatuszowanie pochodzenia dochodów z przestępstw lub kierowanie pieniędzy na cele związane z terroryzmem. Istotnym priorytetem trzech prezydencji jest sfinalizowanie i skuteczne wdrożenie nowych ram prawodawczych służących zwalczaniu przestępstw finansowych, w szczególności wypracowanie porozumienia w sprawie dyrektywy dotyczącej zwalczania prania pieniędzy i w sprawie rozporządzenia dotyczącego informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych.

Aby poprawić funkcjonowanie wskaźników i zarządzanie nimi oraz aby zapewnić, by wskaźniki tworzone i stosowane w UE były solidne, wiarygodne, reprezentatywne i odpowiednie do zakładanego celu oraz by nie były one podatne na manipulacje, trzy prezydencje zamierzają ukończyć rozporządzenie w sprawie wskaźników do 2015 r. Ważne jest również ułatwianie działalności transgranicznej instytucji zajmujących się emeryturami pracowniczymi oraz poprawa zarządzania.

Podatki

Z myślą o wzmocnieniu walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania Rada będzie kontynuować dyskusję nad stosownym planem działania Komisji i prace służące poprawie funkcjonowania obowiązujących instrumentów współpracy administracyjnej, zgodnie ze stosownymi konkluzjami Rady Europejskiej i Rady ECOFIN.

W dziedzinie przejrzystości i wymiany informacji w obszarze opodatkowania Rada będzie dążyć do przyjęcia przed końcem 2014 r. zmienionej dyrektywy w sprawie współpracy administracyjnej.

Celem jest zapewnienie pełnego dostosowania prawa UE dotyczącego automatycznej wymiany informacji do nowego jednolitego globalnego standardu, uzgodnionego przez OECD i zatwierdzonego przez grupę G-20.

Rada będzie uważnie monitorować postępy w negocjacjach umowy z państwami trzecimi (Andorą, Liechtensteinem, Monako, San Marino i Szwajcarią) mającej rozszerzyć zakres zastosowania obecnych umów w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności i w pełni dostosować współpracę w dziedzinie podatków do nowego jednolitego globalnego standardu automatycznej wymiany informacji w sprawach podatkowych.

W dziedzinie opodatkowania bezpośredniego Rada dołoży starań, by promować środki z zakresu podatku od osób prawnych mające na celu zapobieganie nadużyciom, podwójnemu nieopodatkowaniu i rozbieżnościom spowodowanym przez struktury hybrydowe, z uwzględnieniem rozwoju sytuacji międzynarodowej w dziedzinie erozji podstawy opodatkowania i przenoszenia zysków. Rada w szczególności przeanalizuje wnioski zmieniające dyrektywę w sprawie spółek dominujących i spółek zależnych oraz dyrektywę w sprawie należności licencyjnych, a także poczyni postępy w zakresie struktur hybrydowych w kontekście Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej).

Rada będzie też kontynuować dyskusje na temat wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych.

Kontynuowane będą trwające prace Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) w celu przeanalizowania środków, które mogą stanowić szkodliwą konkurencję podatkową. Trzy prezydencje będą również wspierać rozszerzenie stosowania zasad i wszystkich kryteriów przedmiotowego kodeksu postępowania na państwa trzecie.

W dziedzinie VAT Rada będzie kontynuować prace nad udoskonaleniem wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, co powinno sprzyjać lepszemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego i ustanowieniu ram, które będą prostsze, mniej uciążliwe dla podmiotów gospodarczych i administracji podatkowych, a także bardziej skuteczne w zapobieganiu oszustwom związanym z VAT.

Rada będzie kontynuować prace nad wnioskami w sprawie standardowej deklaracji VAT, opodatkowania bonów na towary lub usługi, usług ubezpieczeniowych i finansowych.

Rada będzie pracować na rzecz osiągnięcia porozumienia co do wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej. Zapewni również kontynuowanie prac nad wnioskiem w sprawie wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych, z jednoczesnym należyтым uwzględnieniem skutków dla dobrego funkcjonowania rynków finansowych.

Podatkowe aspekty gospodarki cyfrowej będą przedmiotem dalszych analiz w Radzie, dalej będzie też prowadzona koordynacja polityki podatkowej między państwami członkowskimi. Rada nadal będzie informowała Radę Europejską o kwestiach polityki podatkowej, wykorzystując do tego regularne sprawozdania przygotowywane przez Grupę Roboczą Wysokiego Szczebla do Spraw Podatkowych.

Kredyty eksportowe

W dziedzinie międzynarodowych ograniczeń dotyczących oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych trzy prezydencje będą nadal promować i koordynować stanowisko UE w ramach Porozumienia w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych, zawartego w ramach Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD). Porozumienie to będzie w dalszym ciągu transponowane do unijnego prawodawstwa.

Dyskusje w kontekście międzynarodowych grup roboczych ds. kredytów eksportowych będą kontynuowane z myślą o ewentualnych negocjacjach z Chinami i innymi krajami BRIC, w celu uzyskania takich samych warunków działania jak kraje OECD.

Budżet

Rada będzie zapewniać pomyślne prowadzenie rocznych procedur budżetowych zgodnie z postanowieniami budżetowymi zawartymi w Traktacie z Lizbony oraz dostępność odpowiednich zasobów, w szczególności do celów skutecznej realizacji programów na mocy wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020. Należyte zarządzanie finansowe unijnymi środkami finansowymi pozostanie jednym z priorytetów Rady, zwłaszcza podczas monitorowania wykonania budżetu na podstawie rocznego sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego.

Rada podejmie decyzję o rewizji wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 przed 1 maja 2015 r. w odniesieniu do niewykorzystanych środków przydzielonych na rok 2014, zgodnie z art. 19 rozporządzenia Rady nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020.

Zasoby własne

Rada będzie monitorować postępy prac i okresowe oceny udostępniane przez Grupę Roboczą Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych. Zapozna się z zatwierdzeniem przez państwa członkowskie nowej decyzji w sprawie zasobów własnych na okres obejmujący wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020. Rada zapozna się z nowo naliczonymi pułapami zasobów własnych na podstawie danych przekazanych przez państwa członkowskie w oparciu o ESA 2010. Ponadto Rada przeanalizuje oczekiwany wniosek Komisji dotyczący zmiany procedury obliczania odsetek od kwot udostępnianych z opóźnieniem.

Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej

Rada przeanalizuje sprawozdania Komisji, Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz Komitetu Nadzoru OLAF na temat ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej. Przedmiotem szczególnej uwagi będzie wykonanie rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez OLAF, zwłaszcza w odniesieniu do międzyinstytucjonalnej wymiany poglądów.

Statystyka

W zależności od postępów wypracowanych przez poprzednie prezydencje trzy prezydencje będą kontynuować i sfinalizują prace nad zmianą rozporządzenia (WE) nr 223/2009 w sprawie statystyki europejskiej, nad rozporządzeniem EXTRASTAT, rozporządzeniem w sprawie statystyk dotyczących transportu towarów wodami śródlądowymi oraz rozporządzeniem w sprawie statystyki transportu kolejowego. Kontynuowane będą prace nad rozporządzeniem w sprawie statystyk w dziedzinie procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej oraz nad dostosowaniem rozporządzeń statystycznych do Traktatu z Lizbony. Program będzie uwzględniał rozporządzenia w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych, zharmonizowanych indeksów cen konsumpcyjnych oraz statystyk dotyczących przedsiębiorstw, a także ewentualnie zmienione rozporządzenie w sprawie bilansu płatniczego.

WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAWY WEWNĘTRZNE

Trzy prezydencje zobowiążą się do oceny realizacji i prawidłowego wykonania już przyjętych środków oraz zachęcą Radę do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu ułatwienia inicjatyw na rzecz pełnej realizacji wytycznych strategicznych, które zostaną przyjęte przez Radę Europejską w czerwcu 2014 r., także poprzez zapewnianie spójności i komplementarności polityki zewnętrznej i wewnętrznej.

Rada będzie również uważnie śledziła realizację nowych wieloletnich ram finansowych na okres 2014–2020. W tym kontekście obywatele pozostaną centralnym punktem działań UE na rzecz utworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Rada określi niezbędne wynikające ustalenia oraz niezbędne ustalenia przejściowe w następstwie notyfikowanego przez Zjednoczone Królestwo wycofania się ze środków przyjętych przed wejściem w życie traktatu z Lizbony w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy sądowej w sprawach karnych; prawo to przysługuje temu państwu na mocy protokołu nr 36.

Uznając strategiczną wagę agencji europejskich w wyniku coraz bardziej złożonych i ambitnych zadań, jakie mają wypełniać, w szczególności po wejściu w życie traktatu z Lizbony, trzy prezydencje położą nacisk na ich kluczową rolę i będą wspierać poprawę synergii ich działań.

SPRAWY WEWNĘTRZNE

Wizy

Kontynuowane będą prace nad dalszym rozwojem wspólnej polityki wizowej, aby móc odpowiednio zaspakajać potrzeby UE i państw członkowskich. Jednym z głównych celów będzie analiza i wypracowanie porozumienia w sprawie spodziewanego wniosku Komisji dotyczącego przekształcenia kodeksu wizowego.

Dla trzech prezydencji priorytetową sprawą będzie pełne wprowadzenie wizowego systemu informacyjnego (VIS) i w tym względzie zastanowią się one nad tym, jak zapewnić możliwie najlepsze funkcjonowanie sieci konsultacji Schengen do czasu jej zastąpienia powiadomianiem w ramach VIS.

Ponadto należyta uwaga zostanie poświęcona zapewnieniu postępów w dialogach na temat wiz i negocjacjach w sprawie umów o ułatwieniach wizowych z niektórymi krajami trzecimi z południowego i wschodniego sąsiedztwa oraz rozpoczęcia negocjacji z Chinami w ramach prowadzonego na wysokim szczeblu dialogu w sprawie migracji i mobilności.

Granice

Poprawa i wzmocnienie zintegrowanego zarządzania granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej, przy pełnym przestrzeganiu Karty praw podstawowych UE, pozostanie jednym z kluczowych priorytetów w ciągu nadchodzących 18 miesięcy. Działania trzech prezydencji skoncentrowane będą na zagwarantowaniu bezpieczeństwa na terytorium Unii Europejskiej przy jednoczesnym ułatwieniu wjazdu osób podróżujących w dobrej wierze, które nie stanowią zagrożenia dla porządku i bezpieczeństwa publicznego.

Trzy prezydencje będą zmierzały do zapewnienia pełnego wdrożenia operacyjnego europejskiego systemu nadzorowania granic (EUROSUR) oraz stosowania rozporządzenia w sprawie wspólnych operacji na granicach morskich, koordynowanych przez FRONTEX, co ułatwi skuteczniejszy udział państwom członkowskich.

Zgodnie z podejściem zatwierdzonym przez COREPER w dniu 5 lutego 2014 r. kontynuowane będą prace nad pakietem dotyczącym inteligentnych granic. Zgodnie z przewidywaniami obecnie prowadzona jest weryfikacja poprawności projektu dotyczącego systemu wjazdu/wyjazdu oraz programu rejestrowania podróżnych. Weryfikacja ta, która odbywa się zgodnie z wskazówkami Komisji i ze wsparciem ze strony eu-LISA i stosownych ekspertów z państw członkowskich, dotyczy szeregu zagadnień technicznych, operacyjnych i związanych z kosztami. W czasie trwania projektu pilotażowego trzy prezydencje, pozostając w kontakcie z Parlamentem Europejskim, będą dalej analizowały wnioski ustawodawcze w celu osiągnięcia porozumienia w pierwszej połowie 2016 r.

Prawdopodobnie pod koniec 2014 r. oczekiwane jest zainicjowanie debaty orientacyjnej nad rozwojem FRONTEXU w przyszłości, w tym nad możliwością stworzenia europejskiego systemu straży granicznej.

Kontynuowane i rozwijane będą trwające prace w dziedzinie fałszywych dokumentów. Trzy prezydencje będą nadal działały na rzecz pełnego wdrożenia i monitorowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS II) oraz VIS.

Strefa Schengen

W kontekście regularnych debat strategicznych, których ideę poparła Rada Europejska w swoich konkluzjach z marca 2012 r., Rada będzie nadal monitorować funkcjonowanie strefy Schengen na podstawie sprawozdań przedstawianych co pół roku przez Komisję.

Będą również kontynuowane prace na rzecz skutecznego rozszerzenia strefy Schengen. Aby zapewnić przejście bez zakłóceń do nowego mechanizmu oceny Schengen, działania prezydencji skupią się na finalizacji trwających procedur oceny Schengen. Trzy prezydencje będą dalej podejmować i rozwijać zadania przypisane Radzie w ramach wspomnianego mechanizmu.

Legalna migracja

Trzy prezydencje skoncentrują swoje działania na opracowaniu wspólnej europejskiej polityki migracyjnej, która będzie mogła przyczynić się do realizacji unijnej strategii na rzecz wzrostu. Jednocześnie będą nadal uważnie śledziły rozwój krajów pochodzenia, których dotyczy polityka w tej dziedzinie. Współpraca z krajami pochodzenia pozostanie priorytetem przez kolejne 18 miesięcy.

Szczególny nacisk zostanie położony na wdrożenie planu polityki w dziedzinie legalnej migracji, zwłaszcza dyrektyw w sprawie pracowników sezonowych i osób przeniesionych wewnątrz przedsiębiorstwa. Ponadto możliwie najszybciej zostaną wznowione negocjacje z Parlamentem Europejskim w sprawie wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy 2004/114/WE i dyrektywy 2005/71/WE w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu za wynagrodzeniem i bez wynagrodzenia, wolontariacie lub pracy w charakterze au pair.

Dalej będzie realizowany cel, jakim jest integracja obywateli państw trzecich, szczególnie poprzez wspieranie wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi, aby poprawić wyniki osiągnięte w tej dziedzinie w Europie.

Globalne podejście do kwestii migracji i mobilności (GPMM), zdefiniowane przez Radę w latach 2012 i 2014, nadal będzie ukierunkowywało prace Rady w odniesieniu do zewnętrznego wymiaru polityk UE w dziedzinie migracji.

Prowadzone będą dalsze prace nad ukształtowaniem poszczególnych procesów i dialogów, m.in. procesu z Rabatu, procesu praskiego, procesu budapeszteńskiego oraz dialogów z krajami AKP, Unią Afrykańską, krajami CELAC, USA, Federacją Rosyjską, Indiami i Chinami.

Dodatkowe działania zostaną poświęcone skutecznemu wdrożeniu partnerstw na rzecz mobilności, które już istnieją (z krajami Partnerstwa Wschodniego, Tunezją i Marokiem), jak również ustanowieniu nowych partnerstw na rzecz mobilności z innymi krajami w regionie południowym i południowo-wschodnim.

Zostanie zapoczątkowany nowy dialog między UE a krajami Afryki Wschodniej w sprawie kwestii migracyjnych, w szczególności zwalczania handlu ludźmi.

Nielegalna imigracja

Pamiętając o tym, że Unia Europejska podlega strukturalnym presjom migracyjnym, Rada – także wskutek głębokich przemian społecznych i politycznych zachodzących w regionach sąsiadujących – zostanie zachęcona do zaktualizowania swoich działań, również z uwzględnieniem komunikatu Komisji Europejskiej w sprawie wyników prac Śródziemnomorskiej Grupy Zadaniowej, ustanowionej przez Radę ds. WSiSW w październiku 2013 r., co z zadowoleniem przyjęła Rada Europejska w swoich konkluzjach z października i grudnia 2013 r.

Wyżej wspomniany komunikat ma również znaczenie z punktu widzenia niektórych kwestii w dziedzinie wiz, na które prawdopodobnie będą miały wpływ przyszłe wytyczne strategiczne.

Zarówno polityki migracyjne, jak i zarządzanie granicami zewnętrznymi UE pozostaną kluczowym zagadnieniem, z myślą o kontynuowaniu działań podjętych w ramach „Działania UE w sprawie presji migracyjnej – reakcja strategiczna”. Aby zapewnić na szczeblu UE spójną reakcję wobec stałej presji migracyjnej, trzy prezydencje będą poszukiwać możliwości nowych i perspektywicznych inicjatyw.

Rozwój kompleksowego pakietu umów o readmisji ze stosownymi państwami trzecimi pozostanie jednym z priorytetów, podobnie jak utrzymanie tempa toczących się negocjacji oraz określenie, z jakimi dodatkowymi państwami trzecimi takie umowy powinny być negocjowane. Rada będzie także w dalszym ciągu promować praktyczną współpracę z państwami trzecimi w obszarze powrotów, w tym w dziedzinie powrotów dobrowolnych.

Kwestia osób nieletnich pozbawionych opieki jako wyjątkowo delikatna wymaga szczególnej uwagi ze strony Unii Europejskiej. Trzy prezydencje będą zachęcały do wymiany dobrych praktyk i oceniać możliwość nakreślenia właściwego wspólnego podejścia do ochrony tej szczególnie wrażliwej kategorii osób, w tym wspólne metody identyfikacji, także w związku ze szczególnymi potrzebami w zakresie przyjmowania nieletnich.

Ponadto trzy prezydencje udzielą wsparcia działaniom Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich UE, także z myślą o wspieraniu ewentualnego zawarcia umów o technicznej współpracy operacyjnej z państwami trzecimi w odniesieniu do kontroli granic i zwalczania nielegalnej migracji.

Kwestia napływu migrantów przez Morze Śródziemne pozostanie istotnym punktem w harmonogramie prac Rady i może doprowadzić do zaproponowania przez Komisję nowych inicjatyw politycznych.

Azyl

Prace ustawodawcze nad wspólnym europejskim systemem azylowym zostały ukończone. W ciągu kolejnych 18 miesięcy państwa członkowskie będą musiały transponować instrumenty ustawodawcze będące podstawą tego systemu do przepisów krajowych.

Prace ustawodawcze będą kontynuowane, szczególnie w celu wspierania i umacniania prawdziwej solidarności wewnątrz UE, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady odpowiedzialności państw członkowskich. Prace te powinny obejmować m.in. monitorowanie krajowego planu działań Grecji i aktywne uczestnictwo w europejskim forum na temat relokacji. Ponadto trzy prezydencje będą nadal wspierać działalność Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) na rzecz utworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego. Będą również promować nasilenie praktycznej współpracy między państwami członkowskimi.

Kolejnym obszarem priorytetowym będzie złożona i nadal nierozstrzygnięta kwestia wzajemnego uznawania decyzji krajowych w sprawie międzynarodowej ochrony, w tym prawa do pracy i osiedlania się w dowolnym państwie członkowskim UE.

Trzy prezydencje zaangażują się także w promowanie praktycznej współpracy z państwami trzecimi w obszarze powrotów, w tym w dziedzinie powrotów dobrowolnych.

Szczególne uwaga zostanie poświęcona sytuacji uchodźców z Syrii i migrantów przybywających drogą morską.

Bezpieczeństwo wewnętrzne

Bezpieczeństwo obywateli europejskich, które jest samo w sobie wartością, pozostanie centralnym punktem działań Rady w dziedzinie WSiSW.

Realizacja strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i ewentualnych działań następczych będzie dla Rady sprawą kluczową.

Jeżeli chodzi o przestępczość poważną i zorganizowaną, cykl polityczny UE będzie nadal służył jako główna podstawa koordynowania współpracy operacyjnej, z uwzględnieniem dziewięciu priorytetów określonych w konkluzjach Rady z 6 czerwca 2013 r. Szczególna uwaga zostanie poświęcona zwalczaniu infiltracji legalnego obrotu gospodarczego przez przestępców/środowiska przestępcze, w tym w odniesieniu do zamówień publicznych, prania pieniędzy, korupcji i innych pojawiających się zagrożeń stwierdzonych przez Europol. Szczegółowe działania zostaną nakierowane na odzyskiwanie mienia pochodzącego z działalności przestępczej w celu skonfiskowania korzyści pochodzących z przestępstw.

Ponadto zostaną nasilone starania na rzecz wzmocnienia koordynacji między wewnętrznym a zewnętrznym aspektem polityki UE w dziedzinie bezpieczeństwa.

W ramach strategii na rzecz zapobiegania i zwalczania handlu ludźmi Rada zapewni jak największą spójność działań w dziedzinie zapobiegania, ochrony ofiar i egzekwowania prawa, także poprzez rozpowszechnianie dobrych praktyk i ewentualne ustanowienie kryteriów identyfikacji ofiar.

W dziedzinie współpracy policyjnej, w celu ułatwienia pracy funkcjonariuszom policji pełniącym służbę w obszarach przygranicznych, Rada oceni możliwość uproszczenia przepisów Schengen dotyczących pościgów transgranicznych i obserwacji granic. Ponadto działalność grup ekspertów w ramach współpracy policyjnej i sieci policyjnych, będzie ściśle monitorowana i oceniana z myślą o racjonalizacji, w razie potrzeby, ich działalności.

Wymiana informacji jest jednym z głównych narzędzi nasilania walki z przestępczością transgraniczną. Należy w maksymalnym stopniu wykorzystywać istniejące instrumenty, bazy danych i inne narzędzia, także usprawnić funkcjonowanie kanałów komunikacyjnych i procedur roboczych. W tym względzie Rada będzie kontynuowała praktyczne wdrażania decyzji z Prüm. Prezydencje będą zachęcać do refleksji w różnych grupach użytkowników oraz do przeprowadzania ocen, aby udoskonalić europejski model wymiany informacji i zapewnić uzyskanie pełnych korzyści przez osoby zawodowo zajmujące się tą dziedziną. Prace te będą również obejmować wymianę informacji z agencjami UE i między tymi agencjami w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych. Kontynuowane będą działania na rzecz nasilenia wymiany informacji z myślą o zwalczaniu poważnej i zorganizowanej przestępczości oraz terroryzmu, w tym działania dotyczące lepszego wykorzystywania SIS II, ustanowienia unijnego systemu danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) oraz rozważania na temat odpowiedniego dostępu organów ścigania do baz danych w dziedzinie zarządzania granicami i do Eurodac.

Na podstawie strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego z 2012 r. Grupa Przyjaciół Prezydencji (sprawy cyberprzestrzeni) będzie nadal koordynować, w razie potrzeby, prace w różnych obszarach polityki związane z cyberprzestrzenią, z uwzględnieniem aspektów zarówno wewnętrznych, jak i z zewnętrznych, oraz przyczyniając się do ściślejszej współpracy z agencjami UE aktywnymi w dziedzinie cyberprzestrzeni. Realizowane będą stosowne projekty i polityki, w szczególności dyrektywa 2013/40/UE, wzajemne oceny w zakresie cyberprzestępczości i działań przewidzianych w planach działań operacyjnych w dziedzinie cyberprzestępczości (wykorzystywanie seksualne dzieci, oszustwa dotyczące kart bankowych, ataki cybernetyczne) w ramach cyklu polityki unijnej oraz wzajemnej oceny w zakresie cyberprzestępczości, z myślą o rozwiązaniu problemów związanych z cyberprzestępczością i cyberbezpieczeństwem w krótkiej i średniej perspektywie.

Ponadto Rada postara się sfinalizować nową podstawę prawną EUROPOL-u. Jeżeli chodzi o CEPOL, Rada przeanalizuje nową podstawę prawną, jak tylko Komisja przedstawi wniosek w tej sprawie. Celem tych przepisów jest zapewnienie skutecznej podstawy współpracy operacyjnej w dziedzinie egzekwowania prawa, jak również szkoleń w tej dziedzinie, w szczególności wdrożenia europejskiego systemu szkoleń w zakresie egzekwowania prawa (LETS), oraz usprawnienie zdolności tych agencji na szczeblu regionalnym, unijnym i międzynarodowym.

Narkotyki

Rada będzie kontynuować prace na rzecz pełnego wdrożenia strategii antynarkotykowej UE na lata 2013–2020 oraz związanego z nią planu działania UE w zakresie środków odurzających na lata 2013–2016.

Rada zamierza sfinalizować prace nad wnioskami dotyczącymi nowego ustawodawstwa w sprawie kontrolowania nowych substancji psychoaktywnych, aby dysponować skutecznym instrumentem w walce z tym ciągle rosnącym zagrożeniem. Zintensyfikowane zostaną przygotowania do specjalnej sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w 2016 r., aby zapewnić terminowe przygotowanie stanowiska UE i państw członkowskim na to forum. Kontynuowana będzie współpraca operacyjna w dziedzinie zwalczania narkotyków w ramach cyklu politycznego UE i prowadzone będą refleksje nad tym, jak dopasować do tego cyklu stosowne działania przewidziane w planie działania UE w zakresie środków odurzających.

Zwalczanie terroryzmu

Opierając się na zmienianej obecnie unijnej strategii walki z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów i zapobiegania tym zjawiskom oraz na powiązanim z nią planie działania, Rada będzie nadal realizować lub wspierać szeroki zakres działań mających rozwiązać ten problem. Rosnąca liczba zagranicznych bojowników wskazuje na konieczność dalszego udzielania przez UE wsparcia na rzecz działań antyterrorystycznych państw członkowskich, na podstawie czterech komponentów strategii UE w dziedzinie walki z terroryzmem, ale także konieczność maksymalnego wykorzystywania narzędzi w zakresie bezpieczeństwa granic oraz zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi w dziedzinie walki z terroryzmem.

Aspekty zwalczania terroryzmu dotyczące zapobiegania i ochrony znajdują się w centrum uwagi trzech prezydencji, szczególnie w odniesieniu do działań terrorystycznych prowadzonych przez osoby działające w pojedynkę lub mikrokomórki terrorystyczne w sposób niemożliwy do przewidzenia, np. z użyciem „podstępnych” metod. W tym kontekście trzy prezydencje rozważą opracowanie metod wspólnej analizy, np. na podstawie doświadczeń zdobytych w ramach wielonarodowych zespołów *ad hoc*.

Rada będzie w najwyższym stopniu zaangażowana we wspieranie utworzenia europejskiego systemu danych dotyczących przelotu pasażera (PNR). Ponadto będzie zachęcać do podejmowania kroków w celu terminowego zawarcia umów w sprawie PNR z wnioskującymi państwami trzecimi.

Rada zamierza sfinalizować decyzję w sprawie klauzuli solidarności przewidzianej w art. 222 TFUE, mającej zastosowanie w sytuacji ataku terrorystycznego, bądź klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej przez człowieka, poświęcając szczególną uwagę opracowaniu stosownych środków przygotowania na wypadek klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej przez człowieka w celu ograniczenia związanych z nimi zagrożeń, jakie zostały stwierdzone.

Współpraca celna

Trzy prezydencje będą kontynuowały trwające prace nad realizacją istniejących strategii, których celem jest zacieśnienie współpracy między unijnymi służbami celnymi i między służbami celnymi a innymi organami ścigania. Siódmy plan działania dotyczący realizacji strategii dla przyszłej współpracy w dziedzinie egzekwowania prawa celnego zwraca szczególną uwagę na koordynację z cyklem politycznym UE w zakresie poważnej i zorganizowanej przestępczości. W tym kontekście kontynuowana będzie koordynacja wspólnych operacji służb policyjnych i celnych, a szczególna uwaga zostanie poświęcona współpracy multidyscyplinarnej.

Ochrona ludności

Nowe prawodawstwo w zakresie ochrony ludności, przyjęte w grudniu 2013 r., ma na celu zwiększenie skuteczności systemów zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka, zapewnienia gotowości na ich wystąpienie i reagowania na nie w Unii i poza nią. Kontynuowane będą prace nad wdrożeniem nowego prawodawstwa, ze szczególnym uwzględnieniem europejskiej zdolności reagowania kryzysowego oraz polityk w zakresie zapobiegania i gotowości. Równoległe kontynuowane będą prace w dziedzinie zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi z myślą o zatwierdzeniu i wdrożeniu planu działania z Hyogo na okres po 2015 r.

Kontynuowane będą badania nad możliwością wzmocnienia koordynacji i synergii między ochroną ludności a pomocą humanitarną, aby promować współpracę w usuwaniu skutków kryzysów humanitarnych i klęsk żywiołowych poprzez uwzględnienie całego cyklu zarządzania klęskami żywiołowymi.

Rada będzie nadal analizować sposoby poprawy wdrażania planu działania UE w obszarze CBRJ (chemicznym, biologicznym, radiologicznym i jądrowym) oraz planu działania UE na rzecz poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych, poprzez przyjrzenie się sposobom wzmocnienia i wykorzystania istniejących synergii między tymi dwoma planami działania z myślą o poczynieniu konkretnych postępów i podjęciu dalszych kroków w określonych kluczowych obszarach. Ponadto trzy prezydencje będą śledziły postępy w realizacji europejskiego programu ochrony infrastruktury krytycznej.

WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI

Prawa podstawowe i obywatelstwo

Rada podkreśla, że zasada swobodnego przepływu obywateli UE stanowi jedno z najważniejszych osiągnięć UE, jest podstawowym elementem członkostwa w UE i wyrazem obywatelstwa europejskiego.

Rada będzie wspierać starania negocjacyjne Komisji dotyczące przystąpienia UE do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC). Opinia Trybunału Sprawiedliwości UE zostanie przeanalizowana przez Grupę Roboczą ds. Praw Podstawowych, Praw Obywatelskich i Swobodnego Przepływu Osób. Nadchodzące prezydencje są zdecydowane terminowo organizować i prowadzić dyskusje w Radzie, które zaowocują decyzją upoważniającą do zawarcia umowy o przystąpieniu. Podobne podejście zostanie również zastosowane w przypadku ewentualnych prac koniecznych do przyjęcia wniosków ustawodawczych dotyczących wewnętrznych przepisów unijnych, które są niezbędne do przystąpienia Unii do EKPC.

Priorytetowo realizowane będą prace nad wnioskami dotyczącymi rozporządzenia w sprawie ochrony danych i dyrektywy w sprawie ochrony danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie, wykrywania ich lub ścigania albo wykonywania kar kryminalnych.

Rada będzie dążyła do wypracowania porozumienia w sprawie pakietu dotyczącego ochrony danych, opierając się na wynikach prac poprzednich prezydencji i w zgodzie z konkluzjami Rady Europejskiej z 24–25 października 2013 r., których potwierdzono, że to dossier ma „kluczowe znaczenie dla ukończenia tworzenia jednolitego rynku cyfrowego do 2015 r.”. Celem tej ważnej reformy jest umocnienie praw obywateli i dostosowanie nadzoru państw członkowskich nad przetwarzaniem danych osobowych do szybko zachodzących zmian w kontekście gospodarki cyfrowej i rozwoju technologicznego, zwłaszcza w odniesieniu do korzystania z platform i usług on-line.

Jednym z kluczowych celów będzie zapewnianie spójności ram ochrony danych osobowych w poszczególnych obszarach polityki w obrębie sektora wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Rada będzie również śledziła opracowywanie tablicy wyników wymiaru sprawiedliwości i regularnie monitorowała wdrażanie unijnego dorobku prawnego. Rada będzie promowała regularny dialog między Komisją i państwami członkowskimi na temat tej inicjatywy.

Ochrona najsłabszych grup

Po pomyślnym przyjęciu w 2012 r. dyrektywy w sprawie ochrony ofiar kontynuowane będą prace nad harmonogramem środków dotyczących sytuacji ofiar w postępowaniu karnym.

Rada będzie pracowała nad kwestiami dotyczącymi zwalczania przemocy ze względu na płeć i przemocy domowej. Jeżeli Komisja go przedłoży wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie odszkodowań dla ofiar przestępstw, zostanie on przeanalizowany.

Prawa jednostki w postępowaniu karnym

Rada przystąpi do szybkiej analizy wniosków Komisji dotyczących harmonogramu działań mających na celu umocnienia praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym. Kontynuowane będą negocjacje w sprawie projektów dyrektyw w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, w sprawie domniemania niewinności i w sprawie pomocy prawnej, z myślą o ich szybkim przyjęciu.

Rada oceni postępy dokonane w dziedzinie ochrony praw podstawowych w postępowaniu karnym. Może to obejmować ocenę spójności instrumentów przyjętych w dziedzinie wzajemnego uznawania oraz ich konsolidacji, ocenę poziomu ich wdrożenia przez państwa członkowskie oraz zastanowienie się nad ewentualnymi przyszłymi inicjatywami. Rada przeprowadzi tę ocenę zgodnie ze wskazówkami przedstawionymi w przyszłych wytycznych strategicznych dla przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Wzajemne uznawanie i zasady minimalne

Zasada wzajemnego uznawania jest jednym z kluczowych elementów współpracy sądowej. Zasady minimalne będą nadal wprowadzane, aby zwiększyć wzajemne zaufanie między organami sądowymi państw członkowskich i ułatwić wzajemne uznawania oraz aby określić przestępstwa i kary w obszarach szczególnie poważnych przestępstw o wymiarze transgranicznym.

Mając na uwadze wpływ, jaki wzajemne uznawanie wywiera na prawo krajowe każdego państwa członkowskiego, wzmocnione zostaną starania mające wspierać konkluzje Rady dotyczące monitorowania wdrażania instrumentów z zakresu wzajemnego uznawania. W tym kontekście można brać pod uwagę aktualizację portalu internetowego europejskiej sieci sądowej. Przeanalizowane zostaną również sposoby zwiększenia skuteczności stosowania europejskiego nakazu aresztowania, z uwzględnieniem ustaleń zaprezentowanych przez Komisję i Parlament Europejski w sprawozdaniu z 2014 r.

Pamiętając o potrzebie zapewnienia bezpieczeństwa obywateli europejskich, Rada będzie dążyć do zakończenia prac nad wdrażaniem ram europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS). W tym względzie trzy prezydencje będą kierować dyskusjami dotyczącymi transpozycji ogólnych przepisów technicznych do systemów krajowych oraz dotyczącymi uaktualnionego podręcznika dla użytkowników. Przeanalizowany zostanie również wniosek dotyczący centralnego rejestru dotyczącego obywateli państw trzecich (ECRIS-TCN).

Prokuratura Europejska i Eurojust

Rada będzie dążyć do wypracowania porozumienia co do projektu rozporządzenia w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej i projektu rozporządzenia w sprawie Eurojustu. W tym kontekście Rada postara się szybko zakończyć negocjacje dotyczące dyrektywy w sprawie ochrony interesów finansowych Unii.

Prawo cywilne

W dziedzinie działalności gospodarczej prace powinny skupić się na przyjęciu wniosku dotyczącego rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego. Szczególna uwaga zostanie poświęcona przeglądowi rozporządzenia ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń z myślą o zwiększeniu jego skuteczności. Należy dokonać dalszych postępów w pracach nad wnioskiem dotyczącym rozporządzenia w sprawie wspólnego europejskiego prawa sprzedaży.

W obszarze zainteresowań obywateli europejskich prowadzone będą prace w celu sfinalizowania wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie uproszczenia przyjmowania określonych dokumentów urzędowych w UE, znoszącego wymogi związane z uwierzytelnianiem tych dokumentów.

Przeprowadzony zostanie również przegląd rozporządzenia dotyczącego doręczania dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych.

W sprawach dotyczących prawa rodzinnego, szczególna uwaga zostanie poświęcona wnioskowi w sprawie przeglądu rozporządzenia Bruksela II bis dotyczącego rozwodów, separacji prawnej oraz odpowiedzialności rodzicielskiej. Trzy prezydencja będą próbowały dokonać postępów w pracach nad rozporządzeniem w sprawie małżeńskich ustrojów majątkowych i skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich.

E-sprawiedliwość

Podejmowane będą starania na rzecz kontynuacji prac nad e-sprawiedliwością, zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym, na podstawie strategii przyjętej na okres 2014–2018 oraz planu działania wdrażającego tę strategię oraz zawierającego praktyczne wskazówki odnośnie do działań następczych w tym zakresie. Prace skoncentrują się na dostępie do informacji w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości za pośrednictwem portalu „e-Sprawiedliwość”, dostępie do sądów i procedur pozasądowych w sytuacjach transgranicznych oraz na komunikacji między organami sądowymi.

Korupcja

W dalszym ciągu zacieśniana będzie współpraca z Grupą Państw Przeciwko Korupcji (GRECO). W tym okresie powinien zostać przedłożony wniosek w sprawie przystąpienia UE do GRECO, który Rada powinna potraktować priorytetowo.

Rada będzie promowała regularny dialog między Komisją i Radą na temat sprawozdania o zwalczaniu korupcji.

Szkolenie pracowników wymiaru sprawiedliwości

Priorytetowo zostaną potraktowane działania ukierunkowane na szkolenie pracowników wymiaru sprawiedliwości, ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości.

ZEWNĘTRZNY WYMIAR WSiSW

Zewnętrzny wymiar wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych pozostaje centralnym elementem starań Unii realizowanych poprzez zacieśnianie współpracy ze strategicznymi partnerami i regionami w dziedzinie bezpieczeństwa, wymiaru sprawiedliwości i migracji. Region śródziemnomorski będzie kluczowym partnerem dialogu na temat migracji w ramach GPMM. Spójność polityczna i instytucjonalna oraz koordynacja działań agencji (Europolu, Eurojustu, Fronteksu, EASO) pozostaną nadrzędnym celem, aby jak najpełniej wykorzystać kompetencje każdego z organów i pomyślnie wcielić zewnętrzny wymiar WSiSW do szeroko pojętej polityki zagranicznej Unii.

We wszystkich dziedzinach kontynuowane będą postępy w rozwoju stosunków UE–USA. Kwestie mobilności, bezpieczeństwa, współpracy sądowej i zwalczania terroryzmu w ramach stosunków transatlantyckich będą nadal oparte na oświadczeniu z Waszyngtonu z 2009 r.; przeanalizowana zostanie możliwość przeprowadzenia oceny tego oświadczenia.

Rada przeanalizuje w pierwszej kolejności wnioski dotyczące umowy o ochronie danych między UE a USA (umowy „parasolowej”).

Szczególną uwagę zwróci na współpracę z państwami trzecimi do celów egzekwowania prawa i zapobiegania poważnym przestępstwom. W tym kontekście szczególne znaczenie będzie miała ocena działania obowiązujących porozumień i rozważenie warunków ewentualnych przyszłych działań w tym obszarze, w tym w odniesieniu do ram regulacyjnych wymiany i przetwarzania danych osobowych z myślą o znalezieniu równowagi między maksymalnym poziomem ochrony a potrzebą zapewnienia skutecznego procesu podejmowania decyzji dotyczących zapobiegania poważnym przestępstwom i ich zwalczania.

Działania w ramach stosunków UE–Rosja obejmą dziedziny związane z wspólnymi przestrzeniami, w oparciu o zobowiązania w dziedzinie praw człowieka i praworządności i z uwzględnieniem ogólnego kontekstu stosunków UE–Rosja. Należy głębiej zastanowić się nad kwestią ochrony danych.

Priorytetową sprawą jest zawarcie umowy z Islandią i Norwegią w sprawie procedury przekazywania osób. Należy także sfinalizować przystąpienie UE do protokołu o handlu bronią do konwencji ONZ przeciwko przestępczości zorganizowanej.

W ciągu kolejnych 18 miesięcy powinny być kontynuowane negocjacje ze Szwajcarią, Norwegią i Islandią dotyczące doręczania dokumentów i przeprowadzania dowodów.

Z myślą o integracji i bezpieczeństwie wewnętrznym UE kontynuowane będą partnerstwa z krajami Bałkanów Zachodnich.

Kontynuowane będą też posiedzenia ministrów WSiSW i praktyczna współpraca z krajami Partnerstwa Wschodniego.

Zacieśnianie stosunków między agencjami (Europol, Eurojust, Frontex, CEPOL) a krajami w basenie Morza Śródziemnego pozostanie kwestią priorytetową. Rada będzie także wspierać reformy sektora bezpieczeństwa w krajach Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu oraz inwestować w umacnianie bezpieczeństwa i współpracę antyterrorystyczną.

ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA

Zatrudnienie i rozwój społeczny

Prognozy ekonomiczne na lata 2014 i 2015 potwierdzają oznaki powolnego – choć ograniczonego, słabego i nierównomiernego – ożywienia gospodarki. Jednakże skutki kryzysu finansowego i gospodarczego będą jeszcze przez dłuższy czas ciążyć na wzroście gospodarczym poprzez wysoki poziom bezrobocia, spadek dochodów gospodarstw domowych oraz wzrost ubóstwa i nierówności. Wydaje się, że wzrost bezrobocia ustabilizował się; jednak 26,8 mln osób poszukujących pracy stanowi czynnik stanowczo spowalniający wzrost w krótkim okresie ze względu na osłabiony popyt. Konkurencyjność Europy w długim okresie jest zagrożona, gdyż wiele osób traci umiejętności, a wiele młodych osób ma trudności z wejściem na rynek pracy.

W 2013 r. odsetek osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym w UE osiągnął alarmujący poziom 25% całkowitej ludności UE. Przegląd sytuacji w dziedzinie ochrony socjalnej wskazuje, że do głównych tendencji obniżających poziom życia i wymagających obserwacji należą: głębokość ubóstwa, ubóstwo pracujących, rosnący udział gospodarstw domowych bez osób pracujących, poważna deprivacja materialna oraz udział dzieci zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym, a także wykluczenie młodzieży.

W ujęciu ogólnym kryzys, który rozpoczął się w 2008 r., pozostawił po sobie ślady w postaci słabego wzrostu gospodarczego, niedoboru zatrudnienia i często jego niskiej jakości oraz liczniejszej grupy osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym. Sprawozdanie na temat sytuacji społecznej w Unii Europejskiej i tablica wyników zawierająca wskaźniki zatrudnienia i wskaźniki społeczne wykazują, że sytuacja społeczna w Unii Europejskiej nie poprawia się, a w niektórych krajach nawet ulega pogorszeniu.

Europejski semestr

Strategia „Europa 2020” i europejski semestr umieściły główne cele dotyczące zatrudnienia i polityki społecznej w samym centrum działań UE. Rada ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (EPSCO) i jej komitety pomocnicze, Komitet Zatrudnienia i Komitet Ochrony Socjalnej, odgrywają istotną rolę w europejskim semestrze. Komitety prowadzą wielostronny proces nadzoru i tematyczny przegląd realizacji zaleceń dla poszczególnych krajów oraz przedstawiają Radzie opinie w sprawie projektów tych zaleceń proponowanych przez Komisję.

Wysokie bezrobocie w Europie pozostaje niepokojące. Ponieważ nadal usprawniane są struktury zarządzania UE, tak by lepiej monitorować realizację zobowiązań dotyczących reform i lepiej analizować sytuację w zakresie zatrudnienia w Europie, Rada EPSCO może zaangażować się w jeszcze większym stopniu w europejski semestr.

Rada EPSCO weźmie też udział w przeglądzie śródkresowym strategii „Europa 2020”, koncentrując się na aspektach związanych z zatrudnieniem i polityką społeczną.

W ramach europejskiej strategii zatrudnienia polityki dotyczące zatrudnienia są ściśle koordynowane i monitorowane za pomocą wzajemnych ocen i starannej analizy. Szczególny nacisk zostanie położony w tym względzie na publiczne służby zatrudnienia. Wspólne wytyczne wskazują państwom członkowskim kierunek opracowywania i realizacji ich polityk dotyczących zatrudnienia.

Wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia, skierowane do wszystkich państw członkowskich, zostały przyjęte w 2010 r. i zasadniczo obowiązują do końca 2014 r. W 2015 r. w ramach procesu przeglądu śródkresowego Komisja ma przedstawić nowy wniosek (na okres po 2014 r.).

Kontynuowane będą też prace nad społecznym wymiarem unii gospodarczej i walutowej. Trzy prezydencja skoncentrują się na działaniach, jakie należy podjąć w następstwie komunikatu Komisji na ten temat; zostaną też podjęte działania w celu dalszego udoskonalenia tablicy wyników zawierającej wskaźniki zatrudnienia i wskaźniki społeczne oraz jej odpowiedniego włączenia do istniejących ram i instrumentów (przeglądu sytuacji w dziedzinie zatrudnienia i przeglądu sytuacji w dziedzinie ochrony socjalnej).

Kwestie związane z zatrudnieniem i rynkiem pracy

Trzy prezydencje będą nadal kładły nacisk na mobilność, dialog społeczny, tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy, reformę strukturalną rynków pracy i inwestycje w kapitał ludzki, zgodnie z wytycznymi Rady Europejskiej.

Ze względu na aktualnie obserwowaną poważną sytuację na rynku pracy, szczególny akcent zostanie położony na nadanie impulsu trwającym inicjatywom i ich kontynuację, aby poprawić sytuację bezrobotnej młodzieży, zwłaszcza za pośrednictwem gwarancji dla młodzieży, inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz finansowania z EFS.

Kryzys dotknął wszystkie warstwy społeczeństwa, ale niektóre słabsze grupy społeczne zasługują na szczególną uwagę w celu zapewnienia, by rynki pracy nadal sprzyjały włączeniu społecznemu. Dodatkową uwagę należy zwrócić na rozwiązanie problemów słabszych grup społecznych, ze specjalnym uwzględnieniem ludzi młodych, kobiet, starszych pracowników i osób długotrwale bezrobotnych. Potrzebne jest zintegrowane podejście, aby zapewnić zrównoważoną integrację tych grup na rynku pracy, co jest warunkiem uwolnienia niewykorzystanego potencjału wzrostu.

Wymiar społeczny

Jeżeli chodzi o społeczny wymiar UGiW trzy prezydencje skoncentrują się na działaniach, jakie należy podjąć w następstwie komunikatu Komisji na ten temat oraz na dalszej analizie tablicy wyników zawierającej wskaźniki zatrudnienia i wskaźniki społeczne, także z uwzględnieniem przeglądu przeprowadzonego w ramach strategii „Europa 2020”.

Trzy prezydencje położą większy nacisk na wzmocnienie dialogu społecznego na szczeblu państw członkowskich i UE jako podstawowego składnika europejskiego modelu społecznego oraz niezbędnego elementu konkurencyjności wszystkich gospodarek UE.

Kwestie polityki społecznej

W dziedzinie ochrony socjalnej i włączenia społecznego trzy prezydencje będą nadal zapewniać podejmowanie odpowiednich działań w następstwie inicjatyw przedstawionych przez Komisję w lutym 2013 r., w szczególności pakietu dotyczącego inwestycji społecznych.

W kontekście przeglądu śródkresowego strategii „Europa 2020” trzy prezydencje z najwyższą uwagą przyjrzą się zestawowi wskaźników ubóstwa i wykluczenia społecznego służących do pomiaru postępów czynionych przez państwa członkowskie oraz będą wspierać inicjatywy Komisji na rzecz zapobiegania problemowi bezdomności i rozwiązywania go.

Poświęcą również uwagę monitorowaniu ochrony socjalnej oraz opracowaniu polityk w tym zakresie, finansowaniu, skuteczności i wydajności ochrony socjalnej, kwestii opieki długoterminowej i adekwatności świadczeń emerytalnych.

Na podstawie prac przygotowawczych Komitetu Ochrony Socjalnej trzy prezydencje opracują zestaw zasad przewodnich w dziedzinie zarządzania społecznego, opierając się na udoskonalonych rozwiązaniach w dziedzinie zarządzania gospodarczego, aby lepiej pogodzić różne, ale równie istotne cele polityczne.

Prawo pracy

Trzy prezydencje będą, stosownie do potrzeb, kontynuować dyskusje nad obecnie analizowanymi wnioskami Komisji. W szczególności dalej będą prowadzone prace w dziedzinie mobilności, w tym wszystkich jej skutków, w następstwie przedłożonego przez Komisję pakietu dotyczącego mobilności pracowników. Ponadto, korzystając z osiągnięć prezydencji greckiej, trzy prezydencje podejmą najwyższe starania, by dokonać postępów w pracach nad wnioskiem Komisji dotyczącym rozporządzenia w sprawie Europejskich Służb Zatrudnienia (EURES) mającego na celu zreformowanie i modernizację obecnej sieci EURES.

Program prac prezydencji obejmie również inne inicjatywy oczekiwane w 2014 r., takie jak wniosek dotyczący zmiany rozporządzeń 883/2004 i 987/2009 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Będą również kontynuowane dyskusje na temat wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie platformy na rzecz zapobiegania pracy nierejestrowanej oraz wniosku dotyczącego decyzji Rady wdrażającej europejską umowę ramową w sprawie czasu pracy w transporcie wodnym śródlądowym, zawartą przez europejskich partnerów społecznych.

Trzy prezydencja zajmą się również wszelkimi ewentualnymi zmianami w dyrektywach w sprawie informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji oraz wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie marynarzy.

Bezpieczeństwo i higiena pracy

Trzy prezydencje będą pracować nad określeniem wspólnych strategii na rzecz poprawy bezpieczeństwa w miejscu pracy, obniżenia wskaźnika wypadków przy pracy oraz wdrożenia wspólnych rozwiązań na szczeblu europejskim. W tym kontekście kontynuowane będą prace nad nową strategią UE dotyczącą bezpieczeństwa i higieny pracy na okres do 2020 r.

Rada może kontynuować prace nad proponowaną przez Komisję zmianą dyrektywy w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią („urlop macierzyński”).

Równość kobiet i mężczyzn

Równość mężczyzn i kobiet jest jedną z podstawowych wartości Unii Europejskiej.

Za promowaniem takiej równości przemawiają również poważne argumenty gospodarcze, zwłaszcza kontekście utrzymującego się kryzysu gospodarczego, i demograficzne. Trzy prezydencje będą dążyć do zapewnienia, by Rada wypełniła swoje zobowiązania, zgodnie z europejskim paktem na rzecz równości płci (2011–2020), i uwzględnią ramy strategii Komisji na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2010–2015).

W kontekście strategii „Europa 2020” trzy prezydencje w dalszym ciągu będą wspierać aktywizację kobiet na rynku pracy, zgodnie z zakładanym docelowym wskaźnikiem zatrudnienia kobiet i mężczyzn na poziomie 75%. Do konkretnych kwestii mających znaczenie z punktu widzenia zatrudnienia należą m.in. zróżnicowanie emerytur ze względu na płeć, stereotypy płci, kobiety i technologia oraz rola kobiet w procesach decyzyjnych. Kolejnym istotnym tematem, któremu zostanie poświęcona uwaga, jest konieczność walki z przemocą ze względu na płeć.

Będą również kontynuowane prace nad wnioskiem Komisji dotyczącym dyrektywy w sprawie poprawy równowagi płaci w organach spółek.

Trzy prezydencje będą dążyły do uwzględnienia aspektu płci we wszystkich obszarach polityki (gender mainstreaming) i w kontekście działań zewnętrznych. W 2015 r. zapewniona będzie koordynacja działań UE w ramach Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet i zostanie podjęty przegląd 20 lat realizacji pekińskiej platformy działania.

Zwalczanie dyskryminacji

Trzy prezydencje będą kontynuować prace nad wnioskiem dotyczącym dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Zgodnie z zobowiązaniami i kompetencjami Rady nadal wspierane będzie włączenie społeczne i gospodarcze osób niepełnosprawnych i grup zmarginalizowanych, w tym Romów.

Zewnętrzny wymiar polityki zatrudnienia i polityki społecznej UE

Ogólnoświatowy kryzys bardzo mocno odcisnął się na spójności społecznej. W miarę rozprzestrzeniania się społecznych skutków kryzysu działania międzynarodowe zmierzające do zaradzenia tej sytuacji zostały zintensyfikowane. Poprzednie prezydencje brały coraz aktywniejszy udział na międzynarodowych forach, reprezentując UE wraz z Komisją i zapewniając skoordynowane i spójne podejście państw członkowskich UE. Na podstawie wskazówek Rady trzy prezydencje będą – w stosownych przypadkach i wspomagane przez Komisję – wspierać działania, jakie mają zostać podjęte, np. w ramach Międzynarodowej Organizacji Pracy, procesu G20, partnerstwa eurośródziemnomorskiego i procesu ASEM.

OCHRONA ZDROWIA I OCHRONA KONSUMENTA

Zdrowie publiczne

W dziedzinie zdrowia publicznego trzy prezydencje będą promowały działania na rzecz poprawy zdrowia obywateli UE, zgodnie z europejską strategią zdrowia i wskazówkami udzielanymi przez Światową Organizację Zdrowia oraz z wykorzystaniem działań określonych w trzecim Programie działań Unii w dziedzinie zdrowia (2014–2020), z należyтым uwzględnieniem aktualnej sytuacji gospodarczej.

Trzy prezydencje uważają, że podstawowe znaczenie ma zapewnienie odpowiedniego uwzględnienia aspektu zdrowia w ramach europejskiego semestru. Trzy prezydencje będą zachęcać do podjęcia odpowiednich działań w następstwie procesu refleksji nad chorobami przewlekłymi i procesu refleksji nad nowoczesnymi, elastycznymi i trwałymi systemami opieki zdrowotnej, w szczególności biorąc pod uwagę znaczenie trwałości systemów opieki zdrowotnej, ich dostępności, a także równych zasad świadczenia bezpiecznych, wysokiej jakości usług opieki zdrowotnej na rzecz wszystkich obywateli, z myślą o poprawie podstawowej opieki zdrowotnej i jej powiązaniu z systemem szpitalnictwa.

We wszystkich obszarach działania trzy prezydencje będą podkreślać i wspierać określanie i przyjmowanie innowacyjnych podejść, w tym ocen kosztów i korzyści, które mogłyby mieć pozytywny wpływ na zdrowie obywateli, jak również na gospodarkę. Trzy prezydencje, w ścisłej współpracy z Komisją, ocenią rezultaty osiągnięte dzięki wdrożeniu dyrektywy w sprawie praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej.

Trzy prezydencje będą realizować swój program w dziedzinie promocji zdrowia, profilaktyki chorób oraz opieki zdrowotnej, z uwzględnieniem kwestii organizacyjnych i z położeniem większego nacisku na grupy najbardziej wrażliwe. Prezydencje w pierwszej kolejności zajmą się profilaktyką indywidualną i zbiorową, zwracając szczególną uwagę na profilaktykę pierwotną i wtórną przewlekłych chorób niezakaźnych z uwagi na zachorowalność na te choroby oraz związane z nimi wysokie koszty ludzkie, społeczno-ekonomiczne i zdrowotne. W tym kontekście szczególna uwaga zostanie poświęcona promocji zdrowego stylu życia, w zwłaszcza zachęcaniu do aktywności fizycznej i zdrowego odżywiania.

Należyte uwzględnione zostanie także zacieśnienie na szczeblu UE współpracy w zakresie poważnych transgranicznych zagrożeń dla zdrowia (zwłaszcza w kontekście nowych i powracających chorób zakaźnych), w szczególności poprzez prawidłowe wdrażanie prawodawstwa w całej UE.

Produkty farmaceutyczne i wyroby medyczne

Z myślą o wypełnieniu luk w istniejącym prawodawstwie UE w dziedzinie wyrobów medycznych, w celu zwiększenia bezpieczeństwa pacjentów oraz wspierania innowacji i konkurencyjności europejskiego sektora wyrobów medycznych poprzez umożliwienie innowacyjnym wyrobom medycznym szybkiego i opłacalnego dostępu do rynku, trzy prezydencje w pierwszej kolejności zajmą się pakietem zawierającym dwa wnioski dotyczące wyrobów medycznych i wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro*, aby zapewnić terminowe przyjęcie i wejście w życie tych dwóch rozporządzeń.

W odniesieniu do zapowiadanych zmian rozporządzenia w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej, dyrektywy w sprawie dawstwa tkanek i komórek ludzkich oraz dyrektywy w sprawie pobierania i wydawania krwi ludzkiej i składników krwi, trzy prezydencje aktywnie przystąpią do prac nad stosownymi wnioskami, gdy zostaną one przedłożone przez Komisję.

Komisja pracuje obecnie nad przeglądem dyrektywy w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych, która będzie wymagała horyzontalnej analizy w Radzie, aby uniknąć niepotrzebnych rozbieżności względem ram prawodawczych dotyczących produktów leczniczych stosowanych u ludzi. Trzy prezydencje podejmą prace nad tym wnioskiem, kiedy zostanie już przyjęty przez Komisję.

Trzy prezydencje mogą również zastanowić się nad tym, czy i w jaki sposób poczynić postępy w ramach trwającego przeglądu dyrektywy dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz włączanie tych produktów w zakres systemów powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego.

Środki spożywcze

Ochrona zdrowia obywateli wymaga stałego zwracania uwagi na bezpieczeństwo produktów spożywanych codziennie przez obywateli. Trzy prezydencje zwrócą zatem w pierwszej kolejności uwagę na opracowanie ram prawodawczych i politycznych służących dalszemu zapewnianiu bezpieczeństwa żywności dla wszystkich obywateli, w tym zapobieganiu fałszowaniu żywności.

Ważną sprawą będzie właściwe wdrożenie dwóch ważnych aktów prawnych, rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności („etykietowanie żywności”) oraz rozporządzenia w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała („żywność specjalnego przeznaczenia”), ponieważ zapewniają one obywatelom Unii ramy służące lepszemu informowaniu oraz większej przejrzystości i wyższemu poziomowi ochrony w zakresie bezpieczeństwa żywności.

KONKURENCYJNOŚĆ (RYNEK WEWNĘTRZNY, PRZEMYSŁ, BADANIA I PRZESTRZEŃ KOSMICZNA)

Konkurencyjność

Gospodarka europejska ożywia się po kilku latach ograniczonego, a nawet ujemnego wzrostu. Aby podtrzymać i umocnić to ożywienie, trzy prezydencje będą przywiązywać najwyższą wagę do europejskiej polityki w zakresie wzrostu i konkurencyjności.

W tym kontekście Rada podejmie istotne działania pobudzające wzrost w ramach polityki dotyczącej jednolitego rynku, konkurencyjności przemysłu, badań i innowacji oraz przestrzeni kosmicznej. Wiele inicjatyw przewidzianych jest w strategii „Europa 2020”, europejskim semestrze, a w szczególności w Pakcie na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

Prezydencje nie będą szczędzić wysiłków, aby zapewnić, by Rada skutecznie przyczyniała się do realizowania celów tych inicjatyw, osiągając konkretne i terminowe wyniki w dziedzinie europejskiej agendy wzrostu. Zwrócą szczególną uwagę na obszary polityki, które mają w krótkiej i średniej perspektywie większy wpływ na konkurencyjność UE i zapewniają większą synergię oraz które umacniają pozycję unijnych przedsiębiorstw w globalnym łańcuchu wartości. Można to osiągnąć dzięki integracji w ramach ogólnej strategii na rzecz rynku wewnętrznego, opierając się zintegrowanej polityce w zakresie jednolitego rynku i wspierając trzy podstawowe czynniki wzrostu: konkurencyjność przemysłu, dostęp do finansowania oraz politykę handlową i eksportową.

Jednolity rynek

Kolejny okres prezydencji trzech państw rozpoczyna się równocześnie z nową kadencją parlamentarną. Stwarza to okazję to zainicjowania nowego cyklu strategicznego, którego głównym celem będzie urzeczywistnienie jednolitego rynku bez granic, co pozwoli konsumentom i przedsiębiorstwom na kupowanie i sprzedawania towarów i usług w całej UE z równą łatwością co na ich rynku krajowym, bez względu na ich przynależność państwową lub miejsce zamieszkania. Celem trzech prezydencji będzie wykorzystanie wyników osiągniętych w trakcie wdrażania Aktów o jednolitym rynku I i II w dążeniu do zlikwidowania pozostałych luk prawnych i zwiększenia spójności ram prawnych, tak by umocnić zaufanie konsumentów i przedsiębiorstw i zapewnić im większą pewność prawa. Aby osiągnąć te cele trzy prezydencje będą promować wykorzystanie wszystkich stosownych narzędzi regulacyjnych i pozaregulacyjnych, w tym, w odpowiednich przypadkach, harmonizacji i wzajemnego uznawania. Prace trzech prezydencji skupią się przede wszystkim na rozwiązaniu problemów praktycznych, z jakimi na co dzień borykają się konsumenci i przedsiębiorstwa na jednolitym rynku. Planowane sprawozdania na temat zasady wzajemnego uznawania oraz stanu jednolitego rynku usług, które Komisja ma opublikować w pierwszej połowie 2015 r., powinny w tym względzie zapewnić wiarygodne dane i cenne wskazówki dla dalszych działań politycznych.

Trzy prezydencje będą także opierać się na ocenie wzajemnej przeprowadzanej na mocy dyrektywy usługowej oraz podejmą dalsze działania na rzecz usunięcia dyskryminacyjnych, nieuzasadnionych lub nieproporcjonalnych wymogów nakładanych na usługodawców i usługobiorców (konsumentów i przedsiębiorstwa), na rzecz ułatwienia dostępu do zawodów regulowanych – na podstawie oceny wzajemnej przewidzianej w zmienionej dyrektywie w sprawie wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych – oraz na rzecz pełnej realizacji inicjatyw przewidzianych w planie działań na rzecz działalności detalicznej. Trzy prezydencje potraktują również priorytetowo ewentualny przegląd obecnej dyrektywy dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd w kontaktach między przedsiębiorstwami.

Ponadto szczególny nacisk zostanie położony na zarządzanie oraz praktyczne funkcjonowanie istniejących przepisów w zakresie jednolitego rynku, w tym poprzez coroczne sprawozdanie na temat integracji jednolitego rynku.

Wreszcie, rosnące tempo integracji rynków światowych i dalsze otwarcie jednolitego rynku są jednymi z najważniejszych zmian od czasu utworzenia jednolitego rynku. Trzy prezydencje będą dążyć do dalszego włączania zewnętrznego wymiaru jednolitego rynku do polityk UE oraz przyczyniać się do promowania unijnych uregulowań i wspólnych standardów na szczeblu międzynarodowym.

W dłuższej perspektywie program trzech prezydencji obejmie głównie refleksje nad pojawiającymi się wyzwaniami dla jednolitego rynku, z myślą o zwiększeniu konkurencyjności UE. Refleksje te będą oparte na nowej strategii, która ma zapoczątkować nowy etap rozwoju rynku wewnętrznego, zwłaszcza poprzez nadanie priorytetowego znaczenia obszarom polityki, które mają w krótkiej i średniej perspektywie większy wpływ na konkurencyjność UE, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP, i które mają szansę umocnić pozycję unijnych przedsiębiorstw w globalnym łańcuchu wartości. Można tego dokonać – jak już wspomniano w sekcji poświęconej konkurencyjności – poprzez położenie większego nacisku na konkurencyjność przemysłu, dostęp do finansowania oraz politykę handlową i eksportową.

Prawo spółek

Trzy prezydencje zamierzają również zająć się inicjatywami wspomagającymi finansowanie długoterminowe, takimi jak wnioski w sprawie spółki jednoosobowej oraz w sprawie praw akcjonariuszy, przedłożone przez Komisję w ramach procesu pod nazwą „Nowe podejście do europejskiego prawa spółek”, którego ogólnym celem jest dalsze uproszczenie i modernizacja istniejącego prawa spółek i wzmocnienie ładu korporacyjnego.

Lepsze uregulowania prawne

Lepsze uregulowania prawne (inteligentne regulacje) będą traktowane jako niezmienny priorytet trzech prezydencji w dążeniu do opartego na dowodach prawodawstwa lepszej jakości oraz kształtowania polityki w sposób skuteczny i mniej uciążliwy. Trzy prezydencje będą podtrzymywały starania na rzecz zapewnienia, by prawodawstwo UE odpowiadało zakładanym celom poprzez skuteczne korzystanie z narzędzi inteligentnych regulacji (zmniejszanie zbędnych obciążeń, oceny skutków, przeprowadzanie ocen i konsultacji z zainteresowanymi stronami), zwłaszcza w odniesieniu do MŚP i mikroprzedsiębiorstw. Szczególna uwaga zostanie poświęcona osiągnięciu postępów w ramach komisyjnego programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) oraz podjęciu konkretnych działań w celu usunięcia zbędnych obciążeń.

Harmonizacja techniczna

W dziedzinie harmonizacji specyfikacji technicznych pojazdów silnikowych Rada będzie dążyć do zakończenia prac nad rozporządzeniem w sprawie systemu pokładowego eCall, które – wg oczekiwań – ma istotnie ograniczyć liczbę ofiar śmiertelnych na europejskich drogach. Trzy prezydencje przystąpią też do opracowania zapowiadanego wniosku dotyczącego przeglądu dyrektywy ramowej w sprawie homologacji pojazdów silnikowych i ich części. Wznowią również prace nad wnioskiem w sprawie uproszczenia przenoszenia pojazdów silnikowych zarejestrowanych w innym państwie członkowskim, jak tylko przedłożona zostanie oczekiwana dodatkowa analiza.

Trzy prezydencje będą pracować nad wnioskami dotyczącymi kolei linowych, urządzeń gazowych i środków ochrony indywidualnej.

Konsumenci

Trzy prezydencje będą wspierać realizację programu na rzecz konsumentów na lata 2012–2014, aby zmaksymalizować korzyści dla konsumentów wynikające z jednolitego rynku. Powinno to w końcu zapewnić konsumentom możliwość dokonywania zakupów w dowolnym miejscu w UE równie łatwo jak w ich kraju pochodzenia, a jednocześnie korzystać z wysokiego poziomu ochrony w oparciu o wyraźne i spójne zasady.

Trzy prezydencje będą dążyć do osiągnięcia porozumienia w sprawie pakietu dotyczącego bezpieczeństwa produktów i nadzoru rynku, który ma na celu usprawnienie działania jednolitego rynku poprzez uproszczone i bardziej jednolite i skuteczne zasady bezpieczeństwa mające zastosowanie produktów nieżywnościowych, uproszczenie procedur nadzoru rynku oraz skuteczniejszą koordynację i wydajniejszą współpracę między organami nadzoru rynku. Będą się starały wypracować porozumienie w sprawie dyrektywy dotyczącej zorganizowanych podróży. Trzy prezydencje będą ponadto oczekiwać na ewentualne nowe inicjatywy Komisji, m.in. w odniesieniu do przeglądu rozporządzenia w sprawie współpracy w zakresie ochrony konsumenta.

Własność intelektualna

Trzy prezydencje będą nadal dokładać starań, by wzmocnić przepisy dotyczące własności intelektualnej w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony, a jednocześnie wspierać sprawne działanie jednolitego rynku.

W dziedzinie prawa autorskiego i praw pokrewnych, po przyjęciu dyrektywy w sprawie utworów osieroconych i dyrektywy w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi trzy prezydencje rozważą wnioski ustawodawcze, jakie Komisja może przedstawić w świetle wyników przeglądu unijnych ram prawa autorskiego, który może doprowadzić do ewentualnej zmiany niektórych aspektów przepisów dotyczących prawa autorskiego w epoce cyfrowej.

W dziedzinie znaków towarowych prace skoncentrują się na przyjęciu pakietu dotyczącego znaków towarowych, którego celem jest uproszczenie i unowocześnienie zarówno rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, jak i dyrektywy w sprawie zbliżenia krajowych przepisów dotyczących znaków towarowych, tak by zwiększyć skuteczność i spójność systemu znaków towarowych w Europie, dostrzegając przy tym konieczność harmonijnego współistnienia Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego i krajowych urzędów zajmujących się znakami towarowymi oraz pogłębionej współpracy między nimi. Celem jest uzgodnienie pakietu dotyczącego znaków towarowych z myślą o jego szybkim przyjęciu.

W dziedzinie tajemnic przedsiębiorstw prowadzone prace będą dotyczyć przede wszystkim zapewnienia przedsiębiorstwom harmonijnych ram ustawodawczych uznawanych za niezbędne do tego, by pobudzić współpracę technologiczną i wymianę wiedzy fachowej pomiędzy różnymi państwami. Trzy prezydencje mają na celu szybkie osiągnięcie porozumienia w sprawie tego pakietu.

Unia celna

Trzy prezydencje będą kontynuować prace nad wnioskiem w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji, a także nad wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją i doprowadzą te prace do końca z myślą o terminowym przyjęciu obu aktów, tak aby zapewnić prawidłowe stosowanie przepisów dotyczących cła i kwestii rolniczych.

Ponadto trzy prezydencje należycie rozważą wszelkie nowe wnioski Komisji w dziedzinie polityki celnej, w szczególności wciąż niezgodniony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego podstawowe rozporządzenie (UE) nr 7/2010 otwierające i ustalające sposób zarządzania autonomicznymi kontyngentami taryfowymi Unii na niektóre produkty rolne i przemysłowe oraz wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego podstawowe rozporządzenie (UE) nr 1344/2011 zawieszające cła autonomiczne wspólnej taryfy celnej na niektóre produkty rolne, produkty rybołówstwa i produkty przemysłowe. Dotyczy to również ewentualnego wniosku dotyczącego decyzji w sprawie e-Cła oraz zmiany rozporządzenia Rady 2658/87 (nomenklatura taryfowa i statystyczna oraz Wspólna Taryfa Celna) i rozporządzenia Rady 1147/2002 (zdatność do lotu).

Na szczeblu międzynarodowym trzy prezydencje zajmą się zmianą dodatków do Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia, wzajemnym porozumieniem administracyjnym w sprawie współpracy w sprawach celnych UE – Nowa Zelandia, wzajemnym uznawaniem przez UE i Kanadę programów na rzecz upoważnionych przedsiębiorców oraz działaniami następczymi w związku z komunikatem Komisji na temat stanu unii celnej, w szczególności reformy zarządzania unią celną za pośrednictwem konkluzji Rady mających na celu uproszczenie procesu podejmowania decyzji m.in. poprzez reorganizację różnych grup w ramach Komitetu Kodeksu Celnego i w ramach programu „Cła 2020”.

Rozważając przysługujące jej prawo do wyrażenia sprzeciwu w procesie przygotowywania i przyjmowania aktów delegowanych dotyczących unijnego kodeksu celnego, Rada będzie monitorować wdrażanie tego kodeksu.

Rada będzie monitorować stan realizacji unijnego planu działań dla organów celnych w celu zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej, w szczególności poprzez roczne sprawozdanie podsumowujące przekazane i przedstawione służbom Komisji.

Trzy prezydencje będą też koordynować stanowisko UE w odniesieniu do różnych punktów porządku obrad prezentowane na forum Rady Współpracy Celnej, w ramach procesu ASEM, Wspólnego Komitetu Współpracy Celnej i na innych forach międzynarodowych. Będzie działać na rzecz objęcia do 1 czerwca 2015 r. Serbii i byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii Konwencją o wspólnej procedurze tranzytowej i Konwencją o jednolitym dokument administracyjnym.

Polityka przemysłowa

Kryzys uwypuklił znaczenie gospodarki realnej i silnych sektorów wytwórczych i usługowych. Przemysł europejski, w tym MŚP, które są faktyczną podstawą gospodarki europejskiej, to jeden z głównych motorów wzrostu gospodarczego, produkcji, zatrudnienia, innowacji i eksportu. Polityka przemysłowa będzie mieć istotny wpływ na zwiększenie konkurencyjności Europy w oparciu o rozpoznane mocne strony oraz na poprawę konkurencyjności przemysłu europejskiego.

Trzy prezydencje będą pracować nad wzmocnieniem zarządzania w ramach europejskiej polityki przemysłowej, tak by systematycznie uwzględniać problematykę konkurencyjności we wszystkich obszarach polityki.

Promowanie konkurencyjności przemysłu znajdzie się w centrum działań trzech prezydencji obejmujących zapewnienie dalszej integracji w ramach jednolitego rynku, rozwijanie współpracy przemysłowej i poprawę ogólnego otoczenia biznesu dla przedsiębiorstw europejskich. Chodzi tu m.in. o takie instrumenty unijne, jak Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME) oraz program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji – „Horyzont 2020”.

Trzy prezydencje będą dążyć do opracowania proaktywnej, ambitnej i zintegrowanej polityki przemysłowej w Europie mającej na celu reagowanie na potrzeby wynikające ze zmieniającej się sytuacji gospodarczej oraz wzmocnienie – poprzez wszystkie stosowne polityki UE – skoordynowanego podejścia w zakresie konkurencyjności przemysłu. W tej kwestii trzy prezydencje będą nadal stosować podejście horyzontalne, w ramach którego spójny zestaw polityk (innowacje, energia, zasobooszczędny przemysł, jednolity rynek, konkurencja, dostęp do finansowania, polityka handlowa i eksportowa itp.) służy poprawie warunków prowadzenia działalności gospodarczej zarówno na szczeblu unijnym, jak i ogólnoświatowym, i gwarantuje, że główne czynniki wzrostu produktywności, np. kluczowe technologie prorozwojowe i przełomowe technologie, będą przedmiotem stałej uwagi. Ocenione zostaną postępy w realizacji planu działania na rzecz polityki przemysłowej i przewodnie działania na rzecz przemysłu, a wdrażanie planów działania dla poszczególnych sektorów (np. sektora stalowego) będzie bardziej aktywnie monitorowane.

Obejmuje to również wdrażanie istotnych unijnych instrumentów finansowania i wsparcia, takich jak Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME) oraz program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji – „Horyzont 2020”.

Małe i średnie przedsiębiorstwa

MŚP pełnią w Europie istotną rolę stymulatora wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. W związku z tym duże znaczenie będzie miało zobowiązanie trzech prezydencji, by zwracać szczególną uwagę na potrzeby MŚP poprzez systematyczne stosowanie zasady „najpierw myśl na małą skalę”.

Jeśli chodzi o ogólne ramy dla MŚP, program *Small Business Act* okazał się przydatnym narzędziem do celów polityk realizowanych przez państwa członkowskie. W tym kontekście bieżący przegląd tego programu będzie miał pierwszorzędne znaczenie, a trzy prezydencje będą nadal monitorować, w ścisłej współpracy z siecią przedstawicieli MŚP, realizację bieżących działań na rzecz uproszczenia działalności MŚP poprzez ograniczenie obciążenia administracyjnego oraz poprawienie ich dostępu do jednolitego rynku i rynków międzynarodowych.

Dostęp do środków finansowych to nadal jeden z głównych problemów, z jakimi MŚP borykały się w ostatnich latach i którym muszą w dalszym ciągu stawiać czoła. Ograniczony zestaw źródeł finansowania, do których MŚP mają zwykle dostęp, powoduje, że są one bardziej narażone na zmieniające się warunki na rynkach kredytowych. Choć instrumenty unijne, takie jak program COSME i program „Horyzont 2020”, będą się uzupełniać w celu ułatwienia i poprawy dostępu MŚP do środków finansowych, należy opracować szerzej zakrojone strategie, by zwiększyć dostęp MŚP do rynków finansowych i kapitałowych.

Trzeba też zwrócić szczególną uwagę na rozwijanie umiejętności w zakresie przedsiębiorczości w odniesieniu do obecnych i potencjalnych przedsiębiorców. Tak samo należy podjąć dalsze działania w celu zapewnienia lepszego dopasowania umiejętności pracowników do potrzeb MŚP.

Badania i innowacje

Trzy prezydencje podkreślają decydujące znaczenie badań i innowacji dla konkurencyjności Europy, zatrudnienia i postępu społecznego, jako że zapewniają one nowe źródła wzrostu gospodarczego w kontekście strategii „Europa 2020” i inicjatywy przewodniej „Unia innowacji” oraz w ramach europejskiej przestrzeni badawczej. Aby wkład sektora badań i innowacji był jak największy oraz by wnieść konkretny wkład w realizację strategii „Europa 2020”, ich podstawę powinny stanowić sieci pozbawione barier, w pełni wykorzystujące potencjał krajowych systemów w zakresie badań i innowacji. W tym celu trzy prezydencje zamierzają wspierać powiązania między badaniami, innowacjami i wzrostem gospodarczym (pod kątem konkurencyjności i zatrudnienia) i zbadać wszelkie ewentualne możliwości pobudzenia inwestycji w tych strategicznych sektorach. W związku z tym trzy prezydencje skupią uwagę na wzmocnieniu europejskiej przestrzeni badawczej, co wydaje się mieć kapitalne znaczenie dla zapewnienia swobodnego przemieszczania się badaczy i wymiany wiedzy naukowej, a zwłaszcza na aspektach wykonawczych i unijnej wartości dodanej, oraz na lepszym dostosowaniu krajowych polityk w zakresie badań i innowacji, efektywnym wykorzystaniu unijnych funduszy strukturalnych i funduszu inwestycyjnego, a także na zintegrowaniu infrastruktury badawczej. Ponadto za kluczowe priorytety uznano wzmocnienie pozycji młodych badaczy, zapewniając im stosowne zabezpieczenie społeczne i atrakcyjne ścieżki kariery (także w sektorze przemysłu), oraz zwiększenie zdolności w zakresie przedsiębiorczości w celu wsparcia strategicznej wartości inwestowania w zasoby ludzkie.

Trzy prezydencje odnotowują podejmowane przez Komisję wysiłki na rzecz wspierania rozwijania na szczeblu europejskim opartego na dowodach systemu monitorowania postępów w kierunku europejskiej przestrzeni badawczej i unii innowacji oraz wnoszony przez nią wkładu w tym zakresie.

W przekonaniu, że realizacja projektów dotyczących listy Europejskiego Forum Strategii ds. Infrastruktur Badawczych (ESFRI) istotnie zwiększy zdolności Europy do formułowania nowych pomysłów oraz przyczyni się do zmniejszenia przepaści innowacyjnej i do utworzenia miejsc pracy, trzy prezydencje zajmą się takimi zagadnieniami, jak wdrożenie listy ESFRI i opracowanie instrumentu ERIC, zgodnie ze strategiami inteligentnej specjalizacji oraz politykami regionalnymi i makroregionalnymi. Jednym z kluczowych czynników rozwoju gospodarczego jest również osiągnięcie postępów w realizacji unijnej agendy cyfrowej i rozwijanie e-infrastruktury (w tym infrastruktury danych), z uwzględnieniem potrzeb wszystkich środowiska badawczych i sektorów innowacyjnych.

Trzy prezydencje będą prowadzić działania informacyjne na temat „Nauki z udziałem społeczeństwa i dla społeczeństwa”, aby sprzyjać społecznej i gospodarczej integracyjności i konkurencyjności możliwych dzięki badaniom i innowacjom w kontekście stawiania czoła ważnym wyzwaniom społecznym, takim jak zmiana klimatu, bezpieczeństwo energetyczne, bezpieczeństwo żywnościowe, biogospodarka, zdrowie i starzenie się społeczeństwa, m.in. poprzez innowacje społeczne, otwartą naukę i innowacje technologiczne prowadzone przez społeczeństwo. W tym kontekście początkowy etap dyskusji na temat zapowiadanej zielonej księgi Komisji w sprawie nauki po 2020 r. mógłby być dobrą okazją, by promować uszeregowanie globalnych wyzwań pod względem ważności oraz lepsze zrozumienie ich zasięgu i znaczenia.

Aby zapewnić aktywne kontynuowanie dotychczasowych prac w Radzie, trzy prezydencje zamierzają poczynić dalsze postępy w odniesieniu do dossier dotyczących badań naukowych i technologicznych w określonych regionach, zwłaszcza w basenach Morza Śródziemnego i Morza Bałtyckiego, ze szczególnym uwzględnieniem wspólnych programów badawczych w tym zakresie realizowanych przez kilka państw członkowskich.

Trzy prezydencje ułatwią prace nad ostateczną oceną realizacji siódmego programu ramowego. Trzy prezydencje będą uważnie monitorować i analizować wyniki wstępnego etapu realizacji programu ramowego „Horyzont 2020”, by zapewnić pełne wykorzystanie potencjału tego programu pod kątem naukowego, przemysłowego i społecznego rozwoju Unii Europejskiej, w tym stosownych synergii z europejskimi funduszami strukturalnymi i funduszem inwestycyjnym.

Przestrzeń kosmiczna

Pod koniec 2012 r. rozpoczęto dyskusje na temat rozwoju stosunków między Unią a Europejską Agencją Kosmiczną (ESA) w przyszłości. Trzy prezydencje będą je kontynuować, tak by umożliwić Radzie opracowanie wytycznych dotyczących wariantów dalszych działań dotyczących tych stosunków po 2015 r., w tym zmian w obecnym porozumieniu ramowym między UE a ESA i wykorzystania wiedzy fachowej ESA poprzez wzmocnione partnerstwo. W związku z tym z zadowoleniem odnotowuje się szerszą dyskusję na temat opracowania w przyszłości zintegrowanej i kompleksowej strategii UE w zakresie przestrzeni kosmicznej, łącząc działania poszczególnych państw członkowskich i unijne instrumenty polityki.

Dane satelitarne o wysokiej rozdzielczości i aplikacje opierające się na takich danych stały się narzędziem niezbędnym do celów monitorowania środowiska, miejskiego planowania przestrzennego, rolnictwa, gospodarowania zasobami naturalnymi oraz zarządzania klęskami żywiołowymi i sytuacjami wyjątkowymi, ale dane te są również istotne do celów bezpieczeństwa i obrony. Wewnątrz UE istnieją jednak duże różnice w sposobach regulowania generowania i dystrybucji danych satelitarnych o wysokiej rozdzielczości przez operatorów komercyjnych. Trzy prezydencje zwrócą szczególną uwagę na postępy w pracach nad przyjęciem zapowiadanego wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie identyfikacji i dystrybucji danych satelitarnych o wysokiej rozdzielczości pochodzących z obserwacji Ziemi, z myślą o zapewnieniu odpowiednich dyskusji między państwami członkowskimi i zainteresowanymi podmiotami, tak by ustanowić bardziej niezawodny dostęp do tych danych, a także dobry i wystarczający poziom informacji na temat ich dostępności dla przedsiębiorstw w ramach stosownego łańcucha wartości i dla przedsiębiorstw obsługujących klientów.

Programy przewodnie Galileo i Copernicus są na początku etapów operacyjnych i konieczne są dalsze prace w celu pełnego ich wdrożenia i eksploatacji. Należy przy tym zapewnić, by programy te przyniosły jak największe korzyści dla polityk i obywateli Unii. Dyskusje w tym celu można by rozpocząć i kontynuować w trakcie trzech prezydencji.

Należy ustanowić zdolności w zakresie obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych na szczeblu europejskim, tak by rozwinąć i wykorzystać istniejący krajowy potencjał cywilny i wojskowy w celu rozwiązania problemu śmieci kosmicznych, który stał się poważnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa, ochrony i zrównoważonego rozwoju działalności związanej z przestrzenią kosmiczną.

Uznając, że zdolności te mają charakter umożliwiający podwójne zastosowanie, trzy prezydencje, w ścisłej koordynacji z Komisją Europejską, będą pracować na rzecz promowania i ułatwiania uczestnictwa jak największej liczby państw członkowskich w ramach służących wsparciu obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych, pod warunkiem spełnienia kryteriów uczestnictwa.

Turystyka

Turystyka ma coraz większe znaczenie dla rozwoju i wzrostu gospodarczego w Europie, w związku z czym trzy prezydencje zobowiązują się do prowadzenia działań na rzecz utrzymania czołowego miejsca Europy jako najpopularniejszego kierunku turystycznego na świecie, promowania wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi oraz zwiększenia wyeksponowania Europy jako marki na dalekich rynkach.

Szczególne uwaga zostanie poświęcona promowaniu działań zapewniających lepsze uwzględnienie turystyki w różnorodnych politykach unijnych, zapewniających zrównoważoną i odpowiedzialną turystykę oraz wysokiej jakości usługi, które dają przedsiębiorstwom, zwłaszcza MŚP, zdecydowaną przewagę konkurencyjną, a także promowaniu turystyki przybrzeżnej i morskiej.

Trzy prezydencje będą również zachęcać do podejmowania inicjatyw na rzecz ułatwiania turystom pochodzącym z państw trzecich wjazdu do UE poprzez uproszczenie obecnych procedur wydawania wiz. Trzy prezydencje z należytą uwagą zajmą się wszelkimi wnioskami Komisji w tym zakresie.

TRANSPORT, TELEKOMUNIKACJA I ENERGIA

Kwestie przekrojowe

W kontekście śródkresowego przeglądu wdrażania strategii „Europa 2020”, trzy prezydencje dopilnują, by Rada nadal wносиła wkład w realizację celów tej strategii, jak również przestrzegała terminów – wyznaczonych przez Radę Europejską – dotyczących ukończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii i jednolitego rynku cyfrowego. Celem ogólnym jest zapewnienie pełnej siatki wzajemnych połączeń w Europie łączących różne kraje i sieci oraz zmobilizowanie sektora prywatnego do współuczestnictwa w tym stopniowym procesie tworzenia wymagającym określenia nowych form partnerstw publiczno-prywatnych obejmujących także innowacyjne instrumenty finansowe na rzecz paneuropejskiej infrastruktury. W swoich działaniach trzy prezydencje będą dążyć do wykorzystania synergii między trzema sektorami TTE (transport, telekomunikacja i energia), kontynuować uruchamianie infrastruktury, zwłaszcza poprzez rozpoczęcie wdrażania instrumentu „Łącząc Europę”, korytarzy transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T), transeuropejskiej sieci energetycznej (TEN-E) i transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych oraz zapowiadanej europejskiej infrastruktury dla paliw alternatywnych, a także do zwiększenia bezpieczeństwa infrastruktury krytycznej. Należy również w pełni wykorzystać kompleksowy wkład systemu Galileo w infrastrukturę europejską poprzez wspieranie udostępnienia jego początkowych usług na przełomie roku 2014 i 2015.

Trzy prezydencje będą też dążyć do poprawy formułowania i monitorowania polityki TTE opartej na dowodach poprzez zastosowanie tzw. „wskaźnika innowacyjności”, który Komisja wprowadziła w dziedzinie innowacji i badań. Ten nowy instrument będzie wykorzystywany do systematycznego monitorowania zdolności sektora TTE w zakresie pobudzania wzrostu i innowacji z myślą o jego porównaniu z innymi sektorami sprzyjającymi wzrostowi gospodarczemu i zatrudnieniu.

TRANSPORT

Unijne polityki transportowe mają na celu wspieranie wydajnej i bezpiecznej mobilności przyjaznej dla środowiska oraz stworzenie warunków dla konkurencyjnego przemysłu przyczyniającego się do wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. W trakcie nadchodzących 18 miesięcy priorytety te będą się nadal znajdować wśród głównych celów unijnego programu w zakresie polityki transportowej.

W związku z tym kontynuowane będą prace m.in. nad wnioskami dotyczącymi wszystkich rodzajów transportu.

Zagadnienia horyzontalne

Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie dostępu do danych dotyczących transportu publicznego i prywatnego najprawdopodobniej zostanie przedłożony Radzie i Parlamentowi Europejskiemu w czwartym kwartale 2014 r.

Trzy prezydencje będą ułatwiać dalsze prace nad pełnym wdrożeniem systemu Galileo, jako że jest on powiązany z innymi dossier w sektorze transportowym, a także w sektorze energii i telekomunikacji.

Lotnictwo

Negocjacje z Parlamentem Europejskim w sprawie pakietu dotyczącego praw pasażerów lotniczych, przewidującego zmianę rozporządzenia 261/2004/WE w sprawie odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz w sprawie zmiany rozporządzenia 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych powinny się zakończyć w tym okresie.

Można by zamknąć negocjacje z Parlamentem Europejskim w sprawie pakietu dotyczącego portów lotniczych, w tym wniosków w sprawie usług obsługi naziemnej i przydziału czasu na start lub lądowanie.

Negocjacje w sprawie proponowanych rozporządzeń dotyczących jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (SES2 +) najprawdopodobniej ożywią się; na początek omówiony zostanie wniosek w sprawie zmiany rozporządzenia określającego ogólne zasady dotyczące ustanowienia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej z myślą o przyspieszeniu reformy europejskich służb kontroli ruchu lotniczego, tak by stawić czoła rosnącej intensywności ruchu spodziewanej w nadchodzących latach. W ramach tego samego pakietu trzy prezydencje najprawdopodobniej będą kontynuować prace nad wnioskiem dotyczącym zmiany rozporządzenia 216/2008 modyfikującym zasady regulujące działanie Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA).

W trzecim kwartale 2014 r. Komisja powinna zaprezentować wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia 868/2004 w sprawie nieuczciwych praktyk cenowych.

W pierwszej połowie 2014 r. Komisja przyjmie komunikat w sprawie unijnej polityki dotyczącej zdalnie kierowanych bezzałogowych systemów powietrznych (dronów), co doprowadzi do przedłożenia wniosków ustawodawczych w 2015 r.

Oczekuje się, że w drugiej połowie 2015 r. Komisja przedłoży wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia w sprawie EASA.

Transport lądowy

W kwestii transportu kolejowego trzy prezydencje będą dokładać starań, by do końca okresu, w którym przewodniczą pracom Rady, zakończyć negocjacje w sprawie pozostałych wniosków czwartego pakietu kolejowego.

Można by również zaplanować prace nad wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie ograniczenia hałasu powodowanego przez kolejowy transport towarowy, jako że Komisja może przedstawić ten wniosek w czwartym kwartale 2014 r.

W obszarze transportu drogowego będą kontynuowane prace nad zmienioną dyrektywą w sprawie masy i wymiarów pojazdów użytkowych.

Także w kwestii transportu drogowego w trzecim kwartale 2014 r. Komisja może przedłożyć Radzie i Parlamentowi Europejskiemu wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie obowiązkowego wprowadzenia usług informacyjnych w czasie rzeczywistym dotyczących ruchu w ramach ITS.

Ponadto w czwartym kwartale 2014 r. Komisja ma przedłożyć Radzie i Parlamentowi Europejskiemu wniosek dotyczący przeglądu dyrektywy 2003/59 w sprawie szkolenia kierowców zawodowych, w tym wymogów dla kierowców pod kątem ekologii.

W trzecim kwartale 2014 r. Komisja może przedłożyć wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie obowiązkowego wprowadzenia usług informacyjnych o bezpiecznych i chronionych parkingach dla samochodów ciężarowych.

W ramach prowadzonych obecnie prac na rzecz wspierania żeglugi śródlądowej (pakiet NAIADES II) Komisja może przedstawić wniosek dotyczący dyrektywy ustanawiającej wymagania techniczne mające zastosowanie do statków żeglugi śródlądowej i uchylającej dyrektywę 2006/87/WE.

Ponadto w pierwszym kwartale 2015 r. zostanie prawdopodobnie przedstawiony wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie modernizacji i uznawania kwalifikacji zawodowych w żegludze śródlądowej.

Transport morski

Praca nad wnioskiem dotyczącym rozporządzenia ustanawiającego ramy w zakresie dostępu do rynku usług portowych oraz przejrzystości finansowej portów, obejmująca negocjacje z Parlamentem Europejskim, najprawdopodobniej będzie kontynuowana. W pierwszym kwartale 2015 r. Komisja prawdopodobnie przedłoży Radzie i Parlamentowi Europejskiemu wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie przeglądu dyrektywy 200/59/WE w sprawie portowych urzędzeń odbiorczych.

W drugim kwartale 2014 r. Komisja może przedstawić wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie ustanowienia europejskich ram wydawania certyfikatów zwolnienia z pilotażu.

TELEKOMUNIKACJA I JEDNOLITY RYNEK CYFROWY

Zobowiązanie do ukończenia tworzenia jednolitego rynku cyfrowego do 2015 r. wyrażone przez Radę Europejską w konkluzjach października 2013 r. będzie priorytetem programu trzech prezydencji. Silna gospodarka cyfrowa ma podstawowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego i konkurencyjności Unii Europejskiej. Osiągnąć to można jedynie poprzez zastosowanie kompleksowego podejścia w odniesieniu do infrastruktury wspierającej rynek cyfrowy, zaufania do działań online i bezpieczeństwa sieci, integracji rynków telekomunikacyjnych oraz zagwarantowania ochrony danych, a także swobodnego przepływu takich danych, dostosowania przepisów dotyczących prawa autorskiego, zapewnienia transgranicznego dostępu do usług i treści online oraz wdrożenia strategicznych technologii.

Trzy prezydencje zachęcają do aktualizacji agendy cyfrowej; zapewnią też wkład Rady w tym zakresie, tak by zachować potencjał wzrostu Europy, pomimo rosnącej konkurencji na rynku ogólnosiwiatowym.

Choć samo wdrożenie nowego instrumentu do celów podpisu i identyfikacji elektronicznej przyczyni się do zwiększenia zaufania do otoczenia cyfrowego, należy ustanowić szersze ramy bezpieczeństwa sieci i informacji ze względu na coraz większe zagrożenia dla bezpieczeństwa cybernetycznego; w związku z tym trzy prezydencje nie będą szczędzić wysiłków, by wypracować porozumienie w sprawie wniosku dotyczącego bezpieczeństwa sieci i informacji.

Rynek telekomunikacyjny i podmioty działające na nim są nadal centralnym elementem unijnego jednolitego rynku internetowego; rynek ten jest jednak wciąż rozdrobniony, co stawia podmioty europejskie w niekorzystnej sytuacji i nie przynosi wystarczających korzyści obywatelom i przedsiębiorstwom. Aby Europa mogła korzystać z silnego i dynamicznego sektora telekomunikacyjnego, jakiego potrzebuje, trzy prezydencje zajmą się wszystkimi stosownymi inicjatywami, takimi jak pakiet na rzecz zapewnienia łączności na całym kontynencie, aby zapewnić podmiotom niezbędne stabilne i spójne ramy, a konsumentom stosowną ochronę.

Dostęp do usług online to nie tylko kwestia dostępności sieci: należy zająć się kwestią powszechnej dostępności sieci, także dla osób niepełnosprawnych, a trzy prezydencje będą dokładać starań, by zapewnić przyjęcie dyrektywy w sprawie dostępności sieci.

Jeśli chodzi o strategiczne technologie, takie jak technologia dużych zbiorów danych, technologia otwartych danych i przetwarzanie w chmurze, zasadnicze znaczenie ma lepsze wykorzystanie ich potencjału jako impulsu sprzyjającego wzrostowi i produktywności, w oparciu o realizowane obecnie inicjatywy europejskie. Trzy prezydencje ułatwią dalsze analizowanie bardziej skoordynowanego podejścia na szczeblu europejskim wspierającego wysokie standardy, w szczególności poprzez uregulowania, w zakresie bezpiecznego i niezawodnego stosowania tych technologii. Poprzez te działania zapewnią, by rozwijanie przetwarzania w chmurze było łatwiejsze i nieograniczone żadnymi regulacjami europejskimi. Mając na uwadze, że technologie te mogą w zasadniczy sposób przyczynić się do poprawy wydajności sektora publicznego, należy na nie zwrócić szczególną uwagę podczas przeglądu europejskiego planu działania w zakresie administracji elektronicznej, który przestanie obowiązywać w 2015 r. i podczas bieżącej reformy w zakresie ochrony danych.

Jeśli chodzi o zewnętrzny wymiar agendy cyfrowej, trzy prezydencje w razie potrzeby zapewnią skoordynowane stanowisko UE w ramach Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego. Podobnie trzy prezydencje zapewnią aktywne wsparcie UE dla modelu wielopodmiotowego zarządzania internetem, aby sprzyjać jego trwałości, bezpieczeństwu i rozwojowi.

ENERGIA

Rada Europejska potwierdziła, że do działań priorytetowych, którymi powinna się zająć Rada, należą: dokończenie tworzenia wewnętrznego rynku energii do końca 2014 r., zakończenie braku dostępu państw członkowskich do europejskich sieci do końca 2015 r., większa dywersyfikacja dostaw i tras, zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego i zdolności magazynowania gazu oraz wypracowanie przez państwa członkowskie porozumienia politycznego w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii w latach 2020–2030.

Dokończenie tworzenia wewnętrznego rynku energii oznacza zapewnienie przyjęcia i wdrożenia kodeksów sieci energetycznej i gazowej w ramach w pełni wdrożonych przepisów dotyczących rynku energii. Uznaje się jednak, że pomimo znaczenia celu pośredniego wyznaczonego na 2014 r., jego osiągnięcie nie oznacza zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego; trzy prezydencje dopilnują, by z jednej strony po 2014 r. zachować dynamikę rynku wewnętrznego, natomiast z drugiej strony, by prowadzono dalsze prace dotyczące w szczególności rynku detalicznego, roli konsumentów oraz pełniejszej integracji rynku gazu.

Jeśli chodzi o infrastrukturę i termin wyznaczony na rok 2015, podejmowane działania będą się koncentrować na skutecznym wdrożeniu nowego rozporządzenia w sprawie transeuropejskich infrastruktur energetycznych oraz zapewnieniu, by niedawno przyjęte projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania miały dostęp do środków finansowych, uzyskiwały zezwolenia i były rozpatrywane przez organy regulacyjne. Kolejnym krokiem, jaki należy podjąć w trakcie trzech prezydencji, będzie przygotowanie przyjęcia drugiej listy projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania.

Mając na uwadze wytyczne Rady Europejskiej i pamiętając o konieczności zwiększenia pewności dla inwestorów, trzy prezydencje będą uczestniczyć w określaniu dotyczącego energii komponentu ram polityki w zakresie energii i klimatu do roku 2030, dążąc w szczególności do opracowania modelu zarządzania, który mógłby zwiększyć spójność polityk w różnych sektorach i państwach członkowskich, oraz z myślą o istotnym wkładzie, jaki zgodnie z oczekiwaniami mają wnieść zaktualizowane polityki w zakresie energii i odnawialnych źródeł energii oraz efektywności energetycznej. Nowe wnioski ustawodawcze Komisji w tym zakresie uzyskają odpowiedni priorytet.

Trzy prezydencje odnotowują również, że wykorzystanie biomasy spełniającej kryteria zrównoważonego rozwoju stanowi istotny element umożliwiający osiągnięcie oszczędności w zakresie gazu cieplarnianego. Jeśli zostanie to uznane za istotne, zakończone zostaną negocjacje w sprawie wniosku dotyczącego pośredniej zmiany użytkowania gruntów w związku z biopaliwami.

W związku z coraz większą zależnością od zewnętrznych dostaw energii UE powinna kontynuować prace dotyczące zewnętrznego wymiaru jej polityki energetycznej; trzy prezydencje będą zatem zwracać należytą uwagę na nowe i będące w toku negocjacje prowadzone ze strategicznymi partnerami oraz na kwestię dywersyfikacji dostaw i tras, a także na wdrażanie zasad wewnętrznego rynku energii w europejskim sąsiedztwie. W tym kontekście duże znaczenie będzie miało przygotowanie skutecznego Traktatu o Wspólnocie Energetycznej na okres po roku 2016. Przy formułowaniu europejskiej zewnętrznej polityki energetycznej należy zatem zwrócić szczególną uwagę na bezpieczeństwo energetyczne. Trzy prezydencje będą nadal zwiększać bezpieczeństwo energetyczne Europy poprzez analizowanie w szczególności kwestii zdolności magazynowania, wzajemnych połączeń, dywersyfikacji dostaw, dalszej liberalizacji rynku, lokalnych źródeł energii, zwiększenia siły przetargowej UE, aspektów efektywności energetycznej oraz ograniczenia zależności energetycznej dzięki szybszej dywersyfikacji źródeł energii i tras przesyłowych.

Przejście UE do gospodarki niskoemisyjnej wymaga ciągłych działań w dziedzinie badań i rozwoju oraz innowacji, a także bardziej zintegrowanego łańcucha badań i innowacji na szczeblu UE; trzy prezydencje będą zatem dokładać starań w celu ułatwienia wdrożenia programu działań w zakresie technologii energetycznych i innowacji powiązanego z europejskim strategicznym planem w dziedzinie technologii energetycznych (planem EPSTE).

Bieżące działania na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa wszystkich źródeł energii, zarówno konwencjonalnych, jak i niekonwencjonalnych, będą kontynuowane; dotyczy to w szczególności ram regulacyjnych w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego oraz powiązanych z tym działań dotyczących odpowiedzialności i środków nadzwyczajnych.

ROLNICTWO I RYBOŁÓWSTWO

ROLNICTWO

W pełni wykorzystując potencjał zreformowanej wspólnej polityki rolnej, trzy prezydencje będą w dalszym ciągu promować zrównoważony, innowacyjny i przyjazny dla środowiska rozwój sektora rolnictwa, sektora spożywczego i sektora gospodarki rybnej w Unii Europejskiej.

Trzy prezydencje będą również nadal pracować na rzecz poprawy konkurencyjności produkcji rolnej i sektora spożywczego UE, zapewniając, by unijne przepisy wspierały aspekty konkurencyjności.

W dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego wystawa „Wyżywić planetę: energia do życia”, która ma się odbyć w Mediolanie w 2015 r., będzie dla Unii Europejskiej przełomowym wydarzeniem.

Trzy prezydencje zapewnią również, by UE w dalszym ciągu była w pełni zaangażowana w prowadzone na szczeblu międzynarodowym dyskusje na temat rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego, w szczególności w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) oraz Komitetu ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego.

Jeśli chodzi o realizację zreformowanej wspólnej polityki rolnej, kwestie związane z ustabilizowaniem dochodów rolników będą uważnie analizowane.

Trzy prezydencje zobowiązują się poczynić postępy w pracach nad wnioskami Komisji dotyczącymi zmiany programów pomocy w zakresie dostaw owoców i warzyw, bananów i mleka do szkół oraz w negocjacjach z Parlamentem Europejskim, tak by pomyślnie zakończyć prace nad tymi dossier.

Trzy prezydencje zamierzają również z pełną uwagą analizować działania podjęte przez Radę w związku ze sprawozdaniem Komisji z wdrożenia w 2007 r. reformy w sektorze owoców i warzyw, w kontekście prowadzonej przez Radę analizy wszelkich wniosków Komisji dotyczących tego sektora. Oczekuje się też, że w czerwcu 2014 r. Komisja przedstawi sprawozdanie na temat zmian na rynku w sektorze mleka i przetworów mlecznych w kontekście stosowania środków przewidzianych w pakiecie mlecznym. Sprawozdanie to, któremu mogą towarzyszyć wnioski ustawodawcze, zostanie poddane szczegółowej analizie.

Szczególnie uważnie będzie analizowany wniosek Komisji dotyczący przeglądu rozporządzenia w sprawie rolnictwa ekologicznego, a zwłaszcza przepisy dotyczące kontroli, wywozu i zwalczania nadużyć. Ponadto wszelkie działania związane z uproszczeniem procedur administracyjnych i ochroną jakości rolnictwa ekologicznego będą rozpatrywane jako kwestie podstawowe.

Prace trzech prezydencji skoncentrują się także na wdrożeniu głównych zasad zreformowanej WPR w najbardziej oddalonych regionach Unii na podstawie inicjatywy Komisji.

Kwestie weterynaryjne, żywnościowe i fitosanitarne

Ochrona zdrowia obywateli wymaga stałego zwracania uwagi na bezpieczeństwo produktów spożywanych codziennie przez obywateli.

Trzy prezydencje skupią się przede wszystkim na opracowaniu ram ustawodawczych i politycznych w tej dziedzinie, tak by zapewnić wszystkim obywatelom UE dostęp do żywności zabezpieczonej przed nadużyciami.

Na szczególną uwagę zasługuje wystawa poświęcona nadrzędnej tematyce żywności i bezpieczeństwa żywnościowego, która ma się odbyć w Mediolanie w 2015 r.

Trzy prezydencje z należytą uwagą zajmą się kwestią swobodnego obrotu zwierzętami, ich identyfikowalności i zdrowia, jako że ma to bezpośrednie przełożenie na zdrowie ludzi i na godne traktowanie zwierząt, a zwłaszcza zwierząt domowych.

Trzy prezydencje skoncentrują swoje prace na kwestii przyjęcia nowego rozporządzenia w sprawie nowej żywności przedłożonego przez Komisję w grudniu 2013 r., wraz z wnioskami dotyczącymi zakazu produkcji żywności pochodzącej od klonów zwierząt oraz zakazu stosowania techniki rozmnażania polegającej na klonowaniu do celów hodowlanych.

Szczególnie uważnie przeanalizowany zostanie problem szerzenia się chorób, które mogą być przenoszone ze zwierząt na ludzi (chorób odzwierzęcych); choroby te mogą powodować znaczne straty gospodarcze oraz zagrożenia dla zdrowia ludzi. Zostanie pogłębiona współpraca między FAO (Organizacją ds. Wyżywienia i Rolnictwa), OIE (Światową Organizacją Zdrowia Zwierząt) i WHO (Światową Organizacją Zdrowia) na rzecz wyeliminowania chorób wspólnych dla ludzi i zwierząt, m.in. w odniesieniu do działań nadzorczych i badawczych.

Trzy prezydencje będą dążyć do zakończenia prac nad pakietem dotyczącym zdrowia zwierząt i roślin, tak aby powstały proste, ale skuteczne przepisy i by zapewnić standardy w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w całym łańcuchu rolno-spożywczym: aktualizacji obecnych rozporządzeń dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa w całym łańcuchu rolno-spożywczym, w tym zmiany rozporządzeń dotyczących ochrony roślin przed szkodliwymi organizmami; produkcji i wprowadzania do obrotu materiału służącego do hodowli roślin; kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych w celu zapewnienia skutecznego stosowania przepisów dotyczących zdrowia roślin i produkcji fitosanitarnej, zdrowia zwierząt oraz produkcji żywności i pasz; wprowadzania do obrotu leków weterynaryjnych i pasz leczniczych ; klonowania zwierząt do celów produkcji żywności oraz wprowadzania do obrotu żywności pochodzącej od klonów zwierząt; zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu w Unii oraz przywozu tych zwierząt i materiału do Unii; zmiany pakietu higienicznego.

Jeśli chodzi o negocjacje między UE a państwami trzecimi, trzy prezydencje dołożą starań, by osiągnąć większą zgodność z międzynarodowymi normami sanitarnymi przewidzianymi w Porozumieniu w sprawie stosowania środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz wspierać eksport produktów rolno-spożywczych.

Lasy

Jeśli chodzi o lasy, trzy prezydencje będą kontynuować negocjacje dotyczące prawnie wiążącej umowy w sprawie lasów w Europie i zapewnią realizację nowej unijnej strategii leśnej, kładąc szczególny nacisk na maksymalizację wydajnego i zrównoważonego wykorzystania zasobów leśnych w kontekście przyszłej strategii na rzecz klimatu i energii na rok 2030.

Forum ONZ w sprawie lasów, które odbędzie się w dniach 4–15 maja 2015 r. w Nowym Jorku wniesie istotny wkład w popularyzację i promowanie na szczeblu ogólnoswiatowym europejskiego modelu gospodarki leśnej, z myślą o zapewnieniu zrównoważonej i odpowiedzialnej gospodarki leśnej na całym świecie.

RYBOŁÓWSTWO

Priorytetem trzech prezydencji będzie dołożenie wszelkich starań, by osiągnąć znaczące postępy w przygotowaniu podstawy prawnej nowej wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR), a także by skoncentrować się na ich wprowadzeniu w życie.

Szczególne uwaga zostanie poświęcona akwakulturze z myślą o zwiększeniu produkcji w UE, przy uwydatnieniu tych czynników konkurencyjności, które wiążą się z poszanowaniem środowiska i ekosystemów oraz bezpieczeństwem i jakością żywności.

Trzy prezydencje skupią się na osiągnięciu porozumień w sprawie uprawnień do połowów na wodach unijnych i międzynarodowych w latach 2015–2016 (całkowite dopuszczalne połowy i kwoty połowowe: rozporządzenie dotyczące wód unijnych i międzynarodowych, Morza Bałtyckiego, Morza Czarnego, gatunków głębinowych), które będą musiały być w pełni zgodne z celami nowej WPRyb.

Aby zapewnić zrównoważone zarządzanie zasobami rybołówstwa, a w szczególności, osiągnięcie celu w postaci maksymalnego podtrzymywanego połowu dla wszystkich zasobów, trzy prezydencje zajmą się opracowaniem wieloletnich planów zarządzania. Nowe ramy środków technicznych będą uznawane za jeden z zasadniczych elementów tych działań.

Prace nad dostosowaniem poszczególnych istniejących rozporządzeń do Traktatu z Lizbony będą odpowiednio kontynuowane.

W świetle niezadowalających danych dotyczących zasobów w Morzu Śródziemnym, trzy prezydencje będą starały się promować procedury regionalne, na jakie zezwala nowa WPRyb – m.in. poprzez przyjmowanie planów zarządzania – aby zapewnić wspólne środki w zainteresowanych państwach członkowskich, jak również działania Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego (GFCM), z myślą o wprowadzeniu odpowiedniego zarządzania środkami, które będzie wspólne także dla zainteresowanych państw trzecich.

Podjęte zostaną szczególne wysiłki, by zapewnić odpowiednią reprezentację i koordynację stanowiska Unii w ramach negocjacji umów o partnerstwie w sprawie połowów z państwami trzecimi oraz na posiedzeniach planowanych w ramach organizacji wielostronnych oraz z udziałem państw przybrzeżnych w sektorze rybołówstwa.

ŚRODOWISKO

Kwestie środowiskowe

Działania na rzecz ochrony środowiska i zrównoważonego gospodarowania zasobami naturalnymi obejmują szeroki zakres dziedzin, od bioróżnorodności i ekosystemów po zarządzanie jakością powietrza, gospodarowanie odpadami i gospodarkę wodną, ochronę gatunków i należyte zarządzanie substancjami chemicznymi, ale także ogólniejsze kwestie dotyczące sprawowania rządów oraz wkładu w zrównoważoną zieloną gospodarkę sprzyjającą włączeniu społecznemu. Zielony wzrost i efektywne wykorzystywanie zasobów są stałymi i zdecydowanymi priorytetami działań Rady w obszarze polityki dotyczącej środowiska i w ogólniejszym kontekście zrównoważonego rozwoju. Podtrzymywanie wysokiego poziomu ochrony środowiska przy jednoczesnym pobudzaniu zielonego wzrostu (w tym zielonego zatrudnienia), np. poprzez ekoinnowacje, będzie zatem ważną cechą programu prac trzech prezydencji.

W tym kontekście europejski semestr stanowi okazję do uwzględnienia w większym stopniu zrównoważenia środowiskowego w ogólniej rozumianym cyklu zarządzania gospodarką, co stworzy konkretne możliwości wzrostu i konkurencyjności. Trzy prezydencje będą kontynuowały starania na rzecz „zazieleniania” europejskiego semestru z uwzględnieniem przeglądu strategii „Europa 2020”.

Dalsze opracowywanie i przegląd prawodawstwa środowiskowego na podstawie już przedstawionych przez Komisję wniosków (np. w sprawie jakości powietrza, torebek plastikowych) oraz planowanych wniosków (np. przegląd celów dotyczących odpadów, kontrole środowiskowe) będą głównymi punktami programu Rady, tak by osiągnąć jak największe postępy w pracach zmierzających do przyjęcia, wraz z Parlamentem Europejskim, nowych środków prawodawczych. Prowadzone będą dalsze prace nad wnioskiem prawodawczym dotyczącym upraw organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

Jeżeli chodzi o sprawy międzynarodowe, działania następcze po Rio+20 oraz program działań na okres po 2015 r. będą nadal wymagać na szczeblu unijnym i międzynarodowym intensywnych prac na rzecz stworzenia spójnych globalnych ram obejmujących poddane przeglądowi milenijne cele rozwojowe oraz nowe cele zrównoważonego rozwoju. Prace te obejmą również przygotowanie posiedzeń Forum Politycznego Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Rozwoju w 2014 r. oraz zreformowanego Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) wraz z jego nowym organem zarządzającym o powszechnym zasięgu członkostwa, Zgromadzeniem ONZ ds. Ochrony Środowiska, w 2014 r. Trzy prezydencje będą również zaangażowane na szczeblu międzynarodowym w działania mające na celu wdrożenie innych wyników konferencji Rio+20, dotyczących np. strategii finansowania zrównoważonego rozwoju oraz zrównoważonej konsumpcji i produkcji, opracowanie wskaźników uzupełniających PKB oraz przygotowanie trzeciej międzynarodowej konferencji na temat małych rozwijających się państw wyspiarskich w 2014 roku. Te ostatnie kwestie będą wymagały też koordynacji między różnymi sektorami.

Trzy prezydencje będą ponadto pracować nad różnorodnymi wielostronnymi umowami środowiskowymi i brać udział w innych międzynarodowych inicjatywach środowiskowych o szerokim zakresie tematycznym, poczynając od transgranicznego zanieczyszczenia powietrza i należytego zarządzania substancjami chemicznymi (w tym rtęcią) i odpadami aż po bioróżnorodność, ochronę gatunków, wielorybnictwo i bezpieczeństwo biologiczne. Wszystkie te międzynarodowe inicjatywy i umowy będą wymagały intensywnych i szczegółowych przygotowań w ramach Rady oraz koordynacji stanowisk w obrębie UE, w tym podczas międzynarodowych posiedzeń. W latach 2014–2015 będą to m.in. następujące posiedzenia: posiedzenie stron Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, konferencja stron Konwencji NZ o różnorodności biologicznej oraz dołączonych do niej protokołu o bezpieczeństwie biologicznym oraz protokołu o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów/ z Nagoi w październiku 2014 roku, posiedzenia stron Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, konferencje stron Konwencji w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami (PIC), konwencji w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych oraz konwencji bazylejskiej – w 2015 roku – oraz posiedzenia stron nowej Konwencji z Minamaty w sprawie rtęci, Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES), Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej, posiedzenia Międzypaństwowej Platformy Naukowo-Politycznej w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES), stron inicjatywy „Środowisko dla Europy” oraz stron konwencji NZ w sprawie zwalczania pustynnienia.

Zmiana klimatu

Międzynarodowy system przeciwdziałania zmianie klimatu znalazł się na rozdrożu.

Rada będzie kontynuowała prace nad ramami polityki klimatycznej i energetycznej na okres 2020–2030, aby zapewnić, by po roku 2020 UE była właściwie przygotowana do spełnienia swoich celów klimatycznych, przyczyniając się jednocześnie do ogólnego zrównoważenia, konkurencyjności i wzrostu gospodarczego oraz bezpieczeństwa dostaw energii w UE.

Kolejne dwa lata będą kluczowym, wymagającym okresem, w którym zostaną podjęte kroki i ważne zobowiązania: w nadchodzących miesiącach konieczne będzie uzgodnienie porozumienia w sprawie klimatu oraz strategii działania po roku 2015.

W takich negocjacjach UE ma do odegrania decydującą rolę. W tym celu trzy prezydencje będą aktywnie współpracować z instytucjami UE i państwami członkowskimi, pamiętając o tym, że najlepszą strategią jest podejście globalne oraz że zmiana klimatu – podobnie jak energia – jest kwestią przekrojową mającą istotny wpływ na zrównoważony rozwój.

Trzy prezydencje będą zaangażowane w ułatwianie prowadzenia dialogu na szczeblu europejskim i ogólnosiwiatowym w celu osiągnięcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmiany klimatu.

W tym kontekście i na podstawie wytycznych Rady Europejskiej trzy prezydencje przygotowują i skutecznie skoordynują stanowisko UE, w szczególności z myślą o konferencjach ONZ w grudniu 2014 roku i pod koniec 2015 roku w celu przyjęcia w 2015 roku w Paryżu prawnie wiążącego ogólnosiwiatowego porozumienia w sprawie klimatu.

Rada będzie kontynuowała prace nad odnośnymi wnioskami ustawodawczymi Komisji, takimi jak wniosek dotyczący rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, wniosek dotyczący przyjęcia poprawki dauhańskiej do protokołu z Kioto oraz wniosek w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego.

EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA, SPRAWY AUDIOWIZUALNE I SPORT

W trakcie przedmiotowego okresu 18 miesięcy priorytety prac w dziedzinach należących do kompetencji Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu będą ściśle powiązane z ogólniejszymi wyzwaniami gospodarczymi i społecznymi, przed jakimi stoi UE, w szczególności ze strategią UE na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Kwestiami o kluczowym znaczeniu dla powszechnego i silnego ożywienia gospodarczego UE będą wyposażenie młodych ludzi w odpowiednie umiejętności umożliwiające znalezienie zatrudnienia oraz wykształcenie u obywateli kreatywnego i przedsiębiorczego sposobu myślenia. Z myślą o tym trzy prezydencje będą także pracowały nad monitorowaniem w całej Europie programu gwarancji dla młodzieży oraz nad realizacją Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych.

Kryzys gospodarczy miał także poważne skutki społeczne – lokalne społeczności w całej Europie borykają się z problemem dużych grup bezrobotnej młodzieży oraz rosnącej liczby migrantów, podczas gdy usilne dążenie do znalezienia oszczędności w sektorze publicznym ogranicza środki finansowe na infrastrukturę społeczną. Podstawowym zadaniem polityki w dziedzinie edukacji, młodzieży, sportu i kultury będzie teraz wzmocnienie społeczności na najbardziej lokalnym szczeblu.

We wszystkich tych sektorach zasadnicze znaczenie ma szansa na zmodernizowanie świadczenia usług i wykorzystanie potencjału oferowanego przez nowe technologie cyfrowe. Choć należy nadążać za zmianami technologicznymi i w pełni wykorzystywać potencjał technologii do wzmocnienia naszych gospodarek i społeczeństw i poprawy warunków życia obywateli, równie ważne jest podtrzymywanie podstawowych wartości i zasad. Podczas 18-miesięcznej prezydencji trzech państw wpływ nowych technologii będzie ważnym tematem we wszystkich sektorach, ale szczególnie w sektorze edukacji, w którym potencjał otwartych zasobów edukacyjnych i kursów on-line już teraz wywiera znaczący wpływ na sektor szkolnictwa wyższego, oraz w dziedzinie polityki audiowizualnej, w której oczekiwany jest wniosek Komisji mający na celu dostosowanie ram regulacyjnych świadczenia usług audiowizualnych do zintegrowanego środowiska medialnego.

Kształcenie i szkolenie

W przyszłości znalezienie zatrudnienia będzie wymagało wyższych, lepiej dostosowanych do rynku pracy kwalifikacji oraz większej elastyczności. Trzy prezydencje będą pracować nad nową europejską strategią na rzecz kształcenia, która ma na nowo pobudzić działania w tej dziedzinie, zwiększając jej wkład w ogólną strategię „Europa 2020” i jej przegląd, zwłaszcza w odniesieniu do zwalczania bezrobocia wśród młodych osób, ze szczególnym uwzględnieniem wzmocnienia pozycji młodych ludzi na rynku pracy i zwiększenia ich szans na zatrudnienie.

W ramach wstępnej dyskusji politycznej na temat „gospodarczego argumentu za kształceniem” zaakcentowany zostanie wpływ inwestycji w kształcenie na trwały wzrost gospodarczy, co zostanie ujęte w konkluzjach Rady.

Na zakończenie najnowszego 3-letniego cyklu prac przewidzianego w strategicznych ramach europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia „ET 2020” na początku 2015 roku zostanie sporządzone i przyjęte wspólne sprawozdanie Rady i Komisji. W sprawozdaniu ocenione zostaną ogólnie postępy w realizacji celów uzgodnionych na ten okres. Posłuży ono jako podstawa ustanowienia nowych obszarów priorytetowych i określenia ogólnoeuropejskich zagadnień, w ramach których należy osiągnąć konkretne wyniki w kolejnym cyklu prac (lata 2015–2017). Wspólne sprawozdanie w 2015 roku będzie również okazją do dokonania tymczasowej oceny ram strategicznych „ET2020”, ustanowionych w 2009 roku na okres do 2020 roku, oraz do uzgodnienia zmian służących poprawie metod zarządzania i funkcjonowania różnych aspektów otwartej metody koordynacji.

Trzy prezydencje zobowiązują się do zacieśnienia współpracy międzynarodowej między uniwersytetami i instytucjami szkolnictwa wyższego oraz do wspierania nowego programu Erasmus Plus, by uzyskać znaczną i stałą wymianę studentów.

Z myślą o poszerzeniu debaty na temat otwartych zasobów edukacyjnych i nauczania cyfrowego, która pozwoli opracować bardziej elastyczne modele kształcenia, zostanie zorganizowany szczyt UE na temat edukacji cyfrowej i otwartej mający na celu zapewnienie, by Europa wykorzystwała możliwości oferowane przez zmiany technologiczne; w debatę zostaną zaangażowane wszystkie zainteresowane podmioty oraz zostaną określone nowe inicjatywy polityczne.

Europa stoi przed wyzwaniami, którym może stawić czoła jedynie wtedy, gdy jej obywatele będą innowacyjni, dobrze wykształceni i przedsiębiorczy oraz gotowi podejmować ryzyko i realizować inicjatywy. Przedsiębiorczość jest uznawana za jedną z kluczowych kompetencji niezbędnych każdemu obywatelowi, a przedsiębiorcza postawa i sposób myślenia muszą być wspierane na wczesnym etapie, począwszy od szkoły. Rada skoncentruje swoje prace na kwestii kształcenia w duchu przedsiębiorczości jako sposobie zdobywania umiejętności i kompetencji zarówno w życiu osobistym, jak i zawodowym.

Jeśli chodzi o kształcenie zawodowe, na podstawie oczekiwanego komunikatu Komisji na temat postępów w ramach procesu kopenhaskiego trzy prezydencje zwrócą się do Rady o przyjęcie konkluzji w sprawie określenia krótkoterminowych celów na kolejny okres roboczy – lata 2015–2018.

Zwrócą się też do Rady o przyjęcie konkluzji w sprawie polityk dotyczących kształcenia formalnego i pozaformalnego służących ograniczeniu wczesnego kończenia nauki; jest to jeden z głównych celów przewidzianych w strategii „Europa 2020” dotyczący w szczególności dzieci pochodzących z rodzin migrantów w kontekście różnorodności językowej i kulturowej.

Trzy prezydencje zwrócą również szczególną uwagę na kwestię zintegrowania systemów kształcenia i szkoleń z rynkiem pracy poprzez wzmocnienie ścieżek kształcenia opartych na pracy (takich jak przyuczanie do zawodu, praktyki zawodowe itp.), koncentrujących się w szczególności na tzw. perspektywie dualnej. Aby wesprzeć ten proces integrowania, trzy prezydencje w swoich pracach skoncentrują się przede wszystkim na:

- mobilności na szczeblu krajowym i transnarodowym do celów kształcenia i zwiększenia możliwości zatrudnienia;
- racjonalnym wykorzystywaniu i doskonaleniu różnych unijnych narzędzi w zakresie przejrzystości (takich jak Europass, europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym, europejskie ramy kwalifikacji, europejskie ramy odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym itp.) w celu zapewnienia walidowania i uznawania umiejętności i kompetencji nabytych w różnych warunkach nauczania.

W tym kontekście uczenie się pozaformalne i nieformalne mają podstawowe znaczenie dla szerszego walidowania i uznawania umiejętności i kompetencji, a trzy prezydencje zajmą się kwestią uznania organizacji niedochodowych za podmioty w naturalny sposób zapewniające kształcenie pozaformalne i nieformalne w ramach uczenia się przez całe życie, a także uznawania certyfikacji kompetencji obywatelskich i umiejętności technicznych nabywanych w ramach wolontariatu i zaangażowania na rzecz organizacji niedochodowych i inicjatyw, w programach nauczania i w europejskich narzędziach na rzecz ocena umiejętności i kompetencji i możliwości ich przenoszenia.

Trzy prezydencje będą prowadzić działania na rzecz zaangażowania organizacji trzeciego sektora w programy wspierające nauczanie, zapobiegające przedwczesnemu kończeniu nauki i zwiększeniu dostępu do szkolnictwa wyższego o charakterze technicznym i akademickim; przyczyni się to do osiągnięcia celów przewidzianych w strategii „Europa 2020”.

Trzy prezydencje będą wspierać przyjęcie w budżecie unijnym odpowiednich przepisów na rzecz programów wolontariackich i szkoleniowych dla młodzieży, we współpracy z organizacjami trzeciego sektora, w celu zwiększenia dostępu do możliwości uczenia się języków, poprawy zdolności do zatrudnienia i zbudowania europejskiej świadomości obywatelskiej.

Młodzież

Obecne pokolenie młodych ludzi musi stawić czoła wyjątkowo trudnym wyzwaniom. Wychodzenie z kryzysu gospodarczego to proces powolny, a warunki na rynku pracy są nadal bardzo trudne. Problemem jest też niskie zainteresowanie procesem politycznym i zaangażowanie w ten proces.

W tym kontekście w ciągu 18-miesięcznej prezydencji trzech państw w pierwszej kolejności zajmą się one nowym planem prac na rzecz młodzieży, który Rada przyjęła w maju 2014 r. Jednym z głównych priorytetów w tym zakresie jest zapewnienie kluczowej roli pracy z młodzieżą oraz pozaformalnego i nieformalnego uczenia się jako środków sprzyjających rozwijaniu umiejętności i zwiększających zdolności do zatrudnienia osób młodych. W ramach pracy z młodzieżą można dotrzeć do osób znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji społecznej oraz do młodzieży niekształcącej się ani nieszkolącej się. Oprócz przyczyniania się do zwiększenia zdolności do zatrudnienia praca z młodzieżą ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia spójności społecznej w społecznościach znajdujących się pod presją w związku z wysokimi poziomami bezrobocia. Pogłębiona współpraca międzysektorowa powinna jeszcze bardziej zwiększyć wkład sektora młodzieży w osiąganie celów przewidzianych w strategii „Europa 2020”.

W sektorze młodzieży istnieje sprawdzona praktyka współpracy prezydencji w kontekście usystematyzowanego dialogu między organami publicznymi a młodzieżą. W związku z tym ogólnym tematem podczas 18-miesięcznej prezydencji trzech państw będzie wzmocnienie pozycji ludzi młodych. Temat ten będzie wspólnym wątkiem pozwalającym zachować ciągłość i spójność prac trzech kolejnych prezydencji. Wzmacnianie pozycji młodzieży to temat, który dotyczyć będzie dostępu młodych ludzi do praw oraz wagi ich politycznego zaangażowania.

Kultura

Trzy prezydencje będą dążyć do zapewnienia, by rola kultury jako wartości i czynnika ukierunkowującego działania była odpowiednio odzwierciedlona podczas realizacji strategii „Europa 2020”. Trzy prezydencje w dalszym ciągu będą dokładać starań, by kwestie dotyczące sektora kultury i sektora kreatywnego były należycie uwzględniane przy realizacji unijnych programów i instrumentów stanowiących część wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.

Trzy prezydencje będą podejmować starania, by zwiększyć świadomość tego, że kultura jest motorem innowacji i instrumentem służącym zwiększeniu spójności społecznej i budowaniu kapitału społecznego. Aby wspierać wzrost gospodarczy, zatrudnienie i przedsiębiorczość w sektorze kultury i sektorze kreatywnym, zwłaszcza wśród ludzi młodych, trzy prezydencje będą nadal analizować alternatywne modele finansowania tych sektorów i poprawiać ich dostęp do środków finansowych.

Działania trzech prezydencji będą miały na celu pobudzenie twórczych partnerstw między sektorem kultury, z jednej strony, a innymi sektorami, np. sektorem gospodarki, badań, biznesu, innowacji i edukacji, z drugiej strony, tak by w pełni wykorzystać efekty rozlewania się kultury na inne sektory.

W odpowiedzi na wyzwania społeczna stojące przed Europą trzy prezydencje skoncentrują uwagę na naturalnej wartości kultury jako czynnika pobudzającego aktywność obywatelską, kreatywność i umiejętności oraz na zwiększaniu uczestnictwa w życiu kulturalnym poprzez zdobywanie nowej publiczności i poszerzenie dostępu do kultury, w tym dostępu online.

Aby pokazać wpływ kultury na sytuację społeczną i gospodarczą, trzy prezydencje będą nadal uwypuklać potrzebę formułowania polityki w oparciu o dowody.

Trzy prezydencje będą kontynuować prace nad strategicznym podejściem do kultury w unijnych stosunkach zewnętrznych z naciskiem na współpracę na rzecz rozwoju.

Mając na uwadze, że obecny plan prac Rady w dziedzinie kultury przestanie obowiązywać z roku 2014, jednym z podstawowych priorytetów będzie przyjęcie nowego planu prac na kolejny okres rozpoczynający się w 2015 r. oraz osiągnięcie określonych w nim celów priorytetowych.

Trzy prezydencje będą koncentrować swoje działania na tym, by wysunąć kwestie wspólnego dziedzictwa kulturowego na pierwszy plan przez odniesienie się do jego przekrojowego wkładu w osiągnięcie celów unijnych polityk i strategii „Europa 2020”.

Zwrócą się do Rady o przyjęcie konkluzji w sprawie dziedzictwa kulturowego w wymiarze strategicznym i przedstawienie konkretnych zaleceń dotyczących sposobów służących przełożeniu zasad w działania praktyczne.

Aby podnieść świadomość społeczeństwa, jeśli chodzi o wartość dziedzictwa kulturowego i jego znaczenie jako elementu sektora kreatywnego, trzy prezydencje będą również w dalszym ciągu wspierać rozwój europejskiej biblioteki cyfrowej Europeana i wykorzystywanie technologii cyfrowych jako sposobu na poprawę dostępu do treści kulturalnych i kreatywnych online ogólnie, a do europejskiego dziedzictwa kulturowego w szczególności, tak by pobudzać kreatywność, zwłaszcza wśród ludzi młodych.

Sprawy audiowizualne

Coraz większe wykorzystywanie internetu i urządzeń mobilnych jako preferowanego sposobu odtwarzania treści audiowizualnych stwarza istotne problemy w zakresie uregulowania sektora audiowizualnego, który tradycyjnie opiera się na modelu nadawczym. Choć dyrektywa dotycząca audiowizualnych usług medialnych z 2007 r. stanowi unijne ramy prawne w tym zakresie, w związku z szybkim rozwojem technologii i zmianami na rynku, które nastąpiły od tego czasu, konieczne może być wprowadzenie konkretnych dostosowań. Jak tylko Komisja przedstawi propozycje zmian w tej dyrektywie, trzy prezydencje zajmą się tym dossier w pierwszej kolejności.

Do innych kluczowych zagadnień w sektorze audiowizualnym należą: transgraniczna dostępność i wykorzystanie kreatywnych treści online w ramach jednolitego rynku internetowego, który ma zostać ustanowiony do 2015 r. Przekazywanie treści cyfrowych wewnątrz jednolitego rynku jest ściśle powiązane z modernizacją europejskiego systemu praw autorskich, jak określono w konkluzjach Rady Europejskiej z października 2013 r. Trzy prezydencje zapewnią zachowanie różnorodności kulturowej także w otoczeniu cyfrowym.

Przeanalizowane zostaną również kwestie dotyczące cyfryzacji europejskich kin i europejskiego dziedzictwa audiowizualnego, tak by zapewnić pomyślne przejście europejskiej kinematografii do ery cyfrowej.

Sport

W maju 2014 r. Rada uzgodniła nowy unijny plan prac w dziedzinie sportu, który określa priorytety współpracy państw członkowskich i Komisji w dziedzinie sportu na kolejne trzy lata. Nadrzędnym celem trzech prezydencji w 18-miesięcznym okresie będzie zapewnienie skutecznego wdrożenia nowego planu prac.

Uwypuklona również zostanie rola sportu, w szczególności sportu masowego, jako sposobu utrzymania solidnych, społecznie spójnych społeczności lokalnych, oraz jako środowiska, w którym młodzi ludzie mogą się nauczyć podstawowych umiejętności miękkich w celu zwiększenia swoich zdolności do zatrudnienia, mając na uwadze wyraźne powiązanie sportu z unijnym programem „Europa 2020”. Rola inwestycji w obiekty sportowe, rola wolontariatu, potrzeby osób niepełnosprawnych i konieczność przyjęcia podejścia promującego równość szans (czyli zagadnienia dotyczące płci społeczno-kulturowej) to kolejne istotne kwestie.

Pierwszorzędne znaczenie dla rozwijania globalnej koncepcji sportu będzie miało także zachęcanie do uprawiania sportu od wczesnego dzieciństwa, nie tylko pod kątem rozwoju fizycznego, ale także kształtowania edukacji, postaw i wartości.

Szczególne uwaga zostanie zwrócona na zawody wykonywane w sektorze sportu, aby zwiększyć i ułatwić potencjał zatrudnienia w tym sektorze.

Trzy prezydencje priorytetowo potraktują również promowanie aktywności fizycznej z myślą o poprawie stanu zdrowia oraz propagowaniu zdrowego stylu życia na wszystkich poziomach i na każdym etapie życia, ze szczególnym uwzględnieniem realizacji zalecenia Rady skierowanego do grup docelowych dotyczącego prozdrowotnej aktywności fizycznej i propagowania wysokiej jakości zajęć wychowania fizycznego w szkołach.

Kwestia ustawiania wyników zawodów sportowych nadal będzie miała priorytetowe znaczenie; dużą wagę będzie miało zapewnienie, by UE w dalszym ciągu odgrywała przewodnią rolę w międzynarodowych wysiłkach podejmowanych w celu znalezienia praktycznych i skutecznych sposobów zwalczania tego zagrożenia dla integralności sportu. W tym kontekście kwestią priorytetową będzie prawdopodobnie ratyfikowanie przez UE konwencji Rady Europy; prace nad tą konwencją dobiegają końca.

W dziedzinie zwalczania dopingu trzy prezydencje nadal będą zapewniać skuteczną współpracę i koordynację działań między UE i państwami członkowskimi, tak by nadal mówić silnym głosem na forum Światowej Agencji Antydopingowej. Szczególna uwaga zostanie też zwrócona na stosowanie dopingu w sportach (rekreacyjnych).

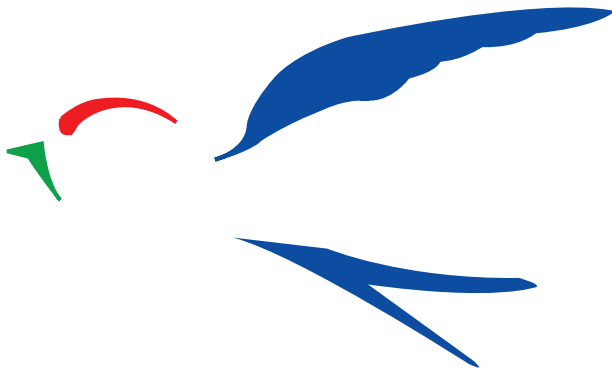
EUROPE

a Fresh Start

Programme of the Italian Presidency
of the Council of the European Union

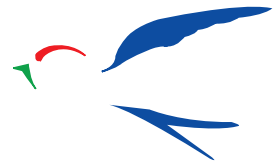
2014 Presidenza Italiana
del Consiglio
dell'Unione Europea

1 JULY TO 31 DECEMBER 2014

Italian Presidency
of the Council
of the European Union

italia2014.eu

EUROPE a Fresh Start

PROGRAMME OF THE ITALIAN PRESIDENCY
OF THE COUNCIL OF THE EUROPEAN UNION

1 July to 31 December 2014

Table of Contents

Strategic Framework *pag. 6*

A. General Affairs *pag. 14*

- Institutional Issues
- Europe 2020 Strategy
- Enlargement
- Regional and Territorial Policy
- Integrated Maritime Policy
- Macro-regional Strategies
- Atomic Questions

B. Foreign Affairs *pag. 20*

- Common Foreign and Security Policy
- Common Security and Defence Policy
- Fight Against Terrorism
- European Neighborhood Policy
- Common Trade Policy
- Development
- Humanitarian Aid

C. Economic and Financial Affairs *pag. 28*

- A new economic policy agenda
- Banking Union
- Strengthening the Regulation of Financial Markets
- Taxation
- EU Budget

D. Justice and Home Affairs *pag. 32*

Justice

- Justice for Growth
- Data Protection
- Civil Law
- Criminal Law
- Judicial Training
- Detention
- e-Justice

Home Affairs

- Migration
- Border Control
- Asylum
- Security for development: Fight Against Crime
- Drugs
- Fight Against Terrorism
- Cybersecurity
- Visa policy
- Civil Protection
- Customs Cooperation

E. Employment, Social Policy, *pag. 43*

Health and Consumer Affairs

- An inclusive European economy
- Greater Employment Opportunities – Focus on Youth
- Rights of Workers
- Social Investment
- Social Dimension of the Economic and Monetary Union
- Equal Opportunities for Men and Women
- Non-discrimination
- Health

F. Competitiveness *pag. 48*

- Competitiveness
- Single Market
- Intellectual Property
- Company Law
- Technical Harmonisation
- Industrial Policy
- Better Regulation
- Consumer Rights
- Customs Union
- Tourism
- Research and Innovation
- Space

G. Transport, Telecommunications and Energy *pag. 57*

- Transport
- Single Digital Market
- Energy

H. Agriculture and Fisheries *pag. 63*

- Agriculture
- Fisheries
- Veterinary, Food Safety and Phytosanitary Issues
- Forests

I. Environment *pag. 67*

- A Resource-Efficient Europe
- 2030 Policy Framework for Climate and Energy
- Greening the European Semester
- International Environment Agenda

J. Education, Youth, Culture and Sport *pag. 72*

- Education and Training
- Youth
- Cultural and Audio-visual Affairs
- Sport

Strategic Framework

1. A job-friendly Europe: delivering economic growth.

In the six months marking the start of a new European political cycle, the European Union can lay the groundwork for important progress in numerous spheres. At this juncture, the main challenges continue to be: recovering from the economic and financial crisis, delivering more jobs, strengthening the fundamental rights and helping Europeans keep pace with a fast changing world. The Italian Presidency of the EU Council is determined to address these challenges and to help the EU move forward. The European elections have demonstrated that there is a widespread and still unanswered demand for change in Europe. A fresh start and a radically new willingness are needed if we are to give new impetus to the European project.

With more than 26 million unemployed in Europe, job creation is a key factor in regaining citizens' support for the European integration process. We need to take action to establish the appropriate conditions to increase growth while providing adequate and sustainable public services and safeguarding the social cohesion necessary for economic systems to achieve enduring prosperity.

Europe needs reforms and innovation, which are major drivers of growth. This is especially true if the reform effort is wide-ranging at the national level, coincides with similar efforts in European countries and is underpinned by incentives at the European level.

The greatest challenge of the coming months will be to ensure that Europe is fully prepared to take part in the global economy. The Italian Presidency will make every possible effort to revitalise the **Europe 2020 Strategy** and facilitate smart, sustainable and inclusive growth. This line of action will hinge upon better governance of the Strategy with a view to delivering more growth and jobs. Strategic collective decisions cannot be adopted through soft coordination tools – there is a need for more effective instruments based on common action to achieve concrete and measurable results. Our Presidency intends to promote an open debate to increase the effectiveness and relevance of the Europe 2020 Strategy.

While disillusionment with the single currency has grown in recent years, the potential of **Economic and Monetary Union (EMU)** to deliver shared benefits and provide a healthy economic environment remains intact; and we intend to develop the economic and social dimension of EMU. The Council will therefore continue its work on **deepening and strengthening EMU** in accordance with the “four pillars” roadmap outlined in the four Presidents’ (of the European Council, the European Commission, the Eurogroup, and the European Central Bank) report “Towards a Genuine Economic and Monetary Union” and endorsed by the EU leaders in December 2012. The focus on structural re-

forms is the cornerstone of the new vision inspiring the Presidency policy agenda. A common policy process, supported by an appropriate information strategy, will help to explain to citizens the rationale underpinning the reforms and give a European dimension to the new growth strategy. Genuine and wide-ranging reform efforts should be encouraged and underpinned by appropriate initiatives.

An effective European response to the economic and financial crisis needs to take into account the importance of the real economy and of strong manufacturing and services sectors. **Fostering industrial competitiveness** will be at the centre of the Presidency's activity. Europe's industrial sector, including the small and medium-sized enterprises (SMEs) that are the true back-bone of the European economy, is a major driver for growth, output, jobs, innovation and exports. The Presidency will help draw up a framework that systematically includes the "Industrial Renaissance" in all policies impacting on competitiveness.

At a time of high unemployment in our continent, particularly among young people, one of the EU's biggest challenges is to provide an effective response to **the need for more employment opportunities**. The Presidency will focus its efforts on mobility, social dialogue, job creation, the structural reform of labour markets and investment in human capital. Particular emphasis will be placed on the full implementation of on-going initiatives to fight youth unemployment, most notably through the Youth Guarantee schemes and the Youth Employment Initiative, as well as through European Social Fund (ESF) funding. In this context we will be organising the next intergovernmental summit on youth unemployment, as a follow-up to the meetings held in Berlin and Paris in 2013.

Tomorrow's jobs require higher quality, and more labour-market-relevant, skills, as well as more flexibility. The Presidency will strive to advance the Europe 2020 Strategy's educational agenda, with a focus on youth empowerment and employability. The Presidency will also pay special attention to the issue of integrating education and training systems with the labour market by enhancing work-based learning pathways (such as apprenticeships, traineeships, etc.). The Council will continue to ensure that the appropriate follow-up is in place for the initiatives presented in the social investment package and to work towards the modernization and reform of public employment services. In line with the Presidency's overarching priorities and with the Europe 2020 Strategy, the **educational agenda** will focus on the issues of youth employability, lifelong learning, and competence and skills acquisition, with a particular focus on scientific thematic areas.

More and better jobs can be created by improving the overall **business environment** for European companies. With this aim in mind, the Presidency will promote an effective use of EU instruments such as the Programme for the Competitiveness of Enterprises and Small and Medium-sized Enterprises.

Research and innovation are the pillars of sustainable growth. Therefore, the performance of Eu-

Europe's public and private research systems is a key driver for the competitiveness of European industry and for creating new jobs and technology-based entrepreneurship. To this end, it is important to make the best possible use of Horizon 2020 and of the European Structural and Investment funds.

Internet and digital communication technologies are other powerful tools to modernize our economy and our working environments. This can be achieved by moving towards a true Single Market for electronic communications and on-line services; boosting digital infrastructure and using the public administration as an instrument to provide innovative digital services; promoting long term projects such as cloud computing and open data; and investing in digital skills. In this framework, we will be organising a high-level event on digital developments, entitled "Digital Venice". The Italian Presidency will also pursue a more effective funding framework for innovation through Horizon 2020, the biggest ever EU Research and Innovation program, with nearly €80 billion of funding available over the 7 years from 2014 to 2020, and through European Structural and Investment funds and EIB initiatives.

To establish a sound European framework for growth and development, we will need to handle the existing relationships between industrial policy, energy costs and the commitment to deal with climate change in an effective manner. We must continue to treat climate and industrial policy in a coherent and comprehensive framework. In this context, it is of the utmost importance to build a more environmentally friendly, cost-effective and secure energy sector. The Council will promote increased diversification of supply and routes and a European external energy policy focused on **energy security**. The completion of the single market for energy will also contribute to further growth and jobs creation, while ensuring greater efficiency with true competition in the retail market, effective interconnections of transmission grids and measures to allow investment in new technologies and prevent the risk of "carbon leakage".

The Italian Presidency aims to reach an agreement on the new **climate and energy framework** at the European Council in October 2014. It will ensure that the post-2020 EU is on track to meet its climate objectives, also in view of the United Nations Climate summit in September and the UN Framework Convention on Climate (UNFCCC) Conferences of the Parties in 2014 and 2015. More growth can also be achieved by integrating the environmental sustainability objectives with the wider economic governance cycle of the Union, and thus turning these objectives into concrete opportunities for long-term recovery and the creation of more **green jobs**. At the same time, agriculture can offer new opportunities for employment, especially for young people, through investments in domains such as the agro-food industry, agro-tourism and restoration and landscape preservation initiatives.

Special efforts will be made to complete the proposals put forward in the **Single Market Act II**.

The Italian Presidency program will also be focusing on a new “Approach to the Internal Market” (AIM), since the European Union now needs a strongly integrated economic platform and a coherent set of policies. Our Presidency will therefore launch a debate on the role of the internal market for growth, innovation and jobs within the framework of the mid-term review of the Europe 2020 Strategy.

Tourism and Culture are key factors for economic development and growth in Europe. As far as tourism is concerned, the Presidency is committed to develop an all-encompassing strategy in order to reinforce Europe’s brand positioning, including as the world’s number one destination for both cultural and sustainable tourism. We will need to ensure that proper attention is paid to the cultural and creative sectors in the implementation of the whole spectrum of EU programmes and instruments within the 2014–2020 multiannual financial framework.

2. Moving Europe closer to its citizens: an area of democracy, rights and freedom

The European Union is recovering from the economic and financial crisis that started at the end of the last decade. Against the background of growing disillusionment with the European integration project, a rapid return to the normal functioning of the EU institutions and smooth cooperation between them will be vital in responding to the challenges ahead. The Union needs to consolidate the policies which have enabled it to overcome the crisis thus far. If we are to take this consolidation process forward and tackle the current political, economic and social challenges, there is a clear need for a united, active and efficient European Union which is able to take swift and targeted decisions. The Italian Presidency will oversee this transition with the aim of paving the way to a fruitful dialogue and partnership between the institutions during the new legislature.

Well-functioning European institutions are important in pursuing the goal of a more effective Union. The Presidency will encourage collective thinking on how to improve European governance. Member States and the European institutions will be encouraged to express their views with the aim of shaping a new, shared vision of the EU: strongly oriented to growth, competitiveness and innovation; more integrated in areas such as EMU and the Single market; more democratic, accountable and closer to its citizens; more strongly grounded in the principles of conferral, subsidiarity and proportionality and therefore less intrusive in domains which can be more effectively dealt with at the Member State, regional or local level.

Acknowledging the importance of migratory issues, the Presidency will ensure that citizens remain at the core of EU concerns. To develop the **area of freedom, security and justice** under the new Strategic Guidelines adopted by the European Council in June 2014, we will need to improve and strengthen the integrated management of the external borders in full compliance with the fundamental rights. In this context, the Presidency will support the strengthening of the Schengen acquis,

the possible development of new rules on the mutual recognition of asylum decisions and the idea of creating a European system of Border Control Guards. Given the particularly intense pressure on the national asylum systems of some Member States, the Presidency will continue its efforts to promote genuine solidarity at the European level. From this same angle, the development of a **Common European Migration Policy** capable of contributing to the EU's Growth Agenda and matched with a strategy for advancing economic growth in migrants' countries of origin remains a priority for the Council.

The Presidency will focus on achieving progress in the Council negotiations on the proposal for a Regulation on establishing a **European Public Prosecutor's Office**. In cooperation with the Member States' authorities, the Office would investigate, prosecute and bring to justice the perpetrators of crimes affecting the budget of the European Union.

Achieving substantial progress on the **Data Protection** package is another priority of the Italian Presidency. Work will also continue towards the successful strengthening and enlargement of the **Schengen area**.

Human rights and fundamental freedoms will also be front and centre during the Italian Presidency, since they represent the cornerstone of the European construction and the defining element of our shared identity. The Italian Presidency will therefore encourage the process of **the EU's accession to the European Convention for the Protection of Human Rights**. It will also promote the continuation of work on the Commission proposal to establish a mechanism for **monitoring respect for fundamental rights within the EU**, in accordance with Article 7 of the Treaty on the European Union (TEU).

In the same vein, the Italian Presidency will review the situation with respect to equal opportunities for men and women. Within this framework, the Presidency will host a Conference on the Beijing Platform for Action (Rome, 23-24 October 2014) that will include an assessment of the platform's objectives on the occasion of the 20th anniversary of the adoption of the Beijing Declaration.

The Italian Presidency will also promote the full implementation of the **principle of non-discrimination** by, *inter alia*, organising a high level conference with the aim of reaching a consensus on completing the existing legal framework prohibiting discrimination on any grounds.

3. *Taking Europe's foreign policy to a higher gear*

The ultimate goal of the Italian Presidency is to facilitate the EU's role as a major actor on the international stage, first and foremost by enhancing the pivotal role it can play in its immediate neighbourhood. EU foreign policy needs a more comprehensive approach: the Council will foster coherency on external action in all of its formations by supporting the High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy (HR/VP) and the European External Action Service (EEAS) in shaping an effective EU foreign policy.

Actions will largely be aimed at addressing regional and global challenges, with a special focus on the EU's immediate neighbourhood and in particular on the **Mediterranean area**. The transition process in North Africa and the Middle East requires on-going commitment and support and we must increase the EU's presence and visibility through credible offers of assistance for our partners in the region. Italy will help the EU in promoting democratic principles and social development in Egypt and will also support the Union's efforts within the Quartet by encouraging the prompt resumption of the negotiations between the Parties in the **Middle East Peace Process**. Italy will keep attention focused on the Syrian crisis and its spillover in the region by encouraging a political solution, providing humanitarian assistance in Syria and facilitating the stability of Lebanon through support for the Lebanese Armed Forces. In support of the HR/VP, Italy will ensure that appropriate follow-up action to the March 2014 Rome Conference is in place to support a genuine and inclusive process of national dialogue and reconciliation in **Libya**.

Italy will support the HP/VP and the EU initiative to resume the dialogue on human rights with **Iran**, support the P5+1 talks on the Iranian nuclear programme and ensure that the expected agreement in July is properly implemented.

The Presidency will encourage the regional dimension of the **EU Neighbourhood policy**, in particular through stronger coordination with the Union for the Mediterranean, which is the appropriate forum for tackling sectorial issues and launching new cooperation programmes. The Presidency will also focus on the implementation of the Association Agreements with Georgia, Moldova and Ukraine. As far as Ukraine is concerned, attention will chiefly be devoted to support the normalisation process and internal stability.

The enlargement policy is a strategic priority and a fundamental tool for promoting peace, democracy and security in Europe. The Presidency will work on further advancing the EU accession process of the Western Balkan countries and will seek to revitalise the on-going negotiation process with Turkey. It is committed to implementing the Council conclusions on the future prospects for the **macro-regional strategies**, and to obtaining the European Council's final endorsement of the Strategy and its Action Plan for the Adriatic and Ionian Region (EUSAIR) in the second semester of

2014. The Italian Presidency will also contribute to the preparation of the Action Plan for the EU Strategy for the Alpine Region (EUSALP).

In spite of the sanctions stemming from the **Ukrainian crisis**, Russia remains a strategic partner in tackling regional and global issues. Italy will therefore encourage the EU to explore how best to revitalise its dialogue with Russia and seize any opportunities to enhance the strategic partnership, if the general circumstances so permit. Democratization, modernization and the outlook for the Eastern Partnership will be given special consideration in the dialogue with Russia.

The external dimension of **migration issues** will be one of the key priorities of the Italian Presidency. We need to combine the necessary prevention of illegal migration – including through more effective border control policies - and the fight against smuggling and human trafficking with the promotion of well-managed legal migration and mobility and the implementation of the Common European Asylum System. The Presidency will devote its efforts to the effective implementation of the measures identified by the “Mediterranean Task Force”, one of the first steps being to strengthen FRONTEX. The Italian Presidency also intends to encourage the further development of dialogue with third countries of origin and transit of migratory flows. It will do so in line with the EU Global Approach to Migration and Mobility and most notably through Mobility Partnerships, as well as through regional dialogue and processes such as the Rabat process and the Regional Protection Programmes. In this spirit, the Presidency will host the fourth Euro-African Ministerial Conference on Migration and Development within the Rabat Process in Rome on 26-27 November and will also promote the development of a migration dialogue with the Countries of East Africa.

The Italian Presidency will also pay particular attention to the **external dimension of energy policy**, being fully aware of the multi-faceted nature of the energy issue and of its strategic implications, including for the future of the European economy, and of the importance of fostering energy security.

More generally, **fair and open trade** and strategic partnerships with major economies are key to stimulating economic growth, competitiveness and employment. The Presidency will support the EU in pursuing and, wherever possible, finalizing bilateral trade and investment negotiations with strategic partners and in deepening trade and investment relations with emerging economies.

The US is the EU's main strategic partner. The Presidency will support the development of **EU-US relations** and maintain high level contacts on all major political and regional issues. Most notably, it will encourage significant progress in negotiations for a **Transatlantic Trade and Investment Partnership** - which will strategically enhance economic and trade relations across the Atlantic - and a continuing dialogue on energy security issues.

As regards **Canada**, the Strategic Partnership Agreement will be finalized and an EU-Canada Summit will be held.

The Presidency will work for a successful outcome of the **Asia-Europe Meeting (ASEM) Summit** in Milan in October 2014 by supporting a coherent engagement with our Asia-Pacific partners on all major global and regional challenges concerning sustainable growth, stability and security.

The Italian Presidency will raise awareness on food security and related issues by creating positive synergies with **EXPO Milan 2015**, whose central theme is “Feeding the Planet, Energy for Life”, and with the 2nd International Conference on Nutrition, which will be held at the United Nations Food and Agriculture Organization (FAO) Headquarters in November 2014.

The Presidency will promote **a common EU position on the Post-2015 Development Agenda**. . At the 69th session of the United Nations General Assembly (UNGA) in September 2014, a process of intergovernmental negotiation will be launched with the aim of adopting the new framework for the Millennium Development Goals (MDGs) and Sustainable Development Goals (SDGs).

To foster the EU's role beyond its geographical borders, Italy will work in close cooperation with the EEAS and European Defence Agency (EDA) to enhance the effectiveness, flexibility and visibility of the **Common Security and Defence Policy (CSDP)** along the lines of action and deliverables identified by the November 2013 Foreign Affairs Council (Defence) and by the December 2013 European Council.

Italy will support Member States' efforts in shaping and applying the **EU Maritime Security Strategy** through a specific Action Plan, the aim of which is to enhance the maritime dimension of the EU, within the CSDP.

The Italian Presidency will ensure that all aspects of the EU Cyber Strategy are implemented and will fully support the 7th round of mutual evaluation on cooperation on **cybercrime**.

A. General Affairs

Institutional issues

The Italian Presidency will take up its work in the middle of the transition from one legislative cycle to another. The new European Parliament will convene for the first time on 1 July 2014. During the Italian Presidency the new Commission will be appointed and the new President of the European Council will take office. The Presidency will act with a view to facilitating the transition, creating a favourable political environment and promoting a constructive debate between all stakeholders in the renewal process.

Following the European elections, an in-depth reflection will have to take place in terms of the results and the way forward. The gap which European citizens perceive between themselves and the EU institutions needs to be filled, since any sound and sustainable governance architecture must ultimately be rooted in citizens' identification with their institutions.

The Presidency will therefore aim to address the fundamental challenge of strengthening the efficiency and democratic legitimacy of the EU decision-making process, particularly in the light of the considerable advances in integration in the domain of economic governance which have been accomplished in the last few years under the pressure of the economic and financial crisis.

In this respect, the Italian Presidency will encourage collective thinking on how to improve European governance. In particular, a debate will be fostered on the functioning of the EU institutions, with reference among other things to the EU's administrative procedure, on inter-institutional cooperation and on how better to exploit the margin for manoeuvre still offered by the Lisbon Treaty provisions. The Italian Presidency will also draw and possibly build upon the debate on subsidiarity which has been deftly carried forward by the Greek Presidency on the basis of national contributions. Dovetailing with the progress made in the past few months, including in the field of the Banking Union, the Italian Presidency will also encourage the continuation of work along the lines of the four pillars' roadmap outlined in the Report of the four Presidents and endorsed by the Heads of State and Government in December 2012. Some of the report's most interesting recommendations – those concerning the democratic legitimacy of euro area economic governance, fiscal capacity and the underpinning of structural reforms through incentives, to name just a few - remain unfulfilled, but ought to be accorded the utmost attention.

In our opinion, the political juncture mandates an open and thorough discussion. The Italian Presidency will therefore encourage Member States and the European institutions to express their views on the way ahead. The ultimate goal in the years to come should be to shape a new shared vision of the EU: strongly oriented towards growth, competitiveness and innovation, and more closely integra-

ted in key areas such as European Monetary Union (EMU) and the single market; more democratic, accountable and closer to its citizens, rule-based but also discerning, rigorous and yet cohesive; strongly grounded in the principles of conferral, subsidiarity and proportionality and therefore less intrusive in domains which can be more effectively dealt with at the level of Member States or at regional and local level.

Human rights and fundamental freedoms will also be at the fore and centre of the Italian Presidency, since they represent the cornerstone of the European construction and the defining element of our shared identity. The Italian Presidency will therefore encourage the process of the EU's accession to the European Convention for the Protection of Human Rights. It will also promote the continuation of work on the Commission proposal to establish a mechanism for monitoring respect for fundamental rights within the EU, pursuant to Article 7 of the Treaty on the European Union (TEU).

The Italian Presidency will also be constantly mindful of the proper functioning of the EU bodies and institutions, knowing that this is a key component of the EU's ability to deliver on the objectives set out in the treaties and on European citizens' expectations.

The Italian Presidency is determined to continue the ongoing debate on the functioning of the Council in terms of both reinforcing its interinstitutional relations and improving its internal proceedings, including the possible restructuring of its configurations. Along the same lines, the Italian Presidency is determined to continue the debate on how to enhance the role of the General Affairs Council (GAC) in dealing with cross-cutting issues and coordinating different Council configurations, as well as in terms of an essential element in the preparation of European Council proceedings.

The implementation of reforms enabling the EU's judicial system (including the General Court) to respond effectively and efficiently to the demand for justice from citizens, civil society, institutions and Member States will also receive the Presidency's highest attention.

The Italian Presidency will aim to facilitate the adoption of reforms identified within the European External Action Service's (EEAS) review process, aimed at improving the institutional basis upon which the Service relies to carry out its mission of enhancing the consistency and visibility of the EU's profile in the world.

Europe 2020 Strategy

The Europe 2020 Strategy for smart, sustainable and inclusive growth is key to the EU's economic recovery and the further development of its competitiveness. Four years after the strategy was launched, the European Union is carrying out a review starting with a wide public consultation launched by the European Commission.

The Italian Presidency recognises that, overall, the Europe 2020 Strategy remains valid. The mid-term review of the Europe 2020 Strategy represents a platform for delivering a better Europe. In the coming months several strategic issues will be discussed, defining the shape of Europe in the medium to long term (i.e. EMU, energy and climate policy 2030, industrial compact, TTIP, own resources): all these elements are pieces of the same puzzle which will be combined in a coherent design. The crisis is having a very strong impact on employment and poverty, widening the gap between the Member States. In this vein, the Presidency intends to promote an open debate in order to make the Europe 2020 Strategy more effective and relevant.

Reflecting the overarching nature of the Europe 2020 Strategy, the Italian Presidency will ensure that its mid-term review will be addressed in all relevant Council formations, each focusing on aspects within its sphere of responsibility.

Discussions in the Council and the ongoing public consultation will pave the way towards the pursuit of the review of the Europe 2020 Strategy in 2015.

In addition, the Presidency will support strategies to achieve the Europe 2020 targets, notably by promoting investment in human capital, R&D and innovation, and creating conditions favourable to securing long-term financing for the real economy in key areas such as Small and Medium-Sized Enterprises (SMEs) and infrastructures, with the increased involvement of the European Investment Bank (EIB) in cooperation with the national investment promotion banks. The potential for improved competition for growth and possible interaction with the advancements in the TTIP negotiations will also be taken into account.

Enlargement

The enlargement policy is a strategic priority and a fundamental tool for promoting peace, democracy and security in Europe, as well as for supporting the stability, prosperity and sustainable growth of our continent.

Candidate and potential candidate countries should be encouraged to pursue their efforts to bring about the internal reforms which are needed for the adaptation of the *acquis*. The EU, in turn, should demonstrate credibility and a sound commitment to the enlargement process, in order to motivate the candidate and potential candidate countries to take the necessary steps towards progress in the accession process.

The Presidency will work on further advancing the accession negotiations with Montenegro and Serbia with a view to addressing new chapters. The Presidency will pay special attention to reinvigorating the ongoing negotiation process with Turkey.

The Italian Presidency will aim to further foster Albania's EU accession process, building on the

positive achievements to date.

The Presidency also aims to encourage the continuation of the integration path of the Former Yugoslav Republic of Macedonia, as well as the fulfilment by Bosnia-Herzegovina of the conditions laid down for submitting a credible application for EU membership.

Furthermore, as regards Kosovo, the Presidency intends to encourage the conclusion and the signature of the Stabilisation and Association Agreement and to continue supporting the dialogue of visa liberalisation.

Regional and Territorial Policy

The Presidency will promote a structured political debate in the EU Council with the aim of maintaining a focus on ensuring the increased effectiveness and improved result-oriented initiatives of the cohesion policy.

Building on the achievements of the cohesion policy across Europe and the added value it brings to the Europe 2020 Strategy, inter alia by ensuring ownership of common European objectives at all levels of governance, the Presidency will work on the contribution that an effective cohesion policy can deliver to the review of the Europe 2020 Strategy. Within this framework, the effects of strengthening the link between structural policies and economic governance will also be debated, as well as the follow-up to the Council conclusions on the Sixth Cohesion Report within the framework of a specific session of the GAC dedicated to cohesion policy.

The Italian Presidency, following on from the achievements of former Presidencies, will work to ensure a more systematic political debate on cohesion policy in its three integrated dimensions (economic, social and territorial).

In addition to an assessment of the 2007-2013 results and the launch of the new 2014-2020 programmes, the Presidency will support the follow-up to the work carried out by previous Council Presidencies, taking into account the Commission's Sixth Report on Cohesion and the requests expressed by the European Council and the 2014-2020 Regulations in terms of a strategic and political debate on cohesion policy.

The Presidency will continue the political debate on the EU Urban Agenda and will also ensure continued work on intergovernmental cooperation based on the Territorial Agenda 2020, as well as on the Leipzig Charter. The Presidency will usher in the Trio Presidency programme on territorial Cohesion and Urban Policy, aiming to provide by the end of 2015 a review of the state of the implementation of the Union's territorial cohesion objective and better linking territorial cohesion and urban policy. In this context the Presidency will also highlight those issues which have a stronger

Mediterranean focus, such as blue growth.

The implementation of the EU's macro-regional strategies will provide an opportunity to discuss how this instrument can be used in support of territorial cohesion.

Integrated Maritime Policy

The Presidency will therefore continue to pursue the Union's Integrated Maritime Policy (IMP), in order to develop and implement integrated, coordinated, coherent, transparent and sustainable decision-making in relation to the oceans, seas and coastal, insular and outermost regions and in the maritime sectors.

Following the June Council conclusions on IMP, the Presidency will maintain a focus on the Marine and Maritime Agenda for Growth and Jobs, so as to ensure an integrated approach to maritime affairs that contributes to facilitating the sustainable use of the oceans, seas and coasts, while at the same time supporting growth and jobs.

In the discussions on the new policy framework on climate and energy, the Presidency will focus on the energy potential in European seas. As regards employment, it will support actions leading to the sustainable growth of coastal and maritime tourism, Europe's largest maritime activity, which is essential to the wealth and well-being of coastal and insular regions and Europe's economy. With regard to transport, the Presidency will work on enhancing the role of European ports as logistics terminals.

Bearing in mind that the Maritime Agenda for Growth and Jobs should be targeted at the specific opportunities and challenges of Europe's Sea Basins, the Presidency will support the development and implementation of integrated sea basin and macro-regional strategies to drive sustainable growth in coastal regions, such as the EU Strategy for the Adriatic and Ionian Region (EUSAIR).

Finally, the adoption of the European Maritime Security Strategy will call for the definition of an action plan which will need to be implemented through a cross-sectoral approach to maritime security affairs, in particular with respect to maritime situational awareness.

Macro-regional Strategies

The Italian Presidency of the Council of the EU is strongly committed to ensuring the effectiveness of the EU Macro-regional Strategies. The main goal of the Presidency's activity will thus be to ensure that the EU Macro-regional Strategies comply with the Council conclusions on the added value of macro-regional strategies, as adopted by the GAC on 22 October 2013.

It will be essential for Member States and the Commission to ensure that the added value of the

Strategy will be transposed into community horizontal policies and into results orientation, focusing on “Ownership and governance” and on strengthening the EU territorial cohesion. Particular emphasis will also be given to embedding the objectives of the macro-regional strategies in existing policy frameworks, programmes and financial instruments, especially in relation to the 2014-2020 programming period.

The Presidency is also committed to ensuring the implementation of the Council conclusions on the future prospects for macro-regional strategies, with particular regard to the Commission’s report to the Council by the end of 2014 on improving the governance of the macro-regional strategies. Following the presentation by the European Commission of the “Communication on the EU Strategy for the Adriatic and Ionian Region and its Action Plan”, the European Council will adopt the Strategy in October. The Presidency is committed to co-organising a “Kick-off event”, in line with precedent EU Macro-regional Strategies, in view of the future implementation of EUSAIR.

The Italian Presidency of the Council is also committed to the successful preparation of the Action Plan for the EU Strategy for the Alpine Region (EUSALP), with particular reference to the crucial phase of stakeholders’ consultation, scheduled to take place during the second half of 2014. Its final conference will take place in Italy by the end of 2014.

Atomic Questions

The Italian Presidency will work towards finalising the compromise text of the Council Regulation laying down maximum permitted levels for radioactive contamination of food and feed following a nuclear accident or any other case of radiological emergency, in the light of the negotiations conducted under the Hellenic Presidency.

The Italian Presidency will encourage the Council to work on conferring negotiating mandates to the European Commission with regard to the Diplomatic Conference on the proposal to amend the Convention of Nuclear Safety and the EURATOM Agreement between the EU and South Korea.

Finally, in full recognition of the relevance of nuclear liability and emergency preparedness, the Presidency will support any initiatives that the Commission may adopt during the six-month period, encouraging debate among Member States on these issues.

B. Foreign Affairs

Common Foreign and Security Policy (CFSP)

Fully respecting the competencies foreseen by the Treaties with regard to the High Representative and EEAS, Italy will support them in their role and functions and will actively contribute to the shaping of more coherent and effective EU foreign policy, with a specific focus on promoting democracy, stability and prosperity in the closer neighbouring regions of the Mediterranean and the Western Balkans and on furthering respect for human rights; fostering EU Strategic partnerships with the goal of attaining joint synergies to address more effectively the most pressing challenges of today's world; supporting a more operational engagement with the EU's strategic partners, firstly and foremost through the ongoing negotiations in the political (SPAs/FAs) and economic fields (FTAs/EPAs).

The transition process in North Africa and the Middle East requires continuous commitment and support, in order to increase the EU's visibility and presence through credible offers to those partners. In support of the HR/VP, Italy will encourage the EU in promoting of the respect for human rights and civil liberties and will focus on political, economic and social progress in Egypt. Strong determination will be requested to reduce the uncertainty of the political and security scenario in Libya, ensuring appropriate follow-ups to the March 2014 Rome Conference in order to support and accompany a genuine and inclusive process of national dialogue and reconciliation, in order to pave the way towards a sustainable stabilisation of the country. In Syria efforts will be strengthened to end violence, provide humanitarian assistance and ensure a viable transition respecting the democratic aspirations of the Syrian population, and in Lebanon, to facilitate the stability of the country, also through appropriate assistance to the Lebanese Armed Forces. The recent historical changes in the Mediterranean area have also highlighted the urgent need for progress in the Middle East Peace Process with the objective of achieving a just, viable and lasting solution to the Israeli-Palestinian conflict based on EU position of support to a two-State solution. Italy encourages the ongoing E3/EU+3 talks with Tehran aimed at reaching agreement on a comprehensive solution to the Iranian nuclear issue.

Italy will support the HR/VP in a continued coherent engagement with Asia-Pacific partners on all major global and regional challenges affecting sustainable growth, stability and security by encouraging, inter alia, the strengthening of regional fora. In particular, the Presidency will back efforts to swiftly implement the EU-China 2020 Agenda, to make progress in the negotiations for a Special Partnership Agreement with Japan, to encourage change in Myanmar, and to strengthen ties with the subcontinent and with ASEAN. In supporting the HR/VP, Italy will in its sphere of competence as EU rotating Presidency provide an impetus to the EU-US transatlantic dialogue on Asia-Pacific with the aim of encouraging democratic transition and consolidation in that area. It will support the po-

sitive conclusion of the EU's ongoing free trade and investment protection negotiations. It will also ensure the successful outcome of the Milan ASEM Summit in October 2014, with a view to fostering growth and development in Europe and Asia and consolidating dialogue on political and economic cooperation and socio-cultural exchanges.

The US is the EU's main strategic partner. In support of the HR/VP and the EEAS, Italy will support development of EU-US relations. It will, in particular, encourage significant progress in negotiations for a TTIP -which will strategically enhance economic and trade relations across the Atlantic- and a continuing dialogue on energy security issues. As regards Canada the Strategic Partnership Agreement will be finalised and an EU-Canada Summit will be held.

Russia remains a strategic partner to address regional and global challenges. Therefore, Italy will encourage the EU to explore ways to revamp the dialogue between the European Union and Russia, and seize opportunities to enhance the strategic partnership, if the general context of reference could allow it. Democratization, modernisation and the perspectives of the Eastern Partnership will be given special consideration in the dialogue with Russia.

In Africa, bearing in mind the importance of assuring an appropriate follow-up to the EU-Africa Summit (April 2014), and in order to benefit from the EU Strategies for the Sahel and the Gulf of Guinea, Italy will aim at supporting HR work in particular on the Horn of Africa and especially Somalia. The second half of 2014 will be crucial in terms of fostering political inclusiveness and establishing the conditions for the approval of a definitive Somali Federal Constitution in 2015. In support of the HR/VP and the EEAS, Italy will encourage the convening of a high-level event on Somalia in the margins of the next United Nations General Assembly (UNGA) ministerial segment and will encourage the EU to continue to provide financial and political support to the Intergovernmental Authority on Development (IGAD) with a view to promoting Somali stabilization, regional economic integration and the achievement of a political solution to the crisis in South Sudan. It will also be important to reaffirm the EU commitment to the strategic partnership with South Africa, whilst keeping in mind the objective of the wider bi-regional EU-Africa partnership. Finally, in the areas under its responsibility as EU rotating Presidency, Italy will host the Euro-African Ministerial Conference on development and migration at the end of November.

The second half of 2014 will be a historically significant period for Afghanistan, following the presidential elections. Security during the electoral period will be ensured mainly by the Afghan security forces, with support from the International Security Assistance Force (ISAF), which will conclude its mandate at the end of 2014 and will eventually be replaced by a new, non-combative mission. The international community, headed by the EU, will be heavily engaged in assuring a smooth and peaceful transition. In support of the HR/VP, Italy will encourage the implementation of the Strategy on EU-Afghanistan relations, support the European Union Police Mission in Afghanistan (EUPOL),

monitor the implementation of the Tokyo Mutual Accountability Framework and foster regional co-operation within the framework of the Istanbul Process.

In the field of human rights and in view of the 69th session of the UNGA, Italy will support EU efforts on the fifth resolution for a moratorium on executions, with the aim of further increasing the number of “Yes” votes, thus further strengthening the international trend for the abolition of the death penalty. Promoting women rights and combating gender-based violence will remain an important priority. Italy will also express full support for the promotion by the EU of a resolution aiming to contrast the practice of early and forced marriages. On this issue, a side-event will be organised in New York. While keeping the focus on sectarian violence and discriminations, the Presidency will support the EU initiatives on freedom of religion or belief and the protection of religious minorities, also in connection to Italy’s commitment to on genocide prevention and early warning mechanisms. Italy will back the EU initiative to resume the human rights dialogue with Iran.

In view of the approaching 2014 NATO Summit, and within the general framework of further developing the cooperation between the EU and NATO, Italy will aim at supporting the HR in convening high-level meetings; intensifying the dialogue in a pragmatic way on strategic issues with the aim of harmonising the strategic culture of both organisations; relaunching joint EU-NATO management exercises; increasing complementarities and avoiding duplications of the respective capabilities through multinational defence and training initiatives; jointly developing specific political initiatives in support of United Nations Security Council resolution 1325/2000, and related resolutions on Women, Peace and Security .

In supporting the HR/VP, Italy will encourage dialogue with Central American countries on security issues, enhance EU-Mexico relations and give renewed impetus to negotiations on an Association Agreement with Mercosur.

Common Security and Defence Policy (CSDP)

The Presidency will support the efforts to intensify the ongoing work to enhance the CSDP’s effectiveness, flexibility and visibility along the lines of action and deliverables identified by the November 2013 Foreign Affairs Council (Defence) and by the December 2013 European Council. In this light Italy will seek to explore, all mechanisms for cooperation within the EU using current models of ongoing initiatives as examples on which to build.

As the transatlantic partnership remains a cornerstone of the EU security and defence policy, the dialogue on NATO’s and the EU’s respective roles and common goals will be further stimulated and energised.

Successful accomplishment of CSDP missions is highly dependent on the acquisition of key military capabilities by Member States; Italy will therefore support the adoption of effective cooperation mechanisms both for the development of new capabilities, including those relating to the future Medium Altitude Long Endurance Remotely Piloted Air Systems (MALE RPAS), a new generation of communication satellites and cyber defence, and for the pooling and sharing of nationally owned assets with the aim of filling the gaps identified, e.g. the Multinational Modular Medical Units and the Air-to-Air Refuelling. In supporting the HR/VP and the EEAS, it will encourage the development of joint research and technology projects in the most promising fields, particularly those with dual (civilian and military) use, taking into account the opportunities offered by Horizon 2020. Through an enhanced dialogue between EU institutions, Member States' and European defence industries, the Presidency will stimulate the adoption of concrete measures to strengthen the EU defence technological and industrial basis of EU defence, tapping into the potential offered by academia and SMEs. For all these issues the European Defence Agency (EDA) is an invaluable asset. Italy will rely on the EDA and will seek to assist in intensifying its role.

European defence market integration will be supported by encouraging tangible steps towards the implementation of Directives 2009/43/EC on transfers of defence-related products and 2009/81/EC on defence and security procurement and by focusing on the reinforcement of the EU Defence Security of Supply. Italy will support finding a wide consensus around the need to elaborate a policy framework, with a view to its adoption, for systematic and long-term defence cooperation and with the aim of pursuing a long-term convergence of military needs and requirements and the synchronisation of individual defence planning cycles.

Italy will also promote the raising of public opinion awareness, in particular among young generations, that security and defence are essential in terms of our peaceful democratic life and socio-economic development.

Moreover, building on the results of the December 2013 European Council on Defence, Italy will support Member States' efforts on shaping and applying the EU Maritime Security Strategy through a specific Action Plan, the aim of which is to enhance the maritime dimension of the EU, within the CSDP.

Italy will also support promoting closer cooperation between the EU and the United Nations on crisis management by co-organising a series of conferences on this issue.

As regards CSDP missions, Italy will, among others, support the implementation of the strategic review of EULEX Kosovo and the discussions on the mandate for EUFOR ALTHEA as well as on the future of EUPOL Afghanistan after 2014. Italy will promote the effectiveness of EUBAM Libya, in the light of the security situation on the ground, and will encourage the rationalisation and strengthen-

ing of the Somalia-related CSDP activities (including the anticipated refocusing of EUCAP Nestor on Somalia, the strengthening of EUTM Somalia and possible synergies with EUNAVFOR Atalanta). Italy will support the launch of a CSDP Mission to assist Ukraine in the field of civilian security sector reform, including policing and the rule of law. Concrete progress in implementing the comprehensive approach to crisis management and feasible exit strategies from CSDP operations will also be encouraged. Moreover, the Presidency will focus on the process of improving the EU's overall Rapid Reaction Capabilities, including the usability of Battlegroups.

Fight Against Terrorism

In the field of cooperation on counter-terrorism and other global threats (i.e. transnational organised crime, illicit trafficking, corruption, cybercrime and piracy), the Presidency will seek to enhance European inter-agency cooperation and facilitate the EU's engagement with its international partners (i.e. the UN, the GCTF and the G8 Rome-Lyon Group/G7) within the framework of relevant international Conventions.

While counter-terrorism remains largely a responsibility of the Member States, the Presidency will encourage cooperation and dialogue within the EU and with other international partners, with a view to identifying priorities, sharing best practices and exchanging information, within the framework of a comprehensive approach and taking into account the nexus between development and security.

Specific attention will be paid by the Presidency to improving international cooperation in monitoring criminal justice and human rights compliance, and tackling certain cross-cutting factors such as radicalisation, recruitment and terrorist financing. In order to disrupt the financial support of terrorism, it is important to identify best practices with the aim of tracking financial streams, taking into account the role played by off-shore jurisdictions.

European Neighbourhood Policy

The EU Neighbourhood Policy (ENP) is a test case for the Union's effective ability to act as a global player. The critical challenges in the Southern Mediterranean require the EU to provide an ambitious response. The Presidency will ensure that such a response is consistent with the commitments taken by the EU in the wake of the Arab revolutions to provide further support to countries embarking on the difficult path of transition in a region which is vital to the Union's values and interests.

The Presidency will pay special attention to the impact of EU assistance to our Mediterranean Partners, aimed at supporting internal reforms, strengthening democratic institutions, promoting sustainable and inclusive growth and fostering the role of civil society. Such assistance should therefore be tailored to each Partner's needs, fully complying with the principle of co-ownership.

A smart implementation of the differentiation principle – “more for more” - entails an incentive-based approach, with countries making greater efforts and progress towards democratic reforms receiving more support.

At the same time, the Presidency will encourage the regional dimension of the ENP through stronger coordination with the Union for the Mediterranean, which is the appropriate forum for tackling sectoral issues and launching new cooperation programmes. The Presidency will also foster the strategic coordination of the main activities carried out in the region relating to investment in the facilitation of private-sector development, and creating an enabling environment for business.

In the run-up to the 2015 Riga Summit, the Presidency focus will be on the implementation of the Association Agreements, including a Deep and Comprehensive Free Trade Area (DCFTA), with Georgia and Moldova. As far as Ukraine is concerned, attention will chiefly be devoted to support for the normalisation process and internal stability. Further to the signature and implementation of the remaining part of the Association Agreement, which will also establish a DCFTA, the Presidency will promote reforms and the country’s economic recovery.

The Presidency will also work on deepening cooperation with Armenia by defining specific areas for future political and economic cooperation. Further progress is expected in the negotiations on the Association Agreement with Azerbaijan.

Common Trade Policy

A high-profile EU trade policy is a key tool in concluding an extensive network of ambitious and balanced free trade agreements, based on the principles of reciprocity and mutual commitment, effectively pursuing all European interests. Regional and multilateral trade agreements can contribute to the development of global rules, thus reinforcing the World Trade Organisation’s (WTO) multilateral system and benefiting the ongoing negotiations on the Doha Development Agenda (DDA).

The Presidency intends to carry out its activities in the field of common trade policy in the multilateral domain in particular by enhancing the development of the multilateral trading system, providing every support to pursuing progress in the DDA - including the ratification and implementation of the Trade Facilitation Agreement and the definition of the post-Bali work programme - and by encouraging progress in the negotiations on the Information Technology Agreement (ITA), the multilateral Trade in Services Agreement (TiSA) and the recently launched multilateral initiative on green goods.

As far as ongoing bilateral negotiations are concerned, the Presidency will actively contribute to advancing and, wherever possible, finalising agreements with our main trading partners. In this

area, particular attention will be given to encouraging concrete results in the TTIP negotiation with the USA, finalising the Comprehensive Economic and Trade Agreement with Canada and achieving concrete results with Japan and China (in the field of investment and Geographical Indications). As far as the ASEAN countries are concerned, we consider it important to speed up ongoing negotiations, including those with Malaysia, as well as to verify conditions for launching new trade deals with other partners in the region. Other priorities include re-launching negotiations with Mercosur; pursuing progress in launching and advancing negotiations on DCFTAs with partner countries on the southern shore of the Mediterranean, in particular with Morocco, Jordan, Tunisia and - where appropriate - with Egypt; promoting discussions between the EU and the Gulf Cooperation Council on the resumption of negotiations on the conclusion of a Free Trade Agreement and furthering the negotiations of the European Projects Association, in particular with the Southern African Development Community.

On a legislative level, the Italian Presidency intends to encourage the conclusion of Regulations on Trade Defence Instruments (TDI) modernisation and on the access of third-country goods and services to the Union's internal market in public procurement and reciprocal access to third countries' public procurement markets; and on trade in certain goods which could be used for capital punishment, torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. Moreover, the Presidency intends to monitor the discussions on the draft Regulation setting up a voluntary Union system for due diligence by the supply chain in the self-certification of responsible importers of tin, tantalum and tungsten, their ores, and gold originating in conflict-affected and high-risk areas. Finally, the Presidency intends to foster the revision of Regulation (EC) No 428/2009 setting up a Community regime for the control of exports, transfer, brokering and transit of dual-use items.

Development

The Presidency will promote a common EU position on the Post-2015 Development Agenda. During 2014, at the 69th session of UNGA, a process of intergovernmental negotiation will be launched aimed at adopting the new framework for Millennium Development Goals (MDGs) and Sustainable Development Goals (SDGs).

The Presidency will work closely with the Member States, the Commission, the EEAS and Partner Countries with a view to consolidating the global agreement on a single, integrated, overarching and universally applicable framework in the field of development.

The Italian Presidency will be engaged in raising awareness on food security and related issues. Agriculture and rural development are indeed crucial in the struggle to eradicate poverty. Therefore greater visibility will be assured in respect of the Commission's work on food security in order to highlight it as a priority within the framework of the definition of the Post-2015 Agenda. The

Presidency will also work on two related issues: creating positive synergies with EXPO Milan 2015, whose central theme is “Feeding the Planet, Energy for Life”, and with the Second International Conference on Nutrition to be held at the FAO’s Headquarters in November 2014. The Food and Agriculture Organisation (FAO), World Food Programme (WFP), International Fund for Agricultural Development (IFAD) and Biodiversity International are pivotal in this sector, and the Presidency will work to further enhance cooperation between them and the EU.

The Italian Presidency will advance discussions on mainstreaming migration into development policies and interventions, as well as on the means of creating an enabling environment to maximise the positive impact of migration and mobility on development. Within this context, the Italian Presidency will seek to improve best practices, such as the efficient use of remittances, South-South cooperation and the involvement of diasporas in EU Member States in co-development projects.

The Italian Presidency will also continue the discussions on private sector development and engagement as a means of achieving sustainable and inclusive growth in partner countries, in the light of a more intensive dialogue with the private sector and civil society, in an action-oriented perspective.

Humanitarian Aid

With regard to humanitarian affairs, the Presidency will work with its partners to facilitate tangible progress in efforts aimed at improving the links between the humanitarian and the development response, in particular in the context of the process of revising the Hyogo framework for Action (HFA.2) and defining the post-development agenda (SDGs/MDGs) and the need to strengthen national capacities to respond to humanitarian emergencies.

Sharing knowledge and best practices within the EU - the world’s largest donor of humanitarian aid - in terms of how to improve the coordination, capacity and effectiveness of the humanitarian response will also be a priority of the Italian Presidency.

During the Presidency, work with partners will continue in terms of how to ensure that all States and parties to an armed conflict can protect civilians in accordance with international humanitarian law, as well as in terms of ways to address gender-based violence and violence against children.

C. Economic and Financial Affairs

A new economic policy agenda

The present juncture calls for a profound change in the EU economic policy agenda towards the most effective policy strategy to restore growth, create jobs and rebuild a positive relationship between the Union and its citizens, based on broad ownership of European policy.

Growth is very low and unemployment at unacceptably high levels. The recovery remains weak and uneven, with the risk of even more divergence across Member States. Fiscal consolidation is still challenging in spite of the unprecedented efforts that have been made, because of subdued growth and very low inflation. Sustained growth, financial stability and fiscal sustainability go hand in hand with one another: establishing the conditions for an increase in potential growth is the best possible strategy for ensuring the sustainable provision of adequate public services and the social cohesion necessary in order for economic systems to prosper durably. It is a means of rekindling positive expectations, improving confidence and the overall economic climate, and thereby further boosting growth prospects.

The focus on structural reforms is the cornerstone of the new vision underpinning the Presidency's policy agenda. Reforms and the innovations they stimulate are the major driver of growth, especially if the reform effort is wide-ranging at national level and is simultaneous with analogous efforts in other countries.

To that end, the Presidency will put forward a new European economic policy agenda based on structural reforms and investments in growth and jobs. Following the assessment of the economic situation of the euro area and the common guidelines for Member States within the European Semester, the ongoing process of policy coordination could be strengthened in order to contribute to the maximisation of positive spillovers, and will attest to the added value of coordinated reform efforts across Europe. A common policy process, supported by an appropriate information strategy, can help to explain to citizens the rationale underpinning reforms and give a European dimension to a new growth strategy. Genuine and wide-ranging reform efforts should be encouraged and underpinned by appropriate incentives.

The Commission's review of the legislative package on economic governance scheduled for December 2014 will allow for a further assessment of the effectiveness of the current fiscal framework as well as of the macroeconomic imbalance procedure, so as to achieve coordination of policy actions and convergence of economic performances.

The Italian Presidency is committed to continuing work on deepening the EMU along the "four

pillars” road map outlined in the report of the four Presidents (“Towards a genuine Economic and Monetary Union”) and endorsed by the EU leaders in December 2012. While significant progress has been made in the field of financial stability and banking union, a decisive step forward is needed in order to take EMU integration to a new level. The progress achieved in coordinating budget decisions will form the basis for advancing the objective of a capacity to absorb external shocks and enhance the resilience of the euro area. The stronger the signal given by the euro area in terms of the irreversibility of the integration process, the sounder the economic climate for reforms and investment to foster growth and employment.

The review of the Europe 2020 Strategy represents an opportunity to refocus policy objectives and instruments on the true drivers of growth and on the investment and structural reforms necessary for ensuring job-rich, sustainable and inclusive growth. In this regard the Presidency will work towards the mid-term review of the Europe 2020 Strategy and encourage an effective policy debate in the ECOFIN Council.

Banking Union

The Presidency will oversee all the necessary arrangements for a successful start-up of the Single Supervisory Mechanism, due to take place in November 2014; it will be looking closely at the process of establishing the Single Resolution Board, which could start as soon as the Single Resolution Mechanism Regulation is published, as well as the process of ratification of the related Intergovernmental Agreement by the participating Member States.

In particular, the Presidency will steer the Council’s oversight of and communications relating to the finalisation of the agreed comprehensive Balance Sheet Assessment, composed of Asset Quality Reviews and Stress Tests by the European Central Bank, and the national and European follow-up actions, with due regard for financial stability considerations.

Strengthening the Regulation of Financial Markets

The Presidency will continue to work towards strengthening the regulation of financial markets, with a view to facilitating credit flows to the real economy and maintaining confidence in the sound and efficient functioning of financial markets and intermediaries. Financial market integrity, including the prevention of the misuse of the financial system for illicit purposes, will remain a priority.

As set forth in the Commission Communication on the Long-term Financing of the European Economy, Italy expects to contribute to the modernisation of the framework for long-term investors, such as insurance companies, pension funds and other long-term vehicles. In this connection, the Italian Presidency will closely follow the implementing measures aimed at completing the Solvency

II framework as regards the insurance sector, with due attention also being given to pension funds through a revision of the Institutions for Occupational Retirement Provision (IORP) Directive. The Italian Presidency will aim at finalizing the legislation concerning the creation of a new category of pooled funds, the “European Long Term Investment Funds”.

Furthermore, the Presidency will seek agreement within the Council on possible improvements to the functioning of the European System of Financial Supervision following the review of the first few years of its activities.

The Italian Presidency will endeavour to make further progress on the Regulation proposed by the Commission aimed at restoring confidence in benchmarks, the integrity of which is critical in view of their widespread use as a point of reference in contracts and financial instruments.

In the banking sector, the Presidency will follow on from the Commission proposals to introduce structural measures to reduce the interconnectedness of extremely large banking groups with a view to improving prudential safeguards and reducing the possibility of using public funds in the event that a resolution process becomes necessary. Also the accompanying measures aimed at increasing reporting and disclosure of securities financing transactions in the shadow banking sector will be addressed. Finally, in the quest to subject ‘shadow banking’ activities to proper supervision, the Italian Presidency will address the Commission proposal for the Regulation of money market funds.

A special focus will also be given to the update of the regulatory framework for payment systems to reduce its present fragmentation among Member States and to align it with recent technological innovations, making sure that efficiency gains and payment security are passed on to consumers. Enhancing consumer protection and increasing market integration and efficiency are also the objectives attached to the revision of the Insurance Mediation Directive (IMD2), whose negotiation is expected to achieve significant progress under the Italian Presidency.

Finally, the Presidency will aim at finalizing if feasible the new Directive on the prevention of the use of the financial system for the purpose of money laundering and terrorist financing as well as the Regulation on information accompanying transfers of funds to improve traceability of payments and to be fully compliant with FATF International Standards.

Taxation

In the area of taxation, the Italian Presidency will focus on issues relating to transparency and the fight against tax fraud and evasion. The Presidency will seek to finalise discussions on the amending Directive 2011/16/EU on administrative cooperation in the field of taxation, with the aim of extending the automatic exchange of information in line with new international standards. The Ital-

ian Presidency will also monitor negotiations on the revision of the agreements with third countries (Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino and Switzerland) on savings taxation. The Presidency will carry forward discussions on improvements to administrative cooperation in the field of VAT.

The Italian Presidency will also work on measures aimed at preventing double non-taxation. In this context, the Presidency will continue discussions on amending the Parent/Subsidiary Directive and carry forward work in the area of mismatches caused by hybrid structures. The Presidency will also take forward discussions on the Common Consolidated Corporate Tax Base (CCCTB), with a particular focus on the tax base elements and cross-border aspects, and on the Interests and Royalties Directive 2003/49/EC.

Building on the ongoing work at OECD level in the context of the Base Erosion and Profit Shifting (BEPS) Action Plan and on the analysis carried out by the European Commission, the Italian Presidency will continue discussions on the issue of the taxation of the digital economy.

In the field of indirect taxation, the Italian Presidency will pursue discussions on improvements to the VAT system in order to make it more resilient and simpler for economic operators. The Presidency will further progress on the proposals on standard VAT returns and the VAT treatment of vouchers. The proposal on insurance and financial services will also be resumed and advanced as appropriate.

The Council will be working towards an agreement on the proposal on Energy Taxation. Moreover, the Presidency will work towards an agreement also on the Financial Transaction Tax, within the framework of an enhanced cooperation procedure taking due account of the implications for the proper functioning of financial markets.

EU Budget

The Council will consider the EU budget an important instrument to translate into real terms the objectives of growth and jobs. Consequently, the Italian Presidency will aim to adopt the Annual Budget so as to ensure the resources for an effective implementation of the new programmes within the Multiannual Financial Framework and of the outstanding commitments as well. Moreover, the Council will give an appropriate degree of attention to the sound financial management of EU funds, with due regard for the Annual report of the Court of Auditors.

D. Justice and Home Affairs

The Presidency will be committed to assessing the implementation and proper enforcement of the measures already adopted, and will encourage the Council to contribute to the full implementation of the strategic guidelines for legislative and operational planning within the area of freedom, security and justice as laid down by the June 2014 European Council.

JUSTICE

Justice for Growth

The Presidency will maintain a close link between the policies in the area of justice and home affairs and questions relating to economic growth and stability. To that end, special attention will be devoted to finalising the revision of the Regulation (EC) No 1346/2000 on insolvency proceedings, which includes alternative proceedings to bankruptcy as well as the insolvency of cross-border groups of companies.

The revision of the Regulation (EC) No 861/2007 on the European small claims procedure is also a priority of the Italian Presidency, with a view to increasing the use and efficiency of the procedure provided for in the Regulation.

The Presidency will also continue to take forward work on the European sales law Regulation.

Data Protection

The Presidency will strive to ensure coherence of the regulatory framework for protection of personal data across the various policy fields in the justice and home affairs sector. In particular, it will work to ensure a coherent approach on data protection in different legislative proposals under consideration, especially regarding European Police Office (EUROPOL), EUROJUST and European Public Prosecutor's Office (EPPO).

Achieving substantial progress on the Data Protection package is among the priorities of the Italian Presidency.

Particular attention will be given to regulatory frameworks for the exchange of personal data with third countries for reasons of law enforcement and the prevention of serious crime.

Civil Law

The Presidency aims to achieve a significant outcome as regards negotiations on a Regulation

simplifying the acceptance of certain public documents in the EU and abolishing the authentication requirements relating to these documents. The adoption of this instrument will facilitate the free movement and free establishment of citizens and businesses, while at the same time reducing the cost of authentication.

The Italian Presidency will also continue to take forward work on the jurisdiction, applicable law and recognition and enforcement of decisions regarding the property consequences of the registered partnerships Regulation as well as on the jurisdiction, applicable law and recognition and enforcement of decisions in matters of the matrimonial property regimes Regulation.

Criminal Law

The Presidency will focus on achieving progress in the negotiations in the Council on the proposal for a Regulation on the establishment of a EPPO which, in cooperation with the Member States' authorities, will investigate, prosecute and bring to justice the perpetrators of crimes affecting the budget of the European Union. Against this background, the Presidency will also commence negotiations with the European Parliament on the proposal for a Directive on the protection of the EU's financial interests, on the basis of the general approach already established, in order to make progress towards its adoption. Likewise, particular attention will be given to the proposal for a Regulation reforming EUROJUST, *inter alia* with a view to enabling it to perform the tasks needed to assist the work of the EPPO.

The Presidency will endeavour to make progress on the Commission's legislative proposals in the field of protection of the rights of suspected or accused persons within the framework of criminal proceedings, in order to achieve decisive progress in the implementation of the 2009 Roadmap. In particular the Presidency will bring forward the dialogue with the European Parliament on the proposal for a Directive on procedural safeguards for children suspected or accused of criminal proceedings, and will open discussions in the Council on the proposals for Directives on the presumption of innocence and legal aid.

Criminals and criminal organizations should be deprived of proceeds of any nature deriving from their illicit activities, however acquired; in this perspective the Presidency will promote discussions on how the principle of mutual recognition could be applied to all forms of confiscation based on a judicial decision.

Judicial Training

The establishment of a European Public Prosecutor's Office, together with the adoption of ever more sophisticated instruments of cooperation among judicial authorities in criminal and civil mat-

ters, requires the proper training of judges, prosecutors and other stakeholders in the field of justice. The Presidency will step up the dialogue with the Commission, within the framework of the new Multiannual Financial Framework for Justice, in order to pursue the full implementation of the objectives set out in the communications on judicial training, in full cooperation with the European Judicial Training Network, the structure of which must be reinforced.

Detention

Bearing in mind the European Council Stockholm Programme conclusions and the Commission Green Paper on the application of EU criminal justice legislation in the field of detention, the Presidency will promote the strengthening of mutual trust and the enhancement of mutual recognition in the field of detention, supporting the implementation of Council Framework Decisions 2008/909/JHA on the mutual recognition of judgments in criminal matters, 2008/947/JHA on the mutual recognition of judgments and probation decisions and 2008/829/JHA on the mutual recognition of decisions on supervision measures as an alternative to provisional detention.

The Presidency will also promote the exchange of best practices in prison management.

e-Justice

The Presidency will work towards the finalisation of the work relating to the Commission proposal on e-Justice, which aims to establish a legal framework to facilitate access to justice throughout all the Member States and to facilitate judicial cooperation in civil, criminal and administrative law at European level. Particular attention will be paid to striking a balance between the minimum rules approach and the need to integrate the legal framework for e-Justice.

Moreover, the Italian Presidency will encourage the wide dissemination of the “European Case Law Identifier”(ECLI) and the “European Legislation Identifier” (ELI) in the judicial database throughout the Member States, as well as a closer dialogue with the Supreme Courts Network, in order to increase the number of services on the e-Justice Portal, mostly in connection with civil matters.

HOME AFFAIRS

Migration

Bearing in mind that the European Union is subject to structural migratory pressures, the Presidency - partly as a consequence of the deep social and political changes affecting large neighbouring regions - will encourage the Council to update its action, also taking into account the European Commission’s communication on the outcome of the work of the “Mediterranean Task Force” es-

established by the JHA Council in October 2013 and welcomed in the European Council's conclusions of October and December 2013. In this context, the Council will promote the implementation of the lines of action of the "Mediterranean Task Force".

The Presidency intends to pursue the monitoring and implementation of the strategies outlined in the "EU action on migratory pressures", calling on the European Union to focus its attention on the need to coordinate action taken by the Member States with the central role played by the relevant EU Agencies such as the European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders (FRONTEX), EUROPOL and the European Asylum Support Office (EASO).

Moreover, it also intends to fully support FRONTEX efforts aimed at concluding operational cooperation agreements with third countries on border control and the fight against irregular immigration, which should promote ownership by the third countries concerned.

The Italian Presidency intends to encourage the further development of dialogue with third countries of origin and transit of migratory flows, in line with the EU Global Approach on Migration and Mobility, through the instrument of Mobility Partnerships, as well as through regional dialogues and processes, such as the Rabat Process. Together with the European Commission and the EEAS, the Presidency will also launch an initiative to establish a similar dialogue with the countries of Eastern Africa. Dialogue and cooperation with third countries will aim to give concrete support to legal channels of entry at political and economic level, as well as to prevent and combat irregular immigration and all related forms of crime by improving the institutional and operational capacities of the competent authorities of those countries.

The promotion of legal migration aims to contribute to the EU's action for growth and thereby prevent the possible abuse of legal migratory channels which may lead to the undermining of the credibility of the entire European migration system.

Labour mobility, especially in the Mediterranean region, needs to be fostered, bearing in mind the positive effects of circular migration, within the framework of a policy of openness towards the third countries of origin.

In this context, the Presidency intends to continue, in particular, its efforts to define a proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on the conditions of entry and residence of third-country nationals for the purposes of research, study, pupil exchange, remunerated and unremunerated training, voluntary service and au pairing.

The aim is to enhance the attractiveness of the European Union and promote the so-called "brain circulation", which could contribute to the growth of both the European Union and third countries.

The Presidency intends to strive to improve policies in favour of foreign unaccompanied minors, including children who are asylum seekers and/or victims of trafficking, through the analysis and the development of operational procedures and best practices in terms of reception and identification. In particular, as regards age assessment, the Italian Presidency deems it necessary to identify common European assessment criteria, mutually recognised by the States, through the development of tools which are immediately operational. Finally, taking up the call of the European Parliament, the Presidency intends to propose to the Member States the designation of a national contact point which can act as a liaison with the European Commission to monitor the situation and the actions taken at national level.

Particular attention will also be focused on the continuous integration of third countries' nationals (including those in need of international protection). Based on best practices at EU level, the Presidency will endeavour to raise the level of European achievements in this field, along the lines of the European Agenda on the Integration of Third-Country Nationals.

Bearing in mind that interreligious dialogue is a factor of social cohesion, attention will also be focused on promoting and protecting freedom of religion and belief through social mediation and inter-cultural dialogue.

The Presidency accords priority to an effective and sustainable return policy, which fully respects the rights of migrants and takes into account the specific features of the countries of origin. For this purpose, the Presidency intends to support any initiative aimed at improving practical cooperation with the relevant third countries in this respect, encourage the analysis and exchange of best practices and foster the use of voluntary return systems, through information campaigns supported by the Commission and implemented by Member States.

Under the new strategy for the prevention of and fight against trafficking in human beings in 2012-2016, and bearing in mind the priorities set for the 2014-2017 policy cycle, the Italian Presidency will stimulate the development of coherent action to combat trafficking in human beings, including in the external dimension of the JHA area, with a particular focus on the aspects of prevention, victim protection and law enforcement activities, inter alia through the dissemination of best practices and the establishment of criteria for identifying victims, with particular reference to cases of gender-based violence and child abuse. In this regard, the Presidency intends to promote standard procedures for operators who come into contact with victims in order to systematically identify them and allow the competent authorities to take them into care. Furthermore, the introduction of a mechanism linking the authorities involved in the fight against trafficking and the institutions responsible for the recognition of international protection will be encouraged during the Italian Presidency.

Border Control

The Presidency considers it essential to continue efforts towards the further development of integrated border management in order to better control external borders and combat irregular immigration, the smuggling of migrants, trafficking in human beings and other forms of cross-border crime and transnational crime linked to the trafficking in human beings, while fully complying with the EU Charter of Fundamental Rights. The Italian Presidency will also be committed to supporting policies that encourage the legal entry of third-country nationals into the European Union, while ensuring the security of European citizens.

The Presidency intends to support the development of negotiations on the Registered Traveller Programme (RTP) as well as on the Entry/Exit System (EES), also taking into account the outcome of the technical study of the European Commission and eu-LISA. Indeed, the “Smart Border package” aims at facilitating the transit of frequent travellers and monitoring the presence of third-country nationals in the Schengen area. As it represents an important step in strengthening an effective EU integrated border management system, the Presidency intends to continue to enhance developments on several aspects of the package, to undertake an in-depth examination of the questions relating to the cost-benefit issue and to promote further discussion on this matter.

The Presidency will encourage the monitoring of the full implementation of the Schengen Information System (SIS II) and the Visa Information System (VIS).

The Presidency intends to pay particular attention to the strengthening of synergies between the various bodies and systems set up to date, on the basis of their specific remit and scope: such as Frontex, SIS II and EUROSUR, operating within the framework of migration and the movement of persons and, in terms of security, EUROPOL and EUROJUST, working in the field of the prevention and suppression of the criminal offences linked to illegal transits.

With special regard to EUROSUR, the Presidency intends to promote the full implementation of the recently adopted Regulation in order to reduce the risk of the loss of lives at sea and combat the smuggling of migrants, trafficking in human beings, drug trafficking and other forms of cross-border crime.

The Presidency will give its support to the activities of FRONTEX, also with a view to promoting the possible conclusion of technical operational cooperation agreements with third countries on border control and the fight against irregular migration.

Asylum

The Presidency intends to engage in promoting the implementation of the Common European Asylum System, as well as in analysing and evaluating the effects of the entry into force of the various regulatory tools in Member States' systems.

Particular attention will be paid to the prevention of the phenomenon of “asylum shopping” and migrants' secondary movements to those Member States with more attractive reception conditions, bearing in mind that the criteria for determining the Member State responsible should be applied according to the hierarchy identified by the Regulation (EC) No 604/2013 (Dublin III) and with due regard for fundamental rights, and in particular the right to family unity.

Attention will also be focused on the complex and unresolved question of the mutual recognition of national decisions on the international protection and free movement of the beneficiaries of protection, including the right to work in any State of the European Union.

Given the particular pressure on the national asylum systems of some Member States, partly because of mixed flows, the Presidency will continue its efforts to promote genuine solidarity at European level, in particular in emergency situations. In addition, it will support the further enhancement of the activities and role of the European Asylum Support Office (EASO).

Security for development: fight against crime

The Italian Presidency intends to focus its attention on the security for development issue in order to prevent and abolish the risks relating to economy infiltration.

The strengthening of the policies to combat criminal organisations, whose illegal profits damage the legitimate economy, is therefore at the heart of the Presidency's agenda, with specific reference to improving prevention tools, such as attacking illegal assets, and the traceability and monitoring of financial flows. To that end, the Presidency will encourage the adoption of a wide-ranging and structured approach whose primary objective is to confiscate the proceeds of illegal activities from organised crime.

The Presidency considers the sector of public procurement as a strategic and priority issue for the economic growth of the Union and the individual Member States. Organised crime, which relies on substantial financial resources derived from illegal activities, is able to distort the market and competition mechanisms, also infiltrating the field of public procurement. The Presidency will therefore encourage the prevention and suppression of all forms of criminal infiltration of the economy in this sector, with special attention to countering money-laundering activities in any form.

To that end, the Presidency considers it useful for the groups of experts set up within the Council to analyse in depth the effects of criminal action on the legal economy and to promote the strengthening of police information exchange through Europol and other bodies responsible for international operational cooperation.

A particularly effective action is aimed at developing measures to prevent and combat hate crimes, discrimination, and especially violence against women, according to the most recent models promoted by the international community and the national legislations.

Regarding information exchange and data protection, the Italian Presidency will be engaged in implementing the new Information Management Strategy (I.M.S.) and the regulation of related points of contact.

In addition, the Italian Presidency deems it necessary to step up efforts in favour of the security of communication routes and, in particular, intends to focus on transport, controls on passengers and vehicles, thefts of copper along railway lines, safety in the transportation of dangerous and nuclear goods and measures to combat sabotage activities.

The Presidency aims to identify specific actions to prevent and counter illicit trafficking in firearms, also in the light of Commission Communication on firearms and the internal security of the EU: protecting citizens and disrupting illegal trafficking.

A special efforts will be made to prevent environmental crime and the counterfeiting of food products and goods in general, as well as the theft of metals.

On the legislative side, the Presidency will advance the work on the new legal basis for EUROPOL and for CEPOL, when the proposal will be presented. The aim is to provide an efficient basis for operational law enforcement cooperation, as well as law enforcement training, in particular the implementation of the European Law Enforcement Training Scheme (LETS), and streamlining the capacities of these agencies on regional, EU and international levels.

Drugs

The Presidency will continue to work towards the full implementation of the EU Drugs Strategy 2013-2020 and the related European Action Plan on Drugs 2013-2016.

The Presidency will work on the proposals for new legislation on the control of new psychoactive substances (NPS) so as to have an effective instrument in the fight against this ever-increasing threat. It also considers it a priority to pay particular attention to alternative drug routes, i.e. trafficking via the web, in particular with regard to new psychoactive substances. Furthermore, the Italian

Presidency intends to work with Member States to strengthen the system of International Conventions in the field of drugs. The Presidency will continue efforts with regard to the establishment of monitoring systems by Member States on prescription drugs abuse and will also oversee preparations for the 2016 United Nations General Assembly Special Session (UNGASS), in order to ensure a timely preparation of the EU and Member States' position within this framework. As provided for by the EU Strategies and Action Plans, the Presidency will also launch discussions among experts on drug demand indicators. Enhancing dialogue with third countries is also of utmost importance.

Fight Against Terrorism

The Italian Presidency's efforts in the fight against terrorism will focus on activities aimed at preventing and thwarting threats, while strengthening the European approach to preventive action, as formulated in the EU Counter-Terrorism Strategy.

The Presidency will encourage the European Union to continue to pinpoint critical infrastructures and develop plans for their protection, including transport services as well as power generation and transmission facilities. The Italian Presidency will accord special attention to the use of tools and insidious methods used for terrorist purposes, to terrorist activities conducted by lone actors ("lone wolves") or micro-cells and to improving the prior experience of multinational ad hoc teams.

Attention will be focused on the development of new methods of shared operative analysis, for both prevention and protection purposes, thus increasing the synergy between internal and external aspects.

The Presidency will also be committed to promoting the development of the negotiations on the proposal for a Directive on the use of Passenger Name Record (PNR) data for the prevention, detection, investigation and prosecution of terrorist offences and serious crime.

Finally, the Presidency will ensure the possible follow-up to the approval of the Council decision on the arrangements for the implementation by the Union of the solidarity clause, including preparedness measures.

Cybersecurity

On the basis of the Joint Communication "An Open, Safe and Secure Cyberspace", the Presidency will support the finalisation of the Commission proposal for a Directive aimed at enhancing network and information security across the EU and cybersecurity preparedness and capabilities at national level.

The Presidency will encourage Member States to engage with industry and academia by setting up

public/private partnerships, as a key component of national cybersecurity, and cooperate with the Commission, Europol and all relevant stakeholders in supporting the training of Member States to strengthen cyber capabilities to combat cyber threats.

With a view also to the CSDP, the Presidency will ensure the implementation of all aspects of the EU Cyber Strategy. The Italian Presidency will promote training and education in cyber defence, further improving the existing mechanisms for Pooling and Sharing.

With regard to cybercrime, the Presidency intends to promote concrete actions to prevent and combat cyber threats (cybercrime, attacks on critical infrastructure, online bank fraud and scams, child pornography on the Internet and cyber bullying), by strengthening operational cooperation between the police forces and partnership actions between the institutions, information technology and financial sector businesses, the academic world and the relevant NGOs. The Presidency will fully support the 7th round of mutual evaluation on cooperation on cybercrime.

Visa Policy

The Commission proposal for amending the visa code will be the main item of discussion between the Council and the Parliament during the Italian Presidency. A streamlining of procedures, with substantial simplification which does not jeopardise security, should be the final outcome, with the aim of encouraging mobility to the EU.

The Italian Presidency will give its utmost attention to visa policy, within the framework of mobility dialogues with third countries. The Presidency will encourage negotiations on visa facilitations aimed at balancing the Union's relations with its neighbours in both the Mediterranean area and the Eastern Partnership. Moreover, strategic priority will be given to the launch of negotiations with China, within the framework of the high-level dialogue on migration and mobility.

Civil Protection

The Presidency attaches great importance to civil protection policy. The Decision on a Union Civil Protection Mechanism reforms and strengthens cooperation in this area by opening up new perspectives, particularly in the area of community resilience and disaster risk reduction. Within this framework, the Italian Presidency will focus on the issues of both disaster prevention and response. On the one hand, it will aim to contribute to the implementation of the most important part of the prevention policy introduced by the new Decision, regarding the EU's risk management capability and the sharing of information on risk management. On the other hand, following lessons learnt from recent experiences outside the European Union and the opening of the new Emergency Response and Coordination Centre in Brussels, it will work on how to further strengthen support for

the civil protection capacities in respect of humanitarian emergency assistance. In this regard it will table innovative proposals on the joint use of resources, based on complementarity, coherence and efficiency, in both disaster response and disaster risk reduction actions.

Customs Cooperation

The Italian Presidency will ensure the proper implementation of the 7th action plan of the Strategy for future customs law enforcement co-operation, for the period from 1 January 2014 to 31 December 2015.

The Presidency will analyse the phenomenon of undervaluation in order to monitor the possible involvement of criminal organisations, to share data and best practices and to assess the needs for specific tools to increase customs cooperation in this field.

Taking into account the current situation as regards excise fraud in the customs context and the identification of available tools, best practices and needs, the Council will work on conclusions aimed at enhancing cooperation between Member States in the field.

E. Employment, Social Policy, Health and Consumer Affairs

An inclusive European economy

In the light of the legacy of the financial and economic crisis, there is an urgent need to prevent the collapse of social cohesion and its dramatic consequences not only in social terms, but also from the viewpoint of economic and democratic governance. Therefore, the Presidency will focus on the following priorities: fight against poverty, the reconstruction of human capital, resilience to asymmetric shocks and the importance of the social economy. The aforementioned objectives will be pursued in connection with and within the framework of the mid-term review of the EU2020 Strategy. On the basis of the Commission's Communication and during the ongoing public consultation, the Italian Presidency will encourage a general debate within the EPSCO Council, the main outcome of which in the areas of employment, poverty and social exclusion will contribute to the review of the Europe 2020 Strategy. Within this framework, the Presidency will encourage discussions on the most appropriate measures.

A more inclusive decision-making process, based on the involvement of social partners, will also be actively pursued as a means of further increasing confidence in the EU institutions.

Greater Employment Opportunities – Focus on Youth

High unemployment and inactivity, particularly among the youth, are today's most serious challenges to the European Union. A much higher level of attention and resources will be directed at tackling this problem: ultimately, the competitiveness of EU economies, the future prosperity of its society and the sustainability of its welfare systems depend on the productivity of the labour force, tapping the potential of key growth sectors. The Presidency will work towards the implementation of the EU employment strategy, focused on such instruments as the Youth Employment Initiative and the Youth Guarantee. Increasing high-quality labour mobility will also be a key theme for the Presidency.

With specific regard to employment policies, the priorities of the Presidency are to support youth employment, to foster transnational and cross-border mobility and to make the labour market more inclusive.

The Presidency will direct its attention at the employability potential of the third sector and the social economy and at the job opportunities arising from the transition to a green economy.

As far as the Youth Employment Initiative and its impact on active labour market policies are concerned, Youth Guarantee Programmes are being implemented and will start delivering results in

2014. The Presidency will support implementation by fostering peer review and exchange of best practices, thus encouraging early adoption of the measures necessary to increase the employment of drop-outs, Not engaged in Education, Employment or Training (NEETs) and women, such as apprenticeship, traineeship and improvement of access to information on the services provided by public and private employment services.

Within the framework of the implementation of the Youth Guarantee and the Youth Employment Initiative Programmes, the Presidency will encourage the exchange of best practices in order to compare the different systems. Particular attention will be accorded to the role of the public employment services, whose functioning is key to ensuring effective matching between labour demand and supply. The question of worker mobility will represent one of the priorities of the Italian Presidency. Transnational mobility represents an important instrument in support of the objectives set out in the Europe 2020 Strategy. The Presidency will pursue negotiations on the proposal for a Regulation on a European Network of Employment Services, workers' access to mobility services and the further integration of labour markets (EURES).

Those instruments will be crucial not only for the success of the Youth Employment Initiative, but also in order to help those who have lost their jobs as a consequence of the crisis to remain in the labour market and find a new job as soon as possible.

Rights of Workers

The Presidency will launch discussions on the proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on seafarers, amending Directives 2008/94/EC, 2009/38/EC, 2002/14/EC, 98/59/EC and 2001/23/EC, aimed at improving working conditions, the protection of workers against insolvency of employers, information and consultations of workers and health and safety at work. The Presidency welcomes the Commission Communication on the new Strategic Framework on Health and Safety at Work 2014 – 2020.

As far as labour inspection is concerned, the Presidency will devote a thematic day of the Senior Labour Inspectors Committee (SLIC) – to be held in Italy in November – to the issue of flexible jobs as employment opportunities and measures to counter excessive precariousness: actions to safeguard health and safety, social security and working conditions. The Presidency will also advance the work on the recent Commission proposal for a Decision to establish a European platform to combat undeclared work.

The fight against undeclared work constitutes the most important element of the overall strategy to support employment and economic growth, forming a constant strategic focus of the inspection activities.

Social Investment

The Presidency will accord particular attention to the mid-term review of the Europe 2020 Strategy focusing on indicators of poverty and/or social exclusion chosen as targets.

The Italian Presidency will continue the discussion within the Council as regards the social investment package that seeks to improve the adequacy and sustainability of social systems, making the best use of the EU funds to support social investment programmes. Particular attention will be paid to social innovation since social policies require constant adaptation to new challenges. Informal discussions within the Council on the social investment package will continue with a particular focus on the implementation by Member States of the 2008 European Commission recommendation on the active inclusion of people excluded from the labour market, based on targeted, conditional and more effective support. In particular, in order to promote the definition of efficient and adequate income support measures, the Presidency will promote the development of the methodology to establish reference budgets, also making available the experience gained by its national statistical institute in the definition of a measure of absolute poverty.

With the aim of reinforcing the role of the social economy in the context of the European Social Model, the Presidency will support and promote employment in the third sector, push for the co-design of Corporate Social Responsibility (CSR) interventions with companies and stakeholders and encourage synergic efforts in terms of systematic data collection on in respect of non-profit organisations.

Social Dimension of the Economic and Monetary Union

The development of the EMU's social dimension will be one of the priority themes during the Italian Presidency. The long-lasting financial and economic crisis has demonstrated that structural economic reforms must be accompanied by measures aimed at economic recovery and ensuring social cohesion. The Presidency will continue ongoing discussions on this issue. Special attention will be paid to the issue of automatic stabilisation through discussions on the possible establishment of an EMU-wide unemployment benefit system as a tool for asymmetric shock absorption at central level, without undermining the obligations of individual Member States to carry out structural reforms aimed at improving resilience, productivity and long-term economic fundamentals.

Along the lines of the Commission Communication on the social dimension of the EMU, the Presidency accords utmost importance to better monitoring and taking into account the social and labour market situation within the EMU. This would allow for a broader understanding of the social developments within the framework of the European Semester, so that the Country-Specific Recommendations (CSRs) can take account of the economic and social dimensions in a more balanced manner.

The coordination of economic, employment and social policies will be further enhanced in line with existing procedures while fully respecting national competences. This requires more work to strengthen cooperation between the various Council configurations, in particular between EPSCO and ECOFIN, in order to ensure policy consistency.

The social dialogue involving the social partners at both Member State and European level will be enhanced in the coordination of economic and employment policies at EU level. The October Tripartite Social Summit will allow a consultation of social partners on several subjects, including EMU.

Equal Opportunities for Men and Women

In view of the 20th anniversary of the adoption of the Beijing Declaration and Platform for Action (BPfA), the Italian Presidency will provide a thorough assessment of the implementation since 2010 of the objectives included in the twelve critical areas of concern defined by the BPfA, in the context of EU policy priorities and targets, with the aim of presenting the most recent situation and identifying achievements, gaps and future challenges in each area at both EU and national level. The review will propose recommendations for further actions to promote gender equality in the EU, which will serve as a useful basis for the definition of the global post-2015 development goals. Within this framework, the Presidency will organise a specific Conference on the Beijing Platform for Action with ministerial participation and will take forward negotiations within the Council on the Directive on improving the gender balance among non-executive directors of companies listed on stock exchanges. The gender issue will be pursued as one of the priorities in policies and the evaluation of corporate social responsibility actions and impact.

Non-discrimination

The Presidency attaches great importance to the implementation of the principle of non-discrimination, as enshrined in Article 19 of the Treaty on the Functioning of the European Union, in Article 21 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union and as specified in the Racial Equality Directive 2000/43/EC, as well as in the Framework Employment Directive 2000/78/EC. The Presidency will accord special attention to the need to strengthen non-discrimination, promoting a high-level conference and taking forward negotiations within the Council on the Directive implementing the principle of equal treatment between persons irrespective of religion or belief, disability, age or sexual orientation. With a specific focus on Roma inclusion, the Presidency will host the Fourth Meeting of the National Roma Contact Points in order to strengthen relevant initiatives in implementing national strategies in accordance with the EU Framework.

Furthermore, during Employment Week the Italian Presidency will focus on diversity management.

Health

Due to their cross-cutting nature, health-related issues represent a priority for the Italian Presidency, which will be engaged in involving the third sector, such as active healthcare organisations.

The Presidency will promote healthy lifestyles and prevention, within the conceptual framework of the “3rd Health EU Programme”, also taking into account gender differences, with a special view to the prevention of respiratory diseases and cancer.

The Italian Presidency will invite its European partners to consider the outcome and perspectives of the fight against HIV/AIDS – ten years after the Dublin Declaration on the partnership against this disease. Priority will be given both to vaccines as an effective tool for public health, also aiming at the adoption of Council conclusions, and to antimicrobial resistance.

As regards healthcare, more work will be done to guarantee the quality of services in order to ensure the greater safety of patients. Given the adverse economic cycle, special attention will be given to the issues of efficiency, efficacy and the cost-effectiveness of healthcare delivery.

The Italian Presidency intends to promote public discussion on patient safety and care-related infections. Discussions will also be held on dementia, the treatment of pain and palliative therapies.

Health research plays a primary role with regard to the aforementioned issues and a discussion on this specific issue will be launched during the Informal Meeting. Ministers will consider the benefits for patients arising from research and innovations in the pharmaceutical and medical devices sectors.

The Italian Presidency will focus on the review of the Regulations on medical devices and in-vitro diagnostic medical devices. The Presidency will also explore whether and how to take forward the review of the Directive 89/105/EEC on the transparency of measures regulating the prices of medicinal products for human use and their inclusion within the scope of public health insurance systems.

Furthermore, the Presidency provides a venue for a wide-ranging reflection on health in the Mediterranean area, also facilitating the sharing of experiences among experts from the Southern countries, so as to revive collaboration and define shared goals and strategies.

F. Competitiveness

Competitiveness

The economic crisis has heightened the importance of competitiveness for the recovery, as well as the need to accord the highest priority to Europe's growth and competitiveness policies. To that end, the Presidency will encourage the EU to gear all its policies towards improving the business environment, enhancing productivity, fostering innovation and exploiting the potential of both traditional and emerging sectors. The Council will implement essential growth-enhancing measures within the framework of the Single Market, Industrial competitiveness, Research and Innovation and the Space policy. Many initiatives are embedded in the Europe 2020 strategy, the European semester, and in particular the "Compact for Growth and Jobs".

Modernising consumer protection, speeding up work on intellectual property and strengthening custom policy are also priority strands of action. The Presidency will also pay adequate attention to the manufacturing sector, with a particular focus on the new generation of industrial policy measures building on the orientations given by the March 2014 European Council. Special emphasis will be placed on SMEs, with a view to supporting their integration in global value chains. In particular, innovative start-ups established across all sectors can play a key role in fostering sustainable growth, technological development and job creation – especially for young people. To foster growth, particular attention will also be paid to reducing the remaining unjustified obstacles to the full implementation of the Services Directive, which are hampering the creation of an efficient and competitive single market. Competitiveness is also closely linked to innovation and knowledge. Supporting the implementation of Horizon 2020, removing the bottlenecks to a real mobility of researchers in the European Research Area and better aligning national research priorities will be at the core of the Presidency agenda to help maintain a competitive edge and economic growth.

Increasing the efficiency of public administrations, reducing the administrative burden and simplifying regulation across policy areas are also important for promoting a more business-friendly environment and competitiveness. Besides improving the relationship with citizens, public administration modernisation is key to promoting job creation, as recently underlined in the 2014 Annual Growth Survey. Within this framework, the Italian Presidency will support those initiatives aiming to improve policy coordination among states and EU institutions for administrative capacity-building and Public Administration modernisation, with a particular focus on the full use of new information and communication technologies to deliver better services, on the reduction of the administrative burden, on the enhancement of the quantity and quality of open data and on the wider engagement of citizens in the definition and implementation of public policies.

Single Market

Although the single market is the cornerstone of European integration, it has yet to be fully exploited. The European institutions, also through the Compact for Growth and Jobs, have identified the deepening of the single market as a key factor in promoting competitiveness and jobs.

Nevertheless, the economic and financial crisis in the past few years has put the Single Market agenda under pressure. Therefore, the Italian Presidency will be committed to re-launching the genuine significance of the internal market throughout a focused approach to be developed during the Italian Presidency.

Special efforts will be made to complete the proposals put forward in the Single Market Act II, such as the measures on investment funds to encourage long-term investment in the real economy. Besides, other main areas include services, the digital single market, the single energy market, the definitive completion of the State Aid modernisation reforms and the intellectual property framework. The Regulatory Fitness and Performance Programme (REFIT) needs also to be taken into account as a horizontal tool for more tailored measures.

Moreover, the Italian Presidency programme will be focused on a new “Approach to the Internal Market” (AIM), since the European Union now needs a strongly integrated economic platform and a coherent set of policies. The Italian Presidency will therefore launch a debate on the role of the internal market for growth, innovation and jobs within the framework of the mid-term review of the Europe 2020 Strategy.

Within this context, the Presidency will encourage each Member State to highlight a target area where action may be needed to further develop the single market and possible measures to be taken (e.g. review of EU legislation, soft law, peer reviews), in order to help find common ground on a set of measures to increase Europe’s economic integration.

The Presidency will accord special priority to policy areas which have a positive short and medium-term impact on EU competitiveness, with a special focus on SMEs, linked to three capital drivers for growth: industrial competitiveness (in line with the March 2014 European Council Conclusions), innovation policies, trade and export policies (above all, challenges and opportunities resulting from the Transatlantic Trade and Investment Partnership - TTIP).

The new AIM will provide an opportunity for possible mainstreaming of competitiveness across all the EU policy areas, in particular through the COMPET Council.

Intellectual Property

The protection of intellectual property rights represents a key factor for growth and employment, especially in a global world. Moreover, as part of the construction of a digital single market by 2015, the definition of an appropriate regulatory framework for the protection of intellectual property is becoming increasingly evident.

The acquis in the field of copyright and related rights has largely been harmonised. However, a discussion might be possible on the basis of the Commission's forthcoming document.

In the area of the Protection of Industrial Property, the Italian Presidency will continue to work on the reform the trademark system, which aims to upgrade, rationalise and modernise the existing legislation in order to make the system for registering a trademark across the EU more accessible and more effective for companies, improving the protection of this vital asset against counterfeiting.

The Italian Presidency will also focus on the negotiations on the proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on the protection of undisclosed know-how and business information against their unlawful acquisition, use and disclosure, working towards the definition of a harmonised legislative framework on trade secrets which boosts technological cooperation and the exchange of know-how.

Company Law

The Italian Presidency considers that a modern and efficient corporate governance framework for European undertakings, investors and employees is a key component for the successful implementation of the Europe 2020 Strategy. An attractive environment for shareholders contributes to growth, job creation and EU competitiveness and sustains the long-term financing of the European economy, addressing some of the weaknesses identified during the latest economic crisis. In this vein, the Italian Presidency will pursue a thorough examination of the recently adopted proposal for a Directive on the encouragement of long-term shareholder engagement, with a view to reaching a swift agreement in the Council.

Particular attention will also be paid to those proposals aimed at reducing the costs connected to cross-border operations of economic entities. In this vein, the Italian Presidency will pursue a thorough examination of the recently adopted Proposal for a Directive on single-member private limited liability companies, and will follow up on the work carried out by the Greek Presidency on the Regulation on the Statute of the European foundation.

Technical Harmonisation

Technical harmonisation is vital for the elimination of a wide range of obstacles which hinder the free movement of goods within the internal market.

The Presidency attaches utmost importance to the proposal for a Regulation concerning type-approval requirements for the deployment of the eCall in-vehicle systems which would play a crucial role in significantly reducing the number of injuries and fatalities in road accidents. The Presidency's objective is to reach an early second-reading agreement with the European Parliament on this dossier.

The Italian Presidency is also committed to seeking progress on the debate within the Council on the proposal for a Regulation simplifying the transfer of motor vehicles registered in another Member State. The Proposal is essential in order to eliminate administrative barriers governing motor vehicles' re-registration procedures. The Presidency will resume discussions after the release by the European Commission of supplementary analysis on the dossier's tax-related aspects, which is expected to be published in the autumn of 2014, with a view to reaching a possible common position among Member States and a subsequent first-reading agreement with the European Parliament.

The Presidency will also continue the discussions within the Council on the New Alignment Package concerning the proposals for Regulations on cableway installations, personal protective equipment and appliances burning gaseous fuels. The three proposals are intended to replace the existing Directives with three Regulations, in line with the Commission's simplification objectives, and to align them with the "goods package" adopted in 2008 and in particular the New Legislative Framework Decision (2008/768/EC).

Industrial Policy

The Italian Presidency will promote an integrated industrial policy approach to all policies and instruments impacting on the competitiveness of European industry. SMEs are at the core of the Presidency's Programme in terms of industrial policy as a strategic element within global value chains. Innovative companies are increasingly being identified as strategic drivers which can help create a more innovation-friendly business environment, increasing social mobility, as well as attracting investments and talented people from abroad to the European Union.

In this context, the Council will also encourage the thorough implementation of the Small Business Act based on the report of the SME Envoys.

The Presidency, on the basis of the Commission Communication on a European Industrial Re-

naissance, will assess progress in the implementation of the European Council mandate to the Council. The Presidency will ensure that the COMPET Council deals with the microeconomic aspects of the Europe 2020 strategy, while enhancing the role of the High-Level Group on Competitiveness and Growth, delivering industrial policy input to the Council.

The Presidency will support the definition of a framework that systematically includes the Industrial Renaissance in all policies impacting on competitiveness.

Within this framework, the Presidency will focus on sectors in transition and “horizontal” drivers of growth for the development of an advanced manufacturing system such as Key Enabling Technologies (KETs), disruptive technologies and lead markets.

As far as the defence sector is concerned, the Presidency will assess progress in the implementation of the conclusions of the December 2013 European Council and the Foreign and Defence Council of November 2013 for a well-functioning defence market, based on openness, equal treatment, opportunities and transparency for all European suppliers. With reference to the Communication “Towards a more competitive and efficient defence and security sector”, the Presidency will promote greater access of SMEs to both Defence and Security markets, as well as R&D, and will foster the development of value chains in the defence industry. It will encourage Member States and EDA to submit proposals on how to promote regional networks and strategic clusters and on financial options for supporting SMEs. Furthermore, the Presidency will encourage Member States to continue to invest in R&D, inter alia by maximising synergies between national and EU investments and between civil and defence research and identifying relevant research topics which could be funded under a preparatory action from the European Commission. The Presidency will work to set up a EU framework allowing and improving the mutual use of civilian and military research for dual-use applications, including results on the “key enabling technologies” stemming from Horizon 2020 and other civilian-focused programmes.

The Presidency will encourage the mechanism of cooperation in the defence sector in the context of the European Commission Task Force on Defence Industry & Market and will monitor the status of the implementation of the relevant European Regulations and Directives on transfers of the defence-related products and arms within the Union, focusing on the strengthening and the effectiveness of the controls by the EU Member States.

Better Regulation

The Presidency will strengthen efforts to ensure that EU legislation is “fit for purpose” through the effective use of smart regulation tools (regulatory costs reduction, impact assessment, evaluation and stakeholder consultation), particularly for SMEs and micro-enterprises, also on the basis of

stakeholder consultation. The Italian Presidency will pay special attention to progress made by the Commission's REFIT programme, focusing on cooperation between the European Commission and Member States in producing joint evaluations. The Presidency will promote the reduction of the regulatory burden, inter alia through a specific EU programme, the simplification proposed and adopted by EU institutions in order to decrease unnecessary and excessive costs for businesses, as well as the use of impact assessment in the Council. Progress on the Smart Regulation will also be addressed through Council conclusions.

Consumer Rights

Consumer policy is of central importance for maximising consumer welfare and ensuring their freedom of choice. The Presidency attaches the utmost importance to the “two Regulations” package of Consumer Product Safety and Market Surveillance, which is aimed at both strengthening consumer protection and creating a level playing field for businesses. Rules on the origin of goods represent a major step forward in this respect. The Presidency's objective will be to achieve agreement on both proposals. The Presidency will also aim to reach agreement on the proposal for a Directive on package tourism travel.

Customs Union

The Italian Presidency will focus on the review of the Regulation (EC) No 515/97 on mutual administrative assistance between the administrative authorities to ensure the correct application of the legislation on customs and agricultural matters.

The Presidency will further explore the possibilities for continuing discussions on the Commission's proposal to approximate customs infringements and sanctions, with the dual objective of strengthening customs compliance and ensuring the equal treatment of operators.

The Presidency will work on governance in the customs area in order to simplify the policy-making process, inter alia by according a more strategic role to Council preparatory bodies in the field of customs, including the reporting mechanism.

The Italian Presidency will work on enhancing the EU's commitment to speeding up the e-Customs review (including the development of a Customs Single Window for IT systems/interfaces) and enhancing trade facilitation between the EU and the Mediterranean and Balkan areas, by implementing the Regional Convention on preferential Pan-Euro-Med rules of origin.

Tourism

Since tourism is a key growth factor for Europe, an all-encompassing strategy should be established in order to reinforce Europe's brand positioning, including as the world's number one destination for both cultural and sustainable tourism.

Against this background, the Presidency, in cooperation with the European Commission, will host the 13th European Tourism Forum in order to share best practices and focus on policies for enhancing tourism across Europe. Within this framework, measures will be discussed to simplify existing visa procedures and facilitate the movement of non-EU citizens in Europe.

The Presidency will explore the possibility of developing a European digital strategy aiming to promote tourist services, cultural itineraries and tourist experiences. Moreover, attention will be paid to the development of mobility plans and intermodal transport services for improving the access to and usability of territories and places which are off the main infrastructural tracks, while enhancing the cultural, landscape and environmental heritage.

Finally, a special focus will be placed on the labour force in the tourism sector. The Italian Presidency deems it necessary to invest in specialised advanced training courses and to create a network of European best practices in the academic field in order to train a generation of tourism professionals whose quality standards are both high and consistent. Within this framework, advanced and innovative tourist service management models will be promoted, also involving private entities, especially in historically, artistically and environmentally relevant sites, to pave the way for new professions and synergies.

Research and Innovation

In the context of the mid-term review of the Europe 2020 Strategy, the Italian Presidency plans to propose a political discussion and Council conclusions on research and innovation as new sources of growth, building on the Commission's Communication on this topic. In this context, attention will be paid to aspects which have a positive impact on growth and employment, in particular fostering public/private partnership in research; promoting demand-side innovation policies; simplifying and streamlining research and innovation policies; and promoting social innovation.

In order to ensure a dynamic continuity with the Greek Presidency, the Italian Presidency intends to further advance preparations for the initiative for a "Partnership in Research and Innovation in the Mediterranean Area" (PRIMA), based on Article 185 of the Treaty on the Functioning of the European Union (TFEU). On this issue, a discussion and Council conclusions will be proposed. Bearing in mind the considerable emphasis on marine and maritime sectors and blue innovation as important

pillars for a sustainable socio-economic growth, the Presidency will organise specific events and work with the Commission and Member States to define a Blue Growth flagship initiative for the Mediterranean.

Convinced that open and productive research infrastructures will significantly advance Europe's capacity to generate new ideas and create jobs, the Italian Presidency will devote the COMPET/Research Informal Ministerial meeting to infrastructures. Discussions will take into account the implementation of the European Strategy Forum on Research Infrastructures (ESFRI) roadmap as well as the European Research Infrastructure Consortium (ERIC) instrument, ensuring coherence with smart specialisation strategies at regional and macro-regional level.

Bearing in mind that the establishment of an authentic European Research Area (ERA) is important for maintaining the European research systems on the leading edge of the advancement of knowledge, especially in times of fiscal constraints, the Presidency will address this topic, taking into account the anticipated Second Annual ERA Progress Report by the Commission, with a view to adopting Council conclusions. Special emphasis will be given to boosting political commitment to joint EU research programming, with the aim of visibly reducing fragmentation and eliminating unnecessary duplication, as well as promoting the ERA's human resources component, and in particular the next generation of researchers.

In addition, the Presidency plans to address the European social challenges tackled by Horizon 2020 with a specific conference on the future of science with and for social activities, with primary reference to the European Cultural Heritage. The Italian Presidency intends to place social innovation and a new model of social entrepreneurship at the very centre of its efforts to support inclusive and sustainable growth, boosted by the remarkable efforts made by the European Commission with the Social Business Initiative – SBI. The aspects of smart communities, social innovation scalability through technology and science and financing of social innovation will be at the very heart of the debate to be proposed by the Italian Presidency.

On a technical working level, the Italian Presidency deems it important to carry out an initial stocktake on the framework programme Horizon 2020. In particular, it is important to analyse the outcome of the first calls for proposals in order to steer the subsequent phases and ensure that the programme is fully exploited in terms of the European Union's scientific, industrial and social growth, also in synergy with the use of the European Structural and Investment Funds. The Presidency will also pay attention to the valorization of key enabling technologies with the organisation of a dedicated three-day event. A SET-Plan conference will address the specific issue of energy.

Space

The Italian Presidency will continue the political discussions on relations between the European Union and the European Space Agency (ESA) in accordance with Article 189 of the TFEU and the COMPET Council conclusions “Establishing appropriate relations between the EU and the ESA”, adopted on 18 February 2013.

The Italian Presidency will launch discussions on the Commission’s Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on the dissemination of Earth observation satellite data for commercial purposes Proposal for a Directive on the identification and dissemination of High-Resolution Earth Observation Satellite Data (HRSD) for commercial purposes, aiming to ensure the proper functioning and development of the internal market for commercial satellite data high-resolution satellite data products and services by establishing a transparent, predictable, fair and coherent legal framework across Member States.

Discussions will also be launched on future EU space programmes and infrastructures aiming to further support the Union’s policies and for the benefit of European citizens.

Furthermore, the Italian Presidency will promote an international event on the Copernicus Programme, focusing on the potential contribution to EU policies and actions in the areas of border control, maritime surveillance, preservation of cultural heritage and external action. These are key themes for Europe and, in particular, for the Mediterranean region. The event will also help to better promote the role of “Space” not just as a strategic priority sector for the EU, but also as a key driver of the European economy.

G. Transport, Telecommunications and Energy

In order to enhance the EU's competitiveness, growth and jobs and within the framework of the Europe 2020 Strategy mid-term review, the role of digital technologies, energy and transport is key. Infrastructures development, single market completion, security of supply, reduction of energy costs, digitalisation and enhanced mobility are essential enablers for the EU economy.

Transport

The Italian Presidency intends to contribute to the achievement of the major objective of creating a single European transport area, especially bearing in mind that infrastructure and transport sectors play an important role in ensuring economic growth, creating employment and fostering European economic and social cohesion.

Given their major contribution to the European transport infrastructures, priority will be given to the European TEN-T Corridors. The first goal will be to strengthen the EU TEN-T Corridors' governance with the aim of pursuing the rationalisation and harmonisation of the existing legal framework, planning, governing, financing and implementing the TEN-T Corridors. Special attention will also be given to defining infrastructure priorities and to resources allocation set up by TEN-T Fund.

In the light of the growing need for investments in infrastructures, the Presidency will stimulate a strategic debate on the attraction of private capital and on the need to grant Member States more flexibility in using the public budget to finance major cross-border projects of EU interest. The informal Transport Council will be the occasion for Member States to define a shared European strategy on these issues.

Land Transport

The Presidency will promote open discussions to assess the possibility of creating a truly single and open EU rail market, together with the efficient and cost-effective governance of priority freight corridors.

In order to contribute to the opening of the market for domestic railway passenger services and the definition of the railway infrastructure governance, the Presidency will encourage progress on the fourth railway package and will promote a policy discussion in order to seek a common position among Member States. The Presidency will negotiate with the European Parliament on the technical pillar of the fourth railway package and intends to pursue an holistic approach to the all package.

In the field of road transport the Presidency will focus on reinforcing intermodal transport with the aim of reducing energy consumption and CO2 emissions: it will also continue to work with the

European Parliament on the proposal for a revised Directive on the weights and dimensions of commercial vehicles.

Air Transport

The Presidency intends to encourage negotiations on the proposed Regulations “Single European Sky 2+”, beginning with the recast of the Regulation establishing the general principles for setting up a Single European Sky, with the aim of accelerating the reform of European air traffic control in order to meet the growing traffic demand anticipated in the years to come. Under the same package, the Presidency could also examine the proposal for the review of the Regulation (EC) No 216/2008 modifying the rules governing the European Agency for Aviation Safety (EASA).

As regards negotiation with the European Parliament, the Presidency will endeavour to finalise the negotiations for the adoption of the air passenger rights package. The Presidency will work towards advancing the negotiations with the European Parliament on the relevant Regulations of the Airport package (on the allocation of time slots and ground-handling services).

The Presidency will also promote a policy discussion concerning the Commission’s Communication on the opening up of the aviation market to the civilian use of Remotely-Piloted Aircraft Systems in a safe and sustainable manner.

Maritime transport

Considering the increasing relevance of maritime shipping and the maritime commercial routes linking the EU ports to all other major economies, the Presidency attaches the utmost importance to enhancing the role of European ports as logistics terminals as defined in the TEN-T network. Therefore, the Presidency will continue work on the Commission proposal establishing a framework for market access to port services and the financial transparency of ports.

Horizontal Issues

The Presidency will promote a new definition of the TEN-T Project, shifting from single rail and water networks to road networks and ports, inter-ports and airport nodes.

The Presidency will also encourage an in-depth assessment of TEN-T networks, in line with the process already launched at the TEN-T Conference held in Naples in October 2009.

In the field of GNSS satellite systems (Galileo and EGNOS), the Italian Presidency is committed to promoting Public Regulated Services and “Early Services” in commercial sectors, considering that any further delay in the offer of satellite services with respect to competing satellite systems will undermine the prospect of penetrating global markets.

Single Digital Market

Europe cannot miss the opportunities of the digital revolution. The challenge is not limited to exploiting the high potential of the ICT sector as a source of growth. Europe is urged to ensure the digitalisation of its entire economy and public services across the board, as the key to unlocking the next decade of growth and innovation.

The Italian Presidency, in cooperation with the European Commission, will organise the “Digital Venice” event in July. The event will bring together European political, industrial and innovation leaders to stimulate a high-level debate on the digital economy. In Venice, thematic workshops involving institutions, researchers, students, industry and innovation stakeholders will focus on the following key priority areas: e-skills and jobs; rethinking “digital” to favour economic development; trust and security for digital citizenship; the EU digital service infrastructures, Cloud computing, open and big data value chains and the digitalisation of the public sector as a key enabler for EU competitiveness.

The “Venice Declaration” will provide the vision and strategic guidelines for a stronger Digital Agenda for Europe (DAE) in the context of the review of the Europe 2020 strategy.

Transforming the EU into a digital economy means building an architecture based on three infrastructures: regulatory, physical and human.

The creation of a modern and responsive regulatory framework, allowing the removal of the barriers to e-commerce and the completion of the Digital Single Market, is a matter of absolute priority. As the telecoms market is the cornerstone of the digital market, the Italian Presidency will strive to facilitate an agreement in the Council and finalise the subsequent negotiations with the European Parliament.

Digital trust is an essential pre-condition for the functioning of the single market. Therefore, the Presidency will also accelerate the negotiations on Network Infrastructure Security (NIS).

The Italian Presidency will work to stimulate progress in the discussion on the Web accessibility Directive.

To move towards a real digital economy, the EU needs to tackle its infrastructure and networks gap. The Italian Presidency intends to steer a debate on the creation of a stable and transparent regulatory environment for the required investments, also promoting a discussion on how to support the process, making the best possible use of available Structural Funds, EIB initiatives and programmes such as Horizon 2020.

The third pillar is human infrastructure. The Italian Presidency will strive to support the “Grand

Coalition for digital jobs” at EU level, inter alia in the context of the ongoing initiatives for youth employment, and will stimulate a debate on the integration of digital skills in education from the earliest stages of school.

In the light of the essential role played by public administration in the digital economy, the Presidency will encourage a reflection on policy coordination in digital public procurement, as a lever for significant cost savings and in order to stimulate investments by EU companies.

The Italian Presidency will promote the development of cross-border Digital Public Services, and in particular the creation of European interoperable platforms such as a common framework for citizens’ electronic identity management. Moving towards an “EU citizens e-Identity” will represent a flagship project.

A coordinated approach to “Cloud computing”, “Big Data” and “Open Data” technologies will be encouraged, with a view to modernising the public sector, reducing its costs and promoting the global competitiveness of EU digital companies. The Presidency will encourage the further development of the “EU Cloud Partnership” and of a reinforced network of Digital Champions.

Energy

The Italian Presidency will devote its efforts to four major, closely interlinked pillars of EU energy policy: the framework for climate and energy beyond 2020; EU energy security; the completion of the single energy market; and external energy policy.

In this regard, the Presidency intends to steer constructive debates linked to the proceedings of the TTE-Energy Council, aiming to take stock of the results of policies already adopted, accelerate their effective implementation, where necessary, and facilitate decisions on future actions, also in the context of the mid-term review of the Europe 2020 strategy.

Recognising the key role of the energy sector for stronger and more sustainable economic growth, the Italian Presidency will in all areas promote an approach that takes due account of the impact of the policy on energy prices and industrial competitiveness.

Following the last informal Energy and Environment Councils, the first round of Sherpa meetings and the June European Council, negotiations on the package will continue. The Italian Presidency will favour a constant, active involvement of the EU Council. Discussions on the package will be held at an informal meeting of Ministers of Energy and Environment with the aim of reaching agreement at the European Council in October.

The Italian Presidency will promote a thorough debate on the proposed EU Energy Security Strategy, also taking into account the outcome of the Rome G7 energy ministerial meeting and the G7 Sum-

mit in Brussels. Due attention will be paid to short, medium and long-term measures.

The Presidency will steer a debate on the Commission Communication on energy efficiency, on its links with the climate and energy framework and on focusing on harmonising the system for measuring national results. Maximum coherence between the climate/energy framework and the energy security strategy will be ensured. In this vein, the proposed system of governance will be further defined in order to take account of the national specificities in terms of the energy mix and the degree of dependence on fossil fuels, knowing that the discussions on the framework for energy and climate policy up to 2030 will also contribute to a common European vision of the energy mix.

In this context, the completion of the internal energy market by the end of 2014, which has already been encouraged by the European Council, in February 2011 and in May 2013, is an absolute priority. The Italian Presidency will provide a conclusive picture on the basis of the Commission's Communication on the internal energy market.

The Presidency will focus the debate on the state of play of the transposition by all Member States of the third energy package and the full implementation of the second package, and will steer a debate in particular on the promotion of the rapid adoption of network codes for electricity and gas networks, through better cooperation and dialogue amongst TSOs (Transmission System Operators) and by making use of the opportunities provided by the Florence Forum and the Madrid Forum.

In the light of the new targets proposed by the Commission on interconnections in the energy security strategy, the Italian Presidency will promote a debate on the realisation of new interconnection capacities towards the less interconnected European regions and of new reverse flow capacities and the development of coordinated regional emergency plans, also with the aim of improving the diversification of gas supply routes and ensuring energy security in normal and emergency situations. The Presidency will ensure the monitoring of the effective implementation of the new Regulation (EU) No 347/2013 on trans-European energy infrastructures and see to it that the Projects of Common Interest (PCI), in both the gas and the electricity sectors, have access to real advantages in terms of financing, authorisations and regulatory treatment in due course. Within this framework, it will also be useful to evaluate other projects not included in the list of PCIs which could improve energy security.

The Presidency will also ensure an early debate on the Commission's Communication on the retail market.

The Council conclusions on the internal energy market are expected to underline the further steps needed in order to improve market liquidity, including the development of "market coupling", with a view to levelling European energy prices. In this regard, the Presidency recalls both the new guidelines on State aid in the field of energy and the environment and the Commission's Communication

on delivering the internal electricity market and making the most of public intervention.

Regarding the external dimension of the European energy policy, the Presidency considers that the EU's first priority is to ensure an increased security of energy supply to all Member States through a better diversification of sources and routes, to be pursued by preserving and further developing strong and stable relations with interested supplier and transit countries, and also to facilitate the realisation of selected important infrastructures of common interest.

Based on the discussion on the energy security strategy, the Presidency will promote the debate among Member States, at both technical and political level, on the future steps to be taken in order to reduce external energy dependence.

The Presidency also intends to focus attention on Euro-Mediterranean relations. In this regard, the Presidency will organise an event focusing on the development of interconnection projects, on the exploitation of hydrocarbons in North African countries (Algeria, Tunisia, Egypt and Libya) and in the South-Eastern Mediterranean (Cyprus and Israel), and on the safety of offshore hydrocarbon prospection, exploration and production activities.

The Italian Presidency will continue to foster the opening of the Southern Gas Corridor as a route for the supply of gas from the Caspian area and other sources of supply and the better utilisation of regasification terminals in order to take advantage of the development of the international LNG market that is expected to become more liquid and globalised in the medium term.

In 2012, the European Commission and 21 Member States with an oil refinery present in their territories launched an intense debate on the future of the European refining industry.

The Presidency will follow this with a presentation of a "Fitness Check" of EU legislation in the refining sector, which started as part of the European Commission's Smart Regulation strategy.

The Presidency will ensure continued attention by policy makers in both the energy and industrial sectors on the future of the refining industry. Therefore, taking into account the results of the fitness check, the Presidency will promote the adoption of the measures proposed through the continuation of the EU Refining Forum and encourage stronger coordination between energy experts and industrial policy experts.

The Italian Presidency will try to advance and possibly finalise the Directive amending Directive 98/70/EC relating to the quality of petrol and diesel fuels and amending Directive 2009/28/EC on the promotion of the use of energy from renewable sources (the "ILUC Directive"), submitted on 18 October 2012.

H. Agriculture and Fisheries

The Italian Presidency will strive to promote a more sustainable, innovative and environmentally friendly development of the agriculture, food and fisheries sector in the European Union, ensuring coherence with Expo Milano 2015, devoted to “Feeding the planet, energy for life”.

Agriculture

The Common Agricultural Policy (CAP) has just undergone significant reforms.

The Presidency intends to verify the suitability of the instruments targeted at ensuring income support for farmers by monitoring any progression and, if necessary, urging the Commission to take corrective action.

Special emphasis will be placed on organic farming. The Italian Presidency will give special priority to the proposed review of the base regulation in this sector, with particular attention being paid to the rules on control, import and fraud repression in the field. All actions relating to the simplification of the procedures and the safeguarding of the quality of organic production on the market will be regarded as key issues.

In addition, the agricultural sector will contribute to the reflection on the mid-term review of the Europe 2020 Strategy following the Commission Communication taking stock of the Europe 2020 Strategy for smart, sustainable and inclusive growth.

The debate will be focused in particular on the new perspectives for young people in this sector, inter alia in order to combat unemployment.

The Italian Presidency also intends to pursue discussions on the Commission proposal on the school fruit and milk scheme, as well as on the Commission proposals on zootechnical legislation.

After the presentation of the Commission’s report on the future of the dairy market sector following the end of quotas, it will also be possible to widen the debate on the issue.

The Presidency intends to conclude the formalities concerning the approving of the proposal for a regulation on information provision and promotion measures for agricultural products on the internal market and in third countries

The Italian Presidency will try to finalise the dossiers still pending relating to the definition of CAP reforms, namely those on “Delegated Acts” for direct payments and for “the authorisation scheme for vine plantation”.

Finally the Presidency will ensure the Lisbon alignment of Regulations and Acts referring to aromatised wines, spirits and tariff quotas for meat imports.

Fisheries

The Presidency intends to actively monitor the start-up phase of the new Common Fisheries Policy (CFP) and the entry into force of the European Maritime and Fisheries Fund (EMFF). In this regard, the Presidency will urge the timely and effective implementation of the new regulatory frameworks, and will ensure the sustainable development of the sector, taking into account the environmental, economic and social aspects.

Particular attention will also be paid to aquaculture in view of the increase in production in the EU, enhancing the competitiveness-related factors represented by respect for the environment and ecosystems, food safety and quality. The Presidency intends to promote consumer information.

The Presidency will focus on reaching agreements on fishing opportunities in 2015 in inland and international waters (TACs and quotas: General Regulation, Baltic Sea, Black Sea, Deep-sea species), which will have to be fully consistent with the objectives of the new Common Fisheries Policy. Stocks will be exploited according to the criterion of maximum sustainable yield (MSY), taking into account the data available and the opinions expressed by scientists.

A special effort will be deployed by the Presidency for the purposes of representing and coordinating the Union's position in the negotiations on fisheries partnership agreements with third countries and in meetings planned within multilateral organisations and with the coastal States in the fisheries sector.

In particular, the Presidency will update and simplify the procedures defined in the existing long-term recovery plan if new scientific evidence relating to stocks of Bluefin tuna becomes available.

Finally, in the light of unsatisfactory data regarding stocks in the Mediterranean Sea, the Presidency will seek to promote the regional procedures allowed by the new CFP - inter alia through the adoption of management plans - in order to ensure shared measures by the Member States concerned, as well as the action of the General Fisheries Commission for the Mediterranean (GFCM) with a view to the introduction of appropriate resources management measures, also shared by any third countries concerned.

The Presidency envisages undertaking an in-depth assessment, together with possible proposals or amendments, of the achievements Regulation (EC) No 1967/2006 concerning management measures and techniques for sustainable fishing in the Mediterranean Sea, to be carried out on a regional basis as well.

Veterinary, Food Safety and Phytosanitary Issues

Among the strategic priorities to be pursued during the six-month Presidency, legislative harmonisation on animal health represents an important issue, also with reference to the impact on farmers of bio-security measures to prevent the spread of diseases. The Italian Presidency intends to make progress in achieving consensus on EU legislation which would effectively address consumers' health and animal welfare concerns. The new proposal tabled by the Commission at the end of 2013 on animal cloning and novel food may present a new start for finding a balanced solution preventing the marketing of food from animal clones, while avoiding any obstacles to research and innovation.

The Presidency will work on the proposal for an EU Regulation on animal health. Reinforcement of the epidemiological surveillance system for certain diseases such as Avian Influenza, Blue Tongue and West Nile Disease will be proposed. In particular, a global conference will be held in Italy, in agreement with the European Commission and the World Organisation for Animal Health (OIE).

Furthermore, in accordance with EU recommendations and the public health problems raised by consumers and patients, the Presidency will encourage the review of Regulations on veterinary medicines as well as on the use of medicated feeds in farm animal therapy, inter alia in order to achieve a reduction in the use of antibiotics in products of animal origin.

As regards food safety, the review of Regulation (EC) No 882/2004 on official controls is already in progress through the proposal for Regulation (EU) No 256/2013. This measure is part of a package aiming to achieve a legislative update of health and safety throughout the agro-food chain. In addition, the Presidency will be involved in the review of the Regulations on protection against harmful organisms for plants; the production and marketing of plant propagation material; and official controls and other official activities intended to ensure the application of laws on plant health and phytosanitary production.

Moreover, the Italian Presidency will be committed to reaching an agreement with the European Parliament within the negotiations on the Novel Food file.

An additional strategic priority is the reinforcement of cooperation between Member States' competent authorities in the fight against fraud.

The Italian Presidency, in cooperation with the Commission, will examine whether the current legislation concerning both food supplements based on plants and plant derivatives - "botanicals" - and probiotic products needs to be reviewed, with particular reference to removing the gaps in the application of the legislative framework for claims, which represents a relevant area of interest for the food production sector at national level.

A priority objective of the Presidency will be to strengthen EU negotiations with the most relevant third countries in order to ensure greater compliance with the international health standards laid down by the Sanitary and Phytosanitary Agreement (SPS) and to promote the export of agro-food products.

Forests

The Presidency will address the Legally Binding Agreement on Forests in Europe (L.B.A.), the implementation of the new EU Forestry Strategy and the launch of EU coordination for the preparation of Council conclusions for UNFF 11 (the 11th session of the United Nations Forum on Forests), to be held in 2015.

I. Environment

Inclusive and environmentally sustainable growth creates greater opportunities for all, reduces inequalities and fosters social development. On this basis, and taking into account the 7th Environment Action Programme, the Italian Presidency will aim at effectively promoting a steady transition of the European Union towards an inclusive and environmentally sustainable economy, as a means of stimulating a greener and more competitive economy, with structural changes in terms of the use and recovery of natural resources.

A Resource-Efficient Europe

Increasing resource efficiency can open up significant economic opportunities for future growth and job creation, as it can lead to improved productivity, lower costs, greater competitiveness and innovation while reducing the environmental impact. In this context, and bearing in mind the Commission Communication on the circular economy, the Italian Presidency will promote a discussion on the advantages of policies concerning the circular economy and resource efficiency, with the aim of conveying a strong political message as to the benefits of “green” policies for growth and job creation. To this end, the Presidency will also look closely at the Commission Communication on Sustainable Food with a particular focus on the social, economic, environmental and health aspects, at both global and local level. Consideration will be given to promoting sustainable food systems, which are respectful of the ecosystem and natural cycles, in particular by looking at food supply chains, and addressing the issues of better price transparency and financial speculation on food commodities, as well as the need to reduce food waste.

With regard to the expected review of the waste legislation, the Presidency will start working on the new legislative proposals with the aim of strengthening waste prevention and boosting materials recycling in accordance with the provisions of the 7th Environment Action Programme and the Roadmap for Resource Efficiency.

Great attention will be given to the “Clean Air” package. The Presidency will follow up on the negotiations relating to the two relevant legislative proposals: the National Emission Ceilings Directive and the Medium Combustion Plants Directive, advancing the work as far as possible in order to create a framework for further reducing air pollution at source and setting limits in order to control the negative effects of air pollution and protect human health and the environment from greater risks.

The Presidency will make progress on the discussions on the Regulation concerning the reduction of pollutant emissions from road vehicles.

Finally, the Presidency will seek an agreement on plastic bags.

Particular attention will be given to continuing work on the compromise proposal on Genetically Modified Organisms (GMO) for a Directive amending Directive 2001/18/EC with a view to concluding a second-reading agreement with the Parliament in order to define a legislative framework allowing Member States to restrict or prohibit the cultivation of a specific GMO either throughout or in certain parts of their territory.

2030 Policy Framework for Climate and Energy

A robust EU Emissions Trading Scheme (ETS) can be a driver factor for low carbon investments, a primary tool for delivering cost-effective reductions in greenhouse gas emissions and a centrepiece for the future of the carbon markets as a whole.

The Presidency considers the Commission's proposal on the ETS reform, establishing a market stability reserve, to be of critical importance and will follow up on the work carried out by the Greek Presidency with a view to finalising an agreement on the proposed decision.

The steps the EU takes today will be critical for delivering cost-effective decarbonisation to reduce greenhouse gases, while taking into account industrial competitiveness and maximising the economic benefits, including innovation, growth and jobs. The Presidency will actively involve the Council in supporting and facilitating the early development of the 2030 framework for the EU's climate change and energy policy, which is needed in order to ensure the continuity of the EU's climate and energy policies as well as to provide the necessary degree of stability and predictability for the economic operators. In this context, renewable energy sources (both traditional and innovative) and energy efficiency will continue to be crucial in terms of placing our economies on a low-carbon trajectory, and thus will remain a focus for EU action. The Presidency will continue to work on the 2030 framework with a view to reaching an agreement at the European Council in October.

The Presidency will continue to work on the Regulation on the monitoring, reporting and verification of carbon dioxide emissions from maritime transport, with a view to finalising it, as it represents a building block for the 2030 policy framework for climate and energy.

Greening the European Semester

Three years after the start of the "European semester", the integration of environmental priorities and resource efficiency in this cycle of economic and fiscal policy coordination continues to present a considerable challenge: the integration of environmental priorities could boost growth and employment opportunities and contribute to the promotion of an environmentally sustainable, resource-efficient and low-carbon economy ("green economy").

The Italian Presidency will promote a debate on green growth and job creation through the organisation of an Informal Joint Council meeting of Environment and Employment Ministers. The discussion will be based on the Commission Communication on green jobs, which stresses the challenges of bridging the skills gap, anticipating change and supporting job creation adjustments.

In this context, taking into account discussions at the informal Council and building on the various communications on the “green economy” already mentioned, the Presidency will work towards the greening of the European Semester by ensuring that Environment Ministers provide a timely and appropriate input into the process contributing to the preparation of the 2015 Annual Growth Survey and the review of the Europe 2020 Strategy.

The Italian Presidency will encourage a greater focus on the opportunities for a transition to a green and low-carbon economy in the context of sustainable development and the positive effects in terms of job opportunities, improved resource efficiency, equity and quality of life.

International Environment Agenda

The Presidency will ensure that the EU continues to play an active role in the United Nations Framework Convention for Climate Change (UNFCCC), with a view to the 20th UNFCCC Conference of Parties (Lima, Peru, December 2014) which is a milestone towards a possible global climate agreement in 2015. Furthermore, the Presidency will take the opportunity provided by the Climate Summit convened in September 2014 by UN Secretary-General Ban Ki-Moon to take stock of progress and generate further high-level momentum towards such goals. Finally, the Presidency will make every effort to complete the process of ratifying the Doha amendment to the Kyoto Protocol.

The second half of 2014 will be crucial in terms of achieving significant improvements in global processes on the issues of protection, conservation and valorisation of biodiversity with ecosystem services. The parties to several major biodiversity-related Multilateral Environmental Agreements will be holding their Conferences of the Parties, including the Convention on Biological Diversity (COP 12), the Cartagena Protocol on Biosafety (COP-MOP 7), the Convention on the Conservation of Migratory Species of Wild Animals (COP11) and the Standing Committee of the Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora (CITES). The Presidency will ensure that EU representation is coordinated in all these meetings.

Important steps will be taken in terms of preparing for the “post-2015 Agenda” and the follow-up to the Rio+20 Conference. The Presidency will coordinate the EU’s participation in the negotiation

processes on the post-2015 agenda and on sustainable development goals, also taking into account the work of the UN Statistical Commission on indicators and “beyond GDP”.

The establishment of the “High-level political forum on sustainable development” was a crucial outcome of the Rio+20 Conference. The Forum will hold its second meeting in July 2014, which will result in a negotiated declaration. The Presidency will ensure cooperation between the Environment Council and Development Council on all dossiers relating to the outcome of the Rio+20 Conference and the post-2015 Agenda.

The Third International Conference on Small Island Developing States (SIDS) will be held from 1 to 4 September 2014 in Apia, Samoa. The EU has always supported SIDS in their efforts to face important challenges such as the management of waste and chemicals, climate adaptation and Sustainable Consumption and Production. The Presidency will work to enhance actions particularly on capacity-building, technology transfer and financial resource mobilisation.

The Presidency will ensure the necessary coordination at the UNESCO World Conference on Education for Sustainable Development (10- 12 November 2014, Aichi-Nagoya).

The EU has recently adopted its new EU Fluorinated gas legislation introducing more advanced restrictions on HFC gases. As part of the EU’s efforts to address the effects of climate change, the Presidency will continue to support the proposed HFC amendments under the Montreal Protocol in order to phase down these potent greenhouse gases. In this context, the Presidency will ensure that the European Union acts to replenish the Multilateral Fund aimed at helping developing countries to comply with their obligations to phase out the use of ozone-depleting substances (ODS).

On the occasion of the 6th meeting of the Intergovernmental Negotiating Committee of the Minamata Convention (INC6) in November and the 2nd meeting of the Open-ended working group within the framework of the Strategic Approach to International Chemicals Management (SAICM), the Presidency is ready to work towards the renewal of the commitment undertaken by the EU to use and produce chemicals in ways that will lead to the minimisation of significant adverse effects on human health and environment by 2020.

The Presidency will play a coordinating role in representing the EU both before and during at the 8th Conference of the Parties of the UNECE Convention on Transboundary Effects of Industrial Accidents to be held in Geneva in December and at the Executive Body of the UNECE Convention on Long-Range Transboundary Air Pollution (CLRTAP), with the aim of facilitating the ongoing process to implement their long-term strategy . The Presidency will also coordinate EU work within the framework of October's annual session of the UNECE Committee on Environmental Policy, with reference to the decision to be taken within the next "Environment for Europe" Ministerial Conference in 2016.

The Presidency will take over EU coordination from the Greek Presidency at the 5th Meeting of the Parties of the Convention on Access to Information, Public Participation in Decision-making and Access to Justice in Environmental Matters and the MOPP 2 to the Protocol on Pollutant Release and Transfer Registers.

The Presidency will ensure EU coordination at the 9th meeting of the Open-Ended Working Group (OEWG) of the Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and their Disposal (Geneva, September 2014) and will expedite preparations for the Conferences of Parties to the Basel, Rotterdam and Stockholm Conventions, which will be held jointly in May 2015.

J. Education, Youth, Culture and Sport

Education and Training

With the objective of contributing to the upcoming review of the Europe 2020 Strategy, the Presidency intends to propose a political discussion on the future role of education and training in the national and EU growth agendas, highlighting the impact of investment in education on economic sustainable growth and the role of education in fostering competitiveness and job creation. Within this framework, the Presidency will focus on vocational education and training, the inter-relationship between education and employment and entrepreneurship education.

Furthermore, the Presidency will support a discussion on the “role of education in the digital era” by organising, in cooperation with the Commission, an event at ministerial level in Brussels aimed at raising awareness of the potential of digital education, taking stock of the progress made on the EU “Opening up Education” agenda, and drawing attention to the role played by education in the transmission of values and in facilitating an educated and conscious citizenship.

The Presidency also intends to initiate a dialogue on how the new Erasmus Plus Program could be better used in order to enhance international cooperation among higher education institutions and further promote student mobility programmes.

The Presidency intends to propose the following subjects for future discussion: wellbeing at school and early childhood education in foreign languages.

Recognising that doctoral education and training can play a role in fostering innovation, self-entrepreneurship and the competitiveness of small and medium-sized enterprises, the Presidency plans to organise an event to re-launch the Principles for Innovative Doctoral Training, with a view to strengthening the international dimension of European doctoral education, in line with the recommendations of the Bologna Ministerial Conference held in Bucharest.

The Presidency will act in favour of third-sector organisations involved in programmes of learning support, school drop-out prevention and broadening access to higher technical and academic education, all of which contribute to achieving the objectives of the Europe 2020 Strategy.

Youth

Within the framework of the open method of coordination (2010-2018), and taking into consideration the EU Work Plan for Youth adopted by the Council in May 2014, the Italian Presidency will promote young people’s access to rights in order to foster their autonomy and social participation.

Youth work is able to reach the most socially disadvantaged individuals and those that are not in

formal education and training. Youth work plays a key role in ensuring social cohesion in communities now under pressure due to high levels of unemployment. Enhanced cross-sectorial cooperation should further advance the contribution made by the youth sector to achieving the objectives of the Europe 2020 Strategy.

Special attention will be given to enhancing the link between young people's access to rights, active citizenship and the development of their autonomy, by improving knowledge of rights, the identification of means of participation and the promotion of generational and inter-generational dialogue.

Furthermore, the Presidency will support the structured dialogue carried out together with Youth Organizations in the context of the European Steering Committee.

Cultural and Audio-visual Affairs

The aim of the Presidency will be to bring culture and heritage to the forefront of the European Strategy. The Presidency will focus on the transversal value of culture and creativity in all relevant EU policies and will underpin the importance of cultural cooperation and intercultural dialogue in addressing social challenges and in establishing successful external relations.

In particular, the cross-cutting nature of cultural heritage and its potential for synergies with other policy fields will be explored. The specific contribution which cultural heritage can make to the achievement of the objectives of the EU 2020 strategy for smart, sustainable and inclusive growth will be investigated further, with a view to its inclusion in the Strategy's review process. In this regard, the Council will work towards an agreement on conclusions highlighting the potential of heritage for the Europe 2020 Strategy.

The Presidency will foster the endorsement of the contribution of cultural policies to long-term sustainable development and social cohesion and the integration of immigrant communities, as well as drivers for innovation and the creation of social capital.

Council discussions concerning the value of cultural heritage for society and its role as a spillover for the creative sector will therefore be promoted. In particular, the role played by cultural heritage in terms of the identity of cities, territories and communities and as a strategic element for their attractiveness and competitiveness at global level will be brought to the fore.

The Presidency will stimulate debate on new models of governance models, both multi-level and multi-stakeholder, integrating competences at local, regional, national and EU levels, recognising the contribution made by private stakeholders and civil society and allowing citizens to actively participate.

The Presidency will work towards completing discussions on the adoption of the Council's new Work Plan for Culture 2015/2018.

The increasing use of the Internet and mobile devices provides plenty of opportunities as well as new and challenging scenarios. A special focus will be placed on the European Regulation in the audiovisual sector, including the use of online creative content in the digital single market, which is closely linked to the development of intellectual property rights rules in this area. Strengthening and supporting diversity, creativity and the advancement of Europe's film industry will also feature among the Presidency's goals in this area.

The Presidency will continue supporting the development of Europeana and promoting the use of digital technologies as means of enhancing access to and participation in the European cultural heritage.

The re-use of cultural content will be further explored as means for education and tourism, for increasing audiences and for facilitating the development of a stronger creative economy. Special emphasis will be placed on encouraging youth employment and entrepreneurship in the cultural and creative sector, in order to support the building of human capital and collective well-being.

The Presidency will continue to support measures aimed at the mobility of collections and artists across Europe and at improving procedures to combat the illicit trafficking of works of art.

The Presidency will further pursue a harmonised and integrated approach in the field of research, promoting the development of infrastructure on tangible, intangible and digital heritage, in line with the vision of the Joint Programming Initiatives on Cultural Heritage and Global Change.

Special attention will be given to developing data collection in the cultural sector and analysing its spill-over effects, as tools for evidence-based cultural policies. The focus will not be limited to the economy and the employment rate, but will be extended to social aspects such as social well-being and integration.

Sport

The Italian Presidency accords a great deal of importance to the promotion of the sports culture and social inclusion, and healthy physical activity across sectors, especially in terms of extracurricular activities in schools, as well as strengthening the fight against illegal practices in sport.

The Presidency will focus on enhancing the integrity of sport through the development of actions relating to the fight against the manipulation of sports results and the phenomena of illegality, violence and discrimination in sport.

Special attention will be paid to the economic dimension of sport as a factor for innovation, by exploiting synergies between sport, research, university and enterprise, for the purpose of economic growth and the creation of new jobs, especially for young people, in line with the objectives of the EU 2020 Strategy.

Finally, the Presidency will emphasise the need for health protection through sports activities, with particular regard to young people of school age and efforts to counter sedentary lifestyles and child obesity.

italia2014.eu

**Italian Presidency
of the Council of the European Union**